

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ABSOLUTELY UNPUTDOWNABLE MYSTERY AND SUSPENSE NOVEL

ROGER STELLJES

MISSING ANGEL

AGENT TORI HUNTER BOOK 4

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kış
Kızları Kızlar
Saklı Kız Kayıp
Melek

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Kış Kızları* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABDABD](#)"de mevcuttur) *Saklı Kız* ([Birleşik Krallık](#) ve de mevcuttur)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Roger'dan Daha Fazla	
Dinleyin Roger	
StelljesKitapları 'in	
Roger'dan Bir Mektup	
Susturulmuş Kızlar	
Kış Kızları Saklı	
Kız	
*	
—	

Çok fazla Ukraynalı hayranım var mı bilmiyorum ama Ukrayna halkının bende bir hayranı var. Ülkeniz için, özgürlüğünüz için gösterdiğiniz yılmaz mücadele azmi hayranlık uyandırıcı. Yolunuz açık olsun.

BİR

"VE BÖYLECE BAŞLIYOR"

Isabella önce mavi dosyayı, sonra da mor dosyayı üç halkalı klasörünün arka gözüne tıktırdı, sonra da bunları çok renkli sırt çantasına yerleştirdi. Ön cebinde cep telefonu olup olmadığını kontrol ettikten sonra onun da fermuarını kapattı. En yakın arkadaşı Paige'in dolabı onun yanındaydı ve iPad'ini sırt çantasına tıktırıp sağ omzuna atmadan önce aynı rutin kontrolü yapıyordu.

"Hazır mısın?" Paige sordu. "Hazırım."

İki en iyi arkadaş koridorda yan yana yürüyor, sohbet ediyor, bir Çarşamba öğleden sonrasının sonunda ortaokulun ön kapısına giden çocukların akışına karışıyorlardı.

"Bu akşam hokey antrenmanı saat kaçta?" Izzy sordu. İkisi de aynı U12 gezici kız takımındaydı.

Paige duvardaki tabelaya bakarak, "Yedi," diye cevap verdi. "Erkeklerin Pee Wee A takımından hemen sonra antrenman yapıyoruz."

"Bu doğru. Carson'ın bu gece bizden önce antrenman yaptıklarını söylediğini hatırlıyorum." Izzy, Quinn Braddock, Peter Hayes, ağabeyi Carson ve dolaplarında takılan diğer birkaç çocuğun yanından geçerken, Quinn'e kurnazca utangaç bir gülümseme verdi, Quinn de ona karşılık verdi. Yine de yeterince kurnaz değildi.

Paige ona doğru eğilerek, "Bunu *gördüm*," diye iğneledi. "Ne?"

"Quinn'deki o küçük gülümseme," diye suçladı, şakacı bir şekilde sol kolunu en iyi arkadaşına doladı ve sırttı. "Bu ilk değil

Bir tane de. Geçen gece hokey sahasında gördüm. Sence sevimli mi-"

"Paige-"

"Sadece itiraf et. Ondan

hoşlanıyorsun." "Belki...

biraz."

"Ona rakamlarını verdin mi?"

"Rakamlarımı mı?"

"Bilirsin, cep telefonu numaran, böylece mesajlaşabilirsin." Paige'in iki ablası sürekli erkeklerle mesajlaşıyor gibi görünüyordu. Sürekli bundan bahsediyordu.

Izzy masumca, "Hayır," diye cevap verdi ama sonra sırtıttı. "Yine de hoş biri."

"Ve uzun boylu," dedi Paige dışarı çıkıp bisiklet rafına doğru yürürlerken. "O gerçekten iyi bir hokey oyuncusu."

"O ve Peter Hayes bu yıl Carson'ın hokey takımına girdiler. Carson bu yüzden onlarla konuşuyordu. Hepsi de birkaç gece önce A takımına girmişler." Carson yedinci sınıftaydı, Paige'den bir yaş büyüktü.

"O takıma kaç tane birinci sınıf oyuncu girdi?" Paige sordu.

Altıncı ve yedinci sınıflar Pee Wee seviyesinde oynadı.

"Bence ... yedi, ama Quinn en iyi ilk yıl oyuncusu."

"Eminim maçlara da gidiyorsundur, değil mi?" diye takıldı Paige.

"Eminim sadece kardeşini izlemek için, tabii ki."

"Ha ha," diye cevap verdi Izzy, eğilip kilidinin şifresini girmek için rakamları tuşlarken. Kilidi açtı, sonra sardı ve bisikletinin orta şasi direğinin etrafına sardı.

"şu su birikintilerine bakın. Çok yağmur yağmış," diye belirtti Paige.

"Gökyüzü hâlâ karanlık," diye uyardı Izzy, ağaçların üzerinde asılı duran nsezili bulutlara bakarak. "Daha fazla yağmur yağabilir."

"O zaman hemen eve gitsek iyi olur. Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Izzy bisikletine atladı, okulun önündeki caddeden karşıya geçti ve South Lakeshore Drive boyunca uzanan bisiklet yoluna doğru pedal çevirdi. Ev, bisiklet yolunun ilçe parkı koruma alanını kesmesinden sonra ortaokuldan sadece bir mil kadar uzaktaydı. İki kişi gördü

Birkaç yüz metre ilerisinde, yine evlerine gitmekte olan başka sınıf arkadaşları da vardı.

* * *

"Dostum, gidip ona soracak mısın?" Peter, yanlarında pedal çeviren arkadaşları ve takım arkadaşları Tommy ve Zack'e bakarak sordu. Izzy Farnier da onların önünde gidiyordu. Başta Tommy olmak üzere üçü de birkaç gündür Quinn'i bunu yapması için kışkırtıyordu.

"Evet, adam ol," diye ekledi Tommy.

"Eminim onu partiye getiririm, Paige'i ve kızlar takımındaki diğer herkesi de," diye cevap verdi Quinn biraz kabadayılıkla.

"Görelim bakalım."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

diye karşılık verdi. "Bence yapmayacaksın."

"Bahse girmek ister misin?"

Tommy her zaman bir şeyler üzerine bahis oynamak isterdi. Babası onun fantezi futbol ligine ve futbol bahislerine katılmasına izin verdi ve erkeklerin fantezi futbol ligini yönetti.

"Beş dolar diyelim mi?" Quinn önerdi.

Tommy, "Bunu kabul ediyorum," diye cevap verdi.

"Tamam," dedi Quinn ve önden pedal çevirmeye başladı. Hepsi onun gidişini izledi.

Peter Tommy'ye, "Yerinde olsam ödemeye hazırlanırdım," dedi.

* * *

Kulaklığındaki ses, "Hazırlan," diye mırıldandı.

Çorap başlığını sabitledi, parktaki banktan kalktı ve patikayı takip ederek güneşe doğru koşmaya başladı.

"Bir dakika içinde parkta olacak."

* * *

"Hey, Izzy! Bir saniye bekle."

Isabella arkasına baktığında Quinn Braddock'u gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Çok tatlıydı ve şimdi de *ona* yetişmek için at sürüyordu.

"Merhaba," diye selamladı ona ulaştığında, pedallara asıldı ve onun hızına yetişmek için yavaşladı.

"Merhaba," diye cevap verdi endişeyle. "Ben, şey... Seni Carson'la konuşurken gördüm."

"Evet, Pete ve ben onunla birlikte takıma girdik," diye cevap verdi Quinn, yavaşça pedal çevirmeye başladıklarında, Güney Lakeshore Yolu'nun kıvrımındaki patikayı takip ederek Isabella'nın mahallesine doğru ilerliyorlardı. Arkasına baktığında Peter, Zack ve Tommy'nin birkaç yüz metre geride olduğunu gördü.

"Bileziğini beğendim," dedi endişeyle. Tori önce ona iltifat edecek bir şey bulmasını önermişti. "Biz kızlar iltifat edilmeyi severiz," demişti.

"Ah, bu." Izzy bileğindeki gümüş bileziğe bakarak gülümsedi. Üzerinde küçük melek ve güvercin tılsımları vardı. "Bunu George Amcamdan ilk komünyonum için almıştım."

"Şey, bu gerçekten... güzel," dedi.

"Teşekkürler."

"Hey, um... bir hafta sonra Cumartesi, biliyorsun... arenada arka arkaya maçlarımız var. Sizin maçınız saat dörtte, bizimki ise saat beş buçukta."

"Evet, bunu fark ettim ya da annem dün gece fark etti."

"Maçtan sonra evime birilerini davet edeceğim. Acaba sen de gelmek ister misin?"

"Ben mi?"

* * *

"Şu anda onunla birlikte giden bir arkadaşı var. Bir oğlan, muhtemelen sınıfından."

* * *

Quinn, "Sen, ben, Peter, Tommy, Zack ve takımdan birkaç kişi daha olacak," dedi.

"Başka kızları da davet ediyor musun?"

"Oh, evet." Gülümsedi. "Ben de bu konuda yardımcı olabileceğini umuyordum. Bizim sınıftaki diğer kızlara da sorar mısınız? Hepsi davetli. Bu bir tür hokey partisi, senin takımın ve benim takımım. Ama önce *senin* gelebileceğinden emin olmak istedim."

"Uh... evet, elbette," diye kekeledi Izzy, kalbi biraz hızlı atıyordu. Bir çeşit randevuydu. Adam onu evine davet etmişti.

Bir sürü başka insan vardı elbette ama ona sormuştu. Şimdi diğer kızların da gelmesini sağlamalıydı. "Bir mesaj dizimiz var."

"Harika. Babam hepimizin bodrumda takılabileceğini söyledi. Pizza yeriz, belki film izleriz, oyun oynarız, müzik dinleriz. ...takılmak."

"Kulağa süper... eğlenceli geliyor."

Çorap şapkalı ve siyah giyimli bir koşucu yolun sol tarafından onlara doğru koşuyordu. Ona yer açmak için sağa doğru kaydılar.

"Sanırım ailemden izin almam gerekecek." Quinn gülümseyerek, "Babamı iyi tanırlar," dedi.

"Sanırım öyle. İki yıl önce Carson'la oynadığını unutmuşum. Eminim o zaman evet diyeceklerdir."

"Güzel. Benim evimde, yediden on bire kadar, bir hafta sonra cumartesi." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Bana numaranı verirsen, adresimi mesaj atabilirim."

"Ah... tamam," dedi durduklarında. Paige'in söylediği gibi, bunun ona numarasını vermek anlamına geldiğini tahmin etti. "Benim numaram ..." diye başladı ve sonra gözleri büyüdü. "Uh..."

Quinn döndü.

Koşucu onlara doğru koşuyordu, yüzünde siyah bir kar maskesi vardı. "Quinn!"

"Izzy, dikkat et!"

Adam sağ ön kolunu Quinn'in kafasının yan tarafına geçirdi, onu geri savurdu ve sırt çantası uçarak yere düştü.

"Ah... ah..." Adam üzerine düşüp onu motorların arasında ezerek kafasını yere çarpınca Quinn irkildi.

Uzaklaşmam lazım. Kaçmak zorundayım. Izzy ayağa fırladı ve koşmak için bir adım attı ama sol ayağı kaydı ve yüzüstü düştü. Adam onun üzerine atladı, ikisi de çamurlu bir su birikintisine düşmeden önce yuvarlandılar. Adam onu kucağına aldı ve onunla birlikte otoparka doğru koşmaya başladı.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı, bacaklarını tekmeledi, kollarını salladı.

"Hayır! Hayır!"

Hel-" Adam sağ elini kadının ağzına kapattı.

Isabella adamın tutuşuna karşı kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı ama adamın kolları onu bir piton gibi sararak sıktı.

* * *

Quinn sağ tarafına yatmıştı. Sol gözünden Izzy'nin bacaklarını tekmelediğini gördü. Bisikletin kasalarını itmeye çalıştı ama kasaların içinde iki büküm olmuştu. Adam onu bir panel kargo minibüsünün arkasına attı ve peşinden içeri atladı. Bir ya da iki saniye sonra minibüs lastikleri gıcırdayarak geri geri gitti ve park yerinden hızla çıktı.

Hareket etmeye, nefes almaya çalıştı, "Ah ... ah ..." Göğsüne bıçak saplanmış gibi bir acı saplandı. "Ah... oh ... ow, ow."

"Quinn!" Peter bisikletini yere atıp kuzeninin yanına koşarken bağırdı. "İyi misin?"

Quinn zayıf bir sesle, "Yardım edin," diye inledi. "Izzy nerede?"

"Minibüs. Minibüs-"

"O minibüste mi?" Peter döndüğünde minibüsün hızla uzaklaştığını gördü.

Quinn, "Onu bir adam kaçırdı," diye cevap verdi. Sağ eliyle yüzünü sildi. Yüzü kan içinde kaldı.

Peter arkadaşlarına döndü. "Çocuklar, minibüsü takip edin. Minibüsü takip edin. Izzy'yi bir adam kaçırdı!"

Diğer iki çocuk hızla uzaklaştı, öfkeyle pedal çevirerek kovalamaya başladılar. "Quinn, kanaman var," diye bağırdı Peter. "Fena kanaman var."

Quinn daha fazla kan sildi ve sonra yanında çamurun içinde yatan telefonuna uzandı. Gözlerini kısarak ekrana dokundu.

"Hey, dostum-"

"*Baba! Baba!*"

* * *

Sağ elinde şakacı bir şekilde döndürdüğü mesafe dürbünü ona kargo minibüsünden 265 metre uzakta olduğunu söylemişti. Caddenin kenarına park etmişti, yolcu camı aşağıdaydı, kuzeydoğudaki park koruma alanını engelsiz bir şekilde görebiliyordu.

Tam da beklediğim gibi oldu.

İki cesur çocuk hâlâ sonuçsuz bir şekilde kovalamaya devam etse de mavi kargo minibüsü gözden kaybolmuştu.

Yolcu camını açtı ve kaldırımdan uzaklaşarak bir U dönüşü yaptı ve güneye doğru ilerledi. Telefonda önceden ayarlanmış numarayı tuşladı. Cevap vermeden önce iki kez çaldı.

"Merhaba."

"Onu yakaladı."

"Ve böylece başlıyor."

İki

"BENDEN KURTULAMAYACAKSIN."

Braddock bir ay önce, "Burası artık senin de evin," demişti.

Tori, evin önündeki uzun güverteye ve ötesindeki Northern Pine Gölü'nün kaynayan sularına bakan çift pencereden dışarı bakarken bu sözler kafasında yankılandı. Sonra iç tasarım çalışmalarını incelemek için arkasını döndü.

New York'taki dairesini satıp Manchester Körfezi'ne geri döndüğünde, gerçek şu ki taşınacak pek bir şeyi yoktu. Dairesi ne kadar güzel ve geniş olsa da, onu bir eve dönüştürmek için hiç zaman harcamamıştı. Sadece birkaç parça düzgün mobilyası vardı - bir kanepesi, antika bir yazar masası ve credenza, lüks bir şarap buzdolabı ve kraliçe boy bir yatak - tasarım kıyafetlerle dolu üç dolabı, yirmi yıldır açmadığı banker kutuları koleksiyonu ve triatlon için kullandığı bir bisikleti vardı. Eşyalarının toplamı buydu. Bu durum Braddock'un evine taşınmasını daha da kolaylaştırmıştı. Kimin eşyasını saklayıp kiminkini atacaklarına dair rahatsız edici tartışmalardan büyük ölçüde kurtulmuşlardı. Neredeyse hepsi için yer vardı ve bu tür şeylerden zevk aldığı ölçüde, Braddock'unkinden çok da farklı değildi.

Birkaç hafta boyunca kasabadaki evine gidemedikten sonra, ihtiyacı olan tek şeyin inzivaya çekilebileceği, kendisine ait bir alan olduğunu fark etmişti ama ona öyle bir oda yokmuş gibi geliyordu. Braddock'un üst katta bir ofisi vardı, ancak orayı oldukça fazla kullanıyordu ve paylaşmaya çok istekli olsa da, kendisine ait bir alan istiyordu. Gergin bir şekilde ortaya attığı bir fikri vardı.

"Misafir odasını alıp ofis yapabilir miyim?" "Elbette. Yap," demişti Braddock.

"Ama ya misafirlerimiz varsa."

"Kanepeniz açılır kapanır bir kanepedir, değil mi?" "Evet."

"Yedek yatağı çıkarırız, kanepenizi oraya koyarız ve bum, bir konuk odasına ihtiyacımız olursa diye."

Duvarların rengini pek beğenmemişti, eskimiş bir bej. "Ben ... boyayayım mı?"

Braddock güldü, "'Burası senin de evin' sözünün neresini anlamadın?"

"Şey, düşündüm de-"

"Yani, onu pembeye, siyaha ya da çılgınca bir şeye boyamayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman nasıl yardımcı olabilirim?"

Geçen hafta sonu eski misafir yatağını ve komodinleri taşımışlardı. Tori bir gününü odayı açık griye boyamakla geçirdi. Braddock tüm eski pervazları söktü ve yerlerine, iki yıl önce evin ana katına döşediği koyu renkli ahşap zeminlerle güzel bir kontrast oluşturan yeni beyaz pervazlar yerleştirdi. Kanepesi, masası ve credenza geldi. Yerel bir antikacıdan uzun, yıpranmış bir kitaplık satın almış ve onu da içeri taşımıştı. Bugün de son dokunuş olarak bir halı ekledi.

Mükemmeldi. Evden ona ait küçük bir parça.

Masasındaki sandalyeye oturdu, odaya baktı ve kendini... memnun hissetti. Bu sık sık hissettiği bir duygu değildi ve pencereden dışarı, göle doğru bakarken, rıhtımın sonundaki o sıcak yaz gününü ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. O gün Braddock'la "konuştukları" gündü.

Aralarındaki bu şey ne kadar ciddi olacaktı? Açıklayıcı bir cevap istiyordu.

"Bir karar vermen gereken bir noktaya geldik, Tori," demişti. "Ve bu büyük bir karar. Senin için, benim için ve Quinn için büyük bir karar."

"Will, lütfen..."

"Bilmem gerek, Tori. Gerçekten var mısınız?" "Will ..."

"İkimiz daha ileri gitmeden önce bilmem gerek."

"Peki ya değilsem?"

Bir an durakladı. "O zaman... elimizden gelenin en iyisini yaptık."

Soruyu ona yöneltti.

Sandalyeden kalkıp rıhtımın kenarına yürüdüğünü ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hatırlıyordu.

Bundan sonra ne olacağı sorusu bir süredir soruluyordu. Bu sorunun yavaş yavaş çözüleceğini ve rahatlayacaklarını umuyordu. Ancak, kendi davranışları Braddock'u şimdi ve burada bir cevap talep etmeye zorlamıştı.

O anda zihni, adamın ona söyledikleri ve New York'a kaçıp geri döndüğünden beri düşündükleri arasında gidip geldi. Bu işte uzun soluklu muydu? Olmak istediğini biliyordu. Ama onun sorduğu soru aslında bu değildi.

Manchester Körfezi'nde uzun süre kalabilir miydi? Onun sorusu buydu.

Braddock'a gerçekten aşık olduğu ve arkadaşlarıyla yeniden bağlantı kurduğu bir yıl büyük ölçüde uçup gitmişti. Kendini rahat hissetmeye başlamasını sağlayan güzel zamanlar ve deneyimler olmuştu. Sanki burası bir kez daha evi olabilirmiş gibi. Ancak geçen yaz geçirdiği o birkaç hafta ona yirmi yıl önce onu Manchester Körfezi'nden uzaklaştıran şeylerin hâlâ var olduğunu ve asla yok olmayacaklarını da göstermişti. Her ne kadar kız kardeşi, babası ve onların ölümleriyle ilgili anılarıyla sağlıklı bir şekilde barışmaya çalışmış olsa da, gerçek şu ki bu olaylar ve onları hatırlatan şeyler her zaman var olacaktı; her köşe başındaydılar.

Bununla başa çıkabilir misin? Bunu gerçekten, gerçekten kaldırabilir misin?

"Tori?" diye sordu sessizce.

Boğuk bir fısıltıyla, "Bana bir dakika izin verin," dediğini hatırlıyordu.

Gözlerini kapattığını, uzun bir nefes aldığını, burnundan derin derin hava çektiğini, zihnini sakinleştirmeye, titreyen bedenini kontrol etmeye ve net düşünmeye çalıştığını hatırladı. Bunu doğru yapmak zorundaydı.

Onu sakinleştiren şey, dalgaların önce rıhtıma sonra da arkasındaki kumsala hafifçe vurarak çıkardığı neredeyse ritmik sestti. Uzaktan, gölde seyreden bir teknenin sıcak, tanıdık gürültüsünü duyabiliyordu. Bu... rahatlatıcı ve güzeldi ve her gün buna uyanması gerekiyordu.

Ve sonra kendine sordu: Neden tüm bu terapilere girdin?

Bunu yapması gerekiyordu, kendi akıl sağlığı için iyileşmesi gerekiyordu. Ve daha iyiydi, New York'taki tüm arkadaşları ona bunu söylüyordu; bunu görebiliyorlardı, bu çok açıktı. Ama onu uzun zamandır yapması gereken şeyi nihayet yapmaya gerçekten zorlayan şey tam arkasında oturuyordu. Ve Quinn hakkında endişelenmekte haklıydı. Oğluna karşı bu kadar iyi bir baba olması, onun hayranlık duyduğu yönlerinden biriydi. Onların hayatına nasıl uyum sağlayacağını merak ediyordu. Ona yer olacak mıydı? Quinn'in seveceği, kabul edeceği ve babasının dikkatini çektiği için kıskanmayacağı biri olabilecek miydi? Kendini ona değer verirken bulmuş, onu babasını sevdiği gibi sevmeye başlamıştı.

Sonra kendine başka bir soru sordu: çekip gitsen bununla başa çıkabilir miydin?

Elbette, kalmanın biraz acısı olabilirdi, ama giderse ne kadar daha fazla olurdu?

Eğer çekip giderse, geri dönüşü olmayacaktı. Geçen yaz Braddock ilk kez kalmasını istediğinde yaptığı gibi yine New York'a gidemezdi ama sonra hata yaptığını anladı. Bu tür bir mulligan'a sadece bir kez sahip olabilirdin. New York ne kadar harika bir şehir olsa da, ne kadar özlese de, rıhtımda dururken onsuz yapamayacağını düşündüğü bir şeyden yoksundu.

"Tori?"

O açıldı onu gözler ve aldı a Nefes al. "Ben değil hiçbir yere gitmiyorum."

"Sen değil misin?"

Ona döndü. "Buradayım ve kalıyorum." "Emin misin?"

"Bunun için savaştım," dedi kararlılıkla. "Bunun için savaştık ve sahip olduğum her gün için minnettarım."

"O zaman neden New York'a kaçtın?" Braddock

sordu. "Ben... panikledim."

"Panikledin mi? Sen mi?" Başını iki yana salladı. "Tori Hunter panik yapmaz." "Evet, zaman zaman herkes gibi o da panikler," dedi, başını sallayarak. "Büyük bir kavgaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık. Çok kızmıştım ve kaçtım. Haklısın, New York'ta aklımda hep bu düşünceler vardı. Şehirdeki işime geri dönebilir, buradaki tüm... şeylerden uzaklaşabilirdim."

"Anladım."

"Tracy de öyle. Beni tüm bunları düşünürken gördü ve bununla yüzleşmemi sağladı. Oraya geri dönmek kolay yol olurdu ve ben... hiçbir zaman kolay yolu seçen biri olmadım."

"Bu kesin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Niyetim öyleydi."

Tori buna gülümsedi. "İtiraf edeyim, keşke seninle New York'ta tanışsaydım dediğim zamanlar oluyor," dedi gökyüzüne bakıp gözlerini kapatarak. "Keşke burada değil de orada olsaydık. Bunu özlüyorum. Oradayken, etrafta dolaşırken, o sokaklarda birlikte yürüdüğümüzü düşündüm. Restoranlara gittiğimizi, parkta oturduğumuzu, nehre bakan küçük bir apartman dairemiz olduğunu. Kültürü, havayı, her şeyin enerjisini. Her zaman deneyimlenecek yeni bir şeyler var."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Biliyorum," diye cevap verdi, sandaletinin kenarıyla rıhtımın tahtasındaki küçük bir çukuru karıştırarak yere baktı. Yukarı baktı ve gülümsedi. "Ama bunu her zaman ya da hatta çoğu zaman istemiyorum, sadece... arada sırada. Bilirsin, sanki biraz rüya gibi. Hayal kurmak iyidir, değil mi?"

"Evet."

Ona doğru bir adım attı ve sol kolunu boynuna dolayarak kucağına oturdu. "Sana söz veriyorum. Eğer sen ve ben başaramazsak, bunun nedeni burada olmayı becerememem olmayacak. Acı çektiğim diğer nevrozlardan herhangi biri yüzünden olacak."

Braddock güldü. "Nevrotik değilsin."

"Biliyorum, karmaşık biriyim. Hayır, bekle, olağanüstü olduğumu söylemiştin. Öyle diyelim. Bu kulağa daha hoş geliyor."

"Öylesin," dedi ve onu kendine çekerek başını omzuna yaslamasına izin verdi. "Yine de burada olmak bazen zor olmalı, Tori. Bunu yapabilme yeteneğine hayranım."

"Bununla başa çıkabilirim," dedi sessizce. "Ama..."

"Yapabilirim," dedi, arkasına yaslandı ve parmağıyla burnuna sevgiyle vurdu. "Belki de tüm bunlar bana yapmam gereken daha çok iş olduğunu söylüyor, ama yapacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım. Benden kurtulamayacaksın."

Tori, Braddock'la Barbados'ta çekilmiş bir fotoğrafını sehpasının sol köşesine koyarken "konuşma "yı düşündü. Yanında Quinn'le geçen kış hokey maçlarından birinin ardından kol kola çekilmiş bir fotoğrafı ve konuşmadan yaklaşık bir hafta sonra çekilmiş, üçünün teknenin arka koltuğunda otururken çekilmiş büyük bir fotoğrafı vardı. Artık hayatı buydu; o, Braddock ve Quinn. Üçünü bir aile olarak görmüyordu, en azından şimdilik, ama ikisini de seviyordu.

Bir sonraki soru şuydu: Peki ya ailesi olanlar?

Banker kutusu masanın köşesinde duruyordu. Çok uzun zamandır içine bakmadığı bir kutuydu bu. Bunu yıllar önce New York'ta, apartman dairesine ilk taşındığında ve dekorasyonla ilgili bazı geçici düşünceleri olduğunda bir kez yapmıştı. İçindekilere göz atmış, gömme raflar için birkaç fotoğraf çıkarmayı düşünmüş ve sonra vazgeçmişti. Kendini bunu yapmaya ikna edememişti.

Şimdi kutunun üstündeki kartonu kaldırarak içindeki çerçeveli aile fotoğraflarına baktı. İlki onunkiydi

Annesi oturma odasındaki çiçekli kanepede oturmuş, bir yaşındaki tek yumurta ikizi kızlarını kucağına almış. Tori gülümseyerek parmaklarını fotoğrafın üzerinde, annesinin yüzünde hafifçe gezdirdi. Kızlar altı yaşındayken, Tori'nin onunla ilgili anılarının en iyi ihtimalle bulanık olduğu bir yaşta ölmüştü. Jessie ve Tori annelerini tercih ediyorlardı; minyon vücutlu, kumral saçlı, yumuşak yeşil gözlü, hafif ısııklı. Fotoğrafı masanın üzerine koydu.

Annesi ve babasının, şerif Koca Jim'in, annelerinin ölümünden bir yıl önce çekilmiş güzel bir fotoğrafı vardı, adam şık bir takım elbise, kadın yazlık bir elbise içinde, bir düğünde yan yana, gülümseyerek, mutlu, neşeli. Dördünün annelerinin kanser belirtilerini göstermeye başlamasından birkaç ay önce çekilmiş bir başka fotoğrafı daha vardı; Jessie ve Tori aynı elbiseleri giymişlerdi, Jessie gülümsüyordu, Tori altı yaşında bile ciddiye, sadece gülümsüyordu.

Bu fotoğrafların altında Jessie'yle çekilmiş bir yığın fotoğraf vardı. Geçmişte bakması en zor olanlar hep bunlar olmuştu. Özellikle Jessie kaybolmadan bir hafta önce bir futbol maçından sonra çekilmiş olan bir fotoğraf her zaman bir hançer gibi saplanmıştı. Yıllar boyunca bu fotoğrafa birkaç kez baktığında hep Jessie'nin kaybolduğu geceye geri dönmüştü. Bir bıçaklanma hissi ve ardından bıçağın sürekli ve acımasızca bükülmesi.

Dört fotoğrafı da aldı ve sehpanın üzerine dizdi, sonra masasındaki sandalyeye oturdu ve onlara baktı. O tanıdık acıdan bir sızı, midesinde küçük bir düğüm hissetti ama aynı şey değildi. O sızı her zaman orada olacaktı ama şimdi daha çok güzel günlerin hatırasıydı ve olabileceklerin özlemiyle doluydu. Geçen yıl öğrendiği gibi, bunu asla atlatamasanız da onunla yaşamayı öğrenebilirdiniz ve bu fotoğrafları sergilemek de bunun bir parçasıydı. Devam etmeli ve yaşamalıydı, çünkü hepsi de bunu isterdi. Onunla gurur duyacaklarını ve yeniden dolu dolu bir hayat yaşadığı için mutlu olacaklarını umuyordu.

Ayağa kalktığında telefonu çaldı. Arayan Braddock'tu ve gülümsedi. "Hey, sen-"

"Park alanına gidin. Hemen gidin. Hemen! Bir kaçırılma olayı var."

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Quinn okuldan eve dönüyordu-" "Quinn değil!

Aman Tanrım, Quinn olmaz!"

"Hayır, hayır, Quinn değil, onun arkadaşı Isabella."

"Isabella? Isabella Farner mı? Partisine davet edeceği kız mı?"

"Evet. Quinn olay sırasında oradaydı ve yaralandı. Otoparkın yanındaki park alanında oldu. *Hemen* oraya git! Holmestrand'dan dönüyorum."

"Quinn yaralandı mı? Ne kadar kötü? Sadece bana iyi olduğunu söyle."

"Beni aradı. Kanaması olduğunu ama güvende olduğunu söyledi. Peter ve birkaç arkadaşı daha yanındaymış. Polis yolda."

"Ama Isabella?"

Braddock, "Bir çeşit minibüse binen bir adam tarafından kaçırıldı," diye cevap verdi ve arka planda siren sesini duyabiliyordu. "Tek bildiğim bu. Sadece oraya git."

"Ben gidiyorum, hemen şimdi."

Tori bodruma inen merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Depodaki silah kasasına koştu, Glock 19M'sini çıkardı ve yeni bir şarjör taktı, ardından Kevlar yeleğini aldı. Üst kata çıktığında şerif departmanı kimliğinin yanında olduğundan emin oldu ve otuz saniye içinde kapıdan çıkıp gümüş Audi Q5'ine bindi. Taşınabilir polis ışığını ve sireni taktı ve garaj yolundan dışarı çıktı. İlçe park koruma alanı iki milden daha az uzaklıktaydı.

Yanıp sönen ışıkları ve sireniyle yolda hızla ilerlerken, her şey ne kadar değişirse o kadar aynı kalır, diye düşündü.

On dört ay öncesine kadar bu onun sıradan günlük hayatıydı. New York'ta görev yapan bir FBI özel ajanıydı ve Büro'nun kayıp çocuk vakalarında, özellikle de belli bir profile sahip olanlarda aradığı kişiydi. O ve ekibi bir anda bir helikopterde ya da uçakta olabilirdi, o zamanlar davalarının aciliyeti böyleydi. Profesyonel olarak başarılı oldu ve FBI'ın "çok özel" bir özel ajanı olmanın verdiği ego artışını bir parçasından daha fazla sevdi. Büroda geçirdiği on dört yıl boyunca kaçırılan çocukları bulmak ve onları ailelerine kavuşturmak tek odak noktasıydı; Braddock'la tanışana kadar bu onun için bir saplantıydı.

Kendi kız kardeşinin kaybolması üzerine Manchester Körfezi'ne geri dönmüş ve Shepard County'de yarı zamanlı soruşturma danışmanlığı yapmaya başlamıştı. FBI'daki hayatını geride bırakmıştı ama FBI'daki hayatı hâlâ ara sıra onu bulmayı başarıyordu.

Sola döndü ve park alanına gelip sertçe sağa dönmeden önce bir yerleşim mahallesinden geçti. İleride, park alanında durmakta olan bir Manchester Bay Polis devriye arabası gördü. Arabayı arkasındaki otoparka çekti ve Quinn'e ilk kez uzaktan baktı. Kuzeni Peter'la birlikte yerde oturuyordu, yüzü kan izleriyle kaplıydı. Diğer çocuklar etraflarında nöbet tutuyordu.

Quinn onu gördü ve yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Tori ona doğru koşup yanında ilk yardım çantası olan polis memurunun yanına diz çöktüğünde rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu. Quinn'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve hızla kontrol etti, sarkık saçlarını kaldırıp kafa derisini kontrol etti. "Yaralandın mı?" diye sordu, hissettiğinden çok daha sakin ve klinik bir sesle.

"Çok kan kaybediyorum."

"Evet dostum, alnının üst kısmında bir kesik var. Fıskırmaya meyillidirler." Saç çizgisine doğru derin bir kesik vardı ve dikiş atılması gerekecekti. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Başka ne acıyor?"

"Benim..." nefes aldığı anda yüzünü buruşturdu, "göğsüm."

"Evet, bir bakalım." Kapüşonunu ve tişörtünü yavaşça yukarı çekti. Kaburgalarının sağ tarafına dokunduğunda acı içinde kıvrıldı.

"Nefes alabiliyor musun?"

Başını salladı. "Ama büyük bir nefes aldığım da... acıyor." "Kaburgalarını nasıl incittin?"

"Izzy'ye doğru itildim ve sonra onun bisikletinin üzerine düştüm ve bisikletim de benim üzerime düştü."

Tori parmaklarını hafifçe göğüs kafesinin yan tarafında gezdirirken, "Sıkışmışsın," dedi. Çıkıntı yapan bir şey hissetmedi ama derisinin renginin solduğuna dair bazı erken belirtiler gördü. Kaburgaları muhtemelen zedelenmiş ya da çatlamıştı, ama iç kanama olmadığından umutluydu. Orta kısmında başka belirgin bir yara yoktu. "Başın ağrıyor mu?"

"Birazcık."

"Bana bak. Gözlerini aç." Gözbebekleri büyümüşü, bu da olası bir beyin sarsıntısının işaretiydi. Tori memura baktı, o da aynı şeyi fark ederek hafifçe başını salladı. Quinn hırpalanmıştı ama tek parçaydı.

Ayağa kalktı ve vişne kırmızısı bir kız bisikletiyle birbirine karışmış olan siyah bisikletine doğru yürüdü. "Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Bilmiyorum."

"Beş dakika, on, on beş belki?" diye sakince dürtükledi.

"Ondan biraz fazla sanırım," diye önerdi Peter. "Hemen Will Amca'yı aradık."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bu adam Izzy'yi bir minibüsle kaçırdı," diye cevap verdi Quinn, aniden çılgına dönmüşü. "O... o... Izzy'yi kaçırdı."

"Quinn," dedi Tori ona doğru dönüp bir yakalayıcı gibi çömelerek. "Yavaşla ve bana ne hatırladığını anlat."

Quinn yüzünü buruşturarak, "Onunla birlikte patikada gidiyordum," dedi. Başı belki de söylediğinden daha fazla ağrıyordu. "Bize doğru koşan bir adam gördük, biz de yolun sağ tarafına geçtik. Ben onunla konuşuyordum, o da bana bakıyordu, az önce onu partiye davet etmişim, sonra..." Sesi kesildi.

"Ne var dostum?"

"Dikkati dağıldı. Döndüm ve gördüğümüz koşucunun yüzünde bir maske vardı. Kıpırdayamadan beni Izzy'ye doğru itti ve ikimizi de yere düşürdü. Sonra tek bildiğim, onu otoparka taşıdığı, bir minibüsün arkasına attığı ve kaçtığı."

Tori lastik gıcirtısı duydu. Braddock az önce arabayı durdurmuşü. Koşarak geldi ve onun yanında diz çöktü.

"Ne durumdayız?"

Tori, "Yaralanmış ama iyi," dedi ve sonra Quinn'e, "Onu kaçıran adamı tarif et," dedi.

"Siyah giyinmişti."

"Peki ya boy? Kilo? Bunun gibi herhangi bir şey?"

"Ben... söyleyemem."

"Baban kadar uzun muydu?"

Quinn gözlerini kapatarak, "Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi. "Büyük bir adam değildi ama... küçük de değildi."

"Sıksa mı? Tombul? Bunun gibi bir şey?"

Quinn başını yavaşça salladı. "Sadece siyahlar içinde olduğunu hatırlıyorum."

"Atletik kıyafetler mi?"

Bir an durdu. "Evet, sanırım öyle. Senin ve babamın giydiği koşu kıyafetlerine benziyordu."

"Koşu yaparken normal görünüyor muydu?" Adam ona şaşkınlıkla baktı. "Normal mi?"

"Baban ve ben atlettik. O ve ben koştuğumuzda atletik görünürdük. Gördüğün adam da öyle miydi? Sanki koşması normalmiş gibi?"

Quinn başını sallayarak, "Evet," dedi. "Koşu yapan birine benziyordu." "Peki ya ten rengi? Beyaz mı? Siyah mı? Hispanik?"

"Beyaz, sanırım. Ona yakından bakmadım." Quinn'in sesi üzgün geliyordu, belli ki bir şeyi gözden kaçırdığını hissediyordu. "Özür dilerim."

"Hey, hey." Tori onun kolunu okşadı. "Sorun yok, dostum. Elinden gelenin en iyisini yap. Saç rengine ne dersin?"

"Bilmiyorum... Sakalı yoktu ama..." "Kirli sakalı mı vardı?" Braddock teklif etti.

Quinn başını salladı.

"Minibüsü tarif edebilir misiniz? Bir minibüstü, değil mi? Aradığınızda bana böyle söylemişsiniz."

"Sanırım... maviydi," diye yanıtladı Quinn.

"Peter? Onu gördün mü?"

"Evet, Will Amca. Ben, Tommy ve Zack hepimiz gördük. Kesinlikle maviydi."

"Koyu mavi mi? Açık mavi mi?"

"Bir tür... kirli mavi," dedi Peter. "Tozlu mavi," diye ekledi Zack.

"Belki mattır," diye araya girdi Tommy. "Parlak değildi."

"Minivan mıydı?"

"Daha çok bir tamir minibüsü gibiydi," dedi Peter. "Kutu gibiydi ve arka kapılarında iki kare pencere vardı. Bunu gördüm."

"Yani bir kargo minibüsü müydü, panel tipi?"

Hepsi başını salladı.

"Üzerinde herhangi bir işaret var mı?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"Aranızda bunu daha önce gören var mı? Burada, parkta? Okul yakınlarında? Kasabada başka bir yerde?"

Hepsi başını salladı.

"Siz çocuklar başka bir şey gördünüz mü?" Tori sordu. "Minibüste başka biri var mıydı yoksa sadece bir adam mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Quinn. "Sadece bir adam gördüm."

"Pete mi?"

"Sadece minibüsün uzaklaştığını ve Quinn'in yerde yattığını gördüm. Ona yardım etmek için bisikletimden indim. Tommy ve Zack minibüsün peşinden mi gitti?"

"Nereye gitti çocuklar?" Braddock sordu.

Tommy kuzeybatıyı göstererek, "Otoparktan çıktı ve mahalleye giden yola girdi," diye açıkladı. "Sola döndüğü köşeye geldik. Uzaktan görebiliyorduk, mahallenin içinden geçti ve sağa döndü."

"İlçe Yolu 44'e doğru mu dersin?"

Tommy, "Evet efendim," dedi ve Zack'e baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, işte oraya gitti," dedi Zack. "İşte o zaman döndük ve Quinn'e geri geldik."

"İyi işti çocuklar," diye övdü Braddock. "Bu yardımcı olur."

"Ya Izzy, o ne giyyordu?" Tori sordu.

"Uh..." Quinn kekeleydi. "Üzerinde... pembe bir yağmurluk vardı." "Başka ne vardı?"

"Ben ..."

Pete kuzenine yardım ederek, "Üzerinde mavi kot pantolon, gri uzun kollu gömlek ve pembe kanvas tenis ayakkabıları vardı," dedi. "Bugün onu okulda birkaç kez gördüm."

"Ve bir bilezik," dedi Quinn. "Üzerinde melekler ve güvercinler olan gümüş bir bileziği vardı. Bana gösterdi."

Braddock'un dedektifleri Steak ve Eggleston olay yerine geldi. Braddock, Steak'e şöyle dedi: "Isabella Farner için sarı alarm verin, on bir ya da on iki yaşında, hangisi olduğundan emin değilim. O altıncı sınıf öğrencisi. "Isabella

omuzlarına kadar siyah saçları var." Kadının ne giydiğini tarif etti.

"Ve diş telleri, Will Amca," dedi Pete. "Diş teli var." "Diş teli, anladım," dedi Steak.

"Beyaz bir erkek tarafından kaçırıldı, orta boylu, tamamen siyah giyinmiş, mavi bir kargo minibüsünde. En son Manchester Körfezi'nden kuzeye, 44. İlçe Yolu'na çıkarken görülmüş."

Biftek eğildi. "Quinn olmadığına sevindim, dostum. Tanrım, Quinn olmadığına sevindim."

Braddock, "Sen de ben de dostum," dedi ve Eggleston'a döndü. "Dedektif Reese'i al ve Farner'lara git. Etrafta telefonla dolaşan çocuklara bakılırsa haber çoktan yayılmış olabilir. Ebeveynlerinin isimleri Sam ve Luciana. Onları tanıyorum. Onlara ne olduğunu anlat ve telefonun başında bekle. En kısa zamanda orada olacağım."

Dedektifleri bilgilendirdikten sonra Tori'ye döndü. "Bana yaralarından bahset."

"Dikiş atılması gereken bir kesiği var." Görmesi için Quinn'in saçını kaldırdı. "Kaburgaları biraz acıyor." Sonra daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir. Gözbebeklerine bakın."

Oğlunun gözlerini kontrol ederken Braddock sordu: "Peter? Peter? İyi misin?"

"Ben iyiyim Will Amca," diye yanıtladı sarsılmış Peter, kolunu Quinn'in omuzlarına dolayarak. "Yaralanan Quinn."

Quinn dikkatli bir nefes alırken, "Ben... iyiyim baba," dedi. Dayanıklı bir çocuktur ama canı yanıyordu.

Bir ambulans geldi. Braddock ayağa kalkarken, Tori sağlık görevlilerine gözlemledikleri hakkında kısa bir bilgi verdikten sonra işi onlara bıraktı.

Onlar uzaklaşırken, "O iyi olacak," dedi.

"Evet, Tanrı'ya şükür. Tamam, ne düşünüyorsun?" Braddock tekrar polis moduna geçti. "Sizce bu bir kaçırma olayı mıydı yoksa kaçırılma mı?"

"Bunu burada yapmak o kadar yüzsüzce ki, ilk başta tam bir çılgınlık kokusu geliyor. Güpegündüz bir parkta mı? Ama yine de... Neden bilmiyorum ama nedense bu daha çok adam kaçırma gibi geliyor," diye yanıtladı Tori, alt dudağını ısırarak.

"Bağırsakların mı?"

"Bu ve Quinn'in söylediğine göre adam koşucu gibi giyinmiş, maskesi yokmuş ve sonra da varmış. Burada, parkta, neredeyse kesinlikle tanıkların olacağı bir yerde kaçırılmış. Ama aynı zamanda, tam da beklediği minibüse geldiklerinde saldırıyor. Şanslı bir zamanlama mı yoksa planlama mı? Maske, minibüs, belirli bir saldırı alanı, çılgınca görünüyor, gerçekten çılgınca, ama ..."

"Belki de değildir."

"Evet. Ve ..." Dudaklarını büzerek etrafına bakındı. "Hmpf."

"Başka ne var?" diye sordu.

"Bir şey... burada gördüğüm ama henüz algılayamadığım bir şey var. Bir nanosaniye için beynime girdi. Şimdi yok oldu."

Braddock başıyla onayladı ve sağlık görevlilerini kontrol etmek için yanlarına gitti. Quinn'i ambulansın içindeki bir sedyeye taşımışlardı ve bir sağlık görevlisi gözlerine küçük bir ışık tutuyordu.

Tori yerde yatan bisikletlere, birbirlerinin üzerine nasıl devrildiklerine baktı. Gözüne bir şeyin parıltısı çarptı ve yere çömelerek kaleminin ucuyla onu çamurdan çıkardı. Bu küçük gümüş bir melekti, küçük halkası Isabella'nın bileziğinden düşecek kadar yırtılmıştı.

Quinn'in minibüsün park edildiğini söylediği otoparka baktı. Gözlerinin, ikinci katı güneybatıda görünen **ortaokuldan** gelen bisiklet yolunu takip etmesine izin verdi, sonra yavaşça sağına döndü, otoparkı geçerken yolla birlikte döndü ve sonra kuzeye yöneldi, yavaş yavaş sola kıvrılmadan ve bir yerleşim mahallesinde kaybolmadan önce belki yüz metre boyunca düzleşti.

İlçe parkı rezervi, geniş patika boyunca koşmak, yürüyüş yapmak veya bisiklete binmek isteyen sakinler arasında popülerdi. Tori yaz boyunca birkaç kez buradan geçmişti. Bugün yağmur ve serin, nemli hava nedeniyle çok fazla insan yoktu. Yine de koşu kıyafetleriyle parkta koşan biri ikinci bir bakış bile almazdı. Bu tamamen normal bir manzara olabilirdi. Parkın bu bölümü, geniş asfalt yol dışında, uzun boylu yerli ağaçlarla doluydu.

otlar ve sonbahar renklerinin zirvesine yaklaşan yapraklarla örtülü ağaç koruları.

Gözlerini kapadı ve Quinn'in ona söylediklerini düşündü. Yol boyunca kuzeye doğru gidiyorlardı, ikisi birbiriyle konuşuyordu, Quinn Isabella'yı partiye davet ediyordu. Ondan tavsiye istemesi çok hoştu. Daha dün ne söylemesi gerektiği konusunda ona koçluk yapmıştı. Şimdi değerli küçük bir an mahvolmuştu.

Asıl soru neden
olduğuydu. Braddock
geri geldi.

"O nasıl?" Tori sordu.

"Hayati değerleri iyi. Kaburgalarını ve kafasını kontrol ettirmek için birkaç dakika içinde acil servise **g ö t ü r e c e k l e r .**" Adam derin bir iç çekti ama kız onun dalgın olduğunu anlayabiliyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Şu anda tüm bunların nasıl gerçekleştiğini gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve..." Gözleri parladı ve ambulansa doğru yürümeye başladı, sağlık görevlisi arka kapıyı kapatmaya hazırlanıyordu. "Bir saniye bekle," diye seslendi. Sağlık görevlisi kapıyı tuttu ve Tori ile Braddock içeri tırmandılar. "Quinn, bu her gün okuldan eve dönerken kullandığın yol, değil mi?"

"Evet."

"Peki okuldan başka çocuklar da her gün bu yolu kullanıyor mu?" "Evet." Quinn başını salladı.

"Peki ya Isabella?" Braddock söyledi. "Her gün biniyor muydu?" "Her gün mü bilmiyorum ama sanırım sık sık. Her gün binerdi.

Peter ve benimle birkaç kez. Bu yüzden düşündüm ki ..."

"Okuldan eve dönerken ona sorar mısın?" Tori sözünü bitirdi. "Evet."

Elini okşadı ve Braddock onu tekrar sedyeye yerleştirdi. "Sen şimdi git. Sonra görüşürüz, tamam mı? Drew Amca seni hastaneye kadar takip edecek."

"Baba, Izzy'yi bulacak mısınız?"

"Elimizden geleni yapacağız."

Quinn başını salladı ve gözlerini kapattı.

Ambulansın uzaklaşmasını izlediler. "O iyi olacak," diye mırıldandı Tori. "Öte yandan Isabella..." Onun sesi

Kızın yaşayacağı dehşeti, başına geleceklerin korkunç korkusunu düşündükçe sustu. "Eğer bu bir ... avcıysa, bir seks suçlusuyorsa, fazla zamanımız yok ..." İç çekti. "Fazla zamanımız yok."

Döndü ve bisikletlere doğru yürüdü. Üniformalı bir polis memuru etraflarında geniş bir alanda olay yeri şeridi çekiyordu.

"Quinn ve Isabella patika boyunca kuzeye doğru gidiyorlar, etraflarından habersiz bir partiden bahsediyorlar," diye düşündü. "Peter ve arkadaşları arkalarından geliyorlar ama belli bir mesafeden. Quinn'in onu partiye davet etmeyi bitirmesini bekliyorlar."

"Ama burada başka çocuklar da var," dedi Braddock. "Daha önce haklıydın: Birini bu yola sokmak oldukça cüretkâr."

"Belki de bizi kaçıran kişi tam minibüsüne binecekleri sırada birini yakalamak için zaman tutuyordur."

"Sadece bir çocuğu kaçırmak istiyor."

"Bir kız," dedi Tori. "Quinn ve Izzy'ye saldırdı ve kızı aldı, yani bir kız istediğini söyleyebilirim. Asıl soru, herhangi bir kız mı yoksa..."

"Bu özel kız."

"Doğru." Elleri kalçalarında, etrafına bakındı. "Bu şekilde yapmak çok cesurca. Bu bize bir şey anlatıyor."

"Evet, deli olduğunu."

"Yoksa hesaplanmış bir risk mi?" dedi ve çevreyi - patikayı, park yerini ve yolu - incelemeye devam etti. "Maskesi hazırды. Quinn onu maskesiz gördüklerini ve sonra maskeyi taktığını söyledi. Onlara tam minibüsünde saldırmış. Bahse girerim kapıyı biraz açık bıraktı, böylece tek yapması gereken iterek açmaktı. Tek tanıgın Quinn olduğundan emin oldu. Peter ve diğer çocukların minibüsü uzaktan gördüklerini biliyorum ama başka bir şey görmediler." Durakladı. "Bu sahne, bu kaçırılma senaryosu size bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Ben de size aynı şeyi soracaktım. Manchester Körfezi'nde böyle bir şey görmediğime eminim. Ne düşünüyorsun?"

"Kokusu var..."

"Ne?"

"Bir tür deneyim. Bunu burada yapmak riskli. Yine de, bu adam Isabella'yı kaptığı gibi yirmi saniye içinde dışarı çıktı ve en azından şu ana kadar tek görgü tanığı, üçü her şeyi birkaç yüz metre öteden gören dört genç çocuktü. Onu teşhis edebilecek tek kişi, yüzünden kanlar akan Quinn.

-beyaz bir erkek, orta boylu, kirli sakallı, siyah koşu kıyafetleri giyen ve mavi bir panelvan kullanan biri olarak tanımlıyor. Bu bize fazla bir şey vermiyor. Siz onu deli olarak görüyorsunuz ve öyle de olabilir ama o planı olan bir deliydi."

Tori toplanmakta olan kolluk kuvvetleri kalabalığına baktı. "Nolan! Biftek!"

Departmana yeni katılan genç dedektif Nolan, sarı atkuyruğu saçlarını sallayarak koştu ve hemen arkasından Steak geldi.

"Evet, Tori?"

Tori, "Nolan, soruşturmaya geri dön," dedi. "Buna benzer kaçırılma olaylarını araştırıyoruz." Dedektife araması gereken belirli nesneleri verdi. "Minibüs ya da kamyonet, gündüz vakti kaçırılma, genç kız ya da kızlar. Anladınız mı?"

Nolan başıyla onayladı ve hızlıca notlar aldı. "Geniş bir ağ oluşturduğumuzu varsayıyorum."

"Başlangıç olarak beş eyaletlik bir bölge."

"Başka ne var?" Biftek sordu. "Kehribar alarmı verildi. Mavi ya da maviye yakın panelvanlar kenara çekilecek. Ağı çabucak çıkardık. O minibüsle o kadar uzağa gidemez."

"Tarife uyan minibüsleri durdurmak yeterli değil. Eğer bir memur bir yerde bir kamyonet görürse, onu kontrol etmemiz gerekir. Eğer bir otoparkta görürsek, onu kontrol ederiz. Yaptıklarımıza bunu da eklememiz gerekiyor."

Steak telsizden emirler yağdırdı.

Tori tekrar Nolan'a baktı. "Benzer suçlar için yaptığınız araştırmaya ek olarak, bölgedeki mavi panelvan sahiplerinin bir listesini çıkaralım. Henüz marka ve modelini bilmiyoruz, bu yüzden hemen hemen her şeyi dahil edin."

"Kontrol."

Tori, "Şimdi git," dedi ve Nolan koşarak uzaklaştı.

Steak telsiz konuşmasını bitirmişti. "Görünürde bir minibüs varsa kontrol edilecek," dedi.

"Tamam, sıradaki. Çocuklar minibüsün o mahalleye girip çıktığını görmüşler," dedi Braddock.

"Kapıdan kapıya mı?"

"Şu anda. Yardımcılarımız ve Manchester Polisi burada. Mahalleye gidelim ve saat üç buçuk ile dört arasında bir şey gören olup olmadığına bakalım."

"Hallediyorum," dedi Steak ve olay yerindeki bir grup memura el salladı. "Hey, işte yapmamız gereken şey..."

Tori bölgeye son bir kez daha baktı. Yine bir şeyler görüyordu. Ne olduğunu henüz tam olarak anlayamıyordu. Önemli bir şey. Ona gelecekti.

"Bizim için sırada ne var?" Braddock söyledi. "Farners."

ÜÇ

"EN KÜÇÜK ŞEYLER ÇOĞU ZAMAN EN BÜYÜK ŞEYLER
HALINE GELİR"

Braddock, Tori'ye Tahoe'sunu kullandırttı, ki bu tuhaftı. Her zaman kendisi kullanırdı ama Tori'nin kendi arabasını geride bırakmasında ısrar etmişti. Arabayı kenara çektikten otuz saniye sonra sağına baktı ve adamın ellerinin titrediğini gördü. Park alanında kendini tutmaya çalışıyordu ama şimdi herkesin görüş alanının dışında olduğu için her şey ortaya çıkıyordu.

"Will?"

"Quinn de olabilirdi," dedi ellerini kavuşturup çılgınca birbirine sürterek. "Eğer ona bir şey olsaydı..." Ona doğru baktı, yüzünde paniklemiş bir korku ifadesi vardı, "Özür dilerim. Tori, Tanrım, özür dilerim. Jessie'yi düşünmedim bile. Senin neler yaşadığını düşünmedim bile..."

"Sorun değil. Ne hissettiğini biliyorum."

"Ben... Ben... Kahretsin, burada berbat durumdayım."

Tori arabayı yolun kenarına çekti. Braddock zor nefes alıyor, göğsünü tutuyor ve aşırı nefes alıyordu. Onu hiç bu kadar sarsılmış görmemişti.

"Eğer onu kaybetseydim..."

"Bana bak," dedi ve adamın kalçasını sıkıca kavradı. "*Bak. Bana. Bana!*" Gözlerini onunkilere kilitledi.

Braddock başını salladı.

"Sadece bir dakika dur ve yavaşça nefes al. Benimle birlikte yap."

Kadının dediğini yaptı ve birkaç sessiz dakikanın ardından sakinleşti, sonunda uzun bir nefes verdi ve alındaki teri sildi. "Oh, adamım."

"Hey, arabayı durdurup onu gördüğümde ben de rahat bir nefes aldım. O iyi olacak. Ve bu gece orada olacak."

eve gittiğimizde."

"Sadece..."

"Hey, biliyorum. *Biliyorum*. Şansımız yaver gitti," dedi Tori.

"Evet," diye cevap verdi Braddock, daha normal nefes alıyordu, aklı başına gelmişti. "Bizim şansımız yaver gitti ama Farner'ların gitmedi."

"Isabella gitmedi, henüz değil, hem de hiç değil. Daha yeni başlıyoruz," dedi Tori kararlılıkla ve arabayı sürmeye başladı. "Aileyi tanıyor musun?"

"Sam ve Luciana'yı biraz tanıyorum," diye cevap verdi daha sakin bir Braddock. "Quinn iki yıl önce oğulları Carson ile bir hokey takımında oynamıştı ve bu yıl da aynı takıma girdiler. Her zaman iyi insanlara benziyorlardı. Bir veli partisine ev sahipliği yaptılar."

"Demek yolu böyle biliyorsun."

"Sonraki sağa dön."

Tori dönüşe geçtiğinde ileride polis ışıklarını gördü ve arabayı evin önüne çekti; iki katlı, büyük, modern bir evdi ve arkasındaki ağaçların arasından Kuzey Çam Gölü'nün suları görünüyordu. "Gölün üzerinde mi?"

"Sanırım bu mahallenin göle erişimi var. Zaman zaman önünden geçtiğimiz büyük marina şu ağaçların arasında. Sanırım orada bir tekne çekek yeri var" dedi.

Dışarı çıkmak için kapı koluna uzandı.

"Bir saniye bekle," dedi Braddock. "Bu soruşturmayı senin yürütmeyi istiyorum."

"Ama-"

"Bir, sen bu tür davalarda daha niteliklisin. İki, Quinn bir tanık. Ve ben berbat durumdayım. Senin zihninin daha açık, bu yüzden sen öndesin."

"O zaman gidelim."

Ön kapıya doğru yürürlerken Tori evi, bakımlı çimenleri ve çalıları, ön tarafa park edilmiş Land Rover'ı inceledi. Evin kenarındaki demir çiti görebiliyordu, genellikle yüzme havuzlarını çevreleyen türden bir çit. "Farner'lar ne iş yapıyor?"

"Kadın bir çocuk doktoru. Şehirde finansal planlama ve yatırım işi yapıyor."

"Demek ki paraları var."

"Sanırım biraz. Göreceğiniz gibi evin içi güzel. Kontrol etmek için yaşamıyorlar, bu kesin."

Tori ön basamağa ulaştığında, Dedektif Eggleston kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Ne biliyorsun?" Braddock sordu.

"Buraya aileden önce geldim ama işten eve dönerken bir şeyler duymuşlar. Oğulları onlara olay yerine gelen çocuklardan duyduklarını mesaj atmış. Kızın cep telefonunu aramaya çalışmışlar ama onlara telefonun sırt çantasıyla birlikte olay yerinde bulunduğunu söyledim."

"Herhangi bir çağrı aldılar mı?" "Hayır."

"Ebeveynlerin ikisi de içeride mi?"

"Evet, Bayan Farner'ın kardeşi de burada." "George Santo mu?" Braddock söyledi.

"Evet. Birkaç dakika önce geldi." "Peki ya kardeşi?"

Tori sordu.

"Yerel iş adamı," diye açıkladı Braddock. "Burada ve Crosslake'de birer Meksika restoranı var ve sanırım bazı emlak işleriyle de ilgileniyor."

"Nasıllar?" Tori, Eggleston'a sordu.

"Beklediğiniz gibi. Paniklemiş, endişeli, çılgınca. Ne yaptığımızı bilmek istiyorlar," diye yanıtladı Eggs. "Ne yapıyoruz?"

Braddock ön kapıdan geçip ilerlerken Tori, "Üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Will!" Siyah küt saçlı, zayıf bir kadın ona doğru koştu. "Will, Izzy nerede? *Nerede o?*"

"Çok üzgünüm Luciana," diye yanıtladı Braddock onun küçük ellerini büyük pençelerinin arasına alarak. "Henüz bilmiyoruz..." Braddock önce Sam Farner'ın sonra da uzun boylu, simsiyah saçlı George Santo'nun elini sıktı.

"Will, ne oldu?" Luciana sordu.

"Luciana, bu Tori Hunter. Açıklamasına izin vereceğim," dedi Braddock. Çifte Tori'nin geçmişi hakkında kısa bir bilgi verdi.

"Peki." Sam Farner kabaca konuştu. "Eski Özel Ajan Hunter yetkili. Söyle bana, kızımıza ne oldu böyle?"

Tori doğrudan, "Park alanında siyah koşu kıyafetleri giymiş bir adam tarafından kaçırıldı ve mavi bir kargo minibüsüyle götürüldü," dedi. "Amber alarmı verildi. Tarife uzaktan yakından uyan tüm minibüsleri durduruyor, kontrol ediyor ve arıyoruz."

"Ya Quinn? O iyi mi?" Luciana endişeyle sordu.

"Biraz hırpalanmış ama iyiyim," dedi Braddock, gözleri sulanmış Carson köşeden dönerken. "Selam Carson," diye sessizce selamladı.

"Merhaba, Bay Braddock."

"Hadi hepimiz oturalım." Tori herkese evin içinde yemek alanına kadar rehberlik etti. Yürürken evin mobilyalarını inceledi, kaliteye ve detaylara gösterilen özene dikkat etti. Sanki her oda bir iç dekoratör tarafından tasarlanmış ve bir araya getirilmiş gibiydi. Evin arka tarafındaki pencerelerden geniş havuzu ve veranda alanını gördü. Ev başarılı ve paralı bir havaya sahipti.

Luciana bir zarfı uzattı. "Bunlar Izzy'nin fotoğrafları. Haberin yayılmasına yardımcı olmak için kullanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Tori. "Bunlar yardımcı olacak."

Sam Farner hemen konuya girdi. "Kızım para için mi kaçırıldı?"

Tori bir an durdu. "Bu da bir olasılık." Etrafına bir göz attı. "Çok iyi yaşıyorsunuz. Anladığım kadarıyla çocuk doktorusunuz," dedi Luciana'ya. "Ve kendi yatırım işiniz var, değil mi?" dedi Sam'e.

"Evet."

"Bu noktada hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. Kızınızı o parkta, halka açık bir yerde, gün ışığında kaçırmak riskli, hatta çılgınca."

"Bir kaçık, bir yırtıcı mı diyorsun?"

"Dediğim gibi, çılgınca görünüyor, ama aynı zamanda, kızınızın kaçırılmasıyla ilgili bir şey ... rastgele hissettirmiyor. Belli bir servetiniz var gibi görünüyor, bu yüzden en azından bunun finansal temelli olması mümkün. Adam o parktaydı ve bence bir planı vardı."

Şimdi bu Isabella'nın onun özel hedefi olduğu anlamına mı geliyor?" Tori retorik bir şekilde sordu. "Tam olarak değil. Ancak, Quinn'le birlikte ata biniyordu."

"Neden onunla birlikte gidiyordu?" George Santo sordu.

"Quinn onu evindeki hokey partisine davet ediyordu," diye ağzından kaçırdı Carson. "Peter bana onu davet edeceğini söyledi."

"Doğru," diye onayladı Tori. "Mavi bir minibüse bindirildiğini bu şekilde biliyoruz. Quinn bunu gördü, Peter ve birkaç yüz metre arkalarından gelen diğer iki çocuk da. Ama Quinn'den bahsetmekteki amacım, bu adamın Isabella'yı orada bunu yapmasını engelleyebilecek biri olmasına rağmen götürmüş olması. Şimdi, oraya bir kızı almak için gelmiş olabilir ve yolda gördüğü tek kişi de o olabilir ya da oraya özellikle kızınızı almak için gelmiş ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecek biri de olabilir. Henüz bilmiyorum, ama birinin bu kadar riske girmesini ilginç buluyorum. Bu da beni size bazı sorular sormaya yönlendiriyor. Mahallede dolaşan sıra dışı birilerini fark ettiniz mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Sam Farner, sonra Luciana'ya bakarak, "öyle mi?" "Hayır."

"Peki ya sen, Carson?" Tori sordu.

Çocuk neredeyse fısıltıyla, "Hayır, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Hiç tehdit telefonları gelmedi mi? Tanımadığınız kişilerden gelen e-posta veya kısa mesajlar? Sizi takip eden garip biri yok mu?"

"Hayır," dedi Sam.

"Isabella size tuhaf, alışılmadık, ürkütücü ya da buna benzer herhangi bir şey fark ettiğini bildirdi mi?"

"Hayır." Bu kez cevap veren Luciana oldu. "Carson?"

Başını iki yana salladı.

"Isabella ve Carson her gün okula o yoldan mı gidiyorlar?"

"Genellikle," dedi Luciana. "Bizim mahallemizde okul servisi yok. Yılın bu zamanlarında, ikimizin de işe erken gitmesi gerektiği için çoğu gün okula bisikletle gidiyorlar."

"Ve ne o ne de Carson bu yolda daha önce hiç sorun yaşamadı mı?"

"Hayır."

"Mavi bir kargo minibüsü olan ya da kullanan birini tanıyor musunuz? Çocuklar bir çeşit mavi tozlu mavi, kirli mavi olduğunu söylediler."

Luciana, Sam ve George bakışlarını paylaşıp başlarını salladılar. "Bu tarife uyan bir tanesini hiç gördünüz mü?

mahallenizde hiç mi?" Hepsi

hayır dedi.

"Kaçıran kişi beyaz tenli, kirli sakallı, ortalama boy ve kiloda, atletik görünümlü, siyah koşu kıyafetleri giyen biri olarak tarif edildi. Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır," dedi Luciana ve kocasına baktı. "Sen mi?" "Hayır."

"Ve kimse sizi aramadı mı?"

"Fidye çağrısı gibi mi?" George sordu.

"Evet."

"Hayır, arama yok," diye yanıtladı Sam. "Henüz yok. Bir tane umalım mı?" "Kesinlikle," dedi Tori. "Senin için bir izleme sistemi kuracağız. ev telefon hattının yanı sıra cep telefonlarınız ve bilgisayarlarınız. İşyerinde de."

"Yap," dedi Sam. "Neye ihtiyacın olursa, sadece sor."

Tori Luciana'ya baktı. "İş yerinde bir şey oldu mu?" "Ne gibi?"

"Kızgın bir ebeveyn mi? Bir hastanın ölümüne yol açan yanlış bir teşhis? Birinin sizden intikam almasına neden olacak şekilde bozulan bir iş ilişkisi?"

"Tanrım, hayır," diye cevap verdi Luciana. "Biz bir pediatri kliniğiyiz. Şimdiye kadar başımıza kötü bir şey gelmedi. Yani, zaman zaman sorunlu bir teşhisimiz oluyor ama bu kimsenin bizi tehdit etmesine yol açmadı."

"Herhangi bir iş sorunu? Kendilerine nasıl davranıldığına üzülen bir çalışan."

"Kovmak zorunda kaldığınız bir fatura memuru vardı," diye önerdi Sam. "Sana çok kızmıştı."

"Evet, ama bu aylar önceydi."

"Bu da neydi şimdi?" Tori sordu.

"Bir dosya memurunu kovmak zorunda kaldık çünkü işe sarhoş gelmişti. Leş gibi içki kokuyordu."

sorunları vardı ve bunların hepsi içki içmesinden kaynaklanıyordu. Bir daha olursa işine son verileceği konusunda uyarılmıştı ve öyle de oldu. Başka bir çalışandan anladığım kadarıyla şimdi yardım alıyor. Bir sorunu vardı ama iyi bir insandı. Onun böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum."

"Onun işine son veren siz miydiniz?"

"Evet, ben ve ofis müdürümüz."

"Bana çalışanın adını ver," diye sordu Tori. Notu alan Eggleston'a baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Luciana.

"Peki ya siz Bay Farner? İş yerinde çalışanlarla veya müşterilerle herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok," diye yanıtladı Sam. "Beş çalışanim var, sorun yok. Müşterilere gelince, zaman zaman yatırımlarının getirilerinden memnun olmayanlar oluyor ama-"

"Peki ya Dexter?" George Santo ısrarla sordu. "Ne olmuş ona, Sam?"

"Dexter kim?" Braddock sordu.

Sam Farner, "Walter Dexter eski bir müşterimiz," diye cevap verdi. "Mirasının önemli bir kısmını kaybetti. Parayı yatırıma dönüştürmek istedi ve ben de bunu çeşitlendirerek yapmasını önerdim ama internette okuduğu bir teknoloji start-up'ına yatırmaya karar verdi. Ona bunun riskli olduğunu söyledim ama o yine de bu işe girmekte ısrar etti. Ben insanlara sadece tavsiyede bulunabilirim; onları bir şey yapmaya zorlayamam. Yatırımının çoğunu kaybetti ve kendisine doğru tavsiyede bulunmadığımı iddia ederek beni dava etti. Dava halen devam ediyor. Kaybedeceğimden endişe etmiyorum."

"Ama gürültü yapıyor," diye ekledi Santo. "Bu Dexter denen adam eski bir asker. Komplo teorilerine ve saçma sapan şeylere meraklı. Size söylüyorum, bir cıvatası gevşemiş."

Sam, "Dava aslında daha çok bir baş belası oldu," dedi. "Ama George haksız değil. Dexter biraz... kızgın ve deli."

"Ne kadar kızgın ve çılgın?"

Santo, "Sam'i öldürmekle tehdit etti," dedi.

"O ne!" Luciana şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ağzından kaçırıldı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Sam yüzünü buruşturdu. "Seni endişelendirmek istemedim."

"Peki, ya şimdi!"

"Tehdit ettiği sırada Sam'le birlikteydim," diye açıkladı George. "Öğle yemeği için onu almaya gelmiştim. Dexter onu binadan çıkarken gördü ve onu öldüreceğini söyleyerek bağırmaya başladı."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Sam, "tehdidi çok ciddiye almadım."

"Sam!" Luciana itiraz etti.

"Bilmiyordum, ama şimdi, şey... bilmiyorum."

"Onu nerede bulacağız?" Tori sordu.

"Cuyuna yakınlarında, ormanda bir yerde yaşıyor." "Evli mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok," diye yanıtladı

Sam. "Peki onu tarif edebilir misiniz?"

"Kırklı yaşların ortasında, siyah saçlı ve sakallı, 1.80 boylarında. Ordudaymış, Afganistan'da birkaç kez görev yapmış. Yirmi yılını tamamladıktan sonra ordudan ayrılmış ve annesi öldüğünde ondan biraz para miras kalmış. Yatırım yaptığı şey buydu."

"Bu yatırım karmaşasında ne kadar kaybetti?" Tori sordu. "İki yüz binden biraz fazla."

Tori'nin kaşları havaya kalktı. Braddock'a baktı, o da Eggleston'a baktı. "Başını koyduğu yeri bul."

"Hemen," dedi Eggs ve odadan çıktı.

Tori Sam Farner'a baktı, "Bu Dexter denen adam hakkında başka bir şey var mı?" "O bir tür komplo delisi. Herkesin onu yakalamak için dışarıda olduğunu düşünüyor. onu."

"Ne iş yapıyor?"

"Sanırım çoğunlukla tuhaf işler. Marangozluk. Yatırımının karşılığını alamamasına duyduğu öfkenin bir nedeni de düzenli bir iş bulmak zorunda kalacak olmasıydı. Sanırım emekli olmayı, ormanda yaşamayı ve etrafta dolaşıp bir şeyler vurmayı planlıyordu."

"Sence Izzy'yi kaçıran o mu?" Luciana sordu. Tori ayağa kalkarken, "Gidip görmemiz gerek," dedi.

"Bana doğruyu söyleyin Bayan Hunter," dedi Sam Farner. "Kızımı geri getirecek misiniz?"

"Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair size söz verebilirim."

"Ama söz vermiyorum."

"Hayır," dedi Tori doğrudan. "Ama eğer onu geri alacaksak, her şeyden çok bana her şeyi ve gerçeği anlatmalısın. Aklına gelen ve önemli olabilecek her şeyi bilmek istiyorum. İnsanların kasıtlı ya da kasıtsız olarak kaç kez kendilerini tuttuklarını size anlatamam. En küçük şeyler genellikle en büyük şeyler haline gelir."

Eggs ön kapıdan telefonuyla onlara el salladı. Tori ve Braddock da ona katıldı. Steak geldiğinde, "Dexter'in adresini aldım," dedi. "Sence adamımız o mu?"

"Sebebi var," dedi Braddock. "İki yüz bin dolar kaybetti. Farner'lar muhtemelen bunu bir çekle ve daha fazlasını yazabilirler. Quinn'in bize verdiği eşkâle uyuyor. Bir vidası gevşemiş gibi görünüyor. Bu da onu böyle bir şey yapacak kadar delirtebilir." Tori'ye baktı.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip onu ziyaret edelim."

DÖRT

"OLDUĞUN YERDE KAL, KÜÇÜK HANIM"

Arkalarında Steak olduğu halde Braddock ve Tori kuzeydoğuya, Cuyuna'ya doğru ilerlediler. Bu taraftaki ilçe yolları sessizdi. Braddock çakar lambalarını yakmıştı, bu da az sayıdaki trafiği bir kenara itmek için yeter de artardı bile.

Tori, FBI Twin Cities ofisinden Özel Ajan Zagaros ile yaptığı görüşmeyi bitirdi.

"Yardım edecekler mi?"

"Evet. Drew'la konuşuyordun. Quinn nasıl?"

"Sarsılmış. Alnına altı dikiş atılmış, kaburgaları zedelenmiş ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş. Fena değil, ama sporda biz buna zilin çalınması deriz. Drew onu şimdilik evlerine geri götürüyor. Mary ve Roger da orada olacaklar."

Braddock sakindi ve arabayı sürmeye devam ediyordu ama kız onun endişesini görebiliyordu. Oğluyla birlikte olmak istiyordu.

"Bu adamla işimiz bittikten sonra Quinn'e git. Ben hallederim."

"İş bu. Tanrı'ya şükür çocuğum hâlâ bende. Farner'lar da kendi çocuklarını geri istiyor."

"Jost'u kontrol ettin mi?" Jost Anding Shepard County'nin vekil şerifiydi.

"Doldurdum. Onu

bilgilendirdim." "Ve?"

"Devam edin dedi."

"Yolunuza çıkmadığı kesin."

"Böyle bir davada, onun biraz yoluma çıkmasını isterim.

En azından bir kısmını halledin."

Tori sırtıttı. "Medya ile uğraşmaktan nefret ediyorsun."

"Nefret güçlü bir terim."

"Nefret etmek, tiksirmek, hor görmek, küçümsemek, tiksirmek." "Başka var mı Bayan Thesaurus?" Tori sırtarak karşılık verdi.

Braddock içini çekti. "Onların yapması gereken bir iş var. Benim de yapmam gereken bir iş var. Bu işler birlikte iyi yürümez. Ve zor sorulardan nefret ederim. Zor soruları sadece *ben* sorarım."

Tori güldü.

Braddock, "Böyle bir davada Cal'i gerçekten özlüyorum," dedi. "Ondan haber aldınız mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Tori.

"Sen?" "Hiç."

Cal Lund artık Shepard ilçesinin eski şerifiydi. Geçen yaz Braddock ve Tori'nin soruşturmalarından biri sırasında ortaya çıkan, yirmi dört yıl önceki bir cinayet davasında delillerin karartılmasındaki rolleri ve ilçe savcısı ile şerif departmanlarına yönelik bir soruşturmanın ardından istifa etmişti. Raporda daha çok bölge savcısı ve Tori'nin merhum babası suçlanırken, Cal da sert eleştirilere maruz kaldı. Cal'in durumunda eleştiriler, eski dava ile yeni dava arasında bir bağlantı olduğu anlaşıldığında daha önce ortaya çıkmamış olmasına odaklanmıştı. Bunu yapmış olsaydı, hayatlar kurtulabilirdi.

İstifasından beri Cal ortalıktan kaybolmuştu. Telefonlara ya da mesajlara cevap vermiyordu ve kimse onu görmemişti. Tori ve Braddock birçok kez evine uğramışlardı ama evde kimse yoktu. Tori, onun ve karısı Lucy'nin sadece uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştü ama sonunda yeterince endişelendi ve birkaç hafta önce bir mesaj gönderdi: *Cal, yaşam kanıtı!*

Sonunda cevap verdi: *Victoria, endişelenme, ben iyiyim. Seyahat.*

Hepsi bu kadar. Ağustos ortasından beri tek iletişim buydu. Bu arada, ilçe yönetim kurulu yeni bir şerif bulma sürecini sürdürüyordu.

"Sence Anding büyük işi istiyor mu?" diye sordu Braddock'a şimdi.

Homurdandı. "Muhtemelen maaş çeki hoşuna giderdi." "Ben ciddiylim."

"Jost'u kişisel olarak severim - iyi bir adamdır - ama o bir bürokrattır. Birinci dereceden bir evrak iticisi. Gerçek bir polislik yapmayalı uzun zaman oldu."

"Bürokratik eğilimi olanlara karşı belirli bir hoşnutsuzluğunuz olduğunu biliyorum, ancak bu tür insanlar da işe yarar."

"İçindeki FBI konuşuyor."

"Ben de senin gibi bir operatörüm," dedi Tori. "Evet, bürokratlar bazen ayak bağı oluyorlar, kurallara çok bağlılar. Ancak, iki ay önce Cal'ı aşağılarken, kurallara yirmi dört yıl önce uyulsaydı her şeyin çok farklı olacağını söylediğini hatırlatmama gerek var mı?"

Braddock yüzünü buruşturdu. Onu bir kutuya koymuştu. "Tuş. Yine de Jost bir lider değil."

"Bunu istiyor musun? Şerif olmak istiyor musun? Sen bir lidere sin. İnsanlar size bakıyor."

Braddock hemen, "Hayır," diye cevap verdi. "Politikadan nefret ederim. Aday olmak, kampanya yapmak, para dilenmek, kapıları çalmak, tabela asmak, bunların hiçbirini yapmak gibi bir arzum yok." Ona doğru baktı, "Şerif olmamı ister misin?"

"Sen istemezsen olmaz," diye cevap verdi ve elini onun kalçasına doğru kaydır dı. "Ayrıca, sizinle daha fazla zaman geçirmek istiyorum, Dedektif Braddock; çok daha fazla, daha az değil."

"Çok daha fazla mı?" "Evet."

"Belki o zaman koşarım."

Tori onun koluna defalarca vurdu. "Tamam, tamam, tamam," dedi gülerek.

Başka bir şey olmasa bile, onun ruh halini hafifletmişti.

Manchester Körfezi'nin otuz mil kuzeydoğusundaki küçük Cuyuna kasabasına vardıklarında serin, nemli ve sisli bir karanlık çökmüştü. Şerif Yardımcısı Frewer onları bekliyordu. Geldiklerini görünce arabayı önlerine çekti ve yolun geri kalanına önderlik etti.

Walter Dexter kasabanın beş mil doğusundaki ormanda yaşıyordu. Özellikle ıssız bir yol boyunca, Frewer ormanın içine doğru giden dar bir çakıl yola sola dönmek için işaret verdi. Dönüşten sonra sağa çekip durdu ve indi. Diğerleri de arkadan gelip aynı şeyi yaptı.

"Bu adamı tanıyor musun?" Tori ona sordu. Frewer devriye gezen bir polis gibiydi. Bölgesindeki herkesi tanırdı.

"Onu tanıyorum," dedi şerif yardımcısı. "O bir tür ... kaçık." "Bela mı bekliyorsunuz?"

"Bu taraftaki insanlar, özellikle de taşrada yaşayanlar, biz kolluk kuvvetlerinden pek hoşlanmazlar. Eğer seçme şansları olsaydı, sanırım 1822'de yaşamayı tercih ederlerdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Dexter bu kampa uyuyor. Ne dersiniz deyin."

Hepsi çelik yeleklerini giymeye başladı. "Bu Dexter'ın mavi bir panelvanı var mı?" Braddock, Steak'e bakarak sordu.

"Gri bir Chevy kargo minibüsü var. Ve bir kamyoneti."

"İlginç."

"Sence adamımız o mu?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladı Tori ve sonra Frewer'a baktı. "Buranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak mı? Hayır. Bildiğim tek şey ormanın çok gerisinde olduğu. Neredeyse şebeke üzerinde. İleriden sağa dönüp yaklaşık beş mil ilerleyeceğiz. Sanırım evi yolun sonunda, sonra da uzun bir araba yolunun sonunda. Çok izole."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Steak homurdanarak silahını kontrol etti.

"Harita uygulaması yolun ötesinde bir şey göstermiyor." "Müthiş," diye inledi Braddock.

Frewer onları çukurlar ve su birikintileriyle dolu çakıllı bir yola götürdü. Çok az yaşam belirtisi vardı, sadece bir araba yolunu işaret eden tek tük posta kutuları vardı. Yolun sonuna ulaştığında yavaşlaması ve ardından yavaşça sağa dönmesi beş dakika kadar sürdü.

Dar, çamurlu araba yolu sık ormanın içinden sola doğru kıvrılırken, farları tünele benzeyen yaklaşımı aydınlatırken Tori, "Burası haritada bile yok," dedi. Karanlıkta aracın iki yanını sadece birkaç metre görebiliyorlardı.

Frewer ileride küçük bir açıklığa çıktı. Sağda, çift kapılı müstakil bir garaj vardı. Solda ise içinde ışık yanmayan küçük bir ev vardı. Frewer park etti ama farlarını açık bırakarak evin önüne yöneldi. Braddock onun arkasına park etti. Tori Tahoe'dan indi ve Steak'i aradı ama orada değildi. *Nereye gitmişti ki?*

"Burada değil gibi görünüyor," diye fısıldadı Frewer.

Braddock durdu ve sağ elini silahının kabzasına dayadı. El feneriyle evin çatısını ve bacadan çıkan yoğun dumanı işaret etti. Ön kapının solunda dikey bir pencere vardı; titrek bir parıltı görünüyordu, bir ateşin parıltısı.

"Evden ateş yanarken mi çıkıyorsun?" dedi alçak bir sesle.

Tori ani bir tedirginlik hissetti ve kendi elini kılıfındaki silahının kabzasına koydu. Frewer'ın eli de silahının üzerindeydi. Ormanın ortasındaydılar ve hava zifiri karanlıktı. Burada kimse bir ses duyamazdı.

Frewer sola döndü, evin önüne paralel uzanan kaldırımda dikkatle yürüyerek pencerelerden içeriye görmeye çalıştı.

Tık tık!

Tori kafasını sağa çevirdi. Bu bir pompalı tüfekti.

Grrrrrr!

O bir köpekti.

GRRRRR!

Gerçekten büyük bir köpek.

Kulakları dikilmiş, dişleri görünen bir Alman çoban köpeği yavaşça Frewer'ın aracı ile Braddock'un Tahoe'su arasından çıktı ve farlarla aydınlatıldı.

Tori onunla göz göze geldi. Otuz adım ötedeydi, tam ona bakıyordu ve alçak, sürekli bir hırıltı yayıyordu.

Lanet olsun.

Köpek yavaşça bir adım atarken nabzının hızlandığını hissedebiliyordu, sonra bir adım daha, vücudu saldırı modunda kıvrılmıştı. Şimdi yirmi adım uzaktaydı. *Bunlar büyük dişler, gerçekten büyük dişler.*

"Bay Dexter?" Braddock seslendi. "Shepard İlçesi Şerif Departmanı'ndan geliyoruz."

"Toprağımdan defol. Hemen defol!"

Ses sağ taraflarındaydı, garajın oradan geliyordu. Tori yavaşça dönmeye başladı, sağ eli artık sıkıca silahın kabzasındaydı. Köpek bir adım daha attı ve Tori silahını dikkatlice çekti.

"Olduğun yerde kal, küçük hanım." Köpek bir adım daha attı. *Grrrrrr!*

Braddock ön bahçenin açıklığında durarak, "Burada sorun istemiyoruz Bay Dexter," diye devam etti. Garajla arasında hiçbir siper yoktu. Tamamen açıktaydı. "Tek yapmak istediğimiz bazı sorular sormak. Gördüğünüz gibi şerif yardımcısı üniformalı."

"Sen değilsin."

"Ben ilçenin baş dedektifiyim. Sivil kıyafetler giyerim. Size rozetimi göstereceğim. Kemerimde asılı."

"Yüzünü bana dön," diye seslendi ses. "Ellerini çok yavaş hareket ettir."

Köpek Tori'ye doğru bir adım daha attı. Sonra bir tane daha, dişlerini göstererek. *Grrrrrr.* Şimdi yüksek sesle hırlıyor, ona potansiyel bir yemekmiş gibi bakıyordu.

Tori yavaşça sağ kolunu kaldırırken aynı zamanda sol kolunu da tutuşa getirdi.

Braddock takım elbisesinin ceketini geri çekerek kemerindeki rozeti gösterdi. "Köpeğini topukla!"

"Bazı cevaplar alana kadar olmaz. Neden buradasınız?"

"Size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Kaçırılan bir kız."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi git."

"Bunu nereden biliyoruz?" Braddock söyledi. "Şu anda üzerimizde bir silahınız ve vahşi bir köpeğiniz var. Bir şeyden dolayı son derece suçlu görünüyorsunuz."

"Kaçırılan bir kız hakkında sana söyleyecek bir şeyim yok," diye bağırdı ses. "Sadece arazimden defol. Burada olmaya hakkın yok."

"Herhangi bir gün, Biftek!" Braddock seslendi.

Steak, "Eller yukarı, seni eşek arabası," diye bağırdı. Garajın arkasındaki ormandaydı. "Kıpırdarsan... Ne dediğimi duyuyor musun?"

Demek oraya gitmişti. Açıklığa varmadan durmuş ve garajın arkasından dolanmıştı.

Dexter, "Hiçbir kızın kaçırıldığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraz etti.

"O zaman konuşma kısa sürmeli. Ama üzerimizde silah tutmaya devam ederseniz başınız şu anda olduğundan çok daha fazla derde girecek," dedi Braddock. Bir an bekledi. "Walter? Ne olacak?"

Güm!

Dexter tüfeği düşürmüştü. "Aferin," diye seslendi Steak.

"Köpek mi? *Köpek!*" Tori bağırdı. Alman çoban köpeği on beş adım ötedeydi, hâlâ hırlıyordu, saldırgandı ve ona saldırmaya hazırdı.

"*Kurt! Otur!*" Dexter seslendi.

Hayvan hemen hazır ola geçti.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü nefesini verirken. Wolf oturmuş olabilirdi ama arkasını dönmemeye dikkat ederek uzaklaşırken gözleri onu terk etmedi.

"İyi misin?" Braddock kıkırdarak sordu.

"O lanet şeyi vurmak zorunda kalacağımı sanıyordum." "O sadece bir köpek yavrusu."

"Şu anda *bir* şey vurma havasındayım; bunu sen yapma." "Walter, üzerinde başka bir şey var mı?" Biftek yüksek sesle sordu. "Beretta belimde."

Bir duraklama oldu, sonra Tori Steak'in "Yürü," diye havladığını duydu.

Yavaşça yaklaştı, silahı iki elindeydi ama bel hizasındaydı. Dexter garajının arkasından çıktı, kolları havada, Steak arkasında kendi silahını tutuyordu, Dexter'ın Beretta'sı pantolonunun ön tarafına sokulmuştu ve adamın av tüfeği sol elindeydi. İkincisini Tori'ye verdi.

"Tüm bunlar gerçekten gerekli miydi?" Braddock hırladı. "Kolluk kuvvetlerine silah çekmek, kendini vurdurmak için iyi bir yoldur, salak herif."

"İnsanlar davetsiz olarak bu kadar uzağa gelirse, genellikle sorun çıkar. Hepiniz beni burada vurabilirsiniz ve kimsenin bundan haberi olmaz. Kendimi savunmaya hakkım var."

"O zaman bundan başka bir şey kullanman gerekecek," dedi Tori, mermileri silahtan çıkarıp Braddock'a bakarak. "Daha iyi bilmesem," dedi Braddock, şeffaf kovanlı bir mermiyi göstererek, "bunların kaya tuzuyla dolu olduğunu söyledim."

"Öte yandan," dedi Steak şarjörü Beretta'dan çıkarırken, "bu gerçekten doluydu."

"Sana doğrulttuğum silah bu değildi," dedi Dexter. "Buraya seni vurmaya gelmedik." Tori çileden çıkmıştı. "O zaman neden buradasınız?"

Braddock, "Eve girelim ve bu konuyu tartışalım," diye önerdi. "İçeri mi?"

"Evet, Bay Dexter. Bizi içeri götürüyorsunuz."

Dikkatli bir Dexter onları eve doğru götürdü ve Wolf'u onlara katılması için çağırdı.

"Ellerimizi ısırp koparmayacak, değil mi?" Tori söyledi.

"Ben söylemedikçe yapmaz."

"O zaman onu kulübeye koyun. Bu canavarın bana daha fazla bakmasına izin vermeyeceğim."

"O zararsızdır."

"Hayır," diye homurdandı Tori, "değil."

"Güven bana Walter," dedi Steak alaycı bir sırıtışla, "Tori'nin sana dişlerini göstermesini istemezsin. Kimse istemez."

"Kurt. Kulübe," dedi Dexter.

Köpek hemen itaatkâr bir şekilde döndü ve garajın yan tarafındaki kulübeye gitti. Braddock ve Steak, Dexter'ın kapıyı emniyete aldığından emin olmak için onu yakından takip etti.

Evin içinde, Tori mutfak masasında Dexter'ın karşısında oturuyordu. Frewer açık aile odasında dolanırken Braddock onun yanında duruyordu. Şöminedeki ateş çıtırdarak küçük, kutu gibi evi ısıtıyordu.

"Neden benim topraklarımdasın? Hala cevap vermedin."

"Buradayız çünkü Isabella Farner adında on iki yaşında bir kız bugün kaçırıldı. Bu isim bir şey çağırıyor mu?" Tori sordu. Göz ucuyla baktı

Dexter'in yanından geçip pencereden dışarı, ışıkların açık olduğu ve Steak'in park halindeki panelvanı kurcaladığı garaja ıktı.

"Sam Farner'ı mı kastediyorsun? Seni buraya o lanet dolandırıcı mı gönderdi?"

"Onu öldürmekle tehdit ettiniz mi?" "şey..."

"Bu evet demek."

Dexter başını salladı. "Üzgündüm. Bir yatırım konusunda bana doğru tavsiyede bulunmadı. Mirasımı kaybettim." Omzunun üzerinden şüpheyle baktı. "Adamın neden minibüsüne bakıyor?"

Tori, "Bir tanık, kaçıran kişinin Isabella Farner'ı koyu renkli bir panelvana attığını ve sonra hızla uzaklaştığını görmüş," dedi ve gerçeği bir parça değiştirdi.

"Ve Sam Farner'ın kızı mıydı?" "Bu doğru."

Dexter iç çekti. "Kahretsin," dedi, yeşil örgü şapkasını çıkarıp sıkıca kesilmiş saçlarını gösterdi. "Sam'e çok kızgınım ama onun küçük kızına karşı bir şeyim yok. Hiçbir ocuğa zarar vermem."

Tori kaşlarını kaldırdı.

"Ben yapmazdım. Bir ocuk değil. Hayatta olmaz. Asla olmaz. Uh-huh."

"Emin olmak için evin etrafına bir göz atmamızın sakıncası var mı?" Braddock sordu. Frewer çoktan dışarı çıkılmış ve etrafı kolaçan etmeye başlamıştı.

"Ne için?"

"Saklayacak bir şeyin mi var?" Tori sordu.

"Size güvenebileceğimi sanmıyorum. Avukatımı buraya ağırmalıyım."

"Hızlı aramada dünyanın öbür ucunda bir anda ortaya çıkabilecek biri var mı?"

"şey, uh... hayır."

"Bu evin bodrumu var mı?" Frewer sordu. "Hayır," diye yanıtladı Dexter. "Altında bir sürünme boşluğu var." "Oraya nasıl ulaşabilirim?"

"Evin yan tarafında bir kapı var. Hiçbir şey bulamayacaksınız." Frewer kemerinden el fenerini çıkardı ve ön kapıya yöneldi.

"Minibüs ne için?" Braddock sordu.

"Bu benim iş minibüsüm. İçinde bir sürü alet ve malzemeden başka bir şey yok."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Tamirciyim, çoğunlukla marangozluk ve dolap işleri yapıyorum." "Kendin için mi yoksa başkası için mi çalışıyorsun?"

"Şu anda sabit bir işim yok. Bugünlerde nerede iş bulursam oraya gidiyorum."

"Askerde miydin?" "Orduda.

Yirmi yıl."

"Çıkalı ne kadar oldu?"

"Beş yıl, on beş gün," diye yanıtladı Dexter.

"Bugün saat üç ile beş arasında neredeydin?" Tori sordu.

"Çalışacağımı sanıyordum ama birlikte çalışacağım adam sabah beni arayacağını söylediği halde aramadı, ben de öğleden sonrayı Cuyuna'daki Tick'te bira içerek geçirdim. Öğleden sonra geç saatte, akşam yemeği vakti eve geldim. Oradan ayrıldığımda hava hala aydınlıktı, bunu biliyorum."

Biftek evin içine girdi ve sadece başını salladı. Hemen arkasındaki Frewer, "Evin altında kışlık yuva arayan birkaç fareden başka bir şey yok," dedi.

"Bardaki insanlar -adının Kene olduğunu söylemişsiniz- orada olduğunuzu doğrulayabilir mi?"

"Elbette. Ev sahipleri Denny ve Char beni bekledi." Tori Frewer'a baktı.

"Onları tanıyorum." Cep telefonunu çıkardı. "Kontrol edeceğim."

"Sana silah çektiğim için özür dilerim. Burada benim gibi yaşarken, çok dikkatli olamıyorsunuz."

"Bunun her şeyi halledeceğini mi düşünüyorsun?" Braddock şaşkın bir sesle sordu. "Bu ve Sam Farnier'ı öldürmekle tehdit ettin."

"İ değildi. ciddi hakkında Bu. I sadece ... patladı kapalı ne zaman Yapmamalıydım."

"Sorunların var, Walter."

Dexter dürüstçe, "Bu yüzden burada yaşıyorum," diye cevap verdi. "Yalnız kalmayı seviyorum."

Frewer evin içine geri döndü. "Denny, Walter'ın öğleden sonra bir bar taburesinde olduğunu ve akşam beşten sonra ayrıldığını söylüyor."

Dexter öğleden sonraki adamları değildi ve Tori onun, başkaları onun emirlerini yerine getirirken başka bir yerde olduğunu kanıtlayan bir dahi olmadığına karar verdi. O kadar zeki değildi. Dexter, Frewer'ın dediği gibi, sadece bir kaçıktı.

Dexter, "Artık beni kontrol ettiğine ve o kızın kaybolmasıyla hiçbir ilgim olmadığını gördüğüne göre, arazimden defolup gidebilirsin," dedi.

Evden uzaklaşırlarken Braddock Tori'ye baktı. "Gerçekten ihtiyacım var..."

"Git," dedi. "Quinn'e iyi bak. Bunu ona ver." Eğildi ve Braddock'u yanağından öptü. "Biftek beni geri götürebilir."

BEŞ

"ÇILGIN EVET, APTAL HAYIR"

Tori, Luciana'nın daha önce kendisine verdiği fotoğraflardan birini incelerken Izzy'nin çok tatlı olduğunu düşündü. Koyu kahverengi gözleri ve ortanın hemen solundan ayrılmış siyah saçlarıyla annesini andırıyordu.

"Bunun yardımı oldu mu?" Biftek sordu. "Fotoğraflara bakmak."

"Bu onu gerçek kılıyor. Onu zihnimde taze tutuyor ve... sanırım beni motive ediyor."

Başıyla onayladı ve arabayı Farners'ların garaj yoluna çekti. Tori fotoğrafı tekrar zarfın içine koydu.

Cipin kapısını açar açmaz soğuğu hissetti. Ekim gecesini hızla soğuk ve nemli bir hal almış, sıcaklık hızla düşmüştü. Ellerini yün paltosunun ceplerine sokup eve doğru yürürken, sabahın ayaz olacağını düşündü. Eggleston onu ön basamakta karşıladı.

"Orada işler nasıl?"

"Gergin," diye yanıtladı Eggs. "Beklediğiniz gibi."

"Tuvalde bir şey var mı?"

"Birkaç blok ötedeki mahallede yaşayan iki adam, son birkaç hafta içinde aynı otoparkta park etmiş mavi bir Chevy panelvan gördüklerini hatırladıklarını söylediler."

"Sürücüyü gördüler mi?"

"Öyle sanıyorlar."

"Düşünmek mi?"

Eggs başını salladı. "Onu aşağı yukarı 1.80 boylarında, koyu renk koşu kıyafetleri giyen beyaz bir erkek olarak tarif ettiler. Siyah saçlı olduğunu ve genellikle koşu şapkası ve güneş gözlüğü taktığını söylediler. İşin ilginç yanı, her ikisi de onu birden fazla kez görmüş."

sabah ve öğleden sonra. Onu gördüğünü hatırlayan başka biri olup olmadığını görmek için sabah ilk iş park alanına gitmeyi planlıyoruz."

"Minibüs için bir model hatırladılar mı? Belki bir plaka, hatta bir kısmı?"

"Nada."

Tori içeride, Farner'ları aile odasında buldu, etrafları destek için orada bulunan arkadaşları ve ailesi olduğunu düşündüğü insanlarla çevriliydi. Bir an için gözlerini kapattı. Kız kardeşi Jessie'nin kaybolmasından sonraki günler boyunca evde arkadaşları, tanıdıkları, babasının iş yerinden insanlar vardı. Bir orduyu doyuracak kadar yiyecek vardı. Herkes iyi niyetliydi. Onun durumunda, bu işe yaramadı. Kız kardeşi hâlâ kayıptı. Tori artık ona ne olduğunu biliyordu, o günlerde bile Jessie'nin çoktan ölmüş olduğunu biliyordu. Ama o sırada tek düşünebildiği kız kardeşinin neler yaşadığıydı. Onu kaçıran kişinin ona ne yaptığı ya da onu nereye götürdüğünü. Farner'ların aklından geçen şeyin de bu olduğunu biliyordu. Izzy'ye ne oluyordu? Hâlâ hayatta mıydı? Hiç geri dönecek miydi?

"Sam ve Luciana ile biraz vakit geçirebilir miyim?" Tori sordu ve tüm konuklar dağıldı.

"George'un kalmasını istiyorum," dedi Luciana.

"Elbette." Tori, Luciana, Sam ve George'un arka arkaya oturduğu geniş kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Walter Dexter'dan ne haber?" Sam söyledi.

"Onu kontrol ettik. Sizin de belirttiğiniz gibi akli dengesi yerinde ama olayla ilgisi yok. Kaçırılma zamanı için sağlam bir mazereti var."

"Kimse bizi aramadı," dedi Luciana öfkeyle. "Birinin beni aramasını istiyorum."

Tori başını salladı. "Henüz kimsenin aramamış olması bunun hâlâ bir olasılık olmadığı anlamına gelmez. Şu anda cep ve ev telefonlarınızı izliyoruz. Evin dışında polis bulunduracağız. Gece yarısına yaklaşıyoruz. Uzun zamandır yokmuş gibi hissettirdiğini biliyorum ama olayın üzerinden dokuz saatten az bir süre geçti."

"Sence yakınlarda mıdır?"

"Bu mümkün. Amber alarmı hızlı bir şekilde verildi. Kaçırılma olayından sonraki on-on beş dakika içinde minibüsün ve kaçırılan kişinin eşkâli elimizdeydi. Bu bize bir şans veriyor."

George, "Nasıl? Daha bulmadınız ki," diye itiraz etti.

"Doğru, ama bu bana adamın o minibüsle yolda uzun süre kalmadığını gösteriyor. Başka bir araç için onu terk etmiş ve ağıımızdan kaçmış olabilir. Ama yoldan **ç a b u c a k** ayrılmış ve bir yerlerde saklanıyor, belki de bizi bekliyor olabilir. Her iki durumda da, beş eyaletlik bölgenin tamamı alarmda. Gözünü kızınızdan, o minibüsten ve onu kaçırılan adamdan ayırmayan tek bir polis memuru, asker, şerif yardımcısı yok."

"Sonra ne olacak?"

"Gün ışığında, park alanı, mahalle, okul gibi yerleri taramaya devam ediyoruz. Konuşabileceğimiz herkesle konuşacağız. Benzer vakaları araştıran dedektiflerim var. Bilinen cinsel suçluları araştırıyoruz. Aramaya ve araştırmaya devam edeceğiz."

"Peki ya FBI?" George sordu. "Bu tür davalarla genelde onlar ilgilenmez mi?"

"Her türlü yardımı teklif ettiler ama dürüst olmak gerekirse ben FBI'dayken böyle bir vakayı ele almak için aradıkları kişi bendim. Twin Cities Bürosu'ndan sorumlu yerel ajanı tanıyorum, Özel Ajan Zagaros. Çok iyi bir ajandır ve yardımını memnuniyetle karşılarım. Elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum."

Luciana'nın gözleri sulanmaya başladı. "Izzy... o hâlâ hayatta mı?"

"Tatlım," dedi Sam, kolunu karısına dolayarak.

"Yaşıyor mu? Hâlâ hayatta mı?" diye yalvardı Tori'ye.

Tori sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ben de senin yerindeydim..." diye başladı.

Luciana gözyaşlarını silerek, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Geçen yıl seninle ilgili hikâyeleri okudum. Kız kardeşinin davası hakkında."

"O halde size sahte umutlar sunmayacağımı biliyorsunuz. Ama ben umuda inanıyorum. İnancını korumalısın. Sadece on iki yaşında olduğunu biliyorum ama kızınız dayanıklı mı? Sağlam fikirli mi? İnatçı mı? Dirençli mi?"

"Evet," dedi Sam hemen. "Izzy bir savaşçıdır."

"O zaman ikinizin de öyle olması gerekiyor. Onun için güçlü olun." Luciana içini çekti ve sonra başını salladı.

"Ve sana zarar vermek isteyebilecek herkesi düşünmeye devam et," diye talimat verdi Tori.

"Hâlâ bunun kişisel olduğunu mu düşünüyorsun?" George sordu. "Birileri Sam ve Luciana'nın peşine mi düşüyor?"

Tori, "Bay Santo, elime sağlam bir kanıt geçene kadar her konuda açık fikirli olmaya çalışıyorum," dedi. "Bunun neden olduğuna dair hâlâ birçok olasılık var." Farner'lara baktı. "Eğer rastlantısalsa, olay yerindeki kanıtlara, bir tanığa ya da minibüsü, kaçıran kişiyi ya da Izzy'yi gören birine dayanarak onu bulacağız. Ama kişisel de olabilir. Bunun üzerinde düşünmeye devam etmeni istiyorum, çünkü eğer öyleyse, cevabı tam burada bulabilirsin."

Evden çıktıklarında Tori, Eggleston'ın Explorer'ına bindi ve bir arama yaptı. Sesi uyukulu olan Zagaros üçüncü çalışta cevap verdi.

"Özel Ajan Zagaros, bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Umarım Kim'i uyandırmamışımdır."

"Hayır, vardiyada," diye cevap verdi, uyandığında. "Şimdiye kadar şansınız yaver gitti mi?" "Hayır, ama peşinden gidiyoruz. Daha önce yardım teklif etmiştin."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Kaçırılan kızın ailesi Luciana ve Sam Farner'in kirli çamaşırları."

"Onlardan şüpheleniyor musun?"

"Aralarında her şeyin yolunda olduğu imajını veriyorlar. Bu samimi hissettiriyor. Aynı zamanda bilmem gereken bir şey olup olmadığını da bilmem gerekiyor. Büro bu tür şeylerde bizden daha iyi ve daha hızlı."

"Halledeceğiz."

* * *

Braddock kayınbiraderinin evinin kapısından içeri süzüldü. Drew onu karşıladı ve aile odasına götürdü. Quinn kanepede bir battaniyenin altında uzanmış uyuyordu.

"O nasıl?"

"Yorgun ve ağrılı," dedi Drew. "Biraz ibuprofen aldı ve uykuya daldı."

"Peki ya kafası?"

"Biraz baş ağrısı var ama ona neyin daha çok acıdığını sorduğumda kaburgalarının ağrıdığını söyledi. Bu muhtemelen iyiye işaret."

Drew'in karısı Andrea aile odasına girdi ve kolunu Braddock'a doladı. "Okul haftanın geri kalanı için iptal edildi," diye bildirdi. "Tüm aktiviteler de öyle."

"Yani, yarın için..."

Andrea gülümseyerek, "Mary ne zaman istersen o kadar erken geleceğini söyledi," dedi. "Peter'ı da oraya bırakacağım."

Braddock Quinn'e doğru eğildi. "Hey, küçük adam."

Quinn'in gözleri yavaşça açıldı.

"Hadi seni eve götürüp yatıralım."

On dakika sonra oğlunu yatağına yatırmış ve komodinin üzerine bir şişe su koymuştu.

"Baba, Izzy'yi buldun mu?"

"Hayır, henüz değil ama üzerinde çalışıyoruz. Tori bu yüzden burada değil." Quinn başını salladı ve hızla tekrar uykuya daldı.

Braddock kapıyı yarı açık bıraktı ve mutfığa indi. Gerginliğini atması gerekiyordu. Bir süre içecek dolabındaki bira seçeneklerini inceledi. Bira o an için uygun görünmüyordu, Tori'nin şarap dolabındaki geniş ürün yelpazesinden bir kadeh şarap da öyle. Buzdolabının üstündeki dolaba gitti ve bir şişe burbon çıkardı, ardından ağır bir bardak alıp masaya oturdu. Kendine bir içki doldurdu ve yudumladı.

Kafasını kaldırdığında mutfak penceresinden parlak ışıkların süzüldüğünü gördü. Tori tam zamanında arka kapıyı iterek onun bir içki daha yudumladığını gördü.

Ceketini asıp masaya doğru yürürken, "Sakin ol koca adam," dedi. Eğildi ve burbonun tadına bakarak onu öptü. "Kaç tane?"

"Sadece iki tane."

"Onları böyle yutarak mı?"

Omuz silkti. Bir gün olmuştu.

"Üçüncüyü benimle birlikte yudumlamaya ne dersin?"

Tori kendine bir bardak alıp bir içki doldururken Braddock başıyla onayladı. Bir yudum aldı ve amaçsızca pencereden dışarı baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

"Sadece Isabella hakkında. Hayatta kalanlarla konuştum, biliyorsun. Geri getirdiğimiz çocuklar." Bir içki daha aldı. "Düşünüyör, ben on iki yaşındayım, on iki... O on iki yaşında, Will. Paniklemiş, korkmuş, 'Bu manyak benden ne istiyor? Bana ne yapacak? Bunu bana yapmaya devam edecek mi? Ölecek miyim?'"

"Bunu yapmanın sizin için sağlıklı olup olmadığı merak edilebilir. Bu davalara yaptığınız gibi yatırım yapmanız."

"Kurbanların neler yaşadığını bilmek zorundayım. Anlamak zorundayım."

"Neden?"

"İlham, sanırım. Bir çocuğun ne yaşadığını, ne hissettiğini, ne düşündüğünü bilmek beni devam etmeye itiyor. Kurbanla, ailesiyle özdeşleşmeme yardımcı oluyor. Ayrıca Jessie'nin neler yaşadığını anlamama da yardımcı oluyor."

"Ve sonra gerçekten öğrendin."

"Evet, yaşadım. Ve şimdi Izzy de bunu yaşıyor olabilir."

Braddock başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı. "Biliyor musunuz, bugüne kadar böyle bir vakayı araştırırken tarafsızlığımı koruyabiliyordum."

"Quinn."

Başını salladı. "Artık müstakil değilim. O küçük kızı bulmalıyız. Ee," dedi ve her birinin kadehine biraz daha doldurdu, "dokuz, on saatiniz oldu, tüm bunlardan ne çıkarıyorsunuz?"

"Tekrar tekrar çalıştırıyorum. Rastgele hissettiğim anlar oluyor ama gerçekten düşünüyorum ..."

"Özel hedef oydu."

"Evet. Her şey böyle oldu."

"Sanki o parkta, bugün, o yer ve zamanda olması gerekiyormuş gibi."

Tori başıyla onayladı ve içkisinden yavaşça bir yudum aldı. "Bu biraz da cüretkârlığımızı açıklıyor. Günün erken saatlerinde yağan yağmur patikalarda daha az insan olduğu anlamına geliyordu, bu da riski biraz azalttı. Öte yandan Quinn'in varlığı riski artırdı. Kız yalnız değildi ama yine de onu kaçırdı."

"O on iki yaşında bir çocuk. Ne olduğunu hemen anlasa bile, bir metre boyundaki yetişkin bir erkeğe karşı fazla direnç gösteremezdi. Peter ve diğer iki çocuk yanlarında olsaydı, durum farklı olabilirdi." Braddock uzun bir yudum aldı. "Quinn'i öldürebilirdi."

"Yapmadı," dedi Tori. "Çılgınca evet, aptalca hayır. Ama yine de, neden Isabella Farner'ı hedef aldı? Onunla ya da ailesiyle ilgili bir şey mi? Onlar hakkında gerçekten ne biliyoruz? Bu yüzden Zagaros'a onları araştırmasını söyledim. Yansıttıkları imajın gerçek olup olmadığını görmek için." İçkisini bitirdi. "Önümüzde uzun günler var. Mümkün olduğunda biraz uyumalıyız."

Braddock onları merdivenlerden yukarı çıkardı. Tori bir an Quinn'in kapısında durdu ve ona baktı. Quinn derin bir uykundaydı.

On dakika sonra onlar da oradaydı.

* * *

*"Şerif, neler oluyor?" diye sordu babası sorgu odasına girdiğinde.
"Jessie nerede?"*

"Bilmiyorum, tatlım."

"Bilmiyorum da ne demek? Ne oldu ki? Kimse bana ne olduğunu anlatmadı."

"Kız kardeşinizin arabası 48. Bölge'de lastiği patlamış bir şekilde terk edilmiş olarak bulundu. Arabada değildi ve onu bulamıyoruz."

"Biri onu yolun kenarından almış, değil mi?" "Kesin olarak bilmiyoruz. Boğuşma izi yoktu." "O ... gitmiş. Gitmiş!"

"Tori, bundan emin değiliz."

"Bana yalan söylemeye cüret etme, Şerif! Bize daha önce kızlar kaybolduğunda geri gelmediklerini söylemiştiniz!"

Tori hızla uyandı, ağır ağır nefes alıyordu, kalbi hızla çarpıyordu. Kabus tanıdıktı.

Eskiden sık sık aklına gelirdi. Bir dava için uzakta olduğu ve bir otel odasında uyandığı, yastığının terden sırılsıklam olduğu, kalbinin hızla çarptığı, her şeyi yeniden yaşadığı pek çok zaman vardı.

Kabusun hangi noktada başlayacağına dair farklılıklar olsa da, neredeyse her zaman aynı genel olaylar dizisiydi. Dört Temmuz'da kasabadaki karnavalda limonatalarına gizlice votka katan arkadaş grupları. İlk erkek arkadaşı onun elini tutuyor, öpüyor, baş başa kalmak isteyip istemediğini soruyordu. Gizlice uzaklaşırlarken Jessie ona gülümsüyor, ikiz kardeşi ve en iyi arkadaşı için heyecanlanıyordu. Sonra her zaman gecenin bir yarısı çalan ev telefonuna ve babasının Jessie'yle paylaştığı odaya girip onun orada olmadığını görmesine atlıyordu. Cal ve Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir adam onu sorguluyor, o gece arkadaşlarıyla yaptıkları hakkında onu sıkıştırıyorlardı. Ve sonra hançer sorusu. Jessie'yi en son ne zaman gördüğünü hatırlıyordu?

Görüşmede kendini kaybetmeye başladığında, gerçekten ne olduğunu, kimsenin kız kardeşini bulamadığını, kaçmak yerine onunla kalsaydı bunların hiçbirinin olmayacağını anlamaya başladığında, şerif odaya dalarak bunun yeterli olduğunu bağıırdı. Ama sonra babasının görüntüsünü görecekti: sadece birkaç dakika içinde yaşlanmış ve küçülmüş gibi görünen büyük, güçlü bir adam. Onun da kendisine verecek bir cevabı yoktu. Ve kâbusun sonunda Jessie'nin asla bulunamayacağını ve babasının yakında kırık bir kalpten öleceğini biliyordu.

O korkunç gecenin görüntüleri aklına gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Terapiye gittiğinden beri, şimdiye kadar hiç geri gelmemişti.

Yatağın kenarına yuvarlandı ve alnındaki tanıdık ter tabakasını hissederek yüzünü ovuşturdu. Yüzüne biraz su çarpması gerekiyordu. Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı.

"Hayır! Hayır!"

Dondu kaldı. Nereden gelmişti bu?

"Hayır! *Hayır!*"

Quinn.

Arkasını döndü, bornozunu kaptı ve koridordan aşağı, onun odasına koştu. Yatağında doğrulup etrafına bakınıyordu, kafası karışmıştı. Paniklemişti. Ağır nefes alıyordu.

"Hey," dedi Tori odaya girip bornozunu bağlarken. "Hey, hey, hey. İyisin," dedi ve onun yanına oturdu. "Bir kâbus gördün."

"Öyleydi... Öyleydi..."

"Bugün ne oldu?"

Başını salladı, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu ve şimdi de yüzünü buruşturuyordu. "Ow."

"Yavaş ve sakın nefes al. Kaburgaların zedelenmiş, unuttun mu?" dedi yumuşak bir sesle ve alnını kontrol etti. Sıcaktı ama yanması gerekmiyordu.

"Her şeyi tekrar gördüm."

"Evet, eminim öyledir," dedi yatıştırıcı, sakın bir sesle. "Eminim öyledir." Sağ kolunu ona doladı, omzunu okşadı, sonra komodine uzandı ve küçük lambayı yaktı. Gözlerinin içine baktı ve artık tamamen uyanmış olan adam yüzünü buruşturdu.

"Başın ağrıyor mu?"

Braddock odaya girdiğinde, "Evet, biraz," dedi. "Neler oluyor?"

"Serin ve nemli bir bez getirebilir misin?" Tori sordu.

Bir anda geri döndü ve Quinn'in alnını kuruladı. "Sanırım sadece bir kâbus," dedi. Saat 02:50. Vücudu ter içindeydi, tişörtü nemliydi. Braddock'a baktı. "Belki ona yeni bir tişört alırsın." Yatak takımını kontrol etti. "Ve yeni bir yastık kılıfı da."

Braddock şifonyere gitti. Babası yastığını düzeltirken Tori, Quinn'in eski tişörtünü yavaşça çıkarıp yenisini giymesine yardım etti.

Elini nazikçe onun sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Rüyanda ne gördün?"

Quinn bir an durdu. "Aynı değildi. Hatırladığım gibiydi, sadece... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..."

"Bir kısmı mı?" Braddock teklif etti.

"Evet," dedi Quinn. "O adam Izzy'yi aldı, onu minibüse attı, ama sonra... aynı şey olmadı." Tori'nin uzattığı su şişesinden bir yudum aldı.

Tori sakince, "Bugünkü gibi bir şey yaşamak ve ardından bununla ilgili rüyalar veya kabuslar görmek alışılmadık bir şey değil," dedi. "Bu gerçekten çok normal. Endişelenecek bir şey yok. Burada bizimle birliktesin, yatağında, evinde, güvendesin."

Quinn başıyla onayladı. Onunla birkaç dakika sessizce oturup sakinleşmesine yardımcı oldular. Kabustan kaynaklanan adrenalin azalırken, yorgunluğu geri döndü.

"Tekrar uyumayı denemek ister misin?" Braddock sordu.

Quinn başını salladı, bir yudum daha su içti ve sonra yastığına uzandı.

Tori ayağa kalktı ve Braddock bir adım atarak battaniyeleri tekrar yukarı çekti. "Dinlenmeye çalış, tamam mı?"

"Koridorun ışığını açık bırakabilir misin, baba?" "Tabii ki."

Kendi yatak odalarına geri döndüler ve tekrar yatağa girdiler. Şimdi ikisi de tamamen uyanıktı, sırt üstü yatmış tavana bakıyorlardı.

"Bu onun son kâbusu olmayacak," diye mırıldandı Braddock.

"Muhtemelen haklısın."

"Yine de

teşekkürler." "Ne

için?"

"Bilirsin işte. Quinn," dedi, yüzünü ona dönerek. "Onu sakinleştirdin, onunla konuştun."

"Onu ilk ben duydum, hepsi bu."

"Biliyor musun, bunu her zaman görüyorum." "Ne?"

"Çocuklarla aran ne kadar iyi." Onu öptü. "Quinn'le, Peter'la, onların arkadaşlarıyla görüyorum. Sıradan çocuklarla konuştuğunda bile görüyorum. Bugün parka gittiğimde çok sarsılmıştım ama sen çok sakindin. Senin de endişelendiğini biliyorum ama ona bakarken ve olayları analiz ederken çok sakindin. Kontrol sendeydi. Bu sayede Quinn rahatladı ve her şeyin yolunda olduğunu anladı."

"Bunun hakkında hiç düşünmedim. Ben sadece... yaptım."

"Aynen öyle. Bu doğaldı. Önemsiyorsunuz. Çocuklar bunu anlıyor, buna yöneliyor, saygı duyuyor. Bu yüzden yaptığın işte bu kadar iyisin." Öptü.

onu nazikçe uyardı ve sonra tekrar uyumaya çalışmak için yuvarlandı.

Tori başını yastığına yasladı ve tavan vantilatörü yavaşça dönerken gözlerini yukarı dikerek Braddock'un iltifatının verdiği iyi hissin üzerine çökmesine izin verdi.

* * *

Isabella'nın gözleri yavaşça açıldı ve köşedeki zayıf ışığa odaklandı. Bu onun gece lambası mıydı? Onu uzun zamandır açmamıştı. Gözlerini tamamen açtı.

Bu onun gece lambası değildi. Yerde duran küçük, siyah bir masa lambasıydı.

Her şey gözünün önünden geçerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Koruma, siyah maskeli adamın ona ve Quinn'e saldırması, minibüse atılması, minibüsün uzaklaşması ve onu yakalayan adamın koluna bir iğne batırması ve sonra... Ondan sonrasını hatırlamıyordu.

Ne zamandır uyuyordu?

Başı ağırılaşmıştı. Ve sol kolunun üst kısmı ağrıyordu. Gömleğinin kolunu yukarı kaydırıp ve orada kırmızı bir iz gördü. Önce onu, sonra da gözlerini ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı. Sonra kıyafetlerine baktı. Pantolonunun üzerinde kuru çamur izleri vardı, gömleğinin altı ve yerde yamuk duran ayakkabıları da öyle. Ellerinde bile hâlâ kurumuş kir vardı. Eğer yağmurluğunu giymemiş olsaydı, her tarafı çamur içinde kalacaktı.

Neredeydi o?

Yavaşça ayağa kalktı ve içinde bulunduğu odanın etrafında birkaç adım attı.

Küçük, kompakt bir meydandı. Bitişik iki duvar düz çimentoydu. Diğer ikisi alçıpandı. Alçıpandaki tek kesinti geniş bir kapı çerçevesiydi. Kapı ahşaptı ama yatak odasının altı panelli kapısı gibi değildi. Bu ahşap kalın, sağlam ve pürüzsüzdü ama boyalı ya da lekeli değildi. Hamdı, sanki yatay ve dikey kirişleri olan bir şeyin arkası gibiydi.

Yukarı baktığında tavanın bitmemiş olduğunu ve kirişlerin açıkta olduğunu gördü. Odanın ortasından geçen bir kirişe bağlı, içinde ampul bulunan tek bir priz vardı. Burada

bir ışık düğmesi vardı. Düğmeye bastı ve ışık yandı. Yukarıda bulutlu cam bloklardan oluşan bir pencere vardı. Dışarıyı göremiyordu ama dışarının karanlık olduğunu söyleyebilirdi. Köşede yattığı şilte, tek bir yastık ve gri bir yün battaniye vardı.

Ca-chunk!

Etrafında döndü, sonra odanın ortasına doğru geri adım attı. Kapı açıldı. Bir kitaplığın arkasıydı. Siyah yüz maskesi de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş bir adam içeri girdi ve bir an için gözlerinin içine baktı. Elinde bir tepsi yemek vardı ve onu yatağının ucuna bıraktı.

Makarna ve peynirdi.

sandviç ve bir şişe su.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Uysalca başını salladı.

Adam onu kolundan yakaladı. Onu karanlık bir alana doğru sürükledi, sonra bir kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Onu içeri itti ve kapıyı kapattı.

Banyo küçüktü ama bir tuvalet ve küçük bir ayaklı lavabo ile biraz moderndi. Tuvalet rezervuarının üstünde bir rulo tuvalet kağıdı duruyordu. İşini bitirdikten sonra lavaboya doğru yürüdü. Aynaya baktığında yüzünün çamur içinde olduğunu gördü. Sabun yoktu ama elinden geldiğince ellerini temizledi, sonra da yüzüne defalarca su sıçrattı. Saçlarında da çamur parçaları gördü ve ıslak parmaklarıyla onları çekip çıkardı, sonra tekrar yüzüne sıçrattı, suyun bir kısmını içti, tazelenmeye çalıştı. Bileziği hâlâ yerindeydi ama küçük gümüş melek tılsımlarından birinin eksik olduğunu fark etti. Sol bileğini suyun altında tutarak bilek k l i k t e k i çamuru temizledi. Adam kapıyı açtığında kot pantolonunu da yıkamaya çalışacaktı.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı.

Onu karanlık alana doğru geri götürdü. Odasından yayılan ışık bir kanepe, bir çeşit sehpa ve sandalye görmesini sağladı. Bodrum katında bir aile odası.

"Saat kaç?" diye sordu.

Adam cevap vermedi. Onu kapıya doğru itti ve kapıyı kapattı. Yüksek bir metalik *tıkırtı* duydu. Kapıyı inceledi.

kapıyı açtı ve sağ tarafta göz hizasında küçük bir açıklık gördü.

"Alo? Kimse yok mu? Kimse yok mu?" Tahtaya vurdu. "Neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

Yanıt gelmedi. Adam gitmişti. Kafasını kaldırıp tepesindeki ayak seslerini dinledi ama hiçbir şey duymadı. Bunun yerine, hissetti ... durgunluk.

Yemek kokusu dikkatini çekti. Yatağının ucuna oturdu. Acıktığını fark ederek peynirli makarnadan bir lokma aldı ve sonra sandviçi kontrol etti. Fıstık ezmesi ve jöleydi. Onu ısıtırken, odanın etrafına baktı. Uzak köşede, tavandaki bir kirişe tutturulmuş bir video kamera vardı, aşağı doğru eğilmiş ve yatağa doğru yönlendirilmişti. Üstünde kırmızı bir ışık yanıyordu.

Onu izliyorlardı.

* * *

İçki bardağını çevirdi, viski eriyen buz küpünden gelen suda seyreliyordu. Monitör televizyonun yanına yerleştirilmişti. Isabella önce peynirli makarnasından, sonra da sandviçinden ısırıklar alıyordu. Kız neredeyse on bir saattir dışarıdaydı, bu yüzden aç olması şaşırtıcı değildi. Hiç şüphe yok ki kafası da karışık, vücut saati değişiyordu, gecenin 2:30'unda yemek yiyordu. Bu şekilde daha az sorun yaşayacaktı.

Esneyerek dikkatini televizyona verdi. Kablolu haber kanallarının pek fazla gerçek haber vermemesi canını sıkıyordu. Hepsi siyasi yorumlardan ibaretti ve gecenin bu saatinde daha önceki programları tekrar yayınlıyorlardı.

"Haberlerde bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Yerel haberlerde vardı," diye cevap verdi. "Daha önce CNN'de de biraz vardı ama kısa sürdü. Sence bu yeterli olacak mı?"

Başını salladı, kanepeye oturdu, ayaklarını uzattı ve çayından bir yudum aldı. "Artık bir şeylere başladık. Sadece sabırlı olmamız ve olayların gelişmesini beklememiz gerekiyor. Doğru zaman geldiğinde harekete geçebileceğiz."

ALTI

"BEN ÖLMEDİM"

Tori sabah 5:15'te uyandı. Yataktan çıktı, hızlıca duş aldı ve ardından rahat etmek için koyu gri bir pantolon, beyaz elbise bluzu ve siyah oxfords giydi. Banyodan çıktığında Braddock yatak odasına geldi.

"Quinn nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ uyuyor." Kadının yanına gitti, ona günaydın öpücüğü verdi ve banyoya doğru ilerledi.

Kahve makinesini çalıştırıp mesajlarını kontrol ettiğinde dışarısı hâlâ karanlıktı. Hâlâ Farner'ların evinde olan Memur Reese, gecenin sakin geçtiğini, anne babanın geç yattığını, George Santo'nun misafir odasında kaldığını yazmıştı.

Kendine bir fincan kahve doldurdu ve güverteye açılan sürgülü cam kapıya gitti. Dışarıya baktığında, Kuzey Çam Gölü'nün uzak tarafındaki bulutlu doğu gökyüzünü delen gün doğumunun en ufak bir ipucunu görebildi.

Telefonu çaldı. Ekranı baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merhaba."

FBI Özel Ajanı Tracy Sheets telefonun diğer ucunda, "CNN'de Manchester Körfezi'nde bir çocuk kaçırma haberi gördüm ve kendi kendime Tori'nin de bu işin içinde olması gerektiğini söyledim," dedi.

"Haklısınız." Tori ona işin özetini anlattı. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Pek sayılmaz. Olay yerinde çok az fiziksel kanıt vardı. Saldırganın en iyi ihtimalle genel bir eşkalini biliyoruz ve bizden on, belki de on beş dakika öndeydi. Bu çok fazla bir zaman değil.

Yoldan hemen çıkması gerekiyordu ama burada kasabanın dışına çıktığınızda gidebileceğiniz pek çok farklı yön var ve hepsi de ormanın içinde."

"Ebeveynlerle iletişime geçilmedi mi?"

"Hayır. On beş, on altı saattir buradayız, tek kelime etmedik."

"O zaman cinsel suçlu," diye iddia etti Tracy. "Bu, olayın yüz­süz­lü­ğünü açıklıyor."

"Olabilir. Ama neden bu kız? Quinn'le birlikteydi ama adam güpegündüz, insanların görebileceğı bir parkta saldırdı. Kıza kafayı mı takmıştı? Yoksa sadece o yaştaki bir kıza mı?"

"Bir yolunu bulacaksın. Her zaman yaparsın."

"Bugünlerde neyi çözmeye çalışıyorsun?"

"Kolombiyalılar."

"Kolombiyalılar mı? Bu sizin için farklı."

"New York'ta insan ve uyuşturucu kaçakçılığı konusunda kendi sorunlarımız var ve ben de Büro, NYPD, Jersey Eyalet Polisi ve DEA ile birlikte bir görev gücüne dahil oldum. Para ve uyuşturucu izlerini bir araya getirmeye çalışıyoruz ve ben de tüm oyuncularını araştırıyorum."

"Ki bu tam da senin kaptan köşküne göre."

"Evet. Kuzey Kolombiya ve Panama'daki pek çok insanı araştırıyorum. Çok ilginç."

"Eminim," diye yanıtladı Tori. Arkasından arka kapı açıldı ve Roger ile Mary Hayes'in içeri girdiğini görmek için döndü. "Daha fazla sohbet etmek isterdim, Trace, ama..."

"Zıplamalısın. Endişelenme. İrtibatta kalalım, kardeşim."

"Tamam, görüşürüz." Tori telefonu kapattı.

"Günaydın Tori," diye selamladı Roger, elinde her zamanki gümüş kahve fincanı, kolunun altında üç gazete ve ciltli bir kitap vardı. Ona hızlıca sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Pantolon takımın çok şık. Bir milyon dolar gibi görünüyorsun." Her zamanki gibi çok çekiciydi. Kız ondan gerçekten hoşlanmıştı.

Mary beyaz bir kâğıt torbayı havaya kaldırdı. "Kek getirdim. Bir tane ister misin?" Tori, Mary için bir fincan kahve doldururken, "Lütfen," dedi.

Braddock mutfağına geldi. Roger'ın elini sıktı ve Mary'yi yanağından öptükten sonra bir muffin aldı ve

Kendisi için kahve. Onlara Quinn ve kâbusu hakkında bilgi verdi.

"Eminim onu sakinleştirmişsinizdir," dedi Mary.

"Uyuyakalmışım. Odasına girdiğimde Tori onu yerleştirmişti."

"Anlıyorum," dedi Mary şaşırarak. "Çok... çok naziksin Tori."

"Büyütülecek bir şey değil," dedi Tori. Braddock'a baktı. "Gitmeliyiz."

"Emirlerimiz nedir?" Roger bir parça kağıt sıkıştırmadan önce sordu.

Ağzında muffin.

"Quinn'in sadece dinlenmesi gerekiyor. Bugün etrafta koşturmak, bisiklete binmek, disk atmak yok," diye talimat verdi Braddock. "Ve onu ve Peter'ı video oyunlarından uzak tutun. Filmler daha iyi, zihin için daha sakinleştirici."

"Kayıp kızla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Şu an itibariyle yok, yani yapacak işlerimiz var."

"Tori, sihrini konuşur," dedi Roger küçük bir göz

kırpmayla. "Üzerinde çalışıyorum, Rog."

Tori ve Braddock kahvelerini ve keklerini alıp yola çıktılar. Yola çıktıklarında Tori dayanamadı. "*Çok naziksin, Tori.* Tanrım, yine benden nefret etmeye başladı."

Braddock dramatik bir şekilde saatini kontrol etti. "Ben beş dakika demiştim. Neredeyse bir dakika sürdü. Ve senden nefret etmiyor."

"Sen buna aşk mı diyorsun?"

"Aslında ben buna gelişme diyebilirim."

Braddock'un eşi Meghan altı yıl önce kanserden ölmüştü. Roger ve Mary'nin kızıydı. Tori artık Braddock'un hayatındaki ciddi kadındı, tam zamanlı olarak evde yaşıyor, Quinn ile bağ kuruyor ve en azından onların bakış açısından Meghan'ın yerini alıyordu.

Roger Hayes kızını seviyor ve özlüyordu ama damadını da seviyor ve onu mutlu görmekten hoşlanıyordu. Bu yüzden o da mutluydu. Ayrıca Tori'yle de iyi anlaşıyorlardı. Tori'nin aptallıklardan hoşlanmayan korkusuz bir baş belası olması hoşuna gitmiş ve bunu ona söylemişti.

Mary'nin coşkusu daha ölçülüydü. Tori, Mary'nin ondan nefret etmediğini biliyordu. Aslında son birkaç aydır iyi görüşmeler yapmışlardı. buz erimeye başlamıştı. Yine de Mary temkinli ve

Çekingendi ve dil sürçmesi olsun ya da olmasın, Tori'ye öyle kaldığını belli etmenin bir yolunu bulmuştu.

"Hep söylediğim gibi," dedi Braddock. "Adil ya da değil, onunla bunu hak etmelisin. Ben kazandım, sen de kazanmalısın."

"Biliyorum."

"Telefon sesini şimdiden duyabiliyorum." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "*Umarım Tori düşünmemiştir ...*"

"Evet, evet."

"Isabella hayatta mı?" diye sordu daha ciddi bir tavırla.

Tori iç çekti. "Evet, sanırım yaşıyor."

"Bu bir umut mu, yoksa belirli bir şeye mi dayanıyorsunuz?"

"Umut sadece ebeveynler için değil, benim için, bizim için de önemli. Eğer onun dışarıda olduğunu düşünürsem, kendime onun peşinden gitmem gerektiğini söyleyebilirim. Ayrıca kehribar alarmı verdiğimiz ve kaçırılan kişinin yolda uzun süre kalamayacağı kadar hızlı bir ağ kurduğumuzu düşünüyorum. Kızla birlikte kaçmış olabilir mi? Evet, kesinlikle. Ama aynı zamanda onu kaçırdığında görüldüğünü bilmesi gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden yoldan hızla uzaklaşması gerektiğini fark etti. Bu bana kızın yakınlarda olabileceğini söylüyor."

"Ayrıca, yoldan hızlıca çıkması gerektiği için yapmak istediği her neyse onu yapmak zorunda kaldığı ve sonra, bilirsiniz..." anlamına da gelebilir.

"Bu benim için kayıp değil. İşte burada umut devreye giriyor. Umarım olan şey bu değildir. Umarım ailesinin söylediği gibi bir savaşçıdır. Umarım zarar görmemiştir, her ne kadar böyle olabileceğini *bilsem* de."

Braddock'un telefonu çaldı. "Huh, ne biliyorsun." "Ne?"

Tori sordu.

Telefonu açtı ve hoparlöre verdi. "Cal, ben de seni merak etmeye başlamıştım-"

"Ölmedim, Tucson'dayım," diye cevap verdi Cal, biraz sinirlenmiş bir halde. "Dinle ukala, davanla ilgili sana bir ipucu vereceğim."

"Şimdi biliyor musun?"

"Bunun için kısa bir geçmiş hikayesi gerekiyor. Altı yıl önce Helena Hernandez adlı sekiz yaşındaki bir kız çocuğu, Manchester Körfezi'nin yaklaşık iki yüz mil kuzeybatısında yer alan Thief River Falls, Minnesota'nın hemen dışında kaçırıldı. Siyah kar maskeli bir adam, kırsal bir ilçe yolunun kenarında bisiklet sürerken onu bisikletinden yakaladı ve

beyaz bir kargo minibüsüyle uzaklaştı. Küçük erkek kardeşi yüz metre ötedeymiş ve olayı görmüş. Tanıdık geliyor mu?"

"Birazcık."

"Ne yazık ki aradan geçen altı yıl içinde Helena bulunamadı. Bütün bunları ben hatırlamıyorum," diye devam etti Cal. "Az önce eski bir arkadaşım olan ve şimdi Florida'da emekli olan Tom Gholson'dan bir telefon aldım. Helena kaçırıldığında o bölgelerde şeriflik yapıyormuş. Bu sabah haberlerde kaçırılma olayını görünce internete girip daha fazla ayrıntı okumuş ve sonra beni arayıp Ian Anderson adında bir adamdan bahsetti."

"Peki bu Ian Anderson kim?"

"Helena Hernandez'in kaçırılmasıyla ilgili şüpheli."

"Şüpheli mi?"

"Evet. Anderson'ın beyaz bir Ford kargo minibüsü vardı. Helena'nın kaçırıldığı yerin bir mil batısında yaşıyordu. Ayrıca Helena'nın sık sık gittiği bir yer olan yerel toplum merkezinde bilgi işlem çalışanıydı."

"Peki toplum merkezinde neler oldu?"

"Çok sayıda çocuk aktivitesi. Kapalı bir orman jimnastiği ve labirent, bir havuz, basketbol sahaları ve diğer aktiviteler için odalar vardı. Toplum merkezinde çalışan Anderson, her gün bütün gün çocukların arasındaydı. Helena Hernandez ve kardeşi sık sık oradaydı. Tom, Helena'nın Anderson'ın dikkatini orada çektiğini düşünüyor."

Cal, Anderson'ın birkaç gün boyunca yoğun bir sorgulamaya tabi tutulduğunu açıkladı. Kaçırılma anıyla ilgili mazereti en iyi ihtimalle zayıftı. Bununla birlikte, minibüsü, evi ve mülkü Helena'yı kaçırdığına dair herhangi bir kanıt için aranmış ve hiçbir şey bulunamamıştı.

"Hiçbir şey mi?" Braddock söyledi.

"Tertemiz," diye onayladı Cal. "Minibüs didik didik edilmişti. İçinde bulunabilecek hiçbir kanıt yoktu. Evde de aynı şekilde. Arazisi ormanlık ve daha açık alanların bir karışımıydı. Santim santim arandı ama yine bir şey çıkmadı. Yine de Tom, Anderson'ın onun adamı olduğundan kesinlikle emindi. Ona odaklanmaları iki günlerini aldı ve bu zaman aralığında Anderson'ın onu öldürdüğünü ve cesedi attığını düşünüyor."

"Hiç suçlanmadı mı?"

"Hayır. Ellerinde hiçbir zaman gerekli kanıt olmadı. Sadece ikinci derece kanıtlara dayanan güçlü şüpheler vardı. Kızın kayboluşunu onunla ilişkilendirmelerini sağlayacak tek bir fiziksel kanıt bile yoktu. Onu tutabildikleri kadar tuttular ama sonunda serbest bırakmak zorunda kaldılar. Kasabayı terk etti ve o zamandan beri o bölgelerde görülmedi."

"O şimdi nerede?"

"Tom, Thief'teki iyi insanlara küçük bir araştırma yaptırdı. Oradaki bir dedektif Ian Anderson'ın artık Ian Pemell -annesinin kızlık soyadı olduğunu ve şu anda orada yaşadığını düşünüyor-"

"Bana Manchester Bay'i anlatacaksın," diye bitirdi Tori.

"Sadece bu da değil. Ian Pemell'in adına kayıtlı mavi bir Chevy kargo minibüsü de var. Şimdi, size devam etmeniz için yeterince şey bıraktım mı?"

Tori ve Braddock koşar adımlarla hükümet merkezine girdiklerinde saat sabah 6:00'yı gösteriyordu.

Nolan'ı Braddock'un ofisindeki kanepeye yayılmış halde buldular. Braddock şakacı bir tavırla burnunun dibinde dumanı tüten bir fincan kahve salladı. Uyanması on saniyesini aldı.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve yüzünü buruşturdu. "Bu da ne... Günaydın patron."

Braddock kahkahalarla uludu.

Nolan doğruldu ve yüzünü ovuşturdu. "Saat kaç?" diye sordu kahveyi almadan önce.

"Altı," dedi Tori. "Dün gece senden son yıllarda bölgede yaşanan benzer kaçırılma olaylarını araştırmanı istediğimde, Helena Hernandez'in karıştığı bir olaya rastladın mı?"

"Uh... evet, bu bir ya da iki zil çalıyor." Nolan ayağa kalktı ve bir yığın kâğıdı karıştırmaya başladığı küpüne doğru yürüdü. "Daha uzun süre bakmak istediklerimin çıktısını aldım," dedi. "Evet, işte burada." Bazı sayfaları kaldırdı. "Şüphelinin adı-"

"Ian Anderson," dedi Tori.

"Evet, doğru. Bir ilçe yolunun kenarında beyaz bir panelvan kullanılarak kaçırılma. Sadece bir ya da iki uzak tanık. Anderson, tanıkların gördüğüne benzer bir minibüsün sahibiydi ve-"

Braddock sözlerini "Thief River Falls'taki toplum merkezi," diye tamamladı.

"Bana neden ihtiyacınız var?" Nolan alay etti. "Yoksa bir şey mi kaçıırıyorum?"

Braddock, Cal ile yaptığı görüşmeyi açıkladı. Nolan, "Büyük çekişli Cal," dedi. "Dur tahmin edeyim, bana ihtiyacın var-"

"Ian Anderson, şimdi de Ian Pemell hakkında bulabildiğiniz her şeyi bir araya getirin. Bulabildiğiniz her şeyi. Mülkler, araçlar, iş, fotoğraflar, mali bilgiler. Görünüşe göre artık burada, River City'de yaşıyor."

"Uyanmam için bana birkaç dakika verin, ben hallederim."

Tori'nin telefonu çaldı. Zagaros. "Az önce size Farner'larla ilgili bir dosya gönderdim. Daha fazlasını arayacağız ama bu size ilk resmi verecektir. Baştan söyleyeyim, oldukça iyi huylu."

"Eğer Ian Pemell ya da Anderson ya da adı her neyse, o adamsa, bunun Farner'larla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Nolan sordu.

"Bilmiyoruz. Henüz elimizde somut bir şey yok, bu yüzden her şeyi kontrol ediyoruz."

Nolan Ian Pemell'i araştırmaya başlarken, Tori de Zagaros'un gönderdiklerini inceledi.

George ve Luciana Santo aslen San Mateo, New Mexico'dan geliyorlardı. İnternette yapılan bir harita araştırması San Mateo'nun Albuquerque'nin bir saat kadar kuzeybatısında yer aldığını gösteriyordu. Sam Farner ise Santa Fe'liydi. Üçü de New Mexico Üniversitesi mezunuydu. Luciana daha sonra New Mexico Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olmuş ve ihtisasını Albuquerque'de tamamlamıştı. Bundan sonra, Sam'le birlikte Manchester Körfezi'ne taşınarak kök salmış ve birkaç yıl önce oraya taşınmış olan erkek kardeşine katılmış gibi görünüyordu. Farner'lar on iki yıldır Manchester Körfezi'nde yaşıyorlardı ve 790 bin dolar değerindeki evleri, konut fiyatlarındaki son hızlı artışları yansıtan bir meblağın yanı sıra evin yakındaki bir marinada bir tekne çekek yerine erişimi ve mülkiyeti olduğu gerçeğini yansıtıyordu. Tüm emlak vergileri günceldi. Luciana'nın adına bir Land Rover ve Sam'in adına bir BMW X7 olmak üzere iki araçları vardı.

Sam Farner, Manchester Bay şehir merkezindeki bir binada ofisi bulunan Farner Financial and Investment adlı bir finansal hizmetler şirketine sahipti. Luciana, Manchester Bay Pediatri'deki muayenehanenin bir kısmına sahipti. Çiftin ayrıca Marco Adası'nda bir tatil evi vardı,

Florida'da. Bir mülk araştırması, Luciana ve erkek kardeşinin San Mateo'nun dışında, ebeveynlerinden miras kalmış gibi görünen bir çiftlik arazisine hâlâ ortak olarak sahip olduklarını ortaya çıkarmıştı.

Walter Dexter'ın Sam'in yatırım şirketine karşı açtığı dava dışında, Farner'lara karşı açılmış başka bir dava yoktu. İkisinin de herhangi bir sabıka kaydı yoktu.

Arama emri ya da çiftin izni olmadan ayrıntılı mali kayıtlarına erişemeyeceklerdi ama Zagaros son beş yıla ait vergi beyannamelerinin bir özetini eklemişti. Ortak gelirleri istikrarlı bir artış eğilimindeydi ve bir önceki yıla ait brüt gelirleri 417.000 doların biraz üzerindeydi. Hâlâ yükselişte görünen başarılı bir üst-orta sınıf çiftti. Ancak iyi durumda olsalar da gerçek anlamda varlıklı değillerdi, en azından henüz değil.

Braddock caddenin karşısından büyük bir kahve ve Nolan için bir kahvaltı simidiyle döndü. Uzun bir kahve içti ve ardından yumurtalı, peynirli ve soslu simitten doyurucu bir ısırık aldı. "Bunun için teşekkürler," dedi. Sonra bir DMV fotoğrafı kaldırdı. "Bu lan Pemell, eski adıyla Anderson."

Tori ve Braddock fotoğrafı incelediler. Pemell'in siyah kıvrıkcık saçları, ince bir yüzü ve saat beş yönünde ağır bir gölgesi vardı.

"Hayati bulgulara göre, 1.80 boyunda, 75 kilo. Siyah saçlı, kahverengi gözlü. Şu anki evi, Norway Gölü'nün güneyindeki bölgede, County 44'ün yaklaşık bir mil batısındaki ormanın içinde. Dört yıl önce buraya taşınmadan önce iki yıl Moorhead'de yaşamış, daha sonra Grand Forks'tan Thief River Falls'a taşınmış. Cal ve emekli şerif arkadaşının bahsettiği kişinin bu olduğunu varsayıyoruz."

Braddock, "Bunu kontrol edebilirim," dedi ve DMV fotoğrafının bir fotoğrafını çekip Cal'ı aramak için uzaklaştı.

Nolan sözlerine şöyle devam etti: "Pemell'in şu anki arazisi on dönüm." Bir Google Maps uydu görüntüsü çıkardı. "Burada görebileceğiniz gibi, yarı izole bir bölgede, yoldan geriye doğru ormanın içinde yer alıyor. Ayrıca Pierz'in aşağısında yüz dönümlük bir çiftlik arazisi var. 2014 model mavi bir Chevy Express minibüs kullanıyor ve ayrıca 2018 model beyaz bir Honda CRV'si var."

"İş mi?"

"Şu anda Health Tech Administrators tarafından istihdam ediliyor. Şirketin St. Cloud'da bir adresi var. Onlar için ne yaptığını henüz bilmiyorum."

"Sabıka kaydı mı?"

"Mahkumiyet ya da suçlama yok. Thief River Falls'daki bu olayı gerçekten araştırmaya başladım. Adı basında yer almasına rağmen bu konuda hiçbir zaman suçlanmadı."

"Başka ne var?"

"Sürüş kayıtları kurşun bir ayağı olduğunu gösteriyor: hız geçmişi var, birkaçı sınırın çok üzerinde, ancak bunun dışında temiz."

Tori, Nolan'ın çıktısını aldığı sayfaları çevirdi. Sadece on beş dakikası vardı ve temel bilgileri bulmuştu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Braddock masasından Nolan'a seslendi. "Gholson, Helena Hernandez'in kaybolmasıyla ilgili soruşturma dosyasını bana e-posta ile gönderdi. Size iletiyorum." Ofisinden geri çıktı. "Herkes konferans odasında toplanıyor."

"Bekle," dedi Tori. "Nolan şimdilik Pemell'de kalmalı. Bu arada biz de-"

"Peşine birini takın." Braddock başını salladı. "Oraya birini göndereceğim."

Tori Nolan'a döndü. "Araştırmaya devam et. Pemell Thief River Falls'da şüpheliydi. Şimdi de burada olabilir. Acaba başka durumlarda da emniyet güçlerinin radarına takılmadı mı?"

"Anlaşıldı."

Braddock toplantıyı düzene soktu. Toplantıda dedektifler Steak, Eggleston ve Reese, Manchester Polisi'nden üniformalı memurlar ve departman yardımcıları vardı. Tanışma faslını tamamladıktan sonra sözü Tori'ye verdi, o da bildiklerini anlattı.

"Minibüs kirli, tozlu, belki de mat kaplamalı mavi bir Chevy kargo minibüsü olarak tarif edildi." Elinde bir fotoğraf tutuyordu. "Şüpheliyi daha önce gören on iki yaşındaki çocuğa göre

Kızı kaçıran adam yaklaşık 1.80 boylarında ve siyah koşu kıyafetleri giyiyor. Kaçırılma olayının nasıl gerçekleştiği göz önüne alındığında, dün parka ilk ziyareti olduğunu düşünmüyoruz. Minibüsü birden fazla gün park halinde gördüğünü hatırlayan ve sürücüyü orta boylu, siyah koşu kıyafetleri giyen, şapkalı ve güneş gözlüklü olarak tarif eden en az iki kişi var. Dünkü adamımız mıydı? Olabilir gibi görünüyor. Isabella'nın okula gidip geldiği saatlerde parkta koşuyor olabilir. Ortaokul sabah sekiz buçukta derse başlıyor ve öğrenciler üç buçukta çıkıyor. Okuldan Farner'ların evine kadar tüm yol boyunca bu zaman aralıklarında insanlarla konuştuğumuzdan emin olalım."

Asistanı odaya girip ona bir kâğıt uzatırken Braddock, "Bugün kimse o bölgeden sorgulanmadan geçemez," diye ekledi. "Parkın yanındaki mahallede de aynı şey geçerli. Dün girmiş olsak bile her kapı çalınıyor. Bu minibüsü ya da sürücüsünü gören olup olmadığını ya da bununla ilgili başka bir şey olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Herkes yerinden kalktı ve minibüs ve şüpheliyle ilgili bilgileri dağıtan Reese'in yanına dizildi. Tori, Braddock'un kâğıt parçasını incelediğini fark etti.

"O da ne?" diye sordu.

"Bir cinayet." Braddock içini çekti. "Deerwood'un güneyinde. Ormanda bir adam, kendisini kahvaltı için almaya gelen bir arkadaşı tarafından vurularak öldürülmüş halde bulundu." Steak ve Eggleston'a el salladı. "O ikisini çalmam lazım."

"O zaman en azından Reese ve Nolan'ı bana bırakmalısın."

"Ve beni alacaksın. Dışarı çıkıp bunu onlarla birlikte kontrol etmem gerekiyor, ama sonra geri döneceğim."

YEDİ

"TİPIK BİR İSTATİSTİK TEKMELEME"

Braddock bu kasvetli Ekim sabahında ağır gri bulutlu gökyüzünü seyretti. Beş yıl sonra bile, sonbaharın serin sıcaklıklarının Manchester Körfezi'nde New York City'dekinden bir ay önce gelmesi onun için hala zihinsel bir ayarlamaydı. Kışın soğğunun ve karının hemen köşede olduğunu hatırlatan istenmeyen bir şeydi bu.

Garip bir şekilde, kuzey Minnesota'nın sert kışlarını çoğunlukla umursamadığını fark etmişti. Bir tür egzersiz olarak kar ayakkabısıyla yürümeyi öğrenmişti ve kış boyunca yerel halkı meşgul eden ve insanların göller bölgesine geri dönmesini sağlayan mevsimsel temalı aktiviteler, karnavallar ve etkinlikler vardı. Eğer uygun şekilde giyinirseniz, bunlar eğlenceliydi. Üç ila dört ay süren bu dönemi idare edilebilir buluyordu. Ayrıca, Quinn için hokey sezonuydu ve bu ona katılabileceği başka bir etkinlik ve takılabileceği başka bir sosyal ebeveyn grubu vermişti.

Onu en çok etkileyen şey şiddetli soğuklardı. Her kış, Ocak ve Şubat aylarında eksi on ya da on beş derecelik günlerin yaşandığı iki ya da üç gün olurdu. Bu, ne kadar kat kat giyinirseniz giyinin, içinize işleyen, kemiklerinizi sızlatacın acı bir soğuktu. O günler p u s u d a bekliyordu, geliyorlardı.

"Neredesin Izzy?" diye mırıldandı kahvesinden bir yudum almadan önce.

Bu dava farklıydı; kişiseldi. Bir parçası da Quinn'di. Kâbus, yüzündeki korku, Braddock'a kaçırılma travmasının onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını düşündürmüştü. Ve sonra o

Çünkü en azından Quinn evdeydi, dinleniyordu ve güvendedi. Isabella ise değildi. Quinn'in iyileşme şansı olacaktı, değil mi?

Ve onu tanıyordu.

Carson kadar olmasa da onu Quinn'in sınıf arkadaşlarından biri olarak tanıyordu. Onu kendisine, kendisini de ona selam verecek kadar iyi tanıyordu. Ailesi arkadaştı, yakın olmaları gerekmiyordu ama Minnesota kışlarını çocuklarınızı hokey maçlarına götürmek için kuzey Minnesota'da geçirirseniz, hokey ebeveynleri arasında soğuk buz pistlerinde, maç öncesi toplantılarda ve Duluth, Moorhead, Grand Rapids, Warroad, Roseau ve Thief River Falls otellerinde bir araya gelerek oluşan benzersiz bir bağ olduğunu fark etmişti. Isabella bu otellerin koridorlarında koşmuş, yüzme havuzlarında yüzmüş ve diz hokeyi oynamıştı.

O neredeydi? Cal'ın onlar için verdiği ipucu yasal mıydı?

Bu cinayet mahallinde onu neyin beklediğinden çok, bu sorular üzerinde düşünmeyi tercih ederdi. Arabasını durdurup camını indirdi, Steak ve Eggleston da hemen arkasındaydı. "Yine mi sen?"

Şerif Yardımcısı Frewer, "Hey, ben tam bir güneş ışığıyım, değil mi?" diye cevap verdi. "Isabella Farner'dan haber var mı?"

"Rapor edecek yeni bir şey yok. Burada neyimiz var?"

Frewer, Steak ve Eggleston'ın cipinin arkasına bakıp adli tabip Dr. Renfrow'un minibüsüyle geldiğini görmeden önce başını sallayarak, "Tuhaf aslında," dedi. "Değerlendirmeyi size ve deneyimli profesyonellerden oluşan ekibinize bırakıyorum. Merhumun adı Fred Weltz. Bir süredir ölü. Ceset soğuk ve gri."

"Bu Weltz denen adamı tanıyor musun?"

"Biraz. Ahşapla ilgili hemen her şeyi özel olarak inşa edebilen bir ustaydı. Birkaç yıl önce bir arkadaşım için harika bir bar inşa etmişti. Cesede gelince, onu evin sağ tarafındaki ek binada bulunan ahşap atölyesinin ofis bölümünde bulabilirsiniz." Frewer döndü ve batıya doğru işaret etti. "Şuradaki araba yolunun sonunda duran adam tarafından bulundu."

"Peki ne söyledi?"

"O ve Fred her Perşembe sabahı Deerwood'da kahvaltıya giderler. Fred'i almak için uğradı ve birazdan yukarı çıkıp göreceğiniz şeyi buldu."

"Evli mi?"

"Komşuları uzun yıllardır dul olduğunu söylüyor. Yetişkin çocukları var. Onlara haber verilmesi gerekecek."

Braddock arabayı garaj yolunda kısa bir mesafe kadar sürdükten sonra kenara çekti. O ve diğerleri, bitişik garajı olan iki katlı evin önündeki asfalt alana doğru yaya olarak devam ettiler. Ahşap atölyesi sağ tarafta, kapısının üzerinde bir tabela bulunan ikinci bir müstakil garaj gibi görünen ayrı bir binaydı: *Weltz Imaginative Carpentry*.

Üçü dikkatlice içeri girdiler. Ceset zeminin ortasında bir halının üzerinde yatıyordu. Weltz ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında görünüyordu, üzerinde solmuş bir gömlek ve yıpranmış mavi bir kot vardı. Sağ bacağı garip bir şekilde altında ezilmişti, kolları iki yana açılmıştı, gözleri cansız bir şekilde tavana bakıyordu, alnında bir, göğsünün ortasında iki kurşun deliği vardı. Gövdesini geniş bir kurumuş kan gölü çevreliyordu.

Sol taraftaki duvar boyunca gri ve kireç yeşili dosya dolapları ve hardal sarısı metal bir ofis masası vardı. Masanın ve dolapların tüm çekmeceleri açılmış ve karıştırılmış, iş kağıtları etrafa saçılmıştı. Masanın üzerinde bir monitör ve klavye vardı ama bilgisayar kutusu yerinde yoktu.

Dr. Renfrow ofise doğru ilerledi ve ateşini kontrol etmek için cesedin yanına çömeldi. Termometreyi okudu, sonra bir an gözlerini kısarak hızlı bir hesaplama yaptı.

"En az birkaç gündür ölü, Will," dedi. "Vücut ısısı hemen hemen oda sıcaklığında."

Braddock, Steak ve Eggleston'a bakarak, "Ölüm nedeni konusunda da şüphe yok," dedi. "Göğsüne iki el ateş edilmiş, sonra tetikçi yaklaşıp alnına bir el ateş ederek işini bitirmiş."

Steak, kendi silahını çıkarmış, pantomim yaparak, "Resmen suikasta uğramış," dedi. "Görünüşe göre katilimiz kapıdan giriyor ve onu düştüğü yerde öldürüyor."

"Tüfeğini almaya bile vakti olmadı," dedi Eggs, masayla dosya dolapları arasındaki duvara yaslanmış tüfeği göstererek. Cesetten sadece bir metre uzaktaydı.

Steak bir adım attı ve on iki kalibrelik av tüfeğini inceledi. "Dolu. Bela çağırırsa hazırdı."

Braddock, "Tetikçimizin bunu biliyor olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Kapıdan içeri bir adım atıyor ve Weltz'i *böyle* dumanlıyor." Parmaklarını şıklattı. "Freddy ona neyin çarptığını asla bilemedi."

"Ama neden?" Eggleston söyledi.

Braddock, "Bunu siz ikiniz çözeceksiniz," diye cevap verdi. "Ne karmaşa ama," diye mırıldandı Steak.

"Temizlemeniz ve tüm bu kayıtları yeniden oluşturmanız gerekecek. Çünkü tetikçimizin silahtan haberdar olduğu konusunda haklıysam, buraya daha önce gelmiş olduğu düşünülebilir."

"İyi ama o zaman katilin aradığı şeyi bulduğunu düşünmüyor musunuz?" Eggs, ortalıkta duran kâğıtları sallayarak konuştu. "Ve bilgisayarı da almışlar. Zor olacak."

"Siz ikiniz bu yüzden dedektifsiniz," diye sırtı Braddock. "Tespit edin ve başka bir yol bulun. Ben Manchester Körfezi'ne geri dönüyorum. Bulmam gereken on iki yaşında bir kız var."

* * *

"Neden Minnesota'ya taşındınız?" Tori, Luciana Farner'a sordu. Sam ve George Santo da masada oturuyordu.

"Asistanlığım bittiğinde New Mexico'dan farklı bir şey denemek istedik."

"Manchester Körfezi kesinlikle farklı."

"Evet, öyle. George, Albuquerque'de tanışmalarına rağmen karısı buralı olduğu için buraya taşınmıştı. Kasabada iyi iş yapan bir restoran açmıştı. Buranın göller ve açık hava etkinlikleriyle dolu, büyüyen bir bölge olduğunu söyledi. Daha önce ziyaret etmiş ve kış mevsimini bile beğenmiştik. Aile kurmak için harika bir yer olacağını düşündük. Ve yerel pediatri kliniğinde genç bir doktor aranıyordu. Ama Bayan Hunter-"

"Bana Tori de."

"Tamam, Tori. Bu geçmişin ne önemi var?"

Tori bir an durdu. "Isabella'nın kaçırılma nedeni sizin ya da Sam'in geçmişiyse, işinizle, mali durumunuzla ilgiliyse geçmişiniz önemli olabilir."

"Ya sadece çılgın bir yırtıcı hayvan olsaydı?" Sam sordu.

"Biz de buna bakıyoruz. Her açıdan takip ediyoruz. Bu sabah okuldan evinize kadar her adımı tarıyoruz ve bütün gün de tarayacağız. Ortak noktalarımız olup olmadığını görmek için benzer vakaları araştıran dedektiflerim var," dedi Pemell olasılığını düşünerek. "Sen ve ailen hakkında ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi. Ne yapıyorsun, kimlerle sosyalleşiyorsun, yaşadığın herhangi bir sorun var mı? Evliliğin hakkında da bir şeyler sormam gerek. Nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedi Luciana. "Gerçekten çok iyi."

Tori kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ben ciddiym. Mutluyuz," diye ısrar etti ve sonra Sam'e baktı. "Yani, mutluyuz, değil mi?"

"Evet."

"İlişkiniz yok mu?" Tori bastırdı.

"Hayır," diye yanıtladı Sam yorgun bir gülümsemeye. "Bazen bu konuda şakalaşıyoruz çünkü ikimiz de bu hastalığa yakalanmış insanlar tanıyoruz."

"Buna gülüyoruz, çünkü ikimizin de ne zaman bir tanesine ayıracak vakti olur ki?" dedi Luciana. "Bütün gün iş var ve sonra çocukları hokeye, okul işlerine götürmek var. Sam ve ben akşam dokuza kadar çalışıyoruz ve kızarmış oluyoruz."

Tori başını sallayarak, "Bu durumdan yakınan arkadaşlarım var," dedi.

"Hayatlarımız çok heyecanlı değil," diye açıkladı Sam. "Bence herhangi bir

Başarılı olduğumuzu ve rahat yaşadığımızı ölçüyoruz. Ancak hayatımız komşularımızdan ve arkadaşlarımızdan farklı değil. Özel bir şey yapmıyoruz. Bizim yaşımızda ve aileleri olan çoğu insan gibi, her şey önce işimizin, sonra da çocuklarımızın ve onların yaptıklarının etrafında dönüyor. Günden güne hemen hemen aynı. Kahretsin, kırk dört yaşındayım. Bir gün uyandığımda elli yaşında olacağımı, çocukların ikisinin de araba kullanıyor olacağını ve kırklı yaşlarımda nereye gittiğini merak edeceğimi düşünüyorum. Biz buyuz, bu yüzden birinin bizi neden hedef alacağını hayal bile edemiyorum. Deli bir adam olmalı. Izzy'yi gördü, bir nedenle ona takıldı ve onu yakaladı. Bu olmalı."

Reese kafasını yemek alanına uzattı ve Tori'nin dikkatini çekerek onu takip etmesi için başını salladı. "Konuşman gereken birkaç kişi var," diye fısıldadı. "İki blok ötede."

"Ne oldu?" Sam sordu. "Ne buldun?" Karısı ve kayınbiraderi hemen arkasındaydı.

"Henüz bir şey yok," dedi Tori sakince. "Sadece gidip kontrol etmem gereken bir şey var. Kısa süre içinde döneceğim."

Reese onu iki blok sürdükten sonra sola dönerek çıkmaz sokağa giren bir caddeye girdi. Park alanı sokağın doğu tarafındaki evlerin hemen arkasındaydı. Arabadan indiklerinde Reese mavi koşu ayakkabıları, siyah koşu pantolonu ve beyaz kapüşonlu bir adamı gösterdi. Koşu kıyafeti giymiş bir başka adam da sokağın karşısına geçerek onlara katılıyordu. "Bu Ron ve komşusu Mark. İkisi de düzenli olarak park alanında koşuyor, çoğu zaman da birlikte. Bana anlattıklarını Bayan Hunter'a da anlat."

Ron, "Son birkaç haftadır sabahları parkta koşuyoruz," diye açıkladı. "İkimiz de evlerimizde çalışıyoruz, bu yüzden işten önce kalkıp koşuyorduk. Birkaç gündür park yerinde mavi bir minibüs vardı."

"Bana minibüsten biraz daha bahset," dedi Tori.

"Tozlu grimsi bir mavi. Chevy. Kutu gibi bir versiyon. Arka kapılar dışında penceresi yok."

"Bunu fark ettim çünkü çoğu zaman park etmiş bir araç gördüğünüzde bu bir araba ya da SUV oluyor," diye ekledi Mark. "Ama bu farklıydı. Bir tamir minibüsü gibiydi."

Tori başıyla onayladı. "Dün parkta koşuyor muydun?"

"Evet," diye cevap verdi Ron. "Ve minibüs sabah oradaydı. Onu gördüm."

"Şoförü gördünüz mü?" İkisi de başını salladı.

"Onu tarif et?"

"Bir koşucu gibi görünüyordu," diye önerdi Ron. "Koşu kıyafetleri giyiyordu, hep siyahtı sanırım. Yaklaşık 1.80 boylarında, düzgün vücutlu. Güneş gözlükleri vardı. Bu doğru mu Mark?"

"Evet. Siyah saçları vardı, biraz dalgalı ve genellikle kirli sakallıydı."

"Onu sadece sabahları mı görüyordunuz?"

Mark başını salladı. "Bazen sabahları koşamıyorum çünkü doğu yakasındaki ya da Londra'daki müşterilerimle telefon görüşmeleri yapıyorum. O günlerde öğleden sonra koşuyorum. O minibüsü o zaman da görmüştüm. Her zaman tek başına park ederdi. Dedektif Reese sorular sormaya başladığında Ron'la notlarımızı karşılaştırdık ve onun sabah, benim öğleden sonra koştuğumuz günler olduğunu ve minibüsün her iki seferde de orada olduğunu gördük."

Tori başıyla onayladı ve önce dosyalarından birini, ardından da mavi Chevy panelvanların fotoğraflarının bulunduğu klasörlerden birini açtı. "Bunlardan herhangi biri sana tanıdık geliyor mu?"

Mark ve Ron fotoğrafları karıştırdı. Tori, Reese ile bakıştı. Bu adamlar bir şeyler görüyorlardı.

Ron bir fotoğraf çekerek, "Sanırım bu," dedi.

"Ben de." Mark başıyla onayladı. "Bu ve bu," diye ekledi. Quinn ve Peter'in anlattıklarıyla ve dün geceki diğer tanıklarla tutarlıydı.

Reese bir telsiz çağrısı aldı ve gruptan uzaklaştı.

"Ve minibüsün şoförü," diye devam etti Tori. "Onun koşucu olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet," dedi Ron. "Onu birkaç kez gördüm." "Siyah koşu kıyafeti mi? Hep böyle miydi?"

"Evet. Siyah şort ya da dar koşu pantolonu, siyah gömlek, şapka, güneş gözlüğü, kulaklarında kulaklık. Onu farklı giyindiğini gördüğümü hiç sanmıyorum."

Reese, Tori'ye doğru geri çekildi ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Bu, ortaokula yakın park alanında çalışan bir devriye memurundan gelen bir ihbar. Minibüsü ve sürücüsünü aynı bu adamların tarif ettiği gibi tarif eden iki kişi var. Son zamanlarda onu okul arazisini sınırlayan ve park alanına giden patika boyunca koşarken görmüşler."

"Bir isimleri var mı?" "Hayır."

"Bu adamı kimsenin tanımamış olması sana da garip gelmiyor mu?"

Reese omuz silkti. "Manchester Bay artık daha büyük bir kasaba."

"Burası *o kadar* büyük değil ve biz burada taşralıyız. Buranın yerlisiyseniz birileri sizi tanır. Şimdi neyimiz var? Neredeyse on kişi

minibüsün ve koşucunun benzer bir tarifi var. Tutarlı ama kimse bize bir isim veremiyor."

Tori bu düşünceyi bir süre düşündü. Sonra telefonu çaldı. Arayan Nolan'dı.

"Ne oldu?"

"Görmen gereken bir şey var," dedi Nolan. "Az önce sana bir fotoğraf gönderdim."

Tori mesajlarına baktı. Koyu renk kıyafetler içinde, siyah beyzbol şapkası ve güneş gözlükleriyle koşan bir adamın gazete fotoğrafıydı. Gömleğinin ön tarafına bir yarış numarası iliştilmişti. Başlığı okuyana kadar fotoğrafı cımbızla çekti: *Ian Pemell, Cumartesi sabahı Manchester Bay Days Yarı Maratonu'nda koşan ve terleyen yerel halk arasındaydı.*

"Lanetleneneğim," diye mırıldandı.

"Size göstermek istediğim başka bir şey daha var," dedi Nolan.

"Birazdan geliyorum." Tori aramayı kapattı ve Mark ile Ron'un yanına döndü. "Koşarken gördüğünüz adam buna benziyor olabilir mi?" diye sordu, telefonunu kaldırıp yazının görünmemesine dikkat ederek.

Ron fotoğrafa baktı. "Belki."

Mark taradı. "Kesin bir şey söyleyemem. Bu resim oldukça grenli, ama giydiği şey, tamamen siyah kıyafet, uyuyor."

Haklıydı, fotoğraf grenliydi ve koşu kıyafetinde benzersiz bir şey yoktu ama yine de bir şeydi. Tori, Reese'in telsizini ödünç aldı ve merkeze telefon etti, merkez de onu Pemell'in evini gözetleyen şerif yardımcısına bağladı.

"Kendi kamyonetimdeyim, yolun karşı tarafındaki bir araba yoluna park ettim, belki yüz metre aşağıda."

"O evde mi?"

"Öyleydi. Şu anda dışarıda koşu yapıyor." Tori

gülümsedi. "Bana video getir."

"Yine mi geldin?"

"Telefonunu kullan. Koşarken görüntülerini çek. Bana mesaj at." Ona cep telefonu numarasını verdi ve sonra başka bir arama yaptı.

Braddock ilk zilde telefonu açtı. "Hâlâ

Deerwood'da mısın?"

"Hayır, neredeyse Manchester Körfezi'ne dönüyoruz. Neden?" "Benimle hükümet merkezinde buluş."

Ses tonunu duydu. "Elinde ne var?"

"Ian Pemell. Cal haklı olabilir. Çok daha uzun süre bakmaya değer."

Tori, hükümet merkezinde Braddock'un hemen arkasında durdu ve o gün ikinci kez çift zamanlı olarak içeri girdiler. Nolan odasındaydı. Boş kahve fincanları ve enerji içeceği kutuları masasını dolduruyordu.

"Şuna bir bak," dedi ve bir tomar kâğıdı uzattı. "Grand Forks, Kuzey Dakota'dan bir dava."

Helena Hernandez'in kaçırılmasından üç yıl önce, yedi yaşındaki Joey Martinez adlı bir çocuğun Grand Forks'un eteklerindeki bir karavan ve karavan parkında kayıp olduğu bildirilmişti. Annesi Juanita ile birlikte yaşıyordu ve Mark Olson adında bir erkek arkadaşı da vardı.

Joey'nin götürüldüğünü kimse görmemişti. Annesi ve Olson, ikisi yerel bir bara giderken onu evde yatağında bıraktıklarını iddia ettiler. Geri döndüklerinde Joey gitmişti. Polis karavanda uyuşturucu gereçleri buldu ve dosyada Juanita'nın uyuşturucu kullanımının çocuğun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu teorisine ilişkin notlar vardı. Juanita ve Olson gözaltına alındı ve yoğun bir şekilde sorgulandı. Kaçırılma olayının gerçekleştiği iddia edilen saatte dört kişi onları bara götürdü.

Bir sokak ötede yaşayan Ian Anderson adında bir adam, kaybolmadan önceki günlerde karavan ve karavan parkının etrafında dolaşan siyah bir kamyonet gördüğünü bildirdi. Kaçırılma olayından beri bu kamyoneti görmemişti ve karavan ve karavan parkında bu tanıma uyan bir kamyonet de yoktu, bu nedenle ihbar güvenilir olarak görüldü ve şiddetle takip edilen tek ipucu oldu, ancak izler kısa sürede kayboldu. Çocuk hiçbir zaman bulunamadı.

Braddock, "Bu Anderson denen kedi kaybolma olaylarının olduğu yerlerde ortaya çıkıyor," diye mırıldandı.

"Elbette öyle," dedi Tori.

Nolan, "Thief River müfettişlerinin bunu fark edip etmediklerini bilmiyorum," dedi. "Onlardan aldığımız bilgilerde bundan hiç söz edilmediğini görüyorum. Görünüşe göre Joey'nin kaybolmasıyla ilgili soruştırma tam anlamıyla bir karmaşaya dönüşmüş. Grand Forks Polisi bunun bir ilçe davası olduğunu söyledi ve ilçe de bunun şehr in davası olduğunu söyledi. Birbirlerine pas vermişler."

Tori öfkeyle, "Bu tür şeyler beni çileden çıkartıyor," dedi. "ocuk yoksul ve geçici insanların yaşadığı bir yerde kayboldu. Umutsuz görünüyordu, bu yüzden zamanlarını araştırmak yerine başka bir ajansa atmaya çalışarak geçirdiler. Tipik bir istatistikleri tekmeleme yöntemi."

"Benim yorumum bu yönde," dedi Nolan. "Ne kadar çaba harcansa da çok az şey ortaya ıktı. Yardımcı olan tek kişi Anderson, nam-ı diğ er Pemell'di."

"Ama ne kadar yararlı?" Braddock şüpheyile konuştu.

Tori alaycı bir tavırla, "Eminim onun bu işe karışması sadece bir tesadüftür," diye mırıldandı.

Tanıdık bir bakış paylaşıyorlardı. Aynı şeyleri düşünüyordlardı. Tori Reese'i aradı. "Koşucunun fotoğrafını, adamı tarif eden herkese göster. Parktaki ya da okuldaki diğ er herkese de aynısını yapmalarını söyle."

"Hallediyorum."

Pemell'in evindeki şerif yardımcısı Tori'ye bir video mesajı gönderdi. Videoda siyah saçlı ve g r sakallı bir adam koşuyordu. Başında siyah bir kasket, güneş gözlüğü, uzun pantolon ve uzun kollu gömlek vardı, hepsi siyahtı. Siyah olmayan tek şey koşu ayakkabılarındaki turuncu flaşlardı.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

Tori videoyu tekrar izledi. "İşe yarayabilir," dedi koşu adımlarını değ erlendirirken, ki bu adımlar biraz dikti ve çok fazla diz b k lm yordu. "Bunu kimin görmesi gerektiğini biliyor musun? Quinn. Aslında ona birkaç şey gösterelim."

Quinn, Peter ve büyükanne ve b y kbabasıyla birlikte aile odasında film izliyordu. ş mineyi bir ateş dolduruyordu. Işıklar kısıktı. Tori

Mary ve Roger yakınlarda dolaşırken iki oğlanı Braddock ve kendisiyle birlikte masaya oturttu.

"Bu resimlere bakmanızı ve tanıdık gelen bir şey görürseniz bana söylemenizi istiyorum."

Quinn önce minibüs fotoğraflarına baktı. Beşincisinde durdu. Diğer iki fotoğrafın üzerinde de oyalandı ama beşinciye geri döndü.

"Peki ya sen, Peter?" Tori söyledi.

Peter fotoğrafları eleyerek zaman geçirdi. İki tane seçti, beşinci ve sonra yedinci, biraz farklı bir Chevy minibüsünün internet fotoğrafıydı.

"İkisi de gördüğüm şeye benziyor," dedi kafasını kaşırken. "Demek istediğim, gerçekten gördüğümü hatırladığım şey, kapıların üzerindeki kare pencerelerin açıldığı arka taraftı."

Tori Quinn'e baktı. "Neden bu?"

"Yan taraftaki sürgülü kapı doğru görünüyor," dedi. "Renk de doğru. Açık mavi gibi."

Aralarında Pemell'in de bulunduğu koşucuların fotoğraflarını çıkardı ve Pemell'in önüne koydu. "Tanıdığın biri var mı?"

Fotoğrafları gözden geçirdi ama sonunda başını salladı. "Bilmiyorum."

"Bununla ne demek istediğini söyle bana," dedi Tori eşit bir şekilde, merakla ama ısrar etmeden. "Neyi bilmiyorsun?"

"Ben sadece ..." Biraz kıpır kıpır görünerek başını salladı. "Ona uzun uzun bakamadım. Sadece bir anlık bir şeydi. Bize doğru koşuyordu ama yüzünü görmedim. Yoldan geçen bir koşucuydu sadece."

"Sorun değil. Sana başka bir şey göstermek istiyorum." Pemell'in koştuğu videoyu oynattı.

Quinn başını sallamadan önce üç kez izleyerek inceledi. "Bilmiyorum işte. Yani, onu gördüğümde önden geliyordu. Sadece geldiğini gördüm ve yana doğru hareket ettim ve maske takılana ve tam üzerimizde olana kadar arkama bakmadım." Dudağı titremeye başladı. "Daha iyi hatırlayamadığım için üzgünüm."

"Hey, hey, hey, sorun değil," dedi Tori, onun kolunu okşadı ve sonra sağ kolunu ona doladı. "Her şeyin olduğunu biliyorum"

gerçekten hızlı. Ve bu adam olup olmadığını bilmiyoruz. Sadece size tanıdık gelip gelmediğini görmek istedim. Eğer hatırlamadıysa, sorun değil. Gerçeği öğrenmeliyiz ve eğer emin değilseniz, sorun değil."

"İyi iş çıkardın dostum. İkinci de iyi iş çıkardınız," dedi Braddock ve ardından devreye giren Roger'a başıyla işaret etti.

"Hadi çocuklar. Şu filme geri dönelim. Büyükanneniz de istediğiniz pizzayı sipariş edecek."

Tori ve Braddock arka sahanlığa çıktıklarında, Tori'nin telefonu çaldı. Arayan Reese'di. Aramayı hoparlöre aldı.

"Fotoğrafı koşucuyu tarif eden on kişiye gösterdik."

"Ve?"

"Beş kişi koşarken gördükleri adama benzediğini düşündüklerini söyledi."

"Öyle mi görünüyordu?"

"Resim grenli," diye açıkladı Reese. "Diğer beş kişi emin değildi. Bu o olabilir."

Tori, "Ama eğer doğru duyuyorsam, kimse o adam *olduğunu* söylemedi," diye belirtti. "Kimse onu kesin olarak teşhis etmedi."

Braddock, "Ancak şu da bir gerçek ki kimse bunun aynı adam *olmadığını* söylemedi," diye araya girdi. "Fotoğraftaki adam tanıklarımızın gördüğü koşucuya benziyor. Ayrıca mavi bir Chevy panelvanı var ve dünden önce bir ya da iki kaybolma olayına karışmış. Kimsenin aynı adam olduğunu söylememiş olması, olmadığı anlamına gelmez. Ve tanıklarımız grenli bir fotoğrafa baktılar. Sıraya koyabilseydik farklı olabilirdi. Tesadüfi olarak, Pemell'i doğru bir şekilde tanımlayan bir eşkal verildi."

"Görmezden gelinemeyecek kadar çok benzerlik noktası var," diye onayladı Tori. "Sanırım lan Pemell'in ölçüsünü almanın zamanı geldi."

SEKİZ

"BEN İKİ NUMARALI KAPIYI ALACAĞIM."

Braddock, Pemell'in evini izleyen şerif yardımcısını aradığında kaçırılmalarının üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçmişti. "Hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Burası hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Görünürlüğüm pek iyi değil. Bir ya da iki kez geçtim. Orman yeterince sık ve ağaçlarda hala yeterince yaprak var, o yüzden arkayı tam olarak göremiyorum. Uydu haritasından anladığım kadarıyla araziye giden tek bir yol var. Onu izliyorum ve henüz gitmedi. Araba yoluna hızlıca bir göz attım ve evin bir kısmını görebildim."

Tori ve Braddock, Braddock'un evinden üç mil uzağa gittiler ve Pemell'in evinden yarım mil ötedeki ilçe yolu boyunca desteğin gelmesini beklediler.

Tori, "Oraya vardığımızda hem evi hem de araziye arayacağız," dedi.

Braddock, "Arama iznimiz yok," diye belirtti.

"Acil durumlarımız var. Kanıt toplamıyoruz. Sadece evde ya da arazide olmadığından emin oluyoruz. İçeri ve dışarı."

"Bunun geçerli olduğuna emin misin?"

Tori bir avukat değildi ama birçok iyi avukatla çalışmıştı. Tartışmayı biliyordu. "Bizimkiyle çarpıcı benzerlikler gösteren bir kaçırma olayında şüpheli bir adamımız var, ayrıca garip bir şekilde başka bir kaçırma olayına da karışmış. Kaçırıldığı yere yakın bir yerde yaşıyor. Tarifimize uyan bir minibüsü var. Bir koşucuya benziyor."

insanlar parkta gördüklerini söylediler. Ayrıca, eğer bir şey bulursak, bu bizim acil durum argümanımızın daha iyi görünmesini sağlar. Bunu kanıtlayabilirim."

"Ve eğer yapmazsak, daha sonra nasıl geri döneceğiz?"

"İkinci ve daha kapsamlı bir inceleme için dava oluşturarak. Onu içeri alırsınız, sorgularsınız. Her şey üzerinde çalışmaya devam ediyoruz ve evinin, çiftliğinin, araçlarının, her şeyin eksiksiz aranması için dosyayı oluşturuyoruz." Braddock'a baktı, sinirlenmişti. "Kahretsin, beni sorumlu yaptınız. Benim *hatırı sayılır* tecrübeme göre-

"Dur," dedi, yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Beş dakika önce beni yakalamıştın."

"O zaman neden benimle tartışıyorsun?" Tori kızgın bir şekilde sordu. "Çünkü seni kızdırmak hoşuma gidiyor, hepsi bu."

Tori ateşi körüklediğinde en iyi zamanlarını yaşıyordu. Önemli olan onun damarına biraz basmaktı ve o da bu konuda ustalaşmıştı.

Reese ve iki devriye ekibi arkadan yanaşmıştı. "Hadi gidelim."

Braddock arabayı sürdükten sonra Pemell'in garaj yoluna döndü ve evin sağındaki garajın otuz metre uzağında durdu. Arabadan indiğinde, iki yardımcısına evin bir tarafını tutmalarını ve arka tarafa doğru ilerlemelerini işaret etti.

Sağ eli silahının kabzasında olan Tori, "Burası biraz Walter Dexter'in evine benziyor, en azından ormanın derinliklerinde olması açısından," dedi.

"Daha az dağınık," dedi Braddock. "Bir hurdalık hissi vermiyor."

Tori ve Reese'i ön kapıya kadar götürdü. Onlar yaklaşırken verandanın ışığı y a n d ı ve Reese öne çıkıp kapıyı çaldı.

Orta yapılı, esmer bir adam kapıyı açtı, elinde plastik bir Diet Pepsi şişesi vardı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ian Anderson? Yoksa Pemell mi demeliydim?" Tori alaycı bir tavırla Braddock'a bakarak sordu. "Biliyor musun, hangisi olduğunu unuttum."

"Evet, benim de. Kafa karıştırıcı."

"Ne istiyorsun?" Pemell tersledi.

Tori ve Braddock kimliklerini gösterdiler. "Dün bir çocuğun kaçırılmasıyla ilgili size bazı sorular sormamız gerekiyor."

Pemell sol elini cebine sokarken t i k s i n t i y l e homurdandı. "Ne zaman bir çocuk kaybolrsa, hepiniz ortaya çıkıyorsunuz."

Tori mızızlanmayı duymazdan geldi. "Dün saat üç buçukta neredeydin?"

"Çiftliğimdeydim."

"Pierz'in dışındaki yer olabilir mi?"

Pemell'in gözleri Braddock'a kaydı. "Evet. Olabilir."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

"Bilmiyorum, muhtemelen hayır," dedi açıkça. "Orada tek başıma bazı işler yapıyordum."

"Yani bu bir hayır mı?" Tori söyledi. Reese'e ve başka bir yardımcısına baktı ve evi işaret etti. "Gidin."

"Whoa! Hey, hey, hey. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Pemell şok olmuş bir şekilde şikayet etti.

"Isabella Farner'ı arıyorum," diye cevap verdi.

Pemell'in gözleri kızın adını duyunca hafifçe açıldı. Bu bir tanıma mıydı, yoksa başka bir şey mi? Tori merak etti.

"Elinizde bir arama emri göremiyorum."

Braddock kesin bir ifadeyle, "Bu davada böyle bir şeye ihtiyacımız yok," dedi. "Sizin de çok yerinde belirttiğiniz gibi, bu tür şeylerle ilgili bir geçmişiniz var."

Tori, "Yani dün öğleden sonra üç buçuk ile dört buçuk arasındaki zaman aralığında çiftlikte olduğunuzu iddia ediyorsunuz ama kimse bunu doğrulayamıyor," dedi. "Bunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, uh... sanırım," dedi Pemell dikkati dağılmış bir şekilde, ev aranırken arkasına bakarak.

"İlan! Odaklan," dedi Tori ve onun dikkatini tekrar çekti. "Çiftlikten eve ne zaman döndün?"

"Sekiz, seksen otuz, sanırım oralarda bir yerde." "Peki toplamda ne kadar süre oradaydınız?"

"Sabah dokuz gibi oraya vardım. Bir toplantı için St. Cloud'a işverenimin ofisine gittim, sonra çiftliğe geri döndüm ve günün geri kalanını orada geçirdim."

"Anlıyorum. Bu da Sağlık Teknik Yöneticileri olmalı, değil mi?" Onu çoktan araştırdıklarını bilmesini istiyordu.

"Evet."

"Onlar için ne yapıyorsun?"

"IT işi."

"Ne tür bir bilişim işi?"

Pemell kıs kıs güldü. "Kötü niyetli izinsiz giriş girişimlerini önleyici karşı tedbirlerle engelliyorum."

"İngilizce mi?" Braddock söyledi.

"O etik bir hacker." Tori not defterinden başını kaldırdı. "Sertifikan var mı?"

"Evet."

"İlan Anderson ya da Pemell olarak mı?"

Pemell ona kızgınlıkla baktı.

"Bu işi ofiste mi yoksa evde mi yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla burada."

"Peki bütün gün çiftliğinizde ne yapıyordunuz?" Braddock sordu. "Bir şeyler mi?"

Adam homurdandı. "Detaylandırmaya özen gösterin."

"Oradan bilgisayarımda bazı işler yaptım. Arada bir evi kontrol etmeye gittiğimde bunu yapıyorum."

"Sen de mi çiftçisin?"

"Öyle mi görünüyorsunuz?" Pemell karşılık verdi. "Araziyi yandaki çiftçiye kiraya verdim. Ev bende kaldı. Yıllardır annemin ailesine aitti. Muhtemelen satacağım ama henüz o aşamaya gelmedim."

"Neden sadece orada yaşıyoruz?" Braddock sordu. "Burada, ormanda yaşamak yerine."

"Sanırım burayı seviyorum."

"Orada bekle," dedi Tori ve arkasındaki yardımcısına baktı, o da başını sallayarak ilerledi.

Tori ve Braddock eve adım attılar. Sağ tarafta oturma odası vardı. Hemen ileride mutfak ve yemek alanı, sonra da bir çalışma odası vardı. Solda ise üç yatak odası ve bir banyo gibi görünen bir koridor vardı. Ayrıca ileride bodruma inen bir merdiven vardı. Bir şerif yardımcısı merdivenlerden çıkıyordu.

"Bitmemiş bodrum. Aşağıda biraz depo var ama büyük ölçüde boş."

Reese arka koridordan çıktı. "Ebeveyn yatak odası temiz, düzenli ve iyi organize edilmiş. İkinci yatak odası küçük bir misafir odası gibi görünüyor, sadece bir ikiz yatak, şifonyer ve komodin. Üçüncü yatak odası ise

daha büyük ve bir ofis ya da belki görev kontrolü olarak hizmet veriyor. İçerisi NASA'ya benziyor."

Braddock, "Garaja bir göz atacağım," dedi.

Tori koridora çıktı ve her şeyi hızlıca gözden geçirdi. Reese'in tarif ettiği gibi, ev ofisi bilgisayar ekipmanlarıyla doluydu, iki ofis sandalyesi olan uzun bir masa boyunca düzenlenmiş büyük bir monitör bankası vardı. Tüm ekipman pahalı ve üst düzey görünüyordu.

Braddock iki arabalık garaja giden kapıyı açtı. Genel olarak temizdi. Ortaya beyaz bir Honda CRV park edilmişti. Çevre duvarlarının etrafına, kuzey Minnesota'daki bir garajda bulabileceğiniz genel bahçe ekipmanları dizilmişti: eskimiş bir çim biçme makinesi, daha az eskimiş bir kar püskürtme makinesi, birkaç kürek ve fazladan baktığı ama bir süredir kullanılmamış gibi görünen ilgili bahçe ekipmanları ve siyah bir bahçe hortumu. Uç duvarda çeşitli aletlerin bulunduğu bir çalışma tezgahı ve iki alet kutusu vardı. Tekerlekli çöp ve geri dönüşüm kutuları, kolay atılabilmeleri için hemen sağ taraftaydı.

Eve geri döndüğünde Tori ve Reese çalışma odasında, içinde çeşitli fotoğraflar ve kitaplar bulunan iki kitaplığa bakıyorlardı.

Braddock, "Garajda minibüs yok, sadece SUV var," diye bildirdi.

Tori fotoğraflardan birini işaret etti. Pemell'in koşarken çekilmiş gazete fotoğrafıydı.

"Buna sahip olması ilginç."

"Öyle," dedi, bir süre daha baktı. "Tamam, artık zorluyoruz, hadi çıkalım," dedi. Reese ve Braddock'u ön kapıdan çıkarken takip etti.

"İşin bitti mi?" diye sordu sinirli bir Ian Pemell.

Tori bu tavrı görmezden geldi. "Ian, sen koşucu musun?" "Bunun ne önemi var ki?"

"Bu bir evet ya da hayır

sorusu." "Biraz."

"Biraz" mı? Biraz koşan biri yarı maraton koşmaz. Fotoğrafı gördüm."

"Evet, yani?"

"Sadece merak ettim, hepsi bu."

Evin arka tarafını arayan iki şerif yardımcısı ön tarafa geldiler. İkisi de başlarını salladı.

"İşimiz bitti mi?" Pemell sordu. Sinirli ses tonuna rağmen, polislerin mülkünü aramasından pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Eski moda mıydı? *Ne zaman biri kaybolursa, siz mi ortaya çıkıyorsunuz?* Bunun zaman zaman olmasına alışkın mıydı? Yoksa bunu bekliyor ve buna hazır mıydı, sıradan mı davranıyordu?

"Aslında, lan, daha yeni başlıyoruz. Bizimle gelmen gerekiyor. Daha çok sorumuz var," dedi Braddock.

"Peki ya reddedersem?"

"Seni tutuklayabilirim ya da gelmeyi kabul edebilirsin. Bir numaralı kapı kelepçeyi içeriyor."

Pemell içini çekti. "Ben iki numaralı kapıyı alacağım."

DOKUZ

"YÜK SENİN ÜZERİNDE, DEĞİL Mİ?"

Braddock Pemell'i sorgu odasına götürdü, sonra da Tori ile birlikte bitkin haldeki Nolan'ın izini sürdü. Neredeyse iki gündür binadan çıkmamıştı ve açık mavi bluzunda dökülme lekeleri, at kuyruğundan çıkan saç tutamları ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Nolan, işin bitti," dedi Braddock. "Her şeyin ötesinde. Eve git, sekiz saat uyu, sonra geri gel."

"Evet, evet. Ama önce, madem onu içeri aldınız, bunu okumak isteyebilirsiniz."

"Hangisi ne?" Tori sordu.

"Thief River Falls'tan gelen soruşturma dosyası." "Fiziksel kanıt mı?" Braddock sordu.

Nolan, "Onlardan ne varsa hala Thief River'da," dedi. "İhtiyacımız olursa gönderirler. Bu davayla ilgilendiklerini söylemek hafif kalır," diye ekledi lacivert blazer ceketini çekerken. "Şimdi, emirleriniz doğrultusunda, yatmaya gidiyorum."

Tori, Nolan'ın kahve fincanları, soda kutuları ve şişeleri, enerji içecekleri, abur cubur ve fast-food ambalajlarından oluşan neredeyse komik bir koleksiyonla dolu masasına bir göz attı. "Tamam, orada oturmak olmaz." Bir sonraki küpe, yani Reese'in masasına geçti ve oturdu. Braddock onun omzunun üzerinden okumaya devam etti.

Sekiz yaşındaki Helena Hernandez bir Pazar sabahı erken saatlerde kaçırıldı. Çocukların bisiklet sürerken kendilerini araba yolu ile sınırlamaları gerekiyordu. Ancak, her çocuk gibi Helena ve kardeşi Marco da araba yolunun sınırlarını aşıp yola çıkmaya başlamışlardı. Bunun nedenlerinden biri

Anneleri dikkatsiz olduğu için bu işten paçayı sıyırmışlardı. Hernandez'in evinde yapılan aramada polis uyuşturucu malzemeleri buldu ve Rosa Hernandez ağır bir kullanıcı olduğunu kabul etti.

Kaçırılma sabahı, Helena araba yolunun sonuna kadar pedal çevirdi, sonra sağa döndü ve iki şeritli yolun çakıllı banketinde ilerledi. Marco onun çok gerisindeydi. Araba yolunun sonuna ulaştığında, kız kardeşinin bisikletinin bankette yattığını ve bir adamın onu beyaz bir panelvana atıp hızla uzaklaştığını gördü. Annesini almak için eve geri döndü. Annesi yola inip polisi aradığında en az on dakika geçmişti. Polisin gelmesi beş dakika daha sürdü. Bir alarm verilmeden önce en az yirmi dakika ve muhtemelen daha fazla zaman geçtiği tahmin ediliyordu. Marco minibüsün beyaz olduğunu söylemenin ötesinde başka bir ayrıntı veremedi.

Ian Anderson, bir milden biraz daha uzakta oturması, beyaz bir panelvana sahip olması ve kasabanın toplum merkezinde çalışması nedeniyle sonunda şüpheli haline geldi. Merkezdeki iş arkadaşlarına göre, kapalı labirentlerde ve orman jimnastik salonlarında oynayan ya da halk havuzunda yüzen çocuklara aşırı derecede ilgi gösteriyor gibi görünüyordu.

Anderson sorgulandığında Helena'nın kaçırıldığı sırada evde olduğunu iddia etmiş, ancak kimse bunu doğrulayamamıştır. Mali bilgilerinin incelenmesi, kaçırılmadan önceki ya da sonraki saatlerde, ertesi gün öğlene kadar kredi kartı hareketliliği olmadığını göstermiştir. Tipik olarak günde en az iki ya da üç kez, genellikle de yemek için alışveriş yapıyormuş. Kayıt dışı kaldığı ve hesabını veremediği bir zaman aralığı vardı.

Evi, minibüsü ve mülkü arandı. Helena Hernandez'e ait hiçbir iz bulunamadı ve önce avukatsız, daha sonra da avukatlı olarak yapılan yoğun sorgulamalara rağmen hiçbir zaman olaya karıştığını kabul etmedi. Fiziksel kanıt eksikliği nedeniyle hiçbir zaman suçlanmadı. Soruşturma açık kalmaya devam ederken, başka hiçbir şüphelinin peşine düşülmedi.

Braddock, "Onun kendi adamları olduğundan son derece emin görünüyorlar," dedi.

Tori dosyadaki Ian Anderson'ın evinin, mülkünün ve minibüsünün resimlerine göz attı. Ev temizdi, tıpkı şimdiki evi gibi. Düzenli ve minimalistti. Minibüs temizdi. Mülk iyi bakılmıştı. "Yakınında komşularla yaşamaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor."

"Bunu yaparken, meraklı komşuların görebileceği bir mülk istemezsiniz."

"Hayır," dedi Tori ama sonra ekledi, "Onu kaçırdığını *düşündüklerini*, bu varsayımı destekleyen bazı ikinci derece kanıtlar olduğunu anlıyorum ama hiçbir şey bulamadılar."

Braddock, "Kendisinden şüphelenilmeden önce yapmak istediği şeyi yapmak için çok zamanı vardı," dedi. "Kendi arazisinde ya da başka bir yerde."

Tori okumaya devam etti.

Ian Anderson tek çocuktur. Ailesi o iki yaşındayken boşandı. Annesi onu Bismarck, Kuzey Dakota'da babası tarafından büyütülmesi için terk etti. Babası müzisyendi ve pek ortalıkta görünmüyordu. Liseden sonra Ian, Kuzey Dakota'daki Minot Eyalet Üniversitesi'ne gitti ve bilgisayar bilimi bölümünden mezun oldu. Üniversiteden sonraki ilk işi Grand Forks'ta oldu ve daha sonra Kızıl Nehir'in doğusuna, Minnesota'ya ve Thief River Falls'a taşındı.

Tori sayfayı çevirdi. "Şuna bakar mısın?" "Ne?"

"Dana Bryan. Davranış Analiz Birimi'nde çalışan bir FBI özel ajanı. Bu konuda danışmanlık yapmış olmalı."

"Onu tanıyor musun?" Braddock sordu.

"Ah, evet. Onunla birkaç davada çalıştım. O bir profesyonel."

"Anderson'ın profilini çıkardı mı?"

Tori, telefonundaki kişileri kaydırıp bir numaraya basarken, "Bunlar aslında sadece onun notları ve izlenimlerinin madde madde yazılmış hali, yine de biraz profil gibi görünüyorlar," diye cevap verdi. Bryan hemen cevap verdi.

"Özel Ajan Tori Hunter, ne kadar oldu? En az üç yıl mı?"

"Wilmington, Kuzey Carolina'da."

"Doğru mu duydum? Bir yıl önce Büro'dan ayrılmışsın.
... Minnesota?"

"Evet," dedi Tori. Bir dakika sohbet ettikten sonra Braddock'u tanıttı ve Bryan'a görüşmelerinin amacını anlattı.

"Onu gözlemlediğinizde adı Ian Anderson'dı," dedi. "Şimdi Pemell olarak değiştirdi, şüphesiz Hernandez davası yüzünden. O davadaki notlarınızı gözden geçiriyorduk. Onunla geçirdiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Birkaç zil çalıyor. Bilgisayarıma gireyim. Bana bir saniye verin." Klavyesine vurduğunu duyabiliyorlardı. "İşte başlıyoruz. Evet, Thief River Falls. Bir kasaba için ne güzel bir isim bu arada."

Tori, "Lisedeki lakapları Prowlers," diye belirtti.

Bryan kıkırdadı. "Ciddi misin? İşte bu. Yani Mükemmel.

Tamam, Ian Anderson. Evet, onu şimdi hatırladım."

"Gidip onu sorgulamak üzereyiz," dedi Tori. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı diye merak ediyordum."

"Onu doğrudan sorgulamadım, Tori. Sadece uzaktan gözlemledim ve önerilerde bulundum."

"Uzaktan mı?"

"Tam buradan, ofisimden canlı yayınla izledim. Sonunda, oradaki dedektiflerin farklı yaklaşımlar denemesine rağmen, kırılmadı ve hiçbir şeyden taviz vermedi. Oradaki dedektiflerin eli zayıftı. Fiziksel kanıt yok ve gerçekten parçalara ayırdığınızda sınırlı ikinci derece kanıt var."

"Katılıyorum, davaları tamamen varsayım ve tahminlerden ibaretti. Ellerindeki tek şey olay yerinden kaçan minibüstü; küçük kardeş onu gördü ve yaklaşık çeyrek mil ötedeki bir çiftlikteki bir adam da gördü. İkisi de Anderson'a ait olan minibüs gibi bir minibüs olduğu konusunda hemfikir, ancak tam ya da kısmi plaka yoktu. Bu şekilde onu şüpheli kişi olarak tanımladılar."

Braddock, "Bunun yanı sıra toplum merkezinde çalışıyordu ve çocuklarla daha fazla ilgilendiği düşünülüyordu," diye ekledi.

"Bu doğru, Dedektif Braddock. Dedektifler, çocukları izlediğini, onları gözlediğini, takip ettiğini ve Helena Hernandez'in sık sık orada bulunan bir çocuk olduğunu söyleyerek onu bu konuda sıkıştırmaya çalıştılar. Öğle yemeğini labirent, jungle gym ve havuz alanlarını görebileceği bir alanda yediğini kabul etti ancak bunu masasından ve ofisten uzaklaşmak için yaptığını söyledi. Yemekhanede diğer personel ile birlikte yemek yemekten hoşlanmadığını söyledi. Biraz boşluk istiyordu."

"Ve bunu satın mı aldın?"

Bryan, "Biliyorsun, bunu göz ardı etmedim," diye cevap verdi. "Neden orada olduğuna dair makul bir açıklaması vardı."

Tori soruşturma dosyasını karıştırarak Anderson'ın evinin fotoğraflarını inceledi. "Dana, Anderson'ın Thief River Falls'daki evinin fotoğraflarına bakıyorum. Çocuklarla ilgilendiğine dair çok az işaret var."

"Ne gibi?" Braddock sordu.

"Bir çocuk tacizcisinde genellikle şeker, meyve suyu kutuları gibi çocuk yiyecekleri veya içecekleri ya da oyuncaklar, bebekler, doldurulmuş hayvanlar, oyunlar, çocuk filmleri veya videoları buluruz."

"Michael Jackson, Neverland Çiftliği gibi mi?"

Tori, "Nadiren bu kadar bariz, ama evet, genel fikir bu," dedi. "Bir ilgi belirtisi."

Bryan, "Çocuklarla bu şekilde ilgilendiği izlenimini edinmedim," dedi. "Onunla aynı odada olmadığımı biliyorum, onun hakkında bir fikir edinemedim ama ondan pedofili hissi almadım. Bu, kızı kaçırdığını ya da bunda bir rolü olduğunu düşünmediğim anlamına gelmiyor, ama sadece o hissi almadım. Öte yandan, onun yapmış olabileceğini düşünmeme neden olan diğer gözlemim, kayıp çocuk, annesi veya erkek kardeşi için herhangi bir empatiden yoksun olmasıydı. Kızı bulması, çılgına dönmüş anne, endişeli ve travma geçiren küçük kardeş ve aileyi rahatlatması konusunda kendisine baskı yapıldığında... duygusuzdu. Bunların hiçbirisi ona nüfuz etmedi."

"Ama iş kendisine gelince?" Braddock sordu.

"O zaman nişanlandı," diye yanıtladı Bryan. "Kendini savundu. Birkaç kez pedofili konusunda sıkıştırdıklarında soğukkanlılığını kaybedecekmiş gibi göründü. Alınmış gibi göründü ama kendini tuttu."

birlikte. Ve dediğim gibi, asla pes etmedi, hiçbir şeyi kabul etmedi. Eğer bunu yapmış olsaydı, bence kanıtların zayıflığını anlamış ve pes etmezse bu işin üstesinden gelebileceğini biliyordu."

"Akıllıca o zaman."

"Kesinlikle zekiydi, Dedektif Braddock," diye yanıtladı Bryan. "Birkaç istisna dışında, soruları cevaplamadan önce düşünceliydi, sanki cevabı ve bir sonraki sorunun ne olacağını ve her şeyin büyük resme nasıl uyduğunu düşünüyor gibiydi."

"Satranç oyuncusu."

"Bilgisayar programcılığı geçmiş i göz önüne alındığında, belki de oyuncu onu düşünmek için daha iyi bir yoldur."

Tori, "Empati yok, kurbanla ilgili duygu yok, yani sosyopattan çok psikopat," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Bryan. "Sadece hiç vicdan görmedim. Kendisi için faydalı olmaları dışında başkalarını pek önemseyen biri gibi gelmedi bana. Bir doz da narsisizm ekleyince..."

"Helena Hernandez'i kaçırıp öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Bir an durakladı. "Bilmiyorum. Minibüs, çalıştığı yer, insanların onun hakkında söyledikleri, evinin kaçırılma olayına yakınlığı, hepsi onun olaya karıştığına dair ikinci dereceden bir resim çiziyor. Ama dediğim gibi, çocuklara ilgi duyduğu hissine kapılmadım. Onları ya da başka birini umursamadığını hissettim. Şu anda sahip olduklarına bakarsak Tori, yanılıyor olabilirim. Belki de onda görmem gereken bir şeyi görmedim. Ancak, görmüş olsaydım bile..."

"Hâlâ ellerinde kanıt yoktu," diye bitirdi Tori.

"Hayır, yapmadılar. Zekiydi, çok zekiydi, yani... her şey bittikten sonra düşündüğümü hatırladığım bir şey, tam olarak ne aradığımızı biliyor olabileceği ve bunun için bir planı olabileceğiydi. Bu sadece küçük bir not. Bizimle oynamış olabilir. O zeki biri."

Sorgu odasına girmeye hazırlanırken koridorda bir gürültü koptu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Braddock.

Sam ve Luciana Farner onları görmek istiyor ve bunu da gösteriyorlardı. Olaylar iyice büyümeden Braddock onları ofisine götürdü ve kapıyı kapattı.

"Gözaltında biri var, değil mi? Izzy'yi o mu kaçırdı?" Luciana sordu. "Aldı mı?"

"Sorgulama için birini getirdik. Hepsi bu kadar." "Neden?"

Sam sordu.

Tori, "Bu adam, Izzy'nin kaçırılmasından önceki günlerde park alanında ve okul çevresinde görülen adamın tarifine uyuyor," diye açıkladı. "Izzy kaçırıldıktan sonra olay yerinden ayrılırken görülen minibüs gibi bir minibüsü var."

Braddock, "Ve birkaç yıl önce Minnesota'nın kuzeybatısındaki bir başka kaçırma olayında da şüpheli konumundaydı," diye ekledi. "Soruşturmamızın normal seyrinin bir parçası olarak onu sorgulamak mantıklı."

"Başka hangi kaçırma olayı?" Luciana bastırdı.

Sam öfkeyle, "Sana onun sadece çılgın bir pedofil olduğunu söylemiştim," dedi. "Sana söylemiştim. *Sana söylemiştim!*"

Braddock sakinliğini korudu. "Tekrar söylüyorum, o sadece konuşmamız gereken biri.

için

." "O davada bir çocuk var mıydı? Öyle miydi, Tori? *Öyle miydi?*" "Evet," diye yanıtladı Tori. "Ama bak-"

"Peki o çocuğu hiç buldular mı?"

Tori yavaşça başını sallamadan önce bir an durdu. "Ama Sam-"

"Adamımız o," diye açıkladı Sam. "Izzy'yi aldı. Küçük kızımızı aldı. ve onu öldürdü."

Luciana gırtlaktan bir çığlık attı ve Sam onu kendine çekti.

"Bu noktada size ne söyleyebilir ki? Cesedi nereye gömdüğünü!"

d i y e sordu sesi titreyerek.

"Durun," dedi Tori. "Bunu kendinize yapmayın. Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

"Oh, cehennem gibi."

Braddock, "Onu henüz sorgulamadık," diye uyardı. "Kimse onu teşhis etmedi. Size Izzy'nin onun evinde olmadığını söyleyebilirim."

"Aradınız mı?" Luciana sordu.

Tori başını salladı. "Ve o orada değildi."

"Geri dönecek misin?"

"Ne öğreneceğimize bağlı. Oraya gitmeli ve çalışmaya başlamalıyız."

"Ne yapacağız?"

"Bunun ne kadar zor olduğunu *biliyorum*," diye yanıtladı Tori. "Ama eve gidip beklemen gerekiyor. Eğer bir şey öğrenirsek seni arayacağım. Sana söz veriyorum."

"O haklı Sam," dedi Braddock. "Bu zor bir iş, biliyorum. Ama ne kadar zor olursa olsun, işimizi yapmamıza izin vermelisiniz."

Farner'lar gönülsüzce razı oldular. "Sadece..." Luciana gözyaşlarını silerek başladı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeye gerek yok," dedi Braddock. "Hepimiz Izzy'yi geri istiyoruz."

Braddock Farner'larla ilgilenip görünmeden binadan çıkmalarına yardım ederken, Tori de Pemell'i gözlemek için gözlem odasına girdi. İçeride Bölge Savcısı Yardımcısı Anne Wilson bekliyordu. Braddock döndüğünde, Tori nerede olduklarını özetledi.

"Ve bir avukat istemedi mi?" Wilson sordu. Tori başını salladı. "Onu Mirandize ettik."

"Sanırım evinde bir arama daha yapmak isteyeceksiniz?" "Evet."

Ian Pemell sorgu odasındaki masada oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, gergin olmaktan çok sinirli görünüyordu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Braddock tekrar içeri girdiğinde Tori'ye sordu. "Dana Bryan'ın bazı şüpheleri varmış gibi geldi."

"Daha çok çelişkili bilgiler gibi," diye yanıtladı Tori. "Hisleri vardı ama bir de kanıtlar vardı. Dava açmak için yeterli değildi ama yeterince açık bir tablo çiziyordu. Ve şimdi adı üçüncü kez mi ortaya çıkıyor?" Kaşlarını kaldırarak söyledi. "Yani... hadi ama."

"Avukat istemediği gerçeğine ne diyorsun?" "O istemeden önce oraya gitsek iyi olur."

"Ona nasıl saldırmak istiyorsun?" Braddock sordu.

"Yola devam etmekten başka bir şey için zamanımız yok."

Tori ve Braddock birlikte sorguya çekildiklerinde, genellikle tipe karşı oynarlardı. Braddock uzun boylu, karanlık yüz hatlarına sahip, insanların üzerinde yükselen bir adamdı. Bazen konuşmasına bile gerek kalmazdı. Boyu ve hükmedici varlığıyla, özellikle de sonbaharda kalınlaşan sakalıyla, eğik bir kaş ve kısık gözlerle gözdağı verebilirdi. Ve gerektiğinde, herhangi bir kuzey Minnesotalı'yı şaşkına çevirebilecek New Yawker aksanını agresif bir şekilde yüzünüze vurabilirdi.

Tori bir karış daha kısaydı, minyondu, uzun kumral saçları, yumuşak yüz hatları, koyu yeşil gözleri ve sıcak, çekici bir gülümsemesi vardı. Göz korkutucu olmaktan çok çekiciydi ve gözle görülür bir sertliği yoktu. Sonuç olarak, çoğu şüpheli Braddock'un sert adam, Tori'nin ise yumuşak dokunuşlu, odadaki arkadaş olacağını varsayıyordu ve bu yaklaşımı benimsedikleri zamanlar da oluyordu.

Bugün olmaz.

Braddock New Yawker'ını ara sıra serbest bırakabiliyorsa, Tori'nin de cephaneliğinde üniversitede ustalaştığı öfkeli bir Bawston vardı. İçki oyunları oynarken mükemmelleştirildiği için aslında daha çok sarhoş bir Southie'ydı. Bir süredir kullanmamıştı ama bugün her şeyi ortaya koyacağı bir gündü.

Odaya girdiklerinde Pemell, "Ben de bekliyordum," dedi ve gelişigüzel saatini kontrol ettikten sonra kahve fincanından bir yudum daha aldı.

Braddock masanın karşısına oturdu, defterini açtı ve kalemini şaklattı. Tori arkasındaki duvara yaslanmış, kollarını rahatça kavuşturmuştu.

Braddock makul bir şekilde, "Beklettiğim için üzgünüm ama eminim biliyorsunuzdur, bu soruşturmalar kendi hızlarında ilerler," dedi. "Noktalanması gereken i'ler ve çizilmesi gereken t'ler var. Bazı sorularımız var. Bulmaya çalıştığımız kayıp bir kız var."

"Haberleri izliyorum. Ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Tori, "Helena Hernandez konuşmak isteyebilir," diye düşündü.

Pemell homurdandı ve başını salladı. "Biliyorsun, her zaman-"

"Evet, evet, evet. Bir çocuk kayboluyor ve herkes zavallı küçük lan'a bakıyor," diye yanıtladı Tori, eğilip Southie'ye gitmeden önce. "Sen

Biliyor musun, bu konuda ne kadar kışının acıdığı umurumda bile değil."

Braddock'un ki gibi Pemell'in kaşları da havaya kalktı. Bu onun için de yeniydi.

"Kayıp çocuklar konusunda alınganlık gösteriyor," dedi adam şaşkınlığını bastırarak. "Özellikle de küçük kızlar."

"Ve oğlanlar," diye azarladı Tori ve sonra şeytani bir sırıtışın ortaya çıkmasına izin verdi. "Joey Martinez gibi."

Pemell sırttı. "Polise o çocuğu kaçırmış olabilecek adamdan bahsettim."

"Olabilir mi?"

"Olayı görmedim ama onu karavan parkının etrafında dolaşırken gördüm."

"Eminim öyledir," dedi Tori, arkasından dolaşarak. "Eminim o davada, Helena Hernandez'in kayboluşunda ve şimdi de bu davada adının geçmesi kocaman bir tesadüftür." Eğildi ve adamın kulağına fısıldadı, "Yani, senin bu işe karışmamış olma ihtimalin neredeyse imkansız..."

Braddock arkasına yaslandı ve sol bacağını sağ bacağının üzerinden geçirerek ellerini dizinin etrafında kenetledi. "Hadi ama, lan. Tesadüfler olmaz. Böyle durumlarda olmaz."

Tori, Pemell'in arkasındaki duvara yaslanarak, "Kumar terimleriyle, Vegas benzetmesini devam ettirirsek, biz buna fahkin' trend diyoruz," dedi.

"Helena Hernandez'in ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok ama gittiğim her yerde beni takip ediyor. Değişmek zorundaydım-"

"Senin adın," diye bitirdi Braddock. "Evet, bunu anlayabiliyorum." "Boo frickin hoo," diye havladı Tori.

"Bundan asla kurtulamam."

Braddock kesin bir ifadeyle, "Belki de yapmamalısınız," dedi.

"Çocuklar kayıp.

Adın sürekli ortaya çıkıyor."

"Başka bir deyişle, sen ağzı açık bir pisliksin," diye mırıldandı Tori.

"Şimdiye kadar yaptıklarının yanına kâr kalan."

Pemell gözlerini devirdi.

"Kaçmaktan bahsetmişken, lan, sen bir kaçaksın, değil mi?" Tori sordu. "Ne sıklıkla kaçyorsun?"

"Programıma bağlı olarak neredeyse her gün."

"Nerede?"

"Yaşadığım yol boyunca sık sık koşuyorum. Manchester Körfezi'ndeki patikalarda koşuyorum. Lise ve ortaokul çevresindeki patikalarda koşuyorum."

"Park koruma alanında koşuyor musun?" Tori sordu. "Koştum."

"Şaşırmadım sanırım. İlgiilenmeniz gereken bir sürü çocuk oradan geçiyor."

"Ben yapmadım-"

"Izzy Farner okula gidip gelirken sık sık oradan geçirdi. Dün oradan geçerken siyah koşu kıyafetleri giymiş, mavi bir Chevy kargo minibüsü kullanan ve tıpkı size benzeyen bir adam tarafından kaçırıldı."

"O ben değildim!"

"Dün orada koşuyor muydun?"

"Hayır!" Pemell öfkeyle cevap verdi. "Sana daha önce de söyledim. Dün çiftliğime gittim."

Tori odanın içinde volta atmaya başlarken, "Hadi bunun hakkında konuşalım," dedi. "Bize gününüzü anlatın. Sabah kalktığınız andan bugün evinize geldiğimiz ana kadar her şeyi istiyorum."

"Erken kalktım. Koşuya çıktım."

"Nereye?"

Pemell içini çekti. "Evimden ilçe yolu boyunca Norway Gölü'nün güney ucundaki toprak yola kadar bir döngü ve sonra geri. Dört nokta iki mil. Sık sık koşarım. Nerede olmadığını biliyor musun? Park koruma alanı."

"Ondan sonra mı?" Braddock sordu. "Arabayla çiftliğe gittim."

"Hangi araç?"

"Benim CRV'm."

"Sahip olduğunuz tek araç bu değil, değil mi?" "Hayır. Bir minibüsüm var."

"Bir Chevy kargo minibüsü," dedi Tori. "Mavi. Spesifik olmak gerekirse." Pemell başını salladı. "Yasadışı değil."

"Hayır, ama kesinlikle ilginç. Özellikle de bir minibüs sahibi olmanın Thief River Falls'ta başınıza açtığı onca dertten sonra."

"Peki nerede saklıyorsun?" Braddock devam etti.

"Çiftlikte. Çoğu zaman orada kalıyor. Garajıma sığmıyor."

"Neden sende?"

"Çiftlik için bir şeylere ihtiyacım olursa diye."

"Garip bir seçim, öyle değil mi? Çiftliklerdeki çoğu insanın kamyoneti var."

Pemell kayıtsızca omuz silkti.

"Oraya hangi yoldan gittiniz?"

Pemell, 25. Otoyol'u kullanarak yola çıktığını ve saat 9:15'te çiftlik evine vardığını anlattı. Hemen minibüse atladığını ve St. Cloud'a doğru yola çıktığını söyledi. "Toplantı bir saat sürdü ve sonra ayrılıp çiftliğe geri döndüm."

"Neden minibüse geçtin?"

"Arada bir çalıştırmadan ve sürmeden bırakmak iyi değil. Biraz da kirliydi, o yüzden yıkattım."

"Nerede?"

"St. Cloud'da. Sonra arabayı çiftliğe geri götürdüm. Eve gitmeye karar vermeden önce orada ve ahırın etrafında biraz iş yaptım."

"Saat kaçtı?"

"Sanırım akşam sekizden hemen sonraydı."

"Peki eve dönerken hangi yoldan gittiniz?" "Benim gittiğim yoldan. 25. Bölge."

Tori ve Braddock, 25. Bölge'de Pierz'in kuzeyinden Manchester Körfezi'ne kadar tarım arazileri ve ormanlardan başka bir şey olmadığını biliyorlardı. Trafik kamerasının bunu doğrulayacak bir görüntü yakalama şansı yoktu.

Pemell'in solundaki masaya oturdu, ona baktı ve Boston aksanına geri döndü. "Yani lan, bize dün öğle saatlerinden itibaren kimsenin sana hesap veremediğini mi söylüyorsun?"

"Bak-"

"Yani, örneğin," diye devam etti, "birisi park alanında saat üç buçuk ile dört arasında size ait olana benzer tozlu mavi bir Chevy panelvan gördüğünü söylese, buna itiraz edemez misiniz?"

"Ben orada değildim."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?" İcini çekti.

"Hayır."

"Ve mavi Chevy panelvan minibüsle, 1.80 boylarında, siyah saçlı, siyah koşu pantolonu, tişörtü ve kasketi olan bir adamın saat 3:30 ile 4:00 arasında park alanında koştuğunu tarif eden tanıklarımız var. Dün öğleden sonra."

"Yine, ben değildim."

"Hadi ama, lan! Seni tarif ediyorlar! *Seni!*" Tori önündeki gazete fotoğrafını tokatladı. "Bu sensin, değil mi?"

"Evet, o benim," diye yanıtladı. "Dün ben değildim."

Tori eğildi. "İkisi de sizsiniz. Bu, Isabella Farner'ı kaçıran ve mavi bir Chevy panelvanla evinize doğru park alanından hızla çıkan adamın tarifi. Hepsini seni tarif ediyor, lan."

"Hayır-"

"Nerede o? Izzy nerede?"

"Bilmiyorum. O kızı daha önce hiç görmedim."

"Gerçekten mi? Yani, gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Tori onun yanına oturmadan önce alaycı bir tavırla sordu. "Bunun sonu iyi bitmeyecek, biliyorsun," dedi daha sakın bir sesle. "Bana Izzy'nin nerede olduğunu söylersen daha iyi bitebilir. Nerede o küçük tatlı kız? Ona ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Saçmalık," diye homurdanarak masaya vurdu. "Şimdi beni kızdırdın. Şimdi senin için geliyorum. Federal hapishane sistemi sana bunun istemediğin bir şey olduğunu söyleyecek adamlarla dolu. Ve sadece Izzy Farner için gelmiyorum. Helena için, Joey Martinez için ve sakladığın diğer herkes için peşindeyim. Hepsini senin üzerine yıkmayı hayattaki görevim haline getireceğim."

Braddock alaycı bir sırıtışla, "Yerinde olsam dinlerdim, lan," dedi. "Durmayacağını tecrübelerimden biliyorum."

"Senden çok daha iyilerini, daha sertlerini, daha akıllılarını alt ettim, lan. Yahr hiçbir şey."

"Bütün kanıtlar seni gösteriyor," diye mırıldandı Braddock.

"Madem elinizde bu kadar kanıt var, Dedektif, o zaman beni tutuklayın ve suçlayın."

"Onu alamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Tori, bunun hem bir tehdit hem de bir itiraf olduğunu bilerek söyledi.

Pemell kollarını kavuşturarak, "Sana söylüyorum, ben değildim," diye ısrar etti. "Yanlış ağaca havlıyorsun. İkiniz de öyle."

"Kanıtla," dedi Braddock kesin bir ifadeyle. "Bize sen olmadığını kanıtla."

"Benim yaptığımı kanıtlayın, Dedektif Braddock. Yük sizin üzerinizde, değil mi?" Pemell tekrar Tori'ye döndü. "Ve bununla birlikte, sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Koridorda Wilson onlara katıldı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Senin bir Masshole olduğunu bilmiyordum, Tori."

"Hâlâ içimde biraz var," dedi Tori alaycı bir gülümsemeye. "Sadece onunla biraz uğraşmaya, onu şaşırtmaya çalışıyordum. Pek işe yaradığından değil. O haksız değil, yük bizim üzerimizde. Ve şu anda buna sahip değiliz."

Wilson, "En azından arama emirlerini aldınız," dedi. "Onları bir saat içinde sana getireceğim. Bu adamın hayatını alt üst etmeye başlayabilirsin," diye ekledi cep telefonunu kulağına götürürken.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Braddock, Wilson duyamayacağı bir yerdeyken.

"Adını söyle."

Eğildi. "Bir dahaki sefere benimle bu şekilde biraz edepsizce konuş."

Tori gülümsedi ve fısıldadı, "Sah şey, tatlım."

ON

"BİR MASANIN CILASINI EMEBİLİR"

Arama emirlerini Pemell'e tebliğ ettiler ve o bunları okurken onu evine geri götürdüler.

"Sanırım avukatımla görüşmeliyim."

"Bu size kalmış," dedi Tori, artık bir Minnesotalı gibi konuşmaya başlamıştı. "Ama bu aramayı durdurmayacak. Şimdi çiftlik evinin kapısını kırabiliriz ya da..."

Pemell anahtarlığından bir anahtar kaydırırken başını salladı. "Keyfinize bakın."

Onu yardımcıları ve BCA'dan iki adli tıp uzmanıyla birlikte bırakıp hızla Pierz'e gittiler. Çiftlik evi, ilçe yolundan biraz geride, olgun ağaçlardan oluşan bir korunun içindeydi ve bu da onu gözden uzak tutuyordu.

Braddock'un Tahoe'sundan indiklerinde, nefeslerinden çıkan nefesler akşamın berrak havasında süzülüyordu, dolunay tüm taşınabilir ışıklarla birlikte aydınlatmayı sağlıyordu.

Tori dışarı çıkarken "Pew," diye inledi. "Bu koku."

"Ah evet," dedi Braddock sırtarak. "Taze Minnesota gübresinin hoş kokulu aroması. Artık çiftlik ülkesindesiniz. Sakın bana bunu çocukken hiç yaşamadığınızı söyleme?"

"Biraz uzun sürdü," diye cevap verdi, gözleri sulanarak. "Oof, bu kötü."

"Ağzından nefes al."

"Sanki faydası olacakmış gibi." Kuzeybatıdan gelen esinti keskin kokuyu içeri itiyordu.

"Buna alışacaksın," dedi ve sonra uzun araba yolundan aşağıya, yola doğru baktı. "Medya yok."

"Onlara zaman ver," diye yanıtladı Tori. "Tahminimce şimdiye kadar Pemell'in Manchester Bay'deki evinin önündeki yolda kamp kurmuşlardır."

Morrison County şerifi onları karşıladı. Büyük bir araba nakil aracı olay yerindeydi ve BCA'dan adli tıp uzmanı Ann Jennison operasyonu denetliyordu. Nakliye aracının şoförü kabloları panelvanın tamponunun altına bağlıyordu.

ahırdan çıkarıldı.

Braddock, dış cephenin parlaklığı ışıktaki parlarken, "Bu minibüs gerçekten temiz görünüyor," diye gözlemledi.

Şerif kaşlarını kaldırarak, "Neredeyse tertemiz diyebilirim," dedi. "Üzerinde neredeyse tek bir kir lekesi bile yok."

"Geldiğinizde ahırın kapısı kapalı mıydı, Şerif?"

"Evet, hanımefendi. Üzerinde sürgü vardı." Tori başını çevirdiğinde kapı kolunda gevşek bir şekilde asılı duran kare şeklinde bir kilit gördü, sürgü kesicilerin kurbanı olmuştu.

Jennison minibüsle uğraşırken, Braddock ve Tori ön verandası olan iki katlı, küçük, beyaz bir çiftlik evine doğru ilerlediler. Kutu gibi evin içinde hızla yollarını aradılar. Temiz ve düzenliydi; tabak çanak ve gümüş takımlarla dolu bir mutfaka, şampuan ve sabunla dolu bir duşa varıncaya kadar eksiksiz döşenmişti.

Dışarı çıkıp etrafa baktıklarında Tori, "Burayı kullanması tuhaf," diye düşündü. "Yani, burası ıssız bir yer."

"Sessiz ve özel."

"Doğru. Burada kimse bir şey duymaz ya da görmez. İnekler bile."

Braddock, "Araziyi elinde tutmanın ekonomik gerekçesini anlıyorum," dedi. "Eğer araziyi kir alıyor ve parasını alıyorsa, zaman zaman gelip arazinin düzgün işlendiğinden emin olabilir. Eğer o arazi bana gelir getiriyor olsaydı ben de gelirdim. Ve bahse girerim ara sıra evi kiraya veriyordur, belki de çiftlik sahiplerine. Ayrıca, vergi ödemek dışında, arazinin sahibi özgür ve temiz. Eğer arazi ona para kazandırıyorsa, neden ondan kurtulsun ki?"

Yeşil süslemeli beyaz ahır yontulmuş ve solmuştu ve bir kat boyaya ihtiyacı vardı, ancak bunun dışında sağlam bir yapı olarak kalmıştı. İçinde minibüs için yer olmasının yanı sıra saman balyaları da vardı,

Kürekler, tırmıklar ve bir zamanlar hayvanlar için kullanılan çitlerle çevrili alanlar. Tepede, daha fazla samanla dolu bir çatı katı vardı.

Dışarı çıktıklarında minibüsün artık nakliye aracının kasasında olduğunu ve götürülmeye hazır olduğunu gördüler.

Tori, "Ann, o minibüs en öncelikli konu," dedi.

"Döndüğümde işlemeye başlayacağım. Gece boyunca çalışacağım."

Jennison gitti. Diğer BCA ajanları şimdi evin içinde çalışıyordu.

"Burada yapacak bir şey kalmadı." Tori arabaya doğru yöneldi.

Bir sonraki durakları St. Cloud'daki Health Tech Administrators oldu. Şirketin sahibi Phyllis Simpson, onları benzer binalardan oluşan bir sanayi parkındaki tek katlı mavi camlı ve çimentolu ofis binasına aldı. Bilgi işlem müdürü Jim Wolfson da oradaydı. Simpson hemen şirketin işverenler için sağlık ve emeklilik planlarını yönettiğini açıkladı. Pemell, müşterilerinin iş ve çalışan verilerinin güvenliğini sağlamakla görevli BT grubunun bir parçası olarak istihdam ediliyordu.

"İlan kendini neyin içine soktu?" Simpson sordu. "Manchester Körfezi'ndeki bu kaçırma olayında ondan mı şüpheleniyorsunuz? Bir çeşit pedofil mi çalıştırıyorum? Aman Tanrım."

"Bunu bilmiyoruz. Adı soruşturmamızın bir parçası olarak gündeme geldi," diye yanıtladı Braddock. "Bu noktada söyleyebileceğim tek şey bu."

"O sizin için etik bir hacker mı?" Tori hemen konuya girerek sordu.

"Oldukça iyi."

"Onu iyi yapan ne?"

Simpson bir an düşündü. "Öncelikle, büyük bir teknik beceri ve bilgiye sahip ve yenilikçi."

"Suçlu zihniyetine sahip olmalısın, değil mi?" Tori sordu. "Sisteminize girmeye ve verilere erişmeye çalışan insanlar gibi düşünün."

"Evet," diye yanıtladı Wolfson başını sallayarak. "Son derece sabırlı ve ısrarcı. Bu işi yapmak için metodik olarak bir şeyleri kurcalamanız, açıklarını bulmaya çalışmanız gerekiyor. Ama içeri girmenin bir yolunu bulduğunda, yaşadığımız sorunları çözmeme yardım edebilecek gibi görünüyor."

Braddock, "Bu tüm kutuları işaretliyor gibi görünüyor," dedi.

Simpson, "Ve baskı altında da çok soğukkanlı," dedi. "Yani, neredeyse flatline. Biri interneti hacklemeye çalıştığında hepimiz çılgına dönüyoruz."

Ama onu telefonda dinlerken nabzının atıp atmadığını bile merak ediyorum."

"Uzaktan çalışıyor o zaman?" Tori sordu.

Simpson başını salladı. "Çoğunlukla. Çok sayıda kişisel ve finansal veriden sorumluyuz, bu yüzden sistemimizi hackleyerek açıklarımızı bulmaya çalışıyor. Bulduğunda da Jim'le telefonda konuşuyor ve açığı nasıl kapatacaklarını düşünüyorlar."

"Ne zamandır burada çalışıyor?"

Simpson personel dosyasını inceledi. "Onu dört yıldan biraz fazla bir süre önce işe almıştım."

"Onunla hiç performans veya disiplin sorunu yaşadınız mı?" "Hayır," diye yanıtladı ve başını sallayan Wolfson'a baktı.

"İşini yapıyor. Güvenilir bir çalışan." "Neden burada ofiste çalışmıyor?"

Simpson, "Yapmamayı tercih ediyor ve ben... bu konuda iyiyim," diye cevap verdi. Braddock tereddüt ettiğini fark etti. "Neden?"

Simpson tekrar Wolfson'a baktı. "İlan pek... sosyal bir insan değildir. Yani, o garip bir ördek. Çok zeki ama çok fazla nezaketi yok. Kendisine ayak uydurmayan insanları yerden yere vurmaktan çekinmez."

"Onun bir tür pislik olduğunu söylüyorsun."

Wolfson başını salladı. "Bu şekilde davrandığını anladığını sanmıyorum. Bu tür sosyal işaretleri algılama yeteneğinden yoksun gibi görünüyor. Bu yüzden ofiste ve diğer insanlarımızla ne kadar az zaman geçirirse muhtemelen o kadar iyi olur."

"Ama dün sabah on bir civarında ofise geldi, öyle mi?"

Wolfson başıyla onayladı. "Departman toplantılarımız olduğunda gelir. Bir saat kadar sürdü, sonra onunla bir on dakika daha bir konuyu tartıştık ve gitti."

"Buraya geldiğinde Honda CRV'sini mi yoksa minibüsünü mü kullanıyordu?"

"Bilmiyorum ama kontrol edebiliriz. Otoparkı izleyen güvenlik kameralarım var."

Simpson onları ofisine götürdü ve burada bilgisayar ekranından görüntüleri açtı. Saat 10:55'te mavi bir Chevy panelvan otoparka girdi. İlan araçtan indi ve binaya girdi.

Simpson videoyu ileri sarmış ve onun 12:10'da çıkışını izlemişler.

"Günün geri kalanında ne yapacağını söyledi mi?"

Başını salladı. "Çiftliğinde çalışmakla ilgili bir şeyler söyledi.

Buranın kuzeyinde bir arazisi olduğunu biliyorum."

"E-posta a kopya . o Video görüntüleri için
Ben Eğer sen diye sordu Braddock ve kartını

uzattı.

Bir sonraki durakları araba yıkama yeri idi. Birkaç saat önce kapanmıştı ve müdür dışarıda arabasında oturmuş, camı indirmiş, purosunu tütürerek onların gelmesini bekliyordu.

"Bu geç saatte geldiğiniz için teşekkürler," dedi Tori.

Başını salladı. "Sorun değil. Gidip yolun aşağısında birkaç bira içtim ve geri döndüm."

"Hala."

"Hey, bunu yapmalısın, özellikle de kayıp bir kız söz konusuysa. Benim de bir kızım var, gerçi şimdi yirmi yaşında. Burada saat kaçta bakıyoruz?"

Tori, "Saat on iki ile öğleden sonra üç arasında," diye yanıtladı.

Müdür onları ofisine götürüp masasına oturttu ve o zaman aralığındaki güvenlik kamerası kayıtlarını inceledi. "Buyurun."

Saat 12:22'de minibüs oto yıkama için açılan kapıya yanaştı. Pistte yerini aldıktan sonra Pemell araçtan inip içeri girdi. Dış yıkama tamamlandıktan sonra bir görevli aracı öne çekti. Bir kişi aracın dışını silerken diğeri de içini süpürdü.

"Bu vakum güçlü mü?" Tori sordu. "Bir masanın cilasını bile emebilir."

Braddock, Mary ile yaptığı görüşmeyi kapattı. "Quinn nasıl?" Tori sordu.

"Kulağa oldukça iyi geliyor," dedi Braddock, Manchester Körfezi'nin kuzeyine doğru giderlerken bileği direksiyonun üzerindeydi.

"Roger ve Mary onu gece için evlerine götürdüler. Orada kalıyor."

"Nasıl hissediyordu?"

"Daha iyi. Bu gece birkaç masa oyunu oynadılar ve o da bu oyuna kendini kaptırdı, canlı, iğrenç, normal, en azından bir süreliğine, biraz hızını kaybedene kadar."

"Bu iyiye işaret." Üçü sık sık masa oyunları oynardı ve Quinn her zaman yarışmacı ve kazandığında coşkulu bir kutlama yapan biriydi.

"Mary pazartesiye kadar okula dönebileceğini düşünüyor."

"Çocuklar çabuk iyileşir."

Braddock başını salladı. "En çok başı konusunda mutluyum. Beyin sarsıntıları endişe vericidir, özellikle de onun yaşında. Eğer bu sorun çözülüyorsa, bu iyi bir şey."

Pemell'in Manchester Bay dışındaki evine vardıklarında saat gece yarısıydı. Reese olay yerindeydi, ön bahçede durmuş benzin istasyonunda kahve içiyordu.

Vardıklarında "BCA hâlâ içeride," diye rapor verdi. "Nolan'la birlikte her yeri gezdik. Hâlâ etrafı kurcalıyor."

"Nolan?" Braddock sordu. "Uyuyor olması gerekiyordu." "O zaman belki de uyurgezerdir."

"İlgi çekici bir şey buldun mu?" Tori sordu.

"Göze çarpan bir şey yok. Isabella Farner'ın burada olduğunu, Pemell'in onu gözlemlediğini, aklının bir köşesinde olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Belki adli tıp uzmanları aksini söyleyen bir şeyler bulurlar."

"Dışarı fırlamayan bir şeye ne dersin?"

"Kıyafetleri dolabına ikinci kez baktığımda ilgimi çekti."

"Nasıl yani?" Braddock sordu.

"Pek şık giyinmiyor diyebiliriz. Bir sürü kot pantolon, tişört ve sweatshirt, çok rahat. İki tane yakalı uzun kollu gömleği olabilir. Eğer bir düğüne gitmek zorunda kalırsa, bir şeyler kiralaması ya da satın alması gerekir. Sahip olduğu şeyler siyah, koyu mavi ve lacivertin tüm tonlarıdır."

Gri. Cesur bir renk bulamazsınız, buna koşu kıyafetleri de dahildir. Özellikle siyahı seviyor. Çok monokromatik."

"Sanırım bu bize bir şeyler anlatıyor," dedi Tori. "Koşucumuzu ve minibüs sahibini tarif eden insanlar siyah koşu kıyafetleri giydiğini söylediler."

"Bu bir parça," diye kabul etti Braddock. "Küçük bir parça. Yeterince küçük parça bulursanız, birdenbire bir şey elde edersiniz."

"Belki bilgisayarlar farklı bir hikâye anlatır," dedi Nolan yaklaşırken. "Onları temizleyecek birine ihtiyacımız olacak."

Braddock kaşlarını çatarak, "Sana biraz dinlenmeni söylediğimi sanıyordum," dedi. "Dört saatim var, böyle iyiyim," diye cevap verdi Nolan.

alaycı bir sırıtış. "Küçük bir kız kayıp ve siz evleri ve çiftlikleri mi arıyorsunuz? Bunu kaçırmayacağım. Bittiğinde uyuyacağım."

Tori, bunun doğal bir polis konuşması olduğunu düşündü. Nolan her an onun takımında olabilirdi.

Tori ve Braddock içeri girdiler ve Tori bu kez Pemell'i ve nasıl yaşadığını daha iyi anlayabilmek için etrafta bir tur attı. Çiftlik evi gibi onun evi de düzenli ve tertipliydi. Minimal mobilyalar içeriyordu. Mutfağı kontrol ederken boş dolaplar ya da içinde birkaç eşya olan dolaplar dikkatini çekti. Oturma odasında yavan bir kanepa, kare şeklinde siyah bir sehpa ve bir sandalye vardı. Evin arka tarafındaki çalışma odası da hemen hemen aynıydı: bir kanepa, bir uzanma koltuğu ve küçük bir eğlence dolabının üzerinde duran düz bir ekran. Dolabın içinde CD'ler ve birkaç film DVD'si bulunan eski bir müzik sistemi vardı.

Pemell'in yatak odasında orta boy bir yatak, bir komodin ve temel giysilerin bulunduğu bir şifonyer vardı: Tişörtler, çoraplar, iç çamaşırları. Dolap Reese'in tarif ettiği gibiydi. Adamın bir çift siyah elbise ayakkabısı ve iki çift siyah günlük makosen ayakkabısı vardı. Çeşitli markalarda birkaç çift koşu ayakkabısı vardı.

Eğer Isabella evde olsaydı, muhtemelen bodrumda olurdu. Tori, Braddock'u aşağıda, çoğunlukla boş olan alana bakarken buldu.

"Fazla eşyası yok," diye belirtti. Raflarda altı kutu ıvır zıvır duruyordu. "Adam keşiş gibi yaşıyor."

Tori yavaşça alanı dolaşırken başıyla onayladı. Başka bir köşede fırın, su ısıtıcı ve su yumuşatıcı vardı. Yerde neredeyse tek bir toz zerresi bile yoktu. "Ve temiz."

Braddock, "Saat geç oldu ve burada hiçbir şey başaramıyoruz," diye belirtti. Saat gece 1'i geçiyordu. "Uzun bir gün oldu. İşleri bitirelim ve ilk iş olarak geri dönelim."

"Izzy'yi henüz bulamadık. Dışarıda bir yerlerde." "Öyle mi?"

"Ye-" Tori kendini durdurdu ve gözlerini kapattı. "Bilmiyorum."

"Doğru, bilmiyoruz. Bakın, eğer öldüyse uyumamızın bir önemi yok," dedi Braddock kesin bir ifadeyle. "Eğer hâlâ hayattaysa, düzgün düşünemezseniz onu bulamazsınız. Şimdilik dinlenelim."

Bir saat sonra ikisi de yatakta uzanmış, Tori'nin gözleri hipnotik bir şekilde tavandaki vantilatörün kollarını daire çizerek takip ediyordu. Yorulmuştu ama uyuması zordu. Braddock uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Ya da değil.

"Düşüncelerin için bir peni mi?" diye sordu. "Değeri bu kadar mı?"

Gözleri kapalı olmasına rağmen, "Daha fazla ödemeyi kabul etmeden önce malın bir örneğine ihtiyacım var," dedi.

Tori sırttı. "Şu anda Isabella'yı ve nerede olabileceğini düşünüyorum, sonra da Pemell'i ve kaçırılmadan önce minibüsü yıkatmasını düşünüyorum."

"Ben de bu doğrultuda düşünüyordum," dedi. "Hiçbir şey bulamayacağız. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Bunun daha derin anlamını arıyorsunuz."

"Bunu tesadüfen mi yaptı, yoksa BCA'ya minibüsü incelediğimizde, tabii ki bir şey bulamadınız diyebilmek için mi yaptı? Daha dün yıkatmıştım."

"Başka bir deyişle, minibüsü kaçırma olayında kullanıyor, Isabella'ya ne yaptıysa onu yapıyor ve sonra minibüsü çiftliğe geri götürüp yıkıyor.

ve tekrar boşaltıyor, ama neden kanıt olmayacağını zaten anlattı çünkü kanıt ondaydı..."

"Kaçırılma sabahı yıkandı ve detaylandırıldı," diye bitirdi Tori. Hayal kırıklığı içinde iç çekti.

Braddock yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. "Ian Pemell çok doğru hissediyor ve sonra ..."

"Yok." Ona baktı. "Sen de görüyorsun."

"Görüyorum."

"Tüm bunları düşünüyorum, zihnimde dönüp duruyor. Ve bir şey gördüm, önemli bir şey fark ettim. Dün park alanında bir şey gördüm ama bir türlü çözemiyorum."

Sırt üstü döndü ve onu kendine çekti, başını rahatça göğsüne yaslamasına izin verdi, parmaklarını hafifçe saçlarında gezdirdi. "Şimdilik boş ver. Sabah hepsi orada olacak."

"Ben öyle biri değilim. Sadece benimle kalıyor."

"Biliyorum," dedi başının üstünü nazikçe öptükten sonra onu kendine doğru çekip uzun kollarıyla sardı. "Bu biraz daha iyi mi?"

"Çok," dedi Tori, gözleri kapalıydı, vücudu onununkine karşı sıcaktı. Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

* * *

Ca-chunk!

Kapı açılıp içeriye ışık dolduğunda Izzy aniden uyandı ve doğruldu. Siyahlar giymiş maskeli bir adam odaya girdi. Elinde bir gazete ve bir cep telefonu vardı.

"Saat kaç?" diye sordu, gözlerini parlak ışığa göre ayarlamaya çalışarak.

"Buraya otur," diye emretti, yatağın ucunu işaret ederek ve onun sorusunu görmezden gelerek.

Küflü yün battaniyeyi itti ve uykulu bir şekilde sonuna kadar kayarak iki ayağını da yere koydu.

Adam ona gazeteyi uzattı. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Isabella Farner Hala Kayıp*. "Gazetenin ön yüzünü bana doğru tut."

Izzy kendisine söyleneni yaptı ama gözlerinin kapıdan dışarı kaymasına izin verdi. Ne zaman banyoya götürülse, ışıklar hep kapalı olurdu ve hiçbir şey göremezdi. Şimdi odanın ışıkları yandığında, karşıda açık bir kapı ve sonra da yukarı çıkan bir merdiven görebiliyordu.

"Kağıdı yukarı kaldırın ve telefona bakın."

Adam birkaç kez açısını değiştirerek birkaç fotoğraf çekerken kadın kıpırdamadan durdu. Sonra gazeteyi ondan kaptı ve kapıya doğru ilerledi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

İç çekti. "Tamam." Telefonu arka cebine soktu ve elini sırtına koyarak onu oraya götürdü.

Sifonu çektikten sonra lavaboya gidip ellerini yıkadı, ardından kurulanmak için küçük havluya uzandı. Kapıyı çalmak için kolunu hareket ettirdiğinde sola baktı ve lavabodan suyun akmadığını fark etti. Tıpa tıkanmıştı. Musluk kollarının arkasındaki kaldırma çubuğuna uzandı ve yukarı çekti, ancak tıpa hareket etmedi.

"Hmpf," diye mırıldanarak suyun içine uzandı ve tıpayı çekip çıkardı. Takılı değildi. Sonuna kadar çekti ve suyun hızla boşalmasını izledi.

Güm! Güm! Güm!

"Bir saniye," diyerek tıpayı bir süre inceledikten sonra tekrar giderin içine soktu ve ellerini tekrar havluya sildi. "Tamam."

Adam kapıyı açtı ve onu hapishanesine geri götürdü. Onu odanın ortasında bırakarak kapıyı tekrar yerine çekti.

Ca-chunk!

Izzy başını yastığa koyarak arkasına yaslandı. Oda soğuktu ve battaniyeyi çenesine kadar çekti ve banyodaki lavabo tıpasını düşündü. Gözleri kameraya kaydı, küçük kırmızı ışık yanıyordu.

* * *

Rust merdivenleri tırmanıp kapıyı arkasından kapattı, sonra yemek odasına gidip Vaughn ve Cain'i masada otururken buldu. Rust'ın çektiği fotoğrafları gözden geçirdiler ve istedikleri bir tanesine indirgediler.

"Nereye gideceğini biliyorsun," dedi Cain.

Bir saat sonra, gösterge panelindeki saat sabahın 4:07'sini gösterirken köşeyi döndü ve farlarını kapattı. Cadde boyunca dikkatle ilerledi, yolu gördü ve sonra sağa çekip büyük bir meşe ağacının geniş gölgesi altına park etti. İki dakika boyunca motoru kapalı bir şekilde oturup mahalleyi inceledi. Görüş alanındaki evlerin hepsi karanlıkta kalmıştı. Siyah çorap şapkasını alnına doğru çekti ve kahve fincanına uzandı.

Kamyonentinin arkasından dolaşıp kaldırıma çıktı, bir evin önünden geçtikten sonra asfalt bir yoldan sola döndü, gece havası durgundu, siyah koşu ayakkabıları, naylon eşofman altı ve kat kat siyah paltosuyla aceleyle ilerlerken nefesi havada asılı kaldı.

Patika, iki evin arasından geçip başka bir yapraklı sokağa çıkana kadar sık ağaçların ve sulak alanların arasından kıvrıla kıvrıla ilerledi. Kaldırım boyunca sağa döndü ve kahverengi lekeli kalın ahşap direğe monte edilmiş dört posta kutusu ve gazete yuvasına göz attı. Karanlık mahalleye son bir kez daha baktıktan sonra üçüncü posta kutusunu açtı ve küçük paketi içine iyice doldurduktan sonra yürümeye devam etti.

ON BİR

"ÖKÜZLEŞTİRİLDİK"

Whoosh!

Tori'nin gözleri rüzgârın şiddetiyle ve yatak odasının pencere camlarından birinin çıkardığı küçük gümbürtüyle yavaşça açıldı. Başını sağa çevirdi: komodinin üzerindeki saat sabah 5:48'i gösteriyordu. Alarminin 6:15'te çalmaya ayarlandığını biliyordu. Biraz daha mı uyuyacaktı yoksa kalkacak mıydı? Yorganı yavaşça kaldırdı ve yataktan çıktı.

Küçük gömme dolabın içinde kendine kısa bir gülümseme izni verdi. Buradaki her şey onundu.

Mobilyalarını içeri taşımak zor olmadıysa da kıyafetlerini içeri taşımak zor olmuştu. Bazı temeller atılmıştı. Geçen yıl boyunca yavaş ama istikrarlı bir şekilde küçük gömme dolabın neredeyse yarısını ele geçirmişti. Braddock'la bu konuda sık sık şakalaşıyorlardı; giysileri istilacı bir tür gibi yavaş yavaş çoğalıyordu. Ancak, tam olarak harekete geçtiğinde, dolabın gerekli kapasiteye sahip olmadığı hemen anlaşıldı.

Braddock yatağın üzerinde yığın yığın duran giysilere hayretle bakarak, "Bunların hepsini giymiş olamazsın," dedi.

"Oh evet yapabilirim," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Bazılarını misafir odasındaki dolaba koydu ama yine de daha fazla alana ihtiyacı vardı. "Bu gerçek bir sorun," diye belirtti bir akşam yemeğinde. "Her şeyin üzerinde tökezliyoruz. Dolaptaki giysi çubuğu ağırlığın altında çökecek. Ne zaman bir kıyafet çıkarmaya çalışsam dikkatli olmak zorundayım."

Braddock ertesi gün büyük bir gardırop satın alarak ve tüm giysilerini içine taşıyarak sorunu çözdü.

Tori onu öpmeden önce, "Artık bu ilişkiye gerçekten bağlı olduğunu biliyorum," dedi. "Bu aşk olmalı."

"Yine de bu geçici bir çözüm," demişti. "Gardırop burada çok yer kaplıyor." Arka pencereden dışarı, evle müstakil garaj arasındaki küçük boşluğa baktı. "Ama yapmayı düşündüğüm bir şey var."

"O da ne?"

"Ekliyorum."

"Ekleme mi? Eve mi?"

"Evet. Evi garaja bağla. Neden olmasın?" "Çünkü bu çok paraya mal olur."

"Her şey parayla," dedi alaycı bir el sallayışla. "Benim param var. Evin sahibi benim."

"Bekle? İpoteğin yok mu?"

"Hayır," dedi Braddock. "Ev Meghan ve bana Roger ve Mary tarafından hediye edildi. Yazlık evimiz olacaktı, böylece geri gelip ziyaret edebilecektik. Quinn'le birlikte buraya taşındığımızda Roger anahtarları bana verdi ve evin benim olduğunu söyledi. Ben sadece vergileri ödüyorum."

"Yani yapabilirsin-"

"Ne istersem. Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum. Yani, burası senin evin."

"Hayır," dedi. "Burası *bizim* evimiz. Eğer herhangi bir fikriniz, isteğiniz ve arzunuz varsa, bunları duymak isterim."

"Tanrım," diye düşündü, ana yatağa ve banyoya bakarken. "Burada, dolapta ve banyoda daha fazla alan iyi olurdu. Burayı gerçek bir ana süit haline getirebiliriz."

"Tamam o zaman. Bu da bir başlangıç."

Braddock ciddiye. Ertesi hafta, Quinn'in yatak odasının genişletilmesinin yanı sıra daha büyük bir ebeveyn süitini görüşmek üzere bir mimarla randevusu vardı. Ayrıca evin diğer bazı bölümlerini de yeniden şekillendirmeyi düşünüyordu, "Bizim için gerçekten güncellemek ve modernize etmek için."

Bizim için.

Bu onun hâlâ alışmaya çalıştığı bir şeydi, *biz* kavramı.

Egzersiz kıyafetlerini giydi, parmak uçlarında yatak odasından çıktı ve bodruma, egzersiz bisikletine doğru ilerledi. Eski bir triatlet olan Tori, ihtiyacı olan son şeyin bir video ekranında kendisini en iyi hali olmaya devam etmeye teşvik eden manik bir eğitmen olduğunu düşünmüştü. *Ben motive oldum.* Braddock, bir sabah dışarıda onu normal koşusundan alıkoyan bir tufan olduğunda bunu denemesini önerdi. Telefonundan planlanan derslere baktı. "Şuraya bakın. On dakika içinde canlı bir ders var. Altmış dakikalık yüksek yoğunluklu aralıklı bisiklet sürüşü. Yüksek yoğunluklu, senin için *mükemmel*," diye alay etti.

"Ha ha."

"Bir dene
bakalım."

"Bilmiyorum..."

"Eklemlerinizde biraz koşu hissettiğinizi söylemişsiniz," dedi. "Belki bu onlar için daha iyi olur. Yani, kaybedecek neyin var ki? İyi bir egzersiz yapacaksın. Terleyeceksin, hem de çok."

"Tamam, tamam. Bana bunun nasıl çalıştığını göster."

Profilini oluşturdu, ona sınıfı nasıl bulacağını gösterdi ve sonra gitti.

Bisiklete bindi ve on beş dakika içinde terlemeye başladı, kendini bisiklete, tempoya, müziğe ve enerjiye ısınırken buldu. Gülünç derecede hevesli ve aşırı kafeinli olan eğitmenden pek değil. Kimse her zaman bu kadar enerjik olamazdı, değil mi? Daha ziyade, stüdyodaki diğerlerinin de egzersiz yaptığını ve monitörün yan tarafındaki istatistiklerini ve sıralamaların olduğu gerçeğini görmektir. *Sıralamalar mı?* Adını en üstten aşağıya doğru gördü. İşte o zaman rekabetçi Tori devreye girdi.

Altmış dakika sonra, vücudu terden sırlıklam olmuş, su şişesi tamamen boşalmış bir halde bodrumdan çıktığında Braddock'u egzersiz kıyafetlerini giymiş, sırası geldiğinde aşağı inmeye hazır bir halde buldu. Braddock ona şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Ee?"

"İyiydi."

Güldü. Haklı olduğunu kabul etmeye cesaret edemediğinde *iyi* dedi, bu da başka bir rekabetçi özellikti.

Takip eden haftalardaki davranışları onun sorusunu yine de yanıtladı. Giderek daha fazla bisiklete binliyordu. Hatta geçerken

koşu bandını almaktan bahsetmişti.

"Bu... iyi olur," dedi kocaman dişlek bir gülümsemeyle.

"Tamam, tamam, haklıydın. Bunu sevdim. Kahretsin, haklı olmandan nefret ediyorum."

Şimdi bisiklete biniyor ve sabah 6:00'da başlayan yarım saatlik derse katılıyordu. Egzersiz aynı zamanda aklındakileri değerlendirdiği ve problemler üzerinde çalıştığı zamandı. Dün gece Braddock'a da söylediği gibi, dava hakkında içini kemiren bir şeyler vardı. Park alanıyla, o noktayla, kaçırılma olayının nasıl gerçekleştiğiyle ilgili bir şeydi bu. Olay yerine ilk vardığında aklına gelmişti ama sonra Quinn'in etrafındaki koşuşturmada ve durumunu değerlendirirken aklından çıkmıştı. Parka geri dönmesi gerekiyordu.

Bisiklet dersi bitince bisikletten indi ve üst kata çıktı. Braddock ayakta idi ve egzersiz kıyafetlerini giymişti. "Yarım saatlik hızlı bir egzersiz yapacağım."

"Sınıfı şımarık sarışınla mı yoksa ateşli kızıyla mı seçeceksin?" Tori sordu.

"Duh, buharlı kızıl saçlı."

Güldü ve havlusuyla onu tersledi.

Braddock kahve yapmıştı. Kendine bir fincan doldurdu ve yukarı çıkıp davayı, park alanını, Ian Pemell'i, Isabella'yı, hepsini kafasında sonsuz bir döngü halinde düşündü.

Duş aldı, ılık suyun ve buharın kaslarını çalıştırmasına izin verdikten sonra nihayet giyindi ve mutfığa gidip kahvesini tazeledi. Masaya oturduğunda telefonu çaldı. Yerel bir santral olması dışında numarayı tanıımıyordu. "Alo?"

"Tori?"

"Evet."

"Ben Luciana. Aramamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki." Tori onun ağladığını anlayabiliyordu.

"Tek düşünebildiğim Izzy."

"Teselli olacaksa, ben de," dedi Tori.

"Haberlerde burada bir evi ve daha güneyde bir çiftliği aradığınızı söylüyorlar. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Dün getirdiğiniz adama mı aitler?" "Evet."

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Tüm bunlar hala devam ediyor." "Onu götürdü mü?"

Tori tereddüt etti. "Bilmiyoruz. İtiraf etmedi, olaya karıştığını reddetti. Onunla yaptığımız görüşmeye ve öğrendiklerimize dayanarak, arama emri çıkartmak için yeterli delilimiz var. Bir şey bulup bulmadığımızı yakında öğreneceğim."

"Thief River Falls'ta buna benzer bir davada şüpheli olduğunu söylediler."

Tori, "Oradaki bir kaybolma olayında şüpheli bir kişiydi," diye cevap verdi. "Benzer bir vakaydı, benzer bir kaçırma yöntemi, bu yüzden dikkatimizi çekti."

"O zaman tutuklanmadı. Onu suçlamak için yeterli kanıt olmadığını söylediler," dedi Luciana, sesi titreyerek. "Bu tekrar olacak mı?"

Tori nefes aldı. "Isabella'yı kaçırdığından emin değiliz."

"Ama bunu daha önce de yaptı."

Tori onun bu konudaki düşüncelerine pek katılmıyordu. "Thief River Falls'taki müfettişler kanıtlayamadı."

"Kayıp kızı asla bulamadılar, Tori! Yanına kâr kaldı. Ve sen de Izzy'yi bulamayacaksın."

Kendini kaybetmiş ve üzgündü. Tori'nin tahminine göre bütün geceyi bunu yaparak geçirmişti. "Luciana," dedi sakince.

"Yaptıkları yine yanına kâr kalacak," dedi hıçkırarak. "Öyle."

Braddock mutfağa geldi ve ağzını açtı: *Luciana?*

Tori başını salladı. "Izzy'yi kaçırmanın o olduğunu henüz bilmiyoruz. Bunu bilmiyoruz."

"Ama, Tori-"

"İsmi gündeme geldi. Geçmiş göz önüne alındığında ona daha uzun süre bakmak için bir neden vardı, biz de bunu yapıyoruz."

"Haberlerde kaçırma olayına karışan araç gibi bir araca sahip olabileceği söyleniyor."

Tori, habercilerin hikâyeyi iyi takip ettiğini düşündü. "Size söylediğimiz gibi, görgü tanıkları olay yerinden hızla uzaklaşan mavi bir kargo minibüsü tarif ettiler."

"Ve bu adamın da bir tane var." "Evet."

"Ama henüz Izzy'den bir iz bulamadınız."

"Hayır, ama-"

"Çok uzun zamandır kayıp. Kırk saat oldu, Tori!" "O saat benim de kafamın içinde çalışıyor."

"Eğer bu adam değilse, başka şüphelileriniz var mı?"

Tori gözlerini kapadı ve başını salladı. Bu onu rahatsız eden bir başka şeydi. Sahip oldukları tek şey Ian Pemell'di ve Luciana'nın da belirttiği gibi kırk saattir oradaydılar. "Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama benim tecrübelerime göre bu durum hızla değişebilir. Önemli olan-"

"Kahretsin, beni idare etme, Tori! Ben her zaman kriz dönemlerinde insanları yönetirim. Tekniği biliyorum. Ses tonunu biliyorum. Sözcük dağarcığınızı biliyorum."

"Yapmayacağım," dedi Tori. "Bunu yapmayacağım. Sen ve kocan Will'in arkadaşısınız. Isabella da Quinn'in arkadaşı. Bunu birçok kez yaşadığım için konuşuyorum."

"Bu davalardan kaç tanesine baktınız?" "Çok fazla."

"Deneyimlerinize göre, çocuklar her zaman geri geliyor mu?"

"Her zaman mı?" Tori duraklamadan önce cevap verdi.

"Hayır."

"En azından dürüstsün."

"Aynı zamanda doğru olan şu ki, zaman geçiyor ve şu kadar saat içindeyiz diye bu onun geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor. Buna tutunmak zorundasınız. Yapabileceğiniz tek şey bu. Vazgeçme. Ben vazgeçmiyorum, sen de vazgeçme."

* * *

George Santo ön kapının yanındaki pencereden dışarı baktı ve sonra elinde bir fincan kahveyle verandaya çıktı. O

Araba yolundan caddeye doğru ilerledi, sonra da güneydeki bir evin posta kutularının olduğu yere doğru yürüdü. Komşularından biri olan Margie Nelson, yaşlı siyah Labradoru Otis ile birlikte oradaydı. Margie mahallenin sosyal yöneticisi gibi bir şeydi.

"Günaydın Margie," diye selamladı George ve sonra eğilip Otis'in kulaklarının arkasını hafifçe kaşımaya başladı.

"Oh, George," dedi Margie sempatik bir sesle. "Yeğeninle ilgili herhangi bir haber var mı, herhangi bir haber?"

"Hayır, henüz değil," dedi gazete yuvasından *Star Tribune* gazetesini çıkarırken.

"Luciana ve Sam nasıllar?"

"Pek iyi değil. Taş kesilmiş durumdalar ve şu ana kadar polisin elinde herhangi bir cevap yok gibi görünüyor, ancak haberlerde bir şüphelileri olabileceğini duyduk. Bazı araştırmalar yapmışlar ama henüz Sam ve Luciana'ya bu konuda bir şey söylememişler. Ama eğer bunu yapıyorlarsa, benim endişem..." Nefesini tuttu. "Eğer arıyorlarsa, bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Bunun onu canlı bulacakları anlamına geldiğinden emin değilim." Sertçe iç çekti. "Zor bir durum. Luciana ve Sam şu anda sadece enkaz halindeler."

Margie onun kolunu okşayarak, "Senin de öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi. "O küçük kızın senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Lütfen hepimizin seni düşündüğünü bil."

"Teşekkür ederim, Margie. Çok naziksin."

"Luciana ve Sam dualarımızda olduklarını bilsinler. Hepsi dualarımızda. Yapabileceğimiz bir şey varsa -yemek, ayak işleri, arama, tanrım, herhangi bir şey- hepimize haber verin. Rahatsız etmek istemeyiz ama yardım etmek isteriz."

"Teşekkürler Margie. Burada insanlar çok nazik."

"Burası Minnesota. Arkadaşlarımız ve komşularımız için bunu yaparız. Cep telefonum sende var; istediğin zaman ara, birlikleri toparım." Margie arkasını dönüp gazetesini ve postasını alarak uzaklaştı.

George gazetesini çıkardı ve sonra posta kutusunu açtı. Dünkü posta hâlâ içindeydi. Onu çıkardı ve sonra tekrar içine baktı. O da neydi öyle?

* * *

"Zor bir karar olmalı," dedi Braddock Lake Drive'a dönüp kasabaya doğru ilerlerken. "Sesi sanki..."

"Çaresiz," dedi Tori, düşünceyi bitirirken. "Kızının elinden kayıp gittiğini hissediyor. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmeye başladı. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Braddock köşeyi dönüp hükümet merkezinin o t o p a r k ı n a girdiğinde ikisi de toplanmış medyayı gördü. Tüm Twin Cities televizyon kanallarının kamyonları ve Manchester Bay'de bulunan bölgesel televizyon kanalının bir minibüsü görülebiliyordu.

"Müthiş," dedi alaycı bir tavırla.

"Bunun olacağını bilmen gerekirdi," diye mırıldandı Tori, adam park yerine girerken.

Muhabirler Braddock'un Tahoe'sunu çoktan tespit etmişlerdi ve hızla toplu halde üzerlerine çullandılar.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" Tori sordu. "Lider sensin."

"Sen baş dedektifsin."

"Ve ben görevlendirdim."

"Güncelleyici bir şeyimiz yok." "Bu bir kelime mi?"

"Artık öyle."

Girişe doğru ilerlediler, ellerini kollarını sallayarak yürüdüler. Muhabirler bir amip gibi etraflarında dolaşıyor, onları takip ediyordu. ve kaldırım, Hurling sorular hakkında ve aramalar, ve Isabella Farner'ın nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu olup olmadığı.

Braddock, kalabalıkla mücadele ederken bir dizi "yorum yok" açıklaması yaptı.

"Özel Ajan Hunter," diye bağırdı bir muhabir. "Tecrübelerinize göre _."

"Benim de bir yorumum yok."

"Ama kaç saatten beri _."

"Yorum yok."

"Ian Pemell şüpheli mi? Onu suçlayacak mısınız?" bir diğeri Muhabir kızın önüne geçerek onu durmaya zorladı.

Tori onunla göz göze geldi. Henüz suçlanmamış ya da gözaltında olmayan birinin adını özellikle vermişti. Pemell'in isminin halihazırda dışarıda olup olmadığına bakılmaksızın, bu sorumlu haber kuruluşlarının yapmadığı bir şeydi.

"Yorum yok lafının neresini anlamadın?" dedi adama ters ters bakarken. Boyu çok daha küçük olabilirdi ama gözlerindeki hoşnutsuzluk parıltısı adamı çabucak geri çekti.

Braddock durdu. "Hepinizin soruları olduğunu ve bilgi aradığınızı anlıyorum. Şu anda size söyleyebileceğim tek şey soruşturmamızın devam ettiği. Şu anda aranan iki mülkle ilgili elimde hiçbir şey yok. Rapor edecek bir şey bulduğumuzda, bunu rapor edeceğiz."

Binaya girdiklerinde, "Çok eğlenceliydi," dedi.

"O muhabir şüphelimizin adını herkesin duyması için ağzından kaçırdı."

"Şu anda hepsi onun kim olduğunu bilmiyor değil. Dışarıda bir yerde. Bir adres araştırması onlara onun adını veriyor. Eski Thief River Falls davasını biliyorlar."

"Elbette," diye yanıtladı Tori. "Ama henüz hiçbir şeyle suçlanmadı. Ve eğer onu suçlamazsak, ortalık karışacak."

"Aynı fikirde değilim," dedi Braddock. "Bu arada, böyle hançer gibi bakmayı nereden öğrendin? Sanırım o muhabir onu X-ray görüşüyle öldüreceğini falan sandı."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Umarım bana hiç öyle bakmazsın."

Döndü ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Bunu, Boston aksanımı dün benden istediğin şekilde kullanma fırsatını bulduğum zamana saklayacağım."

"Hmm. Bu sıcak olabilir."

Soruşturma birimine girdiklerinde Nolan yine odasındaydı. Masaüstü temizlenmişti ama çöp ve geri dönüşüm kutuları dolup taşıyordu. Çöp sahası gibi görünüyordu.

"Bana bir şey söyle," dedi Tori.

"Pemell'in telefon kayıtlarını inceledim. Çok az hareketlilik var. Aramaların çoğu üç iş arkadaşına yapılmış, sanırım işle ilgili şeyler konuşuluyor."

"Bir teknisyene göre telefonuyla fazla vakit geçirmiyor mu?" Tori sordu.

Nolan elini bir yığın kâğıdın üzerine koydu. "Mali durumu oldukça... sıradan görünüyor. Sağlık Teknik Yöneticileri düzenli bir maaş çeki sağlıyor, kesinlikle benim kazandığımdan daha fazla." Başını kaldırıp baktı. "Belki de bilişim sektörüne girmeliydim."

"Silah taşımaya izin vermiyorlar. Sıkıntıdan patlarsın."

"Doğru, yine de daha fazla para iyi olurdu. Ne dersin patron?"

Braddock, "Şu anda ilgilendiğim tek para Pemell'in mali durumu," dedi.

"Finans. Doğru. Pierz'deki çiftlik arazisi için kira ödemeleri alıyor. Bankada bir miktar parası var, çek ve tasarruf, bu ona bir yastık sağlıyor. Maaş bordroları 401k'ya para yatırdığını gösteriyor, ancak buna sağlam bir bakiye diyemem. Normal fatura hareketliliği var: bir ipotek, artı Honda'sının aylık ödemesi, kamu hizmetleri, SUV ve minibüsün sigortası. Koşu malzemelerini Amazon'dan ya da diğer online perakendecilerden satın alıyor. Ayrıca çok sık yemek siparişi veriyor. Özellikle Meksika yemeklerini seviyor. Taco Kamyonu için bir sürü masraf var."

"Sokaktaki küçük Meksika yemeği yapan yer mi?" Tori söyledi.

"Evet. Haftada üç ya da dört gün orada ücret alıyor. Görünüşe göre kendi yemeklerini pişirmeyi pek sevmiyor."

"Peki ya bilgisayarları?"

"BCA'nın teknisyenleri onları inceliyor ama henüz bir şey duymadım. Onları temizleyeceğimizi bilmesi gerekirdi, bu yüzden nefesimi tutmuyorum."

Nolan'ı işine devam etmesi için bıraktılar ve Steak ile Eggleston'ın beklediği Braddock'un ofisine gittiler.

"Siz ikiniz cinayet konusunda ne durumdasınız?" Braddock masasının arkasına otururken sordu. "Değişiklik olsun diye biraz iyi haber alabilirim."

Steak, "Aslında elimizde hiç yok," dedi. "Üzerinde çalışıyoruz. Dükkânda parmak izi arandı ama Weltz'inkiler dışında sadece bir tane daha vardı ve onlar da ofis alanının yakınında olmayan arka taraftaki testerelerden birindeydi. O parmak izleri inceleniyor ama bize bir şey söylemeyeceklerini düşünüyorum."

"Onu bulan arkadaşı birkaç gündür kendisinden haber alamamış ama bunun alışılmadık bir durum olmadığını söyledi. Weltz'in herhangi bir düşmanı olabileceğini düşünemiyormuş," diye bildirdi Eggleston notlarını karıştırırken. "Anlatılanlara göre hoş bir adamdı, özel raflar, kapılar, barlar, masalar ve bu tür şeyler inşa etmekte ustaydı. Yaptığı şeylerin bir tanıtım kitabını bulduk," diye ekledi ve kitabı Tori'ye uzattı, o da hızla fotoğraflara göz attı.

"Vay canına," dedi. "Şu bara bak."

"İrlanda barına benzeyen siyah ahşap olan mı?" Biftek dedi.

"Evet."

"Bu çok havalı."

Tori, Braddock'a "Böyle bir şey senin bodrumuna çok yakışır," dedi.

"Bizim bodrumu mu kastediyorsun?"

Gülümsedi. "Evet, bizim bodrum."

Braddock fotoğrafa baktı. "Öyle de olabilir."

"Siz ikiniz birlikte yaşıyorsunuz," diye iğneledi Steak. "Çok

şirin." "Kapa çeneni," diye karşılık verdi Tori.

"Weltz'in iş kayıtları didik didik edilmiş gibi görünüyordu," dedi Braddock, onları tekrar yola sokarak. "Bu bana cevabın orada yattığını söylüyor."

"Tabii, bu adamların muhtemelen aradıklarını bulup aldıkları gerçeği dışında."

"O zaman neyin eksik olduğunu bul," diye önerdi Tori.

"Sen kendi davanla ilgilen, ben de k e n d i davamla ilgileneyim," diye karşılık verdi Steak, elindeki not defteriyle şakacı bir şekilde omzuna vurarak.

Braddock, "Şaka bir yana, yapmanız gereken şey bu," dedi. "Ailesi vardı, değil mi?"

"İki yetişkin çocuk. Onlarla kısa süre içinde burada buluşacağız, ancak ikisi de yerel olarak yaşamıyor veya onunla günlük etkileşimde bulunmuyor. Oğlu başka bir şehirde yaşıyor."

Minneapolis ve kızı Sioux Falls, Güney Dakota'da. Muhtemelen bize fazla bir şey söyleyemeyeceklerdir."

"Onunla birlikte çalışan biri var mıydı?" Tori hâlâ proje portföyünü tutarak sordu. "Bu şeylerin bazılarını inşa etmek ve kurmak için yardım almış olması gerektiğini düşünüyorum. Bunlar büyük işler."

Braddock, "Testeredeki parmak izlerinden bahsetmiyorum bile," dedi. "Bunlar yardımcıya ait olabilir."

Biftek Eggs'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"İş kayıtlarını düzenledik, bu yüzden onları gözden geçirmemiz gerekiyor. Büyük bir yığın, birkaç yığın. Mali durumuna ve muhasebe kayıtlarına da bakmamız gerekiyor. Tüm bunları incelersek, birine ödeme yapıp yapmadığını anlayabiliriz."

"Isabella Farner'ın neresindesin?" Biftek Tori'ye sordu.

Tori'nin telefonu çalmaya başladı. Ekranı baktı. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Jennison onları aracın içinde gezdirirken, "Minibüsün içi de dışı da tertemiz," dedi.

"Hiçbir şey mi?" Tori kaşlarını kaldırarak sordu. "Ciddi misin?"

Jennison başını sallayarak, "Hiç," diye cevap verdi. "Tek bir kir zerresi bile yok. Yani, yerden yemek yiyebilirsiniz."

"Çarşamba günü temizletmiş. Elimizde oto yıkamanın görüntüleri var," dedi Braddock. "Güçlü bir vakum olduğunu söylediler."

"Yalan söylemiyorlardı," dedi Jennison. "Yani, orada tek bir saç teli bile bulamadık. Bir tane bile."

Tori minibüsün arkasına doğru eğildi. "Her zaman böyle temiz mi tutuyor?"

"Ben de bunu merak ediyordum." Jennison, kendisini bilgisayarına kadar takip etmeleri için parmağıyla işaret etti. "Bu araba yıkamadaki güvenlik kamerası görüntüsü." Fareyi hareket ettirdi ve minibüsün yıkayıcıdan çıktığı ana kadar ileri sardı, sonra görüntüyü dondurdu. "Arka tarafa bakın. Bu, süpürülmeden önceydi."

"Oldukça temiz," dedi Braddock. Arkasını döndü ve araca doğru yürüdü.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Farklı bir kamera açısına geçti. "Ön kabin de temizdi."

"Bu da bir bakıma uyuyor," diye belirtti Tori. "Evi temiz ve düzenliydi. Çiftlik evi de öyle. Aracının da farklı olması için bir neden yok. Ekibiniz her iki evde de bir şey buldu mu?"

"Şu ana kadar değil. Her iki yer de incelendi ama Isabella Farner'ın her ikisinde de bulunduğunu gösteren hiçbir şey görmedim. Ve onun o minibüste olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım."

Tori ve Jennison Braddock'a katılmak için minibüse geri döndüler. Tori tekrar arkaya baktı. Zemin siyah kauçukla kaplıydı. Her iki tarafta yatay olarak uzanan ve yükü sabitlemek için kullanılabilecek braketler vardı. Ayrıca ikinci sıradaki koltuk için de yuvalar vardı.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Jennison, "banktaki koltuk şurada." Eliyle işaret etti. "Ahırında bir muşambanın altında bulduk ve işledik. O da temiz. Çok kullanıldığını sanmıyorum, muhtemelen yıllardır kullanılmamıştır."

Tori minibüsün etrafında yürüdü. Lastiklerin üzerinde az miktarda kir olduğunu fark etti ama aşırı miktarda değildi. "Tekerlek yuvalarının altında biraz kir var."

"Bunu ben de fark ettim," diye cevap verdi Jennison. "Test için bir numune aldık, sonuçlarını bekliyorum ama yüz dolarına bahse girerim ki garaj yolundaki toprakla eşleşecek. Zaten gözlerim de bana bunu söylüyor."

"Ahırın zemini de toprak," diye belirtti Tori. "St. Cloud'da yıkatmış, çiftliğe geri götürmüş, kaçırma olayında kullanmış ve sonra tekrar yıkayıp süpürmüş olma ihtimali var mı? Yani, bunu yapmak için zamanı vardı. Kaçırılmasından on yedi, on sekiz saat sonrasına kadar onu araştırmaya başlamadık."

Jennison burnunu kırıştırdı. "Çiftlikte bunu kanıtlayacak hiçbir şey görmedim. Kova, bez ya da araba yıkama sabunu yok. Geri dönüp bir kez daha bakabilirim."

"Zahmet etmeyin," dedi Braddock.

Tori ona doğru döndü. "Neden olmasın?"

"Çünkü bunu yapabileceğini sanmıyorum, en azından *Bu* minibüs." Telefonuna dokunuyor, hesap makinesini kullanıyordu.

"Nasıl olur?"

Yan kapıdaki etiketi işaret etti. "Sekiz gün önce Little Falls'ta yağını değiştirmiş. Kilometre etiketi, değişim sırasında minibüsün kilometresinin 82.457 olduğunu söylüyor. Little Falls'tan çiftlik evine 10 mil var. Health Tech Administrators'a otuz üç mil ve sonra otuz üç mil geri, yani gidiş dönüş altmış altı mil. Toplamda yetmiş altı mil eder. Kilometre sayacı şu anda 82,533 gösteriyor. Bu da yağ değişiminden sonra tam yetmiş altı mil demek."

"Bir kilometre sayacını manipüle edebiliyorsun, değil mi?" Tori sordu ve lastik eldivenlerini çıkarmakta olan Jennison'a baktı.

"Bunu yapmak çok kolay değil ama şüphelimiz bir bilişimci. Bakalım."

Bu arada, Tori Nolan'ı aradı. "Mali kayıtlarına bak. Geçen hafta Little Falls'ta ... Falls Service'te kredi kartı harcaması yapmış mı? Hangi gün? ... Tamam." Başını salladı. "Sekiz gün önce yağını değiştirmiş."

Jennison'ın başka bir teknisyenin yardımıyla gösterge panelinin arkasındaki devre kartına ulaşmaya çalışması yaklaşık bir saat sürmüştü ve bu sırada video ve fotoğraf çekmişti. Devreye ulaştıklarında, dikkatlice inceledi ve parmak izi olup olmadığını kontrol etti.

"Parmak izi yok," dedi.

Tori, "Silmiş olabilir," diye cevap verdi.

"Hiç sanmıyorum. Yani, az önce ne yapmak zorunda kaldığımıza bir bakın. Gösterge panelini sökmek zorunda kaldık. Onun da aynı şeyi yapması gerekirdi ve son iki gün içinde bunun yapıldığına dair hiçbir kanıt göremiyorum. Yakından bakarsanız, panonun üzerinde çok az bir toz tabakası var. Zaman içinde doğal bir birikim. Eğer bozulmuş olsaydı, bunu görebilirdik."

Braddock, "Ve kilometre mükemmel bir şekilde toplanıyor," dedi. "Yani, fındıkta."

"Lanet olsun." Tori yüzünü buruşturdu. "Tanıklarımızın park alanında gördükleri minibüs bu değildi."

Jennison, "Kendi minibüsünü kullanacağından şüphelendiğimi söylemeliyim," dedi. "Yani, kusura bakmayın ama eğer akıllıysanız, yemek yediğiniz yere sıçmazsınız."

Tori gözlerini kapadı ve gülümsedi. Birden her şey yerine oturdu. Braddock bunu gördü. "Ne?"

"Beni neyin rahatsız ettiğini biliyorum," dedi. "Şimdi ne gördüğümü biliyorum. Park alanına gitmemiz gerekiyor."

"Buraya gelip Quinn'i kontrol ettikten hemen sonra gördüm," dedi Tori, Braddock arabayı durdurduğunda, sarı suç mahalli şeridi öğleden sonra rüzgârında hâlâ dalgalanıyordu. "O anda tam olarak aklıma gelmemişti ama şimdi geliyor."

"Neden?"

"Jennison'ın ne dediğini düşün. Biliyorsun, sen-"

"Evet, evet," diye bitirdi Braddock. "Bunu anlıyorum. Ama kaçırılma sırasında nerede olduğunu hâlâ açıklamadı."

"Ancak tüm bu önermeler onun minibüsünü kullandığını varsayıyor. Kullanmadığını kesin olarak kanıtladık. Çarşamba günü kullanılan minibüs bu değildi."

"Kendisinininkine benzeyen bir minibüs kullandığını mı söylüyorsunuz? O kadar ileri gittiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, bence hiç kullanmadı," dedi Tori başını sallayarak. "Ian hakkında bildiklerimizi bir düşünün. O etik bir hacker. İşvereni onu akıllı, organize, zeki ve baskı altında soğukkanlı biri olarak tanımlıyor. Thief River Falls'taki polis onu asla çözemedi, onlara hiçbir şey vermedi. Sen ve ben onun peşinden gittik ve o hiç çekinmedi. Arada sırada biraz telaşlandı ama genel olarak bizi oldukça iyi savuşturdu. Yani..."

"O kadar iyi planlamış ki bunu kanıtlamamız mümkün değil ya da daha büyük olasılıkla," diye yüzünü buruşturdu Braddock, "bunu yapmadı ve süreç tamamlandığında ondan uzaklaşacağımızı deneyimlerinden biliyordu."

"Dana Bryan ne dedi? Sosyopattan çok psikopatmış. Empati yok."

"Doğru."

"O soğuk ve hesapçı bir tip. Soğukkanlı, hesapçı bir psikopat kaçırma için kendi aracını kullanır mı? Ve parkta olduğu kadar çok potansiyel tanığın olduğu bir yerde birini kaçırmak için kullanır mıydı? Bunu, insanların onu tanıyabilmesi için her zaman koştuğu bir yerde ve her zamanki koşu kıyafetlerini giyerken yapar mıydı?"

Braddock şimdi onu takip ediyordu. "Park alanından sağa değil de sola dönseydi, çeyrek mil sonra fark edilme ihtimalinin çok daha düşük olduğu ilçe yoluna çıktığında, daha fazla insanın onu görebileceği bir yerleşim bölgesinden park alanından da kaçmış olmazdı."

"Kendisini evinin yakınına götüren yöne de gitmez, çünkü bunu yaparsa insanları oraya çeker."

"Ne demişti? Yük benim üzerimde değil, senin üzerinde," dedi Braddock. "Yine de..." sesi dalgınlaştı, "onda bana doğru gelmeyen bir şeyler var."

"Ben de öyle." Tori başıyla onayladı. "Helena Hernandez'in soruşturma dosyasını okudum. Oradaki polisin neden onun üzerine odaklandığını anlıyorum. Bence bunu o yaptı. Olaylar bu davaya çok benziyor. Aynı tür bir minibüsü vardı. Yakınlarda yaşıyordu."

Braddock, "Tüm gerçekler internette arama yaparak bulabileceğiniz şeyler," dedi. "Ve eğer Ian Anderson'ın artık Ian Pemell olduğunu ve burada yaşadığını biliyorsanız..."

"Adına rastladığımızda bariz bir şüpheli olacaktı ve ona bakmak için zaman, çok zaman harcayacaktık." Tori parkın çevresine, kaçırılma bölgesine ve kaçış yollarına uzun uzun baktı. "Biz öküzleştirildik."

"Bunu o yapmadı."

"Ama lanet olsun ki biri onun yaptığını düşünmemizi istemedi." Bölgeyi tekrar taradı ve olayın nasıl gerçekleştiğini zihninde canlandırdı. Gözlerini kapatarak Quinn'in ona söylediklerini tekrarladı. "Bu tek kişilik bir iş miydi?"

Braddock soruyu düşündü. "Izzy'yi minibüse bindiriyor ve hemen uzaklaşıyor. Quinn'in söylediği buydu. Ama ne ima ettiğinizi biliyorum. Bunu tek başına yapmış olabilir mi? Yoksa ikinci bir adam mı vardı?"

Tori başıyla onayladı. "Minibüste Izzy'yi kontrol edecek biri var, on iki yaşında, hokey oyuncusu, içinde biraz mücadele olan biri. Bu adam onu götürürken köşede öylece oturmayabilir. Mücadele edecektir."

"Tabii yapamazsa."

"Pemell ile tekrar konuşmak istiyorum."

Bir şerif yardımcısı Pemell'in evine giden uzun araba yolunun sonunda park halindeydi ve içeri girmelerine izin vermek için hareket etti. Pemell onları içeri aldı. Garip bir şekilde, henüz bir avukat tutmamıştı. Evin arka tarafındaki çalışma odasında yerlerini aldılar.

"Geçen hafta Perşembe günü minibüsünüzün yağını değiştirdiniz mi?"

Pemell'in gözleri parladı. "Yaptım. Little Falls'da. Falls Servisi. Çarşamba gününden önce minibüsü en son o zaman kullanmıştım, yıkattığım zaman. Kilometresi-"

"Biliyoruz," dedi Tori. "Varsayımsal olarak, eğer park alanındaki sen değilsen, eğer o senin minibüsün değilse, o zaman neden birisi seni oraya koymak için bu kadar uğraşsın?"

"Ben yapmadım demiştim."

"Benim sorum bu değil, Ian."

Başını iki yana salladı. "Ben saf değilim. Thief River Falls'ta olanlar yüzünden sonsuza dek mahvoldum."

"Ian-"

"Biliyorum, sizin sorunuz değil ama kendimi savunma hakkım yok mu?"

Tori ona dik dik baktı.

"Peki, tamam. Thief River Falls'tan bu yana altı yıl geçti ve ben bunu yapmadım."

"Ian!"

"Tamam, bana inanmıyorsunuz ama o zamanki ben değildim, şimdiki de değilim. Thief'teki insanlar benimle uğraşıyordu, bu yüzden ayrıldım. Kalamazdım. Ama buraya geldiğimden beri kimseyle sorun yaşamadım. Buradakilerin neden bana karşı olduğunu anlayamıyorum. Soyadımı değiştirdim. Koşmak ya da yiyecek bir şeyler almak dışında pek dışarı çıkmıyorum. Başımı eğiyorum."

ve bir saat uzaklıktaki bir şirket için evimde çalışıyorum, ya da en azından ben öyle yaptım. Muhtemelen şimdi kovulacağım."

Braddock, "Yine de tıpkı sizinki gibi bir minibüs kullanılmış," diye karşılık verdi. "Tanık ifadeleri, siyah tek renkli koşu kıyafetinize kadar size çok benzeyen birini tarif ediyor."

"Renk körü olduğum için siyah giyiyorum." "Güzel, ilginç bir yan not."

"Dedektif Braddock, Ajan Hunter, beni teşhis eden oldu mu? Ben olduğumu söyleyen oldu mu?" Pemell sordu. "Bu soruya cevap verin."

"Hayır," diye kabul etti Braddock.

Pemell, "İşte böyle," dedi. "Kimin bana gıcık olduğunu bilmiyorum. Belki de burada yaşadığım ve böyle bir geçmişim olduğu gerçeğinden başka kimsenin yoktur. Ve şimdi tüm bu zamanı benim için harcadınız ve o zavallı çocuk dışarıda bir yerlerde. Git bul onu."

Tori onun samimiyetsiz sempati gösterisini görmezden geldi. "Son zamanlarda evinize hırsız girdi mi?"

"Hayır."

"Bir güvenlik sisteminiz olduğunu fark ettim. Ayrılırken etkinleştiriyor musunuz?"

"Her zaman. Ev ofisimdeki ekipman çok değerli."

"Size özellikle dikkat eden birini fark ettiniz mi? Koşarken seni gözlemleyen? Şehirde seni takip eden? Seni takip eden?"

"Hayır, sanmıyorum," diye yanıtladı Pemell. "Sana defalarca söylediğim gibi, pek dışarı çıkmam. İçime kapanmışım."

"Hadi ama lan," dedi Tori sabırsızlıkla. "Bunun sen olmadığını ve sana tuzak kurulduğunu savunuyorsun. Bütün bunların doğru olması için birilerinin sana biraz ilgi göstermiş olması gerekir. Yaşadığınız yere bir bakın. Onları nasıl fark etmedin?"

"Bunu yapandan intikam almak istemiyor musun?" Braddock söyledi. "Evet, kim olduğunu bilseydim."

"Seni izleyen birini görmediğine emin misin? Seni takip eden?" Braddock bastırdı.

"Bilseydim sana söylerdim. Tüm bunlardan kaçınmak için sana hemen söylerdim." Pemell yüzünü ovuşturdu. "Lanet olsun! Bunu istemiyorum, bunların hiçbirini."

Bu bir kabus."

Braddock Tori'ye baktı ve gitmeleri için başını eğdi.
İkisi de yavaşça sandalyelerinden kalktılar.

Ön kapiya geldiklerinde Tori geri döndü. "Yine de ilginç bir zamanlama."

"Zamanlama?"

"Çiftliğe gidip minibüsün içini ve dışını yıkatmak için Çarşamba gününü seçmişsin," dedi. "Sanırım bu bir şanstı, değil mi?"

Pemell bir kahkaha attı. "Oh, şanslı mıyım? Son iki günden sonra mı? Doğru."

"Sadece uygun zamanlamaya dikkat çekiyordum. Her şeyin yolunda gitmesi çok komik." "Her neyse," diye cevap verdi elini sallayarak. "Ben de o zaman İş yerindeki toplantım."

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, lan," diye ekledi, "Thief River Falls ve Grand Forks'taki soruşturma dosyalarını okudum. Bunun Helena Hernandez ya da Joey Martinez'i kaçırdığınızı düşünmediğim anlamına geldiğini bir an bile düşünmeyin."

Braddock'un Tahoe'suna bindiklerinde kıkırdadı. "Ne?"

"O adamdan *gerçekten* nefret ediyorsun."

"Bunu o yapmamış olabilir ama iyi bir adam değil."

"Bu iş bittiğinde diğer davalara da bakacaksın, değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır." "Hastalıklı bir şey olsa bile."

"Bana ara sıra aklına takılan eski bir davada çalışmayan emekli bir dedektif bulun. Aklımda kalan birkaç tane var. Eminim senin de vardır."

Başını salladı. "Zaman zaman aklıma gelen özellikle bir tanesi var."

"Sadece demek istediğim. O çocuklara ne olduğunu bilmek istiyorum."

Braddock sola dönerek Manchester Körfezi'ne doğru ilerledi. "Bir k o n u d a haklı. Yirmi dört saatimizi boşa harcadık.

onu."

"Evet ve belki de... hayır. Bir bakıma bu iyi bir haber." "Ne demek istiyorsun?"

Tori, "Birileri ona komplo kurmak için bu kadar uğraşıysa, bunu bir nedenle yapmışlardır ve bunun Isabella'yı altı saat sonra toprağa gömmek için olduğunu sanmıyorum," dedi. "O hâlâ hayatta."

ON İKİ

"DAHA ÇOK BİRİSİ ONLARA AMBIEN"

George garaj yolunun sonundaki Manchester Bay ekip arabasının yanından geçtiğinde hava kararmıştı. Çıkmaz sokağın sonunda bir daire çizdi ve park etti, sonra bir an için gözlerini kapattı, uzun bir nefes aldı ve arabasından inmeden önce üfledi. Gazeteyi kolunun altına sıkıştırarak, artık tanıdık gelen devriye memuruna başıyla selam verdi ve araba yolundan yukarı doğru ilerledi.

Şerif departmanından Dedektif Reese evin ön merdivenlerinde durmuş başka bir üniformalı memurla sohbet ediyordu.

"Dedektif Reese," diye selamladı

George. "Bay Santo."

"Herhangi bir gelişme var mı?"

Reese hayal kırıklığıyla başını salladı. "Üzgünüm."

"Dün sorguladıkları adamla ilgili bir şey yok mu?"

"Hayır, efendim."

George içeri girip ön kapıyı kapattı ve rahatlayarak iç geçirdi. Reese'i fark etmeden atlatmış gibi görünüyordu. Evin arka tarafına doğru yürürken kalbinin hızla çarptığını hissetti ve Luciana ile Sam'in aile odasında oturduklarını, ikisinin de boş gözlerle pencereden karanlığa baktıklarını gördü. Sam döndü ve ona başını salladı.

"Carson nerede?"

"Aşağıda birkaç arkadaşım ile takılıyorum. Normal bir gece geçirmeye çalışıyorum," dedi Sam ve sonra George'un yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. "George, ne oldu?"

Bu Luciana'nın dikkatini çekti ve sandalyesinden kalkıp hızla kardeşine doğru yürüdü. "İyi misin?"

George ön kapıya doğru baktı. Reese dar yan pencereden kısmen görünüyordu. Merdivenlere doğru ilerlerken, "Yukarı çıkmamız gerek," dedi.

Luciana onun kolunu tuttu. "Bekle? Neden?" diye sordu gözlerinin içine bakarak.

"Sadece... hadi," diye fısıldadı. "Sana bir şey göstermem gerek."

Üst kattaki ana yatak odasında kapıyı arkalarından kapattı. "Ne?" Sam sordu.

"Bunu bugün posta kutumda buldum." George onlara bir cep telefonu gösterdi, ardından ekranı kaydırarak bir fotoğraf gösterdi.

"Izzy! Aman Tanrım," diye bağırdı Luciana yüksek sesle.

George elini kızın ağzına götürerek, "Şşşt," diye uyardı. "Sessiz ol."

Fotoğrafta Isabella *Star Tribune*'ü tutuyordu. George da kendi gazetesini tutuyordu. Aynı baskıydı. "Bugünün gazetesi. Yaşıyor."

Sam ve Luciana fotoğrafa baktılar. İki gündür ilk umut ışığıydı bu.

George telefonu göstererek, "Beni aradılar," dedi. "Bu benim telefonum değil. Kaçıranlar bu sabah posta kutuma deri bir kılıf içinde bırakmışlar. Bulduktan birkaç saat sonra çaldı. Fotoğraf o zaman gönderildi."

"Ne?" Sam söyledi. "Kim bu insanlar?"

"Bilmiyorum."

"Neden seninle iletişime geçtiler?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı George.

"Çünkü bizimle temas kuramıyorlar," dedi Luciana.

Sam gözlerini kapadı ve başını salladı. "Polis telefonlarımızı, e-postalarımızı, mesajlarımızı, her şeyi izliyor. George'u izlemiyorlar."

Luciana, "Will ve Tori Hunter'a söylememiz gerekiyor," dedi. "Tori'nin uzmanlık alanı bu. Yani, geçen yıl Will'le birlikte o ikiz kızları buldular."

"Hayır, bekle, bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye uyardı George.

"Ama belki bu aramanın izini sürebilirler. Telefonun izini sürebilirler.

Bu insanları ve Izzy'yi bulun."

"Abla, bütün bunları yapabilirler de yapamayabilirler de. Arayan kişi netti: polis yok. İzlediklerini söylediler."

Sam ve Luciana'nın gözleri büyüdü.

"İşbirliği yaptığımızı görürlerse, kokusunu bile alırlarsa, onu öldürür ve çekip giderler."

"Ama-"

"Bu adamların Izzy'yi önemseydiğini bir an bile düşünmeyin. O onlar için bir amaçtan başka bir şey değil."

"Hangi amaç için bir araç?" Sam sordu. "Ne istiyorlar?" "Para," dedi George.

"Ne kadar?"

"İki milyon."

"Nakit mi?"

"Hayır," dedi George. "Kripto."

"Gerçekten mi?" Sam kaşlarını çatı. "Bitcoin mi? Ethereum?" "Evet."

"Bu çok tuhaf," dedi Luciana başını sallayarak. "Kripto gerçek bile değil, değil mi?"

"Bu gerçek," diye yanıt verdi Sam. "Bana sürekli bu konuda sorular soran, yatırım yapmak isteyen insanlar var. Müşterilerim için bu doğrultuda bazı yatırımları yönetiyorum. Bir nevi kontrol etmek, öğrenmek için kendim de biraz içine girdim."

"Ama harcayamazsınız ya da bir şeyler ödemek için kullanamazsınız."

"Evet, yapabilirsin. Giderek yaygınlaşıyor," dedi, tekrar volta atmaya başladı, zihni çalışıyordu.

"Ve sanırım düşündüğünüzde, polisin izlemesi ya da takip etmesi için takip cihazları ve boya paketleri ile para bırakmamız gerekmiyor," diye akıl yürüttü George. "Tori ve Braddock'a söylemesen bile, nakit parayla teslim etmek zorunda kalırsın. Polis takip edecektir."

Sam mantığını anlayarak başıyla onayladı. "Bu şekilde, bunun riski çok daha az."

George, "Kripto, fidye yazılımı saldırılarını ödemek için kullanıldı," diye ekledi. "Sanırım buradaki uygulamayı görebiliyorum."

Sam, "Enter'a tıklıyorsunuz ve para gidiyor," dedi. "Ve bunu nakde çevirmenin ya da takas etmenin yolları var." Bir an için düşündü. "Ama ben

istediklerinin yakınından bile geçmiyor. Daha fazlasını elde etmek zaman alıyor ve ben bu konuda henüz o kadar becerikli değilim. Bir sürü nakit para çevirmem gerekecek ve bu da fark edilecek." Telefonunu çıkardı, "Ne kadar param olduğunu kontrol etmeliyim."

"Yapma," dedi George, koluna uzanarak. "Polis telefonunu izliyor. Hesaplarınızı kontrol ettiğinizi görürlerse şüphelenebilirler."

"O zaman ne yapacağız?" Sam söyledi. "Yoksa müşterilerimin hesaplarını yağmalamamı mı bekliyorlar? Sanırım gereken buysa-"

"Hayır," dedi George. "Hayır, hayır, hayır. Bunu daha da kötüleştirmeyeceğiz. Ben ödeyeceğim. Çoğu bende."

"Öyle mi?" Sam söyledi.

"Georgie?" Luciana'nın nefesi kesildi. "Hayır."

Sam, "Kripto hakkında konuşmuştuk ama bu kadar büyük bir yatırım yaptığını fark etmemiştim," dedi. "Tüm parasını oraya yatırmak isteyen bazı aptal müşterilerim gibi davranmadın değil mi? Son zamanlarda insanları o çıkmazdan kurtarmaya çalışıyorum."

"Hayır... Hepsi değil," dedi George başını sallayarak. "Deli değilim, ama son birkaç yıldır işler gerçekten çok iyi, bu yüzden son bir iki yıldır daha büyük bir bahis oynayabildim ve karşılığını da aldım. İki milyona yaklaştım. Şu anki değerlere bakılırsa, hedefin yaklaşık 200 bin dolar altındayım."

"Gerçekten mi?" Sam sordu. "Sende olduğunu düşündüğümde çok daha fazla." "Eğer bir grup milyarder için yeterince iyiyse, ben de iyi olduğunu düşündüm."

benim için yeterli. İki ay önce, onların istediklerini alamazdım. Ama şu anda deli gibi artıyor."

"Ama neden biz?" Luciana sordu. "Neden Izzy? Yani, biz kimiz?" "

bir tıp muayenhanesinin bölümünün sahibi olan bir doktoru . Bir anlayışlı

Başarılı bir işi olan yatırım planlamacısı. Çok rahat yaşıyorsunuz, yani paranız var gibi görünüyor."

"Ama iki milyon dolar?" Sam'e baktı. "Yani, bu rakamı nereden buluyorlar? Bırakın bu kripto para işlerini, o kadar paramız var mı ki?"

"Um..." Zihinsel bir hesaplama yapmaya başladı. "Eğer kendimizi finansal açıdan değerlendirecek, muhtemelen değerlendireceğiz. Benim de

Her şeyi tasfiye et, evi, Marco Island'daki yeri, her şeyi sat. Bunu yaparsak, belki de elimizde olur."

"Bunu bilmek zorundalar, değil mi?"

"Evet, öyle düşünebilirsiniz. Eğer ev ödevlerini bizim üzerimizde yapmışlarsa. Ya da ... George üzerinde," dedi Sam, çenesi düşerek.

"Senin üzerinde mi yaptılar?"

"Ne demek istiyorsun Sam?"

"Haneye tecavüz"

"Oh be," dedi George, gözleri şişerek. "İki ay

önce. Seni çaldılar-"

"Dizüstü bilgisayar."

"Georgie," dedi Luciana.

"Hedef sen değilsin... Benim. Kaçıranlar bunu böyle biliyorlar. Bunun bende olduğunu biliyorlar," diye mırıldandı George. "Bu yüzden *bana* bununla geliyorlar."

"Ne? Neden?"

"O bilgisayardaki ekran koruyucum. Benim ve Izzy'nin bir resmiydi. Yani, evime geldiğinizde Izzy ve Carson'ın her türlü resmini görürsünüz. Sanırsın benim çocuklarım. Aman Tanrım, Sam, kardeşim, ben ... ben ..."

"Hayır, hayır, bu senin hatan değil," dedi Luciana. "Böyle düşünme bile."

"Yapamam... Yapamam..." Hiperventilasyona başladı.

Luciana yanına gitti ve onu yatağa yatırdı. "George? George!" dedi, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Nefes al." Boynuna uzanıp nabzını kontrol etti.

"O iyi mi?" Sam de ona doğru adım atarak sordu. "Sakin ol, kardeşim." "Sanırım sadece üzgün."

Sam banyoya girdi ve bir bardak suyla geri döndü.

"Ben sadece... özür dilerim." George bir an soluklandı, sonra biraz su içerken Luciana tıbbi çantasını aldı ve stetoskopunu çıkardı. George'u kıpırdamadan oturttu ve kalp atışlarını kontrol etti. Kalbi biraz hızlı atıyordu ama endişelenecek bir şey olduğunu düşünmüyordu.

George kendini sakinleştirip nefes alış verişini düzenlerken üçü birkaç dakika sessiz kaldı. Luciana onunla birlikte otururken

Sam yatak odasının penceresinde durmuş, sırtı onlara dönük, kollarını kavuşturmuş, derin düşüncelere dalmış bir halde dışarı bakıyordu.

George bir yudum su daha alarak, "Ben iyiyim kardeşim," dedi. "Yine de çok üzgünüm."

Luciana kocasına baktı. "Ne yapacağız? Onu nasıl geri getireceğiz?"

"İki seçeneğimiz var. Ya ödemeyi nasıl yapacağımızı bulacağız ya da Will Braddock ve Tori Hunter'a gidip onu geri almaları için şansımızı deneyeceğiz."

"Hayır," dedi George. "Açık konuştular. Eğer polise gidersen onu öldürürler. Bunu ben hallederim."

"George, hayır-"

"Ben hallederim, kardeşim. Bu benim hatam." "Bu senin hatan değil!"

"Öyle. Üzerime geldiler çünkü örtbas edebilirim. Yeğenimi aldılar. Onun senin kızın olduğunu biliyorum ama Izzy ve Carson da benim çocuklarım. Onları seviyorum. Bırak ben yapayım. Bırak ben halledeyim."

Luciana Sam'e baktı ve sonra başını sallayarak gözlerini kapattı.

Sam başını salladı ve George'a döndü. "Sana geri ödeyebilirim ve ödeyeceğim de. Sadece biraz zaman alacak, her hareketimi izleyen biri olmadığında. Taahhüdü bu gece yazacağım. Ama Georgie, şimdilik bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

George Luciana'ya bakarak, "Onu geri getirmeliyiz," dedi. "Abla, ne gerekiyorsa yapacağım. Ne yapmamız gerekiyorsa."

Luciana ona sarıldı, ikisi sıkıca kucaklaştılar. Bir dakika sonra Sam konuştu: "Sırada ne var?"

"Şimdi eve gitmem gerekiyor. Beni arayacaklar ve ne yapmam gerektiğini söyleyecekler. Her şeyi toparlamam gerekecek." George ona baktı. "Sende olana ihtiyacım olacak, o yüzden bunu nasıl yapacağımızı bulmamız gerekecek. Bir çeşit cüzdandan cüzdana transfer."

Sam başıyla onayladı. "Bu arada biz de normal davranmaya çalışmalıyız."

Dışarıda bir arabanın kapısı çarptı. Sam dışarı bakmak için pencereye doğru gitti. "Harika zamanlama."

"Ne?" Luciana söyledi.

"Will ve Tori Hunter."

* * *

Braddock, Tori ile birlikte Sam, Luciana ve George'un bulunduğu mutfak masasına otururken, "Size son durumu bildirmek istedik," dedi.

"Haberlerin mi var?" Sam sordu.

Tori bir nefes verdi. "Sorgulanmak üzere getirdiğimiz adamı takip etmek istedim. Bulduğumuz ve bulamadığımız şeylere dayanarak, Isabella'yı kaçıran adamın o olmadığından oldukça eminiz."

"Oldukça emin misin?" George söyledi.

Sam, Luciana ve George dikkatle ama soru sormadan dinlerken, bu sonuca nasıl vardıklarını açıklayarak birkaç dakika geçirdiler.

"Onun minibüsü kaçırlma olayında kullanılan minibüs değildi. Kilometreye bakılırsa bu fiziksel olarak imkânsız," dedi Braddock. "Isabella'yı kaçırmış gibi göstermek için yapıldığını düşünüyoruz."

"Ona tuzak kurulduğunu mu düşünüyorsun?" Luciana sordu.

"Öyle bir görüntüsü var," diye yanıtladı Tori. "Karışmış olabileceği diğer ya da belki iki kaçırmaya olayına gelince, bu konuda hüküm vermekten kaçınıyorum. Bence bunların hepsinde bir şeyler var ama kızınız için bunu nasıl yapmış olabileceğini anlamıyoruz."

Braddock, "Ancak birileri bizi bu yöne itmek için büyük çaba sarf etti," diye ekledi.

Luciana başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

Tori umutla, "Şimdi, işte iyi haber olarak gördüğüm şey," dedi. "Eğer birileri bu işten başkasını sorumlu tutmak için bu kadar uğraştıysa, bunun Isabella'nın hâlâ hayatta olduğu anlamına geldiğini düşünüyoruz. Eğer hayattaysa, size ulaşabileceklerini de düşünüyoruz."

"Bu insanları evde tutacağınız anlamına mı geliyor?" Luciana söyledi.

"Evet, elbette. Bu bir gerileme ama aynı zamanda, dediğim gibi, bence bize umut için bir neden veriyor."

"Bir telefon beklemek dışında, daha sonra ne yapıyorsunuz?" Sam söyledi.

"Avlanıyoruz. Ne yazık ki," dedi Braddock küçük bir kafa sallayarak, "son yirmi dört saatimizi bu şüpheliyi derinlemesine araştırmaya harcadığımız için, çünkü bu iş için iyi görünüyordu, bazılarını kaybettik."

size zarar vermek için bir nedeni olabilecek diğerlerini araştırmaya hız verin."

Tori, "Herhangi bir nedenle hedefleri *siz olmadığınız* sürece, birinin kızınızı almak için bu kadar çaba sarf etmesinin başka bir nedenini düşünemiyorum" dedi. "Bir sonraki adımımız, ki çoktan başladık, kişisel ve iş kayıtlarınıza yeniden ulaşmak. Belki bu kayıtların içinde cinayet sebebi olan birini bulabiliriz."

"Daha önce sorduğumuzu biliyorum, ancak herhangi biriniz sizin peşinizden bu şekilde gelmek için bir nedeni olan birini düşünebildi mi?" Braddock dedi ki. "Burada neler olduğunu açıklayabilecek herhangi bir şey var mı? Biri çocuğunuzu kaçırdı. Nedenini bulmaya çalışıyoruz."

"Şimdiye kadar bulduklarımıza bakılırsa, oldukça zeki, bunu planlayabilecek kapasitede ve bazı kaynaklara sahip olmalılar." Tori Sam'e baktı. "Yüksek gelirli bir müşteriyle ilgili bir sorun mu yaşadınız? Walter Dexter tipi değil ama gerçek parası olan biriyle?"

"Hayır, aklıma öyle biri gelmiyor," diye kesin bir dille cevap verdi Sam. "Son on yılda aptal olmadığı sürece kimse bir şey kaybetmedi. Bu yüzden işler iyi gitti. İnsanlar para kazanıyor. Onları rotalarında tutarsanız, durumlarını iyileştirmekten başka bir şey yapamazlar."

"Ama Sam," dedi George, "biri olmalı. Bütün bunları tekrar gözden geçirmeliler, sence de öyle değil mi? Senin görmemen onların da görmeyeceği anlamına gelmez. Yani, sen iyisin ama herkes işlerin gidişatından memnun değil."

"Uh... evet, sanırım." Sam kollarını kavuşturarak başını salladı. "Neye ihtiyacın olursa," dedi sessizce.

"Senin için de aynı şey geçerli Luciana," dedi Braddock. "Bir yanlış uygulama iddiası belki? Doğru teşhis edilmemiş bir durum? Yeni olması gerekmez. Yıllar öncesine ait bir şey de olabilir. İnsanlar kinlerini, şikayetlerini yıllarca taşır, iltihaplanmalarına izin verir. Belki de sorun sizde değil, klinikteki başka bir doktordadır."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi. "Ama... belki de bunun başka bir doktorla ilgisi vardır. Bunu hiç düşünmemiştim."

mümkün. Ortaklarım, hastalarımızın mahremiyetini koruduğumuz sürece istediğiniz her şeye sahip olabileceğinizi söylediler."

"Kişisel bir şey olmadı mı?" Tori bastırdı. "İkiniz arasında mı? Eğer bir şey varsa, şimdi bize söylemenin tam zamanı."

"Hayır," dedi Luciana sakince, başını sallayarak. "İhtiyacınız olan her şeye bakabilirsiniz. Telefonlar, e-postalar, mesajlar, neye ihtiyacınız varsa ... devam edin."

Tori, Farner'lara dönmeden önce bir an kaşlarını çatan Braddock'a baktı. "Tamam o zaman. İşimize geri dönmeliyiz."

Ön kaldırımdan aşağı doğru yürürlerken Braddock, Steak'ten hızlıca bir telefon aldı. "Yirmi dakika içinde orada oluruz. Durup bir şeyler alırız." Telefonu kapattı ve Tori'ye baktı. "Steak ve Eggleston kontrol etmek istiyorlar. Davalarında ilginç bir gelişme olduğunu söylediler."

"Reese ve Nolan'ı da içeri alalım."

Braddock hızlı bir mesaj gönderirken "Tamamdır," dedi.

Tahoe'ya binip uzaklaştıklarında, "Bunu... sessizce kabul ettiler. Onlara umut için bir neden olduğunu söyledin."

..."

"Hiçbir şey. Neredeyse hiç canlanmadılar."

"Bu neredeyse hissediyor gibi biz zaten Kayıp Onlar.

Bu sonuca boyun eğmiş durumdalar."

"Belki," dedi Tori.

Tori ve Braddock ellerinde Çin yemeği kutularıyla içeri girdiklerinde saat sekizi biraz geçiyordu. "Siz ikiniz Weltz davasını çözebildiniz mi?" Braddock tatlı ve ekşi tavuğu Tori'ye uzatırken Eggleston'a sordu.

"Üzerinde çalışıyorum," diye yanıtladı Eggleston, kağıt bir tabağa Pad Thai eriştesi koyarken. "Buna bayılıyorum." Kutuyu Steak'e uzattı ve bir kaşık erişteyi ağzına tıktı. "Bugün çocuklarıyla konuştuk. İş ya da kimin için iş yaptığı hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Ama ..." Bir lokma daha aldı ve Steak'e baktı.

"Ama," diye devam etti Steak tabağını doldururken, "günün ilerleyen saatlerinde Weltz'in oğlu beni aradı ve yaklaşık bir yıl önce babasının zaman zaman kendisine yardım ettiğini söylediği bir adamla tanıştığını hatırladığını söyledi. Adamın adını h a t ı r l a y a m ı y o r m u ş ama onu biraz kıpır kıpır, sincap gibi, ince yapılı, 1.80 boylarında ve dimdik duruşuna bakılırsa askerdeymiş gibi tarif etmiş. Flanel gömlek ve örgü şapka giyiyordu ve aletlerle ve odunlarla dolu bir panelvanı vardı. Şimdi bu kime benziyor?"

Braddock kıkırdadı. "Yok artık."

"Walter Dexter," dedi Steak gülümseyerek, ağzına bir çatal dolusu yemek tıkıştırırmadan önce. "Bu gece erkenden oraya geri döndük. Başka bir... olay yaşamamak için önceden aradım."

"Şüpheliniz o değil mi?" "Hayır.

Mazereti yok."

Eggleston sığır eti ve biber kartonunun içindekileri değerlendirirken, "Gerçekten paranoyak bir adam olmasına rağmen," dedi. "Dünya onun peşinde, benden söylemesi."

"Yoğun paranoya katmanlarını aştıktan sonra, Weltz için orada burada para karşılığı çalıştığını doğruladı. Nakit kısmını itiraf etmekten biraz çekiniyordu, çünkü ..."

"Hepimiz devletiz ve onu IRS'ye ihbar edebiliriz."

"Tabii ki öyleydi," dedi Tori gülererek, yemek çubuklarını kullanarak erişmeleri kâğıt tabağına yerleştirirken.

"Dexter birkaç gün önce Weltz'le birlikte bir kurulum yapacaklarını sanıyordu ama Fred onu hiç aramadı. Bu yüzden bütün gün Cuyuna'daki barda taburenin üzerinde oturuyordu."

Eggleston, "Gelip iş kayıtlarına bir göz atacağını ve neyin eksik olduğunu anlayıp anlayamayacağını göreceğini söyledi," dedi. "Yarın onunla buluşacağız."

Nolan ve Reese içeri girdiler ve hevesle yemek tabaklarını hazırladılar. "Bütün gün neredeyse hiç yemek yemedim," diye mırıldandı Reese.

"Kendini şanslı say. Tek yaptığım otomatı boşaltmak oldu," diye espri yaptı Nolan. "Bütün o şeker, dişçim haftaya beni gördüğünde contayı patlatacak. Bu," diye ekledi, kaşığından bolca baharatlı biftek taşarken, "Tanrı'nın bir lütfü."

"Başlamak için sana ihtiyacımız var..."

"Farners'ın finansmanı mı? Evet. Pemell'e gitmeden önce biraz araştırma yapmıştım. Zagaros ile birkaç görüşme yaptım, ayrıca bugün vergi ve mali kayıtlarına erişimimiz oldu. Banka hesaplarını, emeklilik planlarını, vergi beyannamelerini, mali açıklama belgelerini ve bunun gibi şeyleri inceledim."

"Gerçekten ne kadar varlıklılar?" Tori sordu.

"Hepimizin arzuladığı bir vergi dilimindeler," diye yanıtladı Nolan. "İkisi birlikte oldukça iyi para kazanıyorlar, geçen yıl 417.000 doların biraz üzerinde brüt gelir elde ettiler, Zagaros size bundan bahsetmişti. Beş yıl önce 250.000 doların biraz altında bir gelir elde etmişlerdi, ki bu hala oldukça iyi bir rakam. Genel olarak, erkek kadından biraz daha fazla kazanıyor. İkisinin de emeklilik hesapları var. Adam kendi hesabına daha fazla para yatırmanın yollarını bulmalı, çünkü onunkinin neredeyse iki katı. İyi para kazanıyorlar ve harcamaktan çekinmiyorlar."

"Borç mu?"

"Burada ve Marco Island'da yüklü miktarda iki ipotekleri var, ayrıca yüksek kaliteli araçlar için aylık ödemeleri var ve Luciana'nın tıp fakültesi borcu hala sağlıklı bir aylık ödeme. Bankada biraz paraları var ama bu sizi şaşırtmaz. Yani, rahat bir mali tablo olsa da, aşırı zenginlik diye bağırıyor. En azından henüz değil."

"Numaraları nedir?" Braddock sordu. "Her şeyi tasfiye etselerdi, ellerinde ne kalırdı?"

Nolan hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. "Belki 1.8 ila 2 milyon dolar, ancak çek ve tasarruf hesapları dışında, hepsi mülk ve yatırımlara bağlı. Bundan on yıl sonra, finansal gidişatları göz önüne alındığında bu rakam çok daha yüksek olacak, yine de güzel ve rahat bir miktara doğru gidiyorlar ama çılgınca bir şey değil. Bana göre Ian Pemell gibi birinin mantıklı olmasının nedeni de bu."

Pemell'i ve ona tuzak kurulmuş olabileceği gerçeğini ve bunun Isabella'nın hâlâ hayatta olabileceği anlamına geldiğini konuştular. Nolan ayrıca, bölgedeki kayıtlı cinsel suçlular üzerinde yapılan kontrollerde herhangi bir iyi olasılığa rastlanmadığını doğruladı. "Bu demek değil ki

Dışarıda bilmediğimiz başka çılgınlıklar da var ama bildiklerimiz temizlendi."

Tori, "Bu bana o tür bir anlaşma gibi gelmiyor," dedi. "Kargo minibüsü mü?" dedi Reese. "Bu tuhaf bir şey."

Braddock başını salladı. "Ama başka bir şey yok. Planlama, Pemell'in tuzağa düşürülmesi, güdüler ve kaynakları olan birini gösteriyor. Sanki bir şeyin peşindelermiş gibi. Ben de bu yüzden Farner'lara bir şekilde göz koymuş biri olduğumu düşünüyorum. İş ve hasta kayıtlarının tekrar taranması gerekiyor. Nolan, işletmelerinden herhangi birine karşı şikayetleri kontrol et. Davalar, eyalet Better Business Bureau'ya yapılan başvurular, ne olduğunu biliyorsun. Eğer finansal değilse, gördüklerimize dayanarak, finansal olmayan bir nedeni olabilir."

"Birinin bunu planlaması için hem Pemell'i hem de Isabella'yı izliyor olması gerekir," dedi Tori, Reese'e bakarak. "Bu adamları teşhis etmek için kullanabileceğimiz herhangi bir yerde görüntü olup olmadığına bakmalıyız. Okuldan evine kadar kontrol edin. Isabella da hokeyle çok ilgiliydi, bu yüzden onu orada izleyen biri olup olmadığına bakmalıyız. Aynı şey Pemell için de geçerli. Ona son iki üç haftasını nerede geçirdiğine dair birkaç soru daha sorabilir ve bir şey ortaya çıkıp çıkmadığına bakabiliriz."

Reese, "Bu iğne atsan yere düşmeyecek bir arama," dedi. "Biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Sizin için getireceğiz." Tori Braddock'a baktı. "Öyle değil mi?"

Braddock başıyla onayladı. "Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de halledeyim. Ayrıca Sam ve Luciana evliliklerinin iyi olduğunu söylüyorlar. Bence de öyle, öyle olduğunu hissediyorum, ama biraz gizli soruşturma yapın."

"Hallediyorum."

Altısı yarım saat boyunca yemek yediler, davalarını tartıştılar, spekülasyonlar ve teoriler ortaya atıldılar. Önce Nolan ayrıldı. O da yardıma ihtiyacı olabileceğini söyledi ve Braddock da bunu onayladı. Reese çoktan sabah ilk iş için planını koordine etmeye başlamıştı.

"Weltz olayını çözün, olur mu?" Braddock, Steak ve Eggleston gitmek için ayağa kalktıklarında onlara şöyle dedi. "Sizi davamızda kullanabiliriz."

Eggleston, "Dexter'ın yarın bize ne vereceğini göreceğiz," dedi. "Birimizi oradan çekip diğerinin çalışmasına izin verebilirsin. Bence sen

Doğru, cevap iş kayıtlarında. Eğer kayıp olan şeyi bulabilirsek, o zaman elimizde bir şey olur. Tanıklar ve adli tıp bu konuda bizi eve götüremez."

Braddock başıyla onayladı ve ikisi birlikte kapıdan çıktılar. Steak durdu ve kafasını tekrar içeri soktu. "Eğer Isabella hâlâ hayattaysa, *neden* hâlâ hayatta? Ailesiyle hiç temas kurulmadı, değil mi?"

"Hayır."

Şaşkın görünüyordu. "Eğer kız hayattaysa, ailesine yönelik oyun hâlâ devam etmiyor mu? Ve eğer öyleyse, neden bu kadar uzun sürdü?"

Braddock, "Kaçıran kişinin bir nedenden ötürü zamana ihtiyacı var," dedi. "Sadece iki gün oldu. Manchester Körfezi ile onu tuttukları yer arasına biraz m e s a f e koymaya çalıştıklarını düşünüyorum. Ya da belki de temas kurmadan önce bizi biraz bekliyorlar."

"Sanırım," diye yanıtladı Steak. "İyi geceler."

"Yoksa Farner'ların daha fazla zamana mı ihtiyacı var?" O gittikten sonra Tori nefesinin altında mırıldandı.

Braddock ses tonunu biliyordu ve sandalyesine geri oturdu.

"Onlara Pemell'in yapmadığını söylediğimizde nasıl bir tepki bekliyordunuz?"

"Luciana'dan aldığınız telefona ya da dün burada koridorda yaptığınız konuşmaya dayanarak, onların üzgün, sıkıntılı, perişan ve sinirli olmalarını bekliyordum," diye cevap verdi. "Sana kızacaklarını ve özellikle de beni tanıdıkları için bana sinirleneceklerini bekliyordum. Isabella'nın hâlâ hayatta olma ihtimali olduğunu söylediğinde umutlarının yeniden yeşereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, her şeyi sineye çektiler."

"Daha çok biri onlara Ambien vermiş gibiydi," diye yanıtladı Tori. "Başlangıçta bunu bir tür istifa olarak algıladım, tıpkı senin yaptığın gibi. Ebeveynlerin sanki başlarına böyle bir şey geldiğine inanamıyorlarmış gibi komaya girdiklerini görmüştüm. Bu tepki zaman zaman oldu. Gördüğümü sandığım şey buydu. Gördüğüm şey bu olabilir."

"Sonra Steak sorusunu sorar."

"Bu da beni yeniden değerlendirmeye itti. Tekrar oynattığımda, tepkileri daha çok ... dikkatleri dağılmış gibiydi." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

küçük konferans masasının etrafında. "Birden içimde huzursuz bir his belirdi."

"Ben de," diye kabul etti Braddock. "Ne yapmak istiyorsun?"
Tori ceketini giydi. "Düşünmek ve gözlemlemek."

ON ÜÇ

"BIZDEN DAHA YAKIN OLAMAZDIN"

Braddock'un Tahoe'sunu eve bıraktılar, kıyafetlerini değiştirdiler ve koyu renk beyzbol şapkalarını taktılar, ardından hızlıca sıcak çikolata yaptılar ve Tori'nin Audi'sini Farners'ların mahallesine geri götürdüler, evin önünü doğrudan görebilmek için karşı çıkmaz sokağa park ettiler.

Tori koltuğuna yerleşip kakaosundan bir yudum alırken, Braddock ön tarafa park etmiş olan şerif yardımcısına telsizle sokağın aşağısında olduklarını, sadece etrafa bir göz atacaklarını ve varlıkları konusunda kimseyi uyarmamalarını söyledi.

"Yani planın tam anlamıyla burada oturup düşünmek ve gözlemlemek mi?" diye sordu dürbününü gözlerine dayayarak.

"Şimdilik," dedi Tori, geri dönüp Farner'larla tekrar konuşmak isteyip istemediğini düşünerek, artılarını ve eksilerini aklından geçirerek.

Bu arada Braddock, gece kuzeninin evinde kalacak olan Quinn'i aradı.

"Sesin daha iyi geliyor."

"Ben iyiyim baba," dedi Quinn. "Kaburgalarım hâlâ biraz ağrıyor ama başım ağrııyor."

"Uzakta olduğum için özür dilerim." Braddock Tori'ye doğru baktı.

"Kusura bakma
uzaktaydık."

"Sorun değil," dedi Quinn. "Baba, yarın akşam film izlemek için bir arkadaşımın evine gidebilir miyim? Peter gidiyor ve takımdan birkaç kişi daha orada olacak."

"Hangi arkadaş?"

"Ryan Grant. Hokey takımında yedinci sınıf öğrencisi. Üniversitenin yanında yaşıyorlar."

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Yeeeeessss. Hadi baba."

"Tamam. O zaman seni oraya götürmenin bir yolunu buluruz." "Teşekkürler."

Quinn telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha konuştular.

Tori sırtarak, "Seni kolayca evet demeye ikna etti," dedi, dürbününü gözlerine dayamıştı. "Kafası iyi sanırım."

"O yaptı. Ama orada öyle kibirli kibirli oturma. Senin üzerinde cazibesini kullandığını gördüm ve kredi kartını onun için yeterince hızlı çıkaramıyorsun. Onu şımartıyorsun."

"Çünkü o çok tatlı."

Birkaç dakika sessizce oturdular, motor çalışıyordu, ısıtıcı sıcaklığı dışarı veriyordu, Braddock ağzından kaçırmadan önce, "Biliyor musun, her zaman sadece öpüşebiliriz." Uzandı ve elini kızın kalçasında gezdirdi.

"Çok tipik," diye yanıtladı Tori iyi huylu bir göz devirmeyle. "Tek yönlü bir zihin."

"Ben ateşli bir kız arkadaşı olan bir erkeğim," dedi eğilip kulak memesini dişlerken. "Başka ne iz var?"

"Ateşliyim, ha?"

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," dedi boynunu öperek.

"Tamam, tamam, eğil oğlum." Güldü ve onu şakacı bir şekilde itti. Braddock'un çok katmanlı bir yapısı vardı ama onu liseli kızlar gibi kıkırdatmak gibi doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Onun sık sık arzuladığı nesne olmak hoşuna gidiyordu.

Dikkatini tekrar Farner'ların evine çevirdi. Braddock onun derin düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğnerken bakışlarının yoğunluğunu gözlemledi.

"O bakışı biliyorum."

"Ne bakışı?"

"Bir şey yapmayan bakış," dedi sessizce.

"O evde son bulunduğumuz zamanı hatırladıkça, fark etmediğimiz bir şeyler olduğunu daha çok hissediyorum. Biz

tek bir şey bekliyorduk ve bu nedenle görmemiz gerekeni göremedik."

"Sence geri mi çekiliyorlar?"

"Onlar senin arkadaşların. Sen söyle."

"Onları tanıyorum ama ne zaman tamamen dürüst olmadıklarını anlayacak kadar iyi tanımıyorum" dedi. "Çocukları için her şeyi yapabilecek sevgi dolu ebeveynler olduklarını düşünüyorum."

"Hiçbir şey bize her şeyi anlatmayı içermiyor mu?"

"Neden bize her şeyi anlatmasınlar ki?"

"Bilmiyorum. Belki de yapmışlardır." Farner'lara bir kez daha saldırmak istiyordu ama saatin geç olduğunu düşünürsek belki de bu gece olmazdı. Braddock'a döndü. "Bence yarın onları bir ziyaret edelim-"

"Bekle."

Dürbünü gözlerine doğru kaldırdı ve Tori eve geri döndü.

George Santo ön kapıdan çıkmış ve yavaşça garaj yolundan park halindeki BMW'sine doğru yürüyordu.

"George, Sam ve Luciana'ya çok yakın görünüyor, değil mi?"

"George ve Luciana'nın yakın olduklarını söyleyebilirsin," dedi.

"Sen ve Jessie gibi mi?"

"Bizden daha yakın olamazdın."

"Yani Jessie bugün hayatta olsaydı, hayatınıza dahil olur, olup biten her şeyden haberdar olurdu. Krizde olduğunuzda yanınızda olurdu."

"Biliyorum yapardı. Ve ben de onun için orada olurdum."

"George'un Luciana'nın yanında olması gibi mi?"

"Ben de öyle düşünmek istiyorum." Tori kısa bir süre düşündükten sonra Braddock'a baktı ve onun ne demek istediğini anladı. "Öyle ki biri benimle iletişim kurmak istese ama yirmi dört-yedi polis gözetimi ve koruması altında olduğum, telefonlarım, bilgisayarım, mesajlarım, e-postalarım izlendiği için bunu yapamasa..."

"Onun yerine Jessie'yi mi arayayım?"

Bir an için dondu kaldı. "Huh."

Braddock, "Burada olan şeyin bu olduğunu söylemiyorum," dedi. "Ancak Steak'in daha önce değindiği noktaya dönecek olursak, eğer bu bir kaçırma ise ve

Farner'lardan bir şey istiyorlarsa, bunu onlara bir şekilde, bizim takip edemeyeceğimiz bir yöntemle iletmeleri gerekir."

"Bu adamlar sadece Isabella'yı izlemiyorlardı. Tüm aileyi izliyorlardı. Ve eğer bunu yapsalardı, George Santo'nun etrafta çok fazla olduğunu görürlerdi."

Tori, Santo'nun BMW'sinin çıkmaz sokaktan sola döndüğünü görmek için arkasına baktı. Adam gözden kaybolunca gaza bastı ve birkaç kilometre ötede, Manchester Körfezi'nin kalbinde, klasik eski evlerden oluşan daha köklü bir mahalledeki evine geri dönerken onu takip etti. Bir blok kuzeyde durdu, garaj kapısının inişini ve ardından evin iç ışıklarının yanışını izledi.

"Bu sabah Luciana telefonda benimle konuşuyor. Duygusal, kızgın ve üzgün," dedi. "Dün hükümet merkezinde o ve Sam de aynıydı. Bu gece ise sakin, yatışmış, kabullenmiş durumdalar."

"Eğer çağrı geldiyse," dedi Braddock, "bugün geldi. Anlayamadığım şey neden ve ne olduğu. Nolan hesabı yaptı. Farner'lar üst orta sınıftan. Başarılılar, rahat yaşıyorlar, daha da rahat yaşama yolunda ilerliyorlar ama zengin değiller. Adam kaçırma suçundan ömür boyu hapis cezasını haklı çıkaracak kadar zengin değiller."

Tori başını salladı ve onun ne ima ettiğini düşündü. "Diyelim ki haklısın. Belki de fidye peşinde değillerdir ya da fidye paradan başka bir şey olabilir."

"Gibi mi?"

"Des Moines'deki davamı hatırlıyor musunuz? Küçük kız, babası şirketin bilgisayar sistemlerinin tüm elektronik güvenliğini bıraksın diye kaçırılmıştı. Bir fidye talebinde bulundular ama aslında tamamen başka bir şeyle ilgiliydi."

* * *

Vaughn kahvesinden bir yudum aldı ve Cain Hunter'ın Audi'sini takip ederken Suburban'ın yolcu koltuğuna oturdu. Cain onu iki ay önce Braddock ve Hunter hakkında uyarmıştı. Ve bu, Braddock'un oğlunun Isabella Farner'ı yakaladıkları sırada onunla birlikte parkta geziyor olması gibi talihsiz bir olaydan önceydi.

"Buradaki kolluk kuvvetleri hakkında araştırma yaptım. Standart ilçe şerifinin dedektifleriyle uğraşmıyorsunuz," demişti. Bir rapor ve ardından Will Braddock'un fotoğraflarını verdi.

Vaughn dedektifin iskelede, mayolu, tişörtlü ve güneş gözlüklü, saçları rüzgârda savrulmuş bir fotoğrafına hayranlıkla bakarak, "Yakışıklı," demişti. "Bu başka bir zaman, başka bir yer olsaydı..."

"Onunla yatamazsın. Bu yolda ilerleyeceksek uzun boylu, esmer ve yakışıklı saçmalığını bir kenara bırakıp onun yeteneklerine sağlıklı bir saygı duymaya başlamalısın. Braddock soruşturmayı yönetecek ve şüphesiz Hunter'ı da getirecek. Hafife alınmamalılar. Yıllarca NYPD'de çalışmış, birinci sınıf dedektif. Ortak Terörizm Görev Gücü'nde çalıştı. Ciddi ve zeki bir adam."

"Onun burada ne işi var?"

"Ailevi nedenler," dedi Cain, geçmişini anlatarak. "O ne kadar iyi olursa olsun, bir de kadın var. Kadın tehlikeli."

"Küçük bebek mi?"

Emekli FBI Özel Ajanı Tori Hunter'ın göl kenarındaki bir barda tekmeden inerken çekilmiş fotoğrafını gördüğünde ilk tepkisi bu olmuştu. Saçlarını kabarık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, parmak arası terlik, beyaz kısa şort, kırmızı bikini üstü ve güneş gözlüğü giymiş, elinde bir kutu maden suyu taşıyor ve tipik bir hafta sonu parti kızı gibi görünüyordu. Fotoğraflara bakılırsa formda olduğu, kollarının ve bacaklarının sıkı olduğu ve üzerinde zerre kadar yağ bulunmadığı açıkça görülüyordu. Vaughn, Braddock'un ona, onun da Braddock'a olan ilgisini kesinlikle anlayabiliyordu.

Ama korku?

O bunu görmedi. Hunter ufak tefekti ve fiziksel olarak heybetli değildi.

Cain onun ilk tepkisine açıkça güldü. "Bazen büyük şeyler küçük paketlerde gelir," dedi ve bir tomar kâğıdı uzattı.

Vaughn, Hunter'ın pek çok ödül ve takdirnameyi de içeren sicil özetini okudu ve Büro kimlik fotoğrafını inceledi: koyu renk iş kıyafeti, omuz hizasında düzgün bir küt saç, çekingen, profesyonel bir gülümseme. Cain'in bir araya getirdiği gazete kupürlerine göz gezdirdi. "Etkileyici," diye onayladı.

"En hafif tabirle. Bunu burada yaparsak ondan kaçış yok. Bizi avlayacaktır. Bunu bilmen gerek. İkisi de ol a c a k . Ve

onların bölgesinde olacaksın. Albuquerque'de değil... orada bir şeyleri daha fazla etkileyebilirsiniz."

"O halde biz bunu yaparken bu ikisine bakacakları ve odaklanacakları başka bir şey vermeliyiz."

O şey Ian Pemell'di. Hunter ve Braddock yemi yutmuşlardı ama planladıkları ve umdukları kadar uzun sürmemişti. Ve şimdi Cain'in uyardığı şey gerçekleşiyor olabilirdi. Santo'ya olan ilgileri endişe vericiydi.

Audi sağa dönüş sinyali verdi. Cain farlarını söndürerek belli bir mesafeden takip etti. Onlara iki dakika verdikten sonra yavaşça Braddock'a ait olduğunu bildikleri evin yanından geçti. Audi SUV'un şerif departmanına ait plakasız Tahoe'nun yanına park ettiğini gördüler. Arka pencereden mutfak gibi görünen bir yere baktıklarında ikisinin konuştuğunu ve Braddock'un bir bira şişesinden bir içki aldığını gördüler.

Vaughn, "Bu gecelik işleri bitti," diye gözlemledi. "Sürmeye devam et." "Ne arıyorum ben?"

"Sadece buradaki yola aşına olun. Anladığım kadarıyla ikisi bu yolu sık sık kullanıyorlar. Braddock'un bu tarafta ailesi var."

ON DÖRT

"MONİTÖR NEDEN TAMAMEN SIYAH?"

Zaman geçirmek için ona bıraktıkları tek şey bir boyama kitabı ve boya kalemleri idi. Hiçbir şey yapmamaktan iyidir.

Isabella şiltenin üzerine oturdu, battaniyeyi bacaklarının üzerine örttü, yağmurluğunu giydi ve akşam yemeği servis edildiğinden beri üçüncü resmini boyadı ya da en azından akşam yemeği olduğunu varsaydı. Odadaki tek doğal ışık dar cam blok pencereden geliyordu. Dışarıyı göremiyordu ama bu ona zaman hissi veriyordu. Bir başka fıstık ezmeli ve jöleli sandviç olan öğle yemeğinden sonra uzun bir uyku çekmeye karar vermişti. Siyah maskeli adam, hava karardıktan hemen sonra ona çizburger, patates kızartması ve sodadan oluşan ılık bir çocuk yemeği getirmişti ki bu da yılın bu zamanında genellikle akşam altı civarıydı.

Kitaptaki ilk resmi boyarken kafasından altmış kere altmışa kadar saymıştı. Sonraki iki resim için saymamış olsa da, onların da aynı sürede boyandığını düşündü ve artık tanıdık gelen sesi duyduğunda saatin 9:30 civarında olduğunu anladı.

Ca-chunk.

Boyama kitabından başını kaldırdı.

Adam içeri girdi. "Neden yağmurluğunuzu giydiniz?" "Üşüyorum."

"Tuvalete gitmek istiyorsan, şimdi gitmelisin."

Başını salladı ve pastel boya kutusu ile boyama kitabını bir kenara bıraktı. Yataktan kalkarken adamın sol bileğindeki saatin akrep ve yelkovanını fark etti. Baş aşağı duruyorlardı ama saatin 21:50 olduğunu anlayabiliyordu. Adam onu

karanlık odadan banyoya geçti, ışığı açtı ve kapıyı arkasından kapattı.

İşini bitirdiğinde sifonu çekti ve ellerini yıkamak için musluğu açtı. Tuvaletin ve akan suyun birleşik sesinin örtüsü altında, lavabonun tıpasını çıkardı. Yağmurluğunun iç tarafında fermuarlı bir cep vardı. Tıpayı oraya soktu ve fermuarını kapattı. Sonra ellerini yıkayıp kuruladı ve kapıyı çaldı. Adam onu dışarı çıkardı.

"Burada bekle."

Adam banyoya geri adım atarken kalbi hızla çarptı ve nefesini tuttu. El havlusuna uzandı ve nemli olup olmadığını kontrol etti. Musluk kollarını kontrol edip her ikisinin de sonuna kadar kapalı olduğundan emin olduğunda lavabo tıpasının eksik olduğunu fark edeceğinden emindi. Ama adam sadece el havlusunu kancasından çıkardı, ışık düğmesini çevirdi ve kapıyı kapattı.

"Devam et," dedi, elini sırtının üst kısmına koyarak onu odanın ışığına doğru yönlendirdi.

Adam kapıyı arkasından kapattı ve kız mandalın klik sesini duydu. Tekrar yatağa oturdu ve boyama kitabında başladığı sayfaya devam ederken, kafasının içinde tekrar saymaya başladı. *Bir, iki, üç ...*

Küçük odaya hapsedildiği ilk iki gece küçük lamba açık uyumuştı. Bu gece, birkaç saat dönüp durduktan sonra kalkıp lambayı kapatmayı akıl etmişti.

Yorganı üzerine çekti ve gözlerini kapattı.

Bir, iki, üç ...

Nefes almak ve saymak için iyi bir tempo buldu.

Elli sekiz... nefes al... elli dokuz... nefes al... altmış. Bir saat.

Kıpırdamadan durdu ve tekrar başladı.

Elli dokuz... nefes al... altmış. İki saat.

Çok yavaşça yastığını battaniyenin altına kaydırды. Sonra duvar boyunca sürünerek yatağın ucuna kadar gitti ve a y a ğ a kalktı.

Yağmurluğunu eline aldı, iç cebini açtı ve tıpayı çıkardı. Onu yere bıraktı ama paltosuna tutunmaya devam etti.

Gözleri karanlığa alışmıştı. Cam bloklı pencereden gelen hafif bir parıltı da buna yardımcı oluyordu. Bu ona odayı, mekânı hissettiriyor ve yukarıdaki kameranın dış hatlarını seçmesine olanak sağlıyordu.

Sırtını duvara vererek yavaşça ilerledi ve sonra sola döndü. Üç adım daha attı ve küçük kırmızı ışığın altındaydı. Paltoyu iki eliyle tutarak duvardan bir adım uzaklaştı ve kameraya bakmak için döndü. Ellerini aşağı yukarı salladı, sonra yukarı fırlattı ama yeterince uzağa değil. Fırlatmadan önce aynı sallanma hareketini tekrar denedi. Bu kez palto bir saniyeliğine kameraya takıldı ve sonra tekrar yere düştü.

Dondu kaldı.

Tam yukarıdaki zeminde bir gıcırta vardı. Ve sonra bir tane daha.

Geliyor muydu?

Kıpırdamadan durdu, sırtı duvara dönüktü, kameranın tam altındaydı, dinliyordu, gelen adamın titreşimini hissediyordu, kapının her an açılacağından korkuyordu.

O gelmedi.

Ev sessiz ve hareketsizdi. Duyduğu tek şey, üstündeki hava kanallarında dolaşan havanın uğultusuydu.

Gözlerini kapadı ve nefes alışının rahatlamasına izin verdi. Duvardan uzaklaşarak döndü ve paltoyu tekrar avuçlarının içine aldı. Bu kez dizlerini büktü ve bırakmadan önce zıpladı, yukarı ve kameranın ön tarafına doğru süzülüşünü izledi. Kırmızı ışık kayboldu.

Paltonun düşmesini bekleyerek ellerini hazır tuttu.

Düşmedi. Tuttu.

Bir adım attı ve küçük lambayı yaktı. Yağmurluğun başlığı, sanki bir kancanın üzerinde mükemmel bir şekilde asılıymış gibi fotoğraf makinesinin tamamen üzerindeydi.

Isabella lavabonun tıpasını aldı ve kapıyı, mandalın arkasındaki küçük metal plakayı inceledi. Eğer bir yolunu bulabilirse

ve bir boşluk yaratırsa, mandalı açmak için tıpayı kullanabilir.

Tahta üzerinde çalışmaya başladı.

* * *

Bir davayla meşgul olduğunda, Tori genellikle uzun süre uyumakta güçlük çekiyordu. Zihni çok huzursuzdu.

Öte yandan Braddock'un doğuştan gelen bir yeteneği vardı: Olayların üstünü kapatıp sonra onlara geri dönmek.

Belki de bu sadece erkekler ve kadınlar arasındaki farklılıklardan kaynaklanıyordu. Yin ve yang. Öyle bir şey işte.

Tori yataktan kalkıp mutfağa gittiğinde, sabahın beş buçuğunda hâlâ derin uykudaydı. Bir fincan kahve hazırladı, sonra masaya oturdu ve araştırma notlarını okumaya başladı. Nolan'a mesaj attı: *Uyanık mısın?*

Nolan bir dakika sonra mesaj attı: *Şimdi öyleyim.*

Tori aradı. "Evet?"

Santo hakkında ne tahmin ettiklerini açıkladı. "Henüz ona bakmadık. Bakmamız gerek, hem de hızlıca. Bunu yapabilir misin?"

"Bugün Cumartesi," diye yanıtladı Nolan. "Farner'lar bize her şeye erişim izni veriyor ama Santo verecek mi?"

"Muhtemelen hayır. Eğer ona sorarsak ..."

"Onu uyarıyoruz," dedi Nolan. "Kamuya açık bilgileri bulabilirim, ancak bu size bilmeniz gerekenleri söylemeyebilir. Bu bir kaynak erişimi meselesi."

Tori bir an düşündü. "Tamam. Bir arama daha yapayım." Rehberini kaydıldı.

Uykulu bir Özel Ajan Zagaros üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Bu saatte aradığınızda eski Özel Ajan Hunter'ın eski haline dikkat etmeliyim."

"Özür dilerim."

"Sanırım bu sabah uyumak bir seçenek değil."

"Hayır, ama yapmayarak bana ciddi bir iyilik yapıyorsun." Tori hızlıca nerede olduklarını ve ne düşündüklerini özetledi. "Biz

Bu konuda bir şey var mı yok mu bilmiyorum ama Santo'nun neyle ilgili olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Tamam," dedi bir esnemeyle. "Birini görevlendireceğim."

Tori telefonu kapattı ve Nolan'ı geri aradı. "Tamam, FBI Santo hakkında bir dosya hazırlamak için çalışacak," dedi bir yudum kahve alıp doğu ufkunda yükselen güneşi seyrederken. "Bu arada senden yapmanı istediğim şey şu..."

* * *

Gel hadi. Hadi, hadi.

Isabella gözyaşlarını sildi. Saatlerdir mandalın etrafındaki tahtayı kurcalıyordu ama tıpanın düz kenarını mandalın açılmasını sağlayacak kadar içeri sokamamıştı. **A r k a s ı n ı** dönerek pencereye baktı, ışık vardı; güneş doğuyordu.

Geri döndü ve tıpayı tekrar içeri sokarak ahşabı yonttu. Daha derine girdi. Çekip çıkardı ve daha sert iterek açıklığın içine soktu.

Clunk! Sonunda metale çarptı.

Durdurucunun yuvarlak tepesini kavrayıp sağa doğru itmeye ve mandalı geri çekmeye çalışırken zor nefes alıyor ve terliyordu. Durdurucuya bastırdıkça hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Ca-chunk!

Kapı ona doğru gevşedi. Dikkatle geri çekti ve dinledi. Sessizlik. Zekice adımlarla odadan çıktı. Banyonun hemen önündeki pencereden sızan ışıkla birlikte aceleyle merdivenlere açılan kapıya yöneldi.

Halı kaplı basamakları parmak ucunda tırmanarak, bir aralık açık olan başka bir kapıya doğru ilerledi. Kenarından baktı ve bir mutfak görebildi. Onun ötesinde oturma odasına benzeyen bir yer vardı. Bir adam kanepede sırtüstü yatıyordu, sağ kolu yere doğru sarkıyordu. Adamın horlama sesini duyabiliyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek boşluktan içeri süzüldü. Solunda dışarı açılan bir kapı vardı. Yavaşça kilidi çevirdi, sonra tokmağı çevirdi ve kapıyı çekti, biraz sıkışmıştı ve açmak için ekstra dikkatli bir şekilde çekmesi gerekti. Kapıyı itti

Paravan kapıyı açıp arka sahanlığa çıktı ve iç kapıyı kapatmak için döndü. Kapatmak için fazladan bir çekiş yaptı ama bunu yaparken eli kapı kolundan kaydı ve dirseği paravan kapıya doğru uçuşturdu.

* * *

Bang!

Lowe kanepede uyandı. *Neydi o?* Mutfığa doğru baktı.

"Bunu duydun mu?" Rust gözlerini ovuşturarak aceleyle sordu. "Evet."

Lowe monitöre baktı ama karanlıktı.

Cain yukarıdan aşağı indi. "Monitör neden simsiyah?" "Uyuyor da ondan."

"Orada bir pencere var. Işık içeri giriyor ve güneş doğuyor," dedi Cain. "Orada hiç ışık görüyor musun?"

Rust yatak odasına giden merdivenlerden aşağı koştu ve kapıyı açık buldu. "Dışarıda! Dışarıda!"

"Kahretsin," diye homurdandı Cain. Pencereye doğru adım attığında, araba yolunun sık ağaçların arasından geçtiği sol tarafta bir hareketlilik yakaladı.

* * *

Isabella kollarını havaya kaldırdı. Araba yolu sağa döndüğünde ileride açık bir gün ışığı vardı. Ağaçların arasından çıktı ve ileride asfalt bir yol vardı. Soldan bir araç geliyordu, bir teslimat kamyonu.

"Yardım edin! Yardım edin! Dur! Dur!"

Kollarını sallayarak yola doğru koşmaya başladı. "Yardım edin! Yardım edin!"

Kamyon kenara çekildi ve kayarak sert bir şekilde durdu. Gri üniformalı bir kadın dışarı fırladı ve arkaya doğru koştu. Sanki birdenbire kendisini işaret edenin kim olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Lütfen bana yardım edin!"

"Hadi evlat!" dedi kadın Isabella'nın eline uzanarak.

Boom! Boom! Bum!

Şoförün gözleri kocaman oldu ve gri teslimat üniformasının göğsü hızla kırmızıya dönerek geriye doğru yere yığıldı.

Isabella arkasını döndü. İki adam ona doğru geliyordu.

Koş! Teslimat kamyonunun yanından geçip banket boyunca koştu.

Bum!

Arkasına baktı. Adamlardan biri durmuştu ama diğeri hâlâ onu kovalıyordu. *Kaç. Kaç.*

Arkasında gürleyen ayak seslerini duyabiliyordu. Hızla yaklaşıyordu.

Hayır, hayır, hayır. Kaçmalıyım, kaçmalıyım.

Bir motor gürültüsü duydu ve sol omzunun üzerinden arkasına baktı. Siyah bir SUV arkalarından hızla geliyordu.

"Yakalayın onu! Yakalayın onu!" diye bağırdı bir ses.

Adam şimdi onun sadece üç metre arkasındaydı.

Sağında, dar bir hendeğin karşısında, dikenli tellerle çevrili bir çit vardı. Oradan geçip ormana ulaşabilirse...

Sağa doğru sert bir dönüş yaptı ve atladi.

Adam da döndü, arkasındaki hendeğe yuvarlandı ve sağ bacağının arkasına çarptı. Kadın yüz üstü uzun çimlerin üzerine düştü.

"Oof," diye homurdandı.

Ayağa kalk! Kalkın! Kalkın!

Ayağa fırladı ve hendeğin uzak tarafına tırmandı. Çit sadece bir metre uzaktaydı. *Telin altından geçip ormana doğru koştu.* Alttaki boşluğa doğru atladi.

Hayır! Hayır!

Adamın sol ayak bileğini kavraması onu olduğu yerde durdurdu. Etrafında yuvarlandı ve adamın eline tekme attı. "Hayır! Hayır!"

İki eliyle bacağını kavradı ve onu geri çekti. "Bırakın beni! Bırakın beni!"

Cip kayarak durdu. "Biri görmeden onu hemen buraya getirin!"

Adam kollarını ona doladı ve onu hendekten çıkardı.

Isabella bacaklarını çılgınca tekmeledi. "Hayır! Hayır! Bırak beni!" Eliyle ağzını kapattı.

Kamyonda iki kişi varmış. Ön yolcu koltuğundaki kişiyi tanıdı.

"Onu buraya getirin!" diye bağırdı şoför.

Adam arka yolcu kapısını açtı ve onu içeri fırlattı, sonra da üzerine atladı. "Git! Git, git, git!"

SUV şiddetle U dönüşü yaptı, birkaç saniye sonra da sertçe sola döndü. Onu hapishanesine geri götürüyorlardı. Bir ya da iki dakika sonra araç kayarak durdu ve kadın koltuğun arkasına yuvarlandı. "Ow."

"Onu içeri götürün! Hemen!" diye bağırdı tanıdığı kadın. "Ve bir daha dışarı çıkamayacağından emin olun."

Adam basamakları hızla indi. Odasına döndüğünde, onu en uzak köşeye koydu.

"Kımıldama!"

Isabella dizlerini göğsüne çekerek yere oturdu. Adamın kısa siyah saçları, sakalı ve kaslı kolları vardı. Onu kontrol etmek için odaya gelen kişinin o olduğunu düşündü.

Eğilip lavabonun tıpasını aldı, sonra kapının arkasını inceledi ve başını salladı. Tıpayı cebine koyduktan sonra kameranın üzerindeki yağmurluğu aldı, ardından yatağın üzerindeki battaniyeyi alıp salladı ve yatağı ve yastığı kontrol etti. Kadının başka bir şey saklamadığından emin olduktan sonra hepsini yere attı, ardından küçük lambayı aldı ve yukarı uzanıp tepedeki ampulü çıkardı.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Neden buradayım?"

"Bunu yapmamalıydın," dedi adam. "Sen gerçekten, *gerçekten* bunu yapmamalıydın."

* * *

Lowe bodrumdan çıktığında Vaughn'u pencereden dışarı bakarken buldu. O da aynısını yaptı, faturaları ödeyen kadına tek kelime etmedi. Gözlerini kadından ayırmadan silahı için ceketinin cebini hafifçe yokladı. Her şey sakın görünüyordu ve birkaç dakika sonra Cain hızlı adımlarla yola çıktı ve eve geri döndü.

"Sanırım iyiyiz. Dışarıda kimseden iz yok. Ormanın kenarında durduğum on dakika boyunca bir aracın geçtiğini gördüm." Lowe'a baktı. "Biz görmeden nasıl dışarı çıkabildi?" diye sordu.

Lowe lavabo tıpasını kaldırdı. "Kapıyı Jimmied açtı. Yağmurluğunu kameranin üzerine asmıştı." Tıpayı Cain'e uzattı. "Bir daha dışarı çıkamayacak. Kapıya iki kelepçe taktım."

"Zeki kız, belki de fazla zeki," dedi Cain. Lowe'a bir anahtarlık uzattı. "Önce şu yoldaki kan lekesini bir kova suyla yıka. Sonra gidip Rust'ı al ve ikinizi de buraya geri getir. Yapacak işlerimiz var."

Lowe başıyla onayladı ve evden çıkarken cep telefonunu çıkardı.

Cain, Vaughn'a bakarak, "O yolda başka kimse olmadığı için çok şanslıyız," dedi.

"Peki ya silah sesleri?"

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Daha erken. Buralarda biri duysa, avlanmaya çıkmış biri olduğunu düşünür. Buralarda bir tür kuş sezonu var. Garaj yolunun sonundayken yirmi kez silah sesi duyduğuma bahse girerim, bu yüzden bunun sorun olacağını sanmıyorum. O yoldan başka kimse geçmediği için şanslıyız."

Vaughn başını salladı ve monitöre bakmak için döndü. Isabella hâlâ bir köşede top gibi kıvrılmış, battaniyesini sıkıca çekmiş, ağlıyordu. "Senin ya da Lowe'un yüzünü görmesi bir şey. Ama benimkini gördü ve bu bir sorun."

"Ve Santo'nun izlendiği tek olayımız da bu değil."

Vaughn, "İşte bu yüzden bahsettiğimiz hamleyi yapmamız gerekecek," dedi. "Ve bu sefer bunu sen halledeceksin."

ON BEŞ

"AYIYI DÜRTMEYE DEVAM ETTİM"

Walter Dexter panelvan minibüsüyle geldiğinde Steak ve Eggleston bekliyorlardı. İlginç tamirci standart flanel gömleğini ve file şapkasını giymişti ve elinde içine tükürebileceği bir soda kutusu tutuyordu.

"Onu burada bırakman gerekecek Walter." "Neden?"

Eggleston başını salladı. "Çünkü burası bir suç mahalli."

Dexter Steak'e baktı. "Çiğnemeyi seviyorsun, bunu söyleyebilirim."

"Suç mahallerini çiğneyebilseydik, çiğnerdim. Olmaz. Burada kalsın."

Walter iç çekti. "Gergin olduğumda çiğnemeyi severim." "Burada gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Sizler polissiniz. Polislerin yanında hep gergin olurum."

Eggleston küçük bir gülümsemeyle, "Biz böyle seviyoruz," dedi.

Dexter elindeki konserveyi yere bıraktı, çiğnediği çikolatayı çıkarıp attı. Steak hepsinin altına girmesi için olay yeri bandını kaldırdı ve sonra Fred Weltz'in ofisinin kapısını açtı.

İki dedektif Weltz'in marangozluk projelerinin kayıtlarını masanın üzerine koyarak birkaç dakika geçirdiler. Normalde bunu hükümet merkezinde yapmaları gerekirdi ama Dexter ahşap atölyesinde daha iyi hatırlayacağını, çünkü ona tanıdık geleceğini söylemişti.

Sonraki bir saat boyunca kayıtları inceledi, işleri hatırladı, her biri hakkında hikayeler anlattı, benzersiz müşteri isteklerini ve zaman zaman kurulumda yaşanan zorlukları anlattı. "Ama tüm bu süslü-püslü yerlere girip, bu işlerin nasıl yapıldığını görmek ilginç.

Bu işleri yapması için onu kiralayın. Buralarda bu göl yerlerine sahip olan ve gerçekten parası olan bazı insanlar var."

"Öyle."

"Her biri dolandırıcı," diye devam etti. "Hepsi birilerini dolandırıyor, bunu size garanti ederim." Teneke folyo şapka yeniden aktif hale gelmişti. "Hepsi yasal olamaz. İmkânı yok."

Steak yığınları düzenlerken, "Tamam, tabii Walter," dedi.

"Sadece söylüyorum. Dışarıda insanlardan faydalanan bir sürü sahtekâr var. Medya, şirketler, üniversiteler, politikacılar ve daha başlamayayım bile-"

"O zaman hiç başlama," dedi Eggleston. "Weltz hiç bir projede tıkanı mı? Hiç çözemediği bir proje oldu mu?" "Gördüğüm kadarıyla hayır.

İşlerin biraz uzadığı zamanlar oldu, ama sonunda hep kendini toparladı."

"Ve hiç kimseyle sorun yaşamadı mı? İşinden memnun olmayan kimse olmadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Fred her zaman müşteri mutlu olana kadar üzerinde çalışacağını söylerdi. En önemli şey buydu. Para kazanmak isterdi, ama bence yaptığı şeyden memnun olan birinden daha büyük bir destek alırdı." Elinde bir makbuz tutuyordu. "Bu merdiven gerçekten güzeldi. Fuayenin etrafını saran büyük bir merdiven. Yine de montajı zor oldu."

"Kurulumlarda yardımcı olur musunuz?"

"Elbette, bazen. Aslında çoğu zaman." Walter dosya yığınlarının sonuna ulaşmıştı. Kaşlarını çattı. "Bir tanesi eksik. Burada olmalıydı."

"Neydi o?"

"Bu kitaplığı yakın zamanda yaptık. Sanırım iki ya da üç hafta önce bitirdik."

"Ne tür bir kitaplık?"

"Üç parça. İşin püf noktası, ortadaki bölümün içeri açılan bir kapı olmasıydı."

"Gizli bir oda ya da onun gibi bir şey için mi?" Eggleston sordu. "Evet, sanırım. Havalıydı. Fred'in yapmasına yardım ettim."

"Kurulmasına yardım ettin mi?"

Dexter başını salladı. "Biliyor musun, ben istemedim. Benden istememesine şaşırımdım. Kesinlikle başka birine ihtiyaç vardı. Belki ev sahibi yardım etmiştir. Burada hiç kayıt olmaması garip. Büyük bir projeydi."

"Bunu sipariş eden kişiler hakkında bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Onlarla hiç tanışmadım. Fred'in kesim işinde yardımına ihtiyacı vardı.

toplaniyordu. Sonra, bilmiyorum, belki bir hafta, on gün önce, bir gün buraya geldim ve gitmişti. Ona nerede olduğunu sordum, o da kurduğunu söyledi ve hepsi bu kadar."

"Nereye kurduğunu hiç söyledi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Walter, kayıp gibi görünen tek şey bu mu?" "Sanırım öyle.

En azından son yaptığımız işlerden."

Biftek Eggleston'a baktı. "Aradığımız şey bu olabilir."

"Belki, ama bir isim olmadan..."

Dexter, "Son zamanlarda iş yaptığı bazı kişilerle konuşmayı deneyebilirsin," diye önerdi. "İşlerinin hepsi tavsiye üzerine. Belki bu projenin kimin için olduğunu biliyorlardır çünkü müşteriyi ona yönlendirmişlerdir."

"Bir projedeki olağan birikimi neydi?"

"Genelde iki, belki de üç ay boşta kalırdı."

Eggleston, "İşte bu kadar geriye gidiyoruz," dedi. "Aramaya başlayalım."

* * *

George neredeyse fısıltıyla, "Ben ofisime gidiyorum," dedi. "Orada her şeyi bir araya getirebilirim. Gün sonuna kadar ihtiyacım olan her şey elimde olur." Üçü birlikte ana yatak odasında toplanmışlardı.

"Peki sonra ne olacak?" Luciana sordu.

"Telefonu bekliyorum. Ve sonra, kardeşim, Izzy'yi geri alacağız. Onu geri alacağız. Söz veriyorum."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Tekrar aradılar ve bu akşam hazır olmam gerektiğini söylediler. Bu benim son teslim tarihim. Sam, bu gece

Bana transferin?"

"Bunu yapmak için ofisime gitmem gerekecek," diye yanıtladı Sam. "Bu bir ya da iki kaşın kalkmasına neden olabilir."

"Biri sorarsa, biraz hava almak için evden çıkmanız gerekiyordu, başka nereye gidebilirdiniz ki? Transfer için başka birinin bilgisayarını kullandığınızdan emin olun. Ben göz kulak olurum. Gönderdiğinde, ihtiyacımız olan her şey elimizde olacak. Sonra aramayı bekleyeceğiz. İstedikleri her şeyi yapacağım ve sonra onu serbest bırakacaklar."

"Nasıl? Nerede?"

"Bilmiyorum. Umudum onu almak için nereye gideceğimin söylenmesi. Bu insanların kim olduğunu asla göremeyeceğim. Bu yüzden fidyeyi kripto olarak istiyorlar."

"Ama onlara tüm bu... parayı aktarsanız bile, ne garantimiz var?" Luciana sordu. "Parayı alıp kaçmayacakları ne malum?"

"Hiçbir garantimiz yok," dedi George endişeyle. "Yok."

Luciana Sam'e baktı. "Tori ve Will'in bundan haberdar olmasını sağlamalıyız. Bize yardım edebilirler. İkisini de burada yapamaz mıyız?"

Sam başını salladı. "Bize bulamadıkları şeyleri söylemekten b a ş k a pek bir şey yaptıklarını görmedim."

"Kaçıranların peşinde olduklarına dair size herhangi bir işaret verdiler mi?" George sordu. "Herhangi bir şey."

"Şey, hayır," diye yanıtladı Luciana. "Hayır, yapmadılar."

"Kesin bir şey bildiğimizi de sanmıyorum," dedi. "Bize ulaştılar ve Izzy'nin bir resmini gönderdiler. Hayatta olduğunu biliyoruz ve bize ne istediklerini söylediler. Eğer ödeme yaparsak, işi berbat etmediğimiz sürece onu geri alabileceğimizi düşünüyorum."

"Ama garantisi yok demiştiniz."

"Hayır, ama şöyle düşün kardeşim. Bu, bahsettiğimiz fidye yazılımı saldırıları gibi. Eğer bir şirket ödeme yaparsa ve saldırganlar fidye yazılımını kaldırmazsa, diğer kurbanlar ödeme yapmamaları gerektiğini bilirler, değil mi?"

"Evet..." Luciana yavaşça başını salladı. "Sanırım."

"Bu adamlar için bu sadece bir işlem. Izzy bir amaç için araçtan başka bir şey değil. İstediklerini alırlar ve yollarına devam ederler."

tekrar başkasına."

Luciana tekrar Sam'e baktı.

"Izzy'yi geri almak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız," dedi.

"Ama George, onu geri alsak bile, tüm bu parayı kaybetmiş olacaksın ve sana geri ödeyebilsek de bu zaman alacak."

"Canım yanacak ama üstesinden gelebilirim," dedi George. "Ailen için yapman gerekeni yaparsın. İşleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa."

"Sana geri ödeyeceğiz," dedi Sam. "Bunu bir şekilde karşılayacağız." "Çiftliğe ne dersiniz?" Luciana önerdi. "Bunu yapabilirim." "Aklıma bir fikir geldi," dedi Sam. "Yapmamız gereken de bu."

"Ah... emin misin, kardeşim?" George söyledi.

Luciana başını salladı. "Çok değerli olmadığını biliyorum ama sana borcumu ödemek için bir başlangıç."

İsteksizce başını salladı. "Tamam, bunu hazneye koyuyoruz."

"İ Biliyorum Bu hala hiçbir yerde yakınyeterli ama hala ... Bu da bir şeydir."

Yatak odasından çıktıklarında Carson'ın yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördüler.

"Durumu nasıl?" Merdivenlerden inerlerken George sordu. "Oldukça sessiz," dedi Sam. "Zamanının büyük bölümünü

Bodrum katında. Bu gece bir arkadaşının evine gitmek istedi. Olmadı."

"Onu gözümün önünden ayırmayacağım," diye onayladı Luciana.

* * *

"Seni ve Peter'ı bu gece aldıracağım. Bunu yapabilirim," dedi Braddock hoparlörden arayan Quinn'e. "Geç saatlere kadar çalışabileceğimiz için muhtemelen Roger ve Mary'lerde kalmanızı sağlayacağım."

"Davanın ne zaman biteceğini düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum dostum. Umut olduğu sürece böyle devam edeceğiz. Ben de soracaktım, Carson'la hiç konuştun mu?"

"Sadece birkaç mesaj. Bu akşam Ryan'ın evine davet edilmiş ama ailesi hayır demiş. Şu anda bir yere gitmesine izin vereceklerini sanmıyorum."

"Hiç şaşırmadım," dedi Tori.

"Geç saatlere kadar kalmasına ve ne isterse izlemesine izin verdiklerini söyledi. Bodrumda film izliyor ve oyun oynuyormuş. Hatta ailesinin, amcasıyla konuştuklarını duymasını istemediğini düşündüğü için orada uyumuş."

Braddock bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum baba. Annesiyle babasının yatak odasında konuştuklarını söyledi. Carson'ın odası hemen yan tarafta." Quinn bir dakikalığına hattı kapattı ve arka planda sesler duydular. "Hey, baba, antrenmana gidiyorum."

"Sadece izliyorsun, değil mi?" "Evet, baba."

"Kaburgaların nasıl?" Tori sordu.

"Artık nefes aldığımda acımıyor." "Hiç mi?"

"Şey..."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Braddock telefonu kapatmadan önce bir dakika daha konuştular.

"Quinn'in Carson hakkında söylediklerinden ne anlıyorsun?" diye sordu Tori'ye.

"Emin değilim."

"Gidip onlarla konuşmak ister misin?"

"Önce kahve alalım, sonra da **g e l d i ğ i m i z i** haber verelim."

* * *

Yarım saat sonra Luciana onları içeri aldı ve Sam'in elinde bir fincan kahveyle masada oturmuş beklediği mutfağa götürdü. Tori bir sandalye çekip ikisine de baktı. Braddock da yakın bir yere oturdu ve hemen hemen aynı şeyi yaparak onları değerlendirdi.

Tori bir an bekledi ve Luciana'ya "George nerede?" diye sormadan önce biraz garip bir sessizlik olmasını bekledi.

"Ofisine gitti. Restoran işi durmuyor." "Eminim hafta sonları onun için çok önemlidir."

"Öyleler."

"Bildirecek yeni bir şeyiniz var mı?" Sam sordu.

"Gece boyunca hiçbir gelişme olmadı," diye yanıtladı Tori ve sonra ses tonunda savunmacı bir ifadeyle ne yaptıklarını parmaklarıyla işaretledi. "Hâlâ dışarıda kapıları çalışıyoruz. Tüm kolluk kuvvetleri Isabella'nın eşkalini biliyor. Mesajı duyurmak için haber medyasını kullanıyoruz. Telefonlarınızı ve bilgisayarlarınızı izliyoruz. Dışarıda sorgulanması gereken insanları sorgulayan memurlarımız var," diye ekledi ve bilinen cinsel suçluları kastettiğini açıklamak istemedi. "Tüm bunları araştırıyoruz. Müşteri listelerini, hasta listelerini, suç geçmişlerini ve geçmişlerini değerlendirmeye devam ediyoruz. Dedektif Braddock ve ben tüm bunlarla ilgileniyoruz."

"Dün gecedan farklı bir şeye benzemiyor," dedi Sam.

"Öyle değil. Tabii... *bizi* bilgilendirecek bir şeyiniz yoksa," diye yanıtladı Tori.

Luciana, "Sadece buradaydık... bekliyorduk," diye cevap verdi.

Tori'nin içinden "Ne için?" demek geldi. Ama şimdilik bundan daha iyisini düşündü. Braddock onları geri çekti. "Nasılsın?"

"Biz iyiyiz," diye cevap verdi Sam.

"Aslında öyle olmadığını biliyoruz," dedi Tori, Luciana'nın gözlerinin içine bakarak. İfadesinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi ama ne Luciana ne de Sam yanıt verdi, bunun yerine yan yan hızlı bir bakış attılar. "Siz ikiniz... dikkatiniz dağınık görünüyor."

Sam omuz silkti. "Biz hallediyoruz."

"Nasıl hallediyorsun?" Braddock doğrudan

sordu. "Biz... başa çıkıyoruz."

Luciana boş gözlerle önüne bakıyordu. Tori ona "Uyuyor musun?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

Tori başını salladı. "Beni de geceleri uyutmuyor, kısmen Izzy'yi ve onun yaşadıklarını düşünüp durduğum için, kısmen de bu çok tuhaf bir vaka olduğu için."

"Bu nasıl?" Luciana bakışlarını kaçırarak sordu. Tori'nin onunla konuştuğu çoğu zaman gözleri yaşarmıştı ama bu sabah gözleri kuruydu. Ağlamış mıydı? Boyun mu eğmişti? Yirmi dört saat önce orada olan mücadele neredeydi?

"Daha önce de söylediğimiz gibi, planlama ve uygulama, bunun rastgele, anlık bir şey gibi görünmediği anlamına geliyor.

Bu iyi düşünölmüş bir saldırının tüm özelliklerini taşıyor. Kızınız hedef alındı. Neden?"

"Bilmiyoruz," dedi Sam.

Braddock, Tori'yi yönlendirerek, "Hedef alındığını söylemiştin," dedi. "Bunu daha önce gördün mü?"

Tori, "İyi planlanmış ve uygulanmış kaçırmalar, elbette," dedi. "Ne yazık ki ben çok gördüm. En son geçen kış Crosslake'de oldu. Savannah Devenish. Hepiniz davayı biliyorsunuz, değil mi?"

"Gözden kaçırmak zordu," diye belirtti Sam.

"İlginç bir soruşturma," dedi Tori. "Bunu şimdi söyleyebilirim, çünkü birkaç gün sürmesine rağmen kızları geri aldık. Bu kaçırma olayı da pek çok olay gibi aile üyelerini içeriyordu. Genellikle çocuklarını kaçıran bir ebeveyn. Bazı durumlarda, geçen yıl olduğu gibi, onlarla birlikte ülkeyi terk etmeye çalışıyorlar. Diğer vakalarda ise neredeyse mantıksız. Kaçmak ve saklanmaya çalışmaktan başka gerçek bir plan yoktur ve eninde sonunda bulunurlar. Ama burada durum farklı. Bu, çok iyi planlanmış bir kaçırılma hissi veriyor ama bir şeyler eksik gibi görünüyor."

"O da ne?"

Tori önce Luciana'nın sonra da Sam'in gözlerinin içine bakarak, "Bu tür suçlar için bir neden gerekir," dedi. "Bunun için bir neden bulamıyorum. Müşteri listelerinizi ve hasta listelerinizi inceledik ve evet, insanlarla konuşuyoruz ve belki yine de bir şeyler ortaya çıkacaktır, ancak orada bize atlayan hiçbir şey olmadığı kesin. Bunun bir nedeni de ikinizin de kimseyi işaret edememeniz. Sen iyi bir doktorsun Luciana, bunun böyle olduğunu biliyorum."

Luciana hafifçe başını salladı ama yere baktı.

"Ve Sam, işlerin çok iyi gidiyor, bu da bana müşterileriniz için doğru olanı yaptığınızı söylüyor."

"İstiyorum."

Braddock, "Yani ikinizden birinin peşine düşmek isteyecek biri varmış gibi görünmüyor," dedi.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Sam sordu.

"Geriye sadece bir seçenek kalıyor. Fidyeye. Ama bu da bize mantıklı gelmiyor."

"Neden olmasın?" Sam kaşlarını çatı.

Braddock, ayağa kalkıp odada volta atmaya başlayan ve kitap raflarındaki fotoğraflara bakmak için duran Tori'ye baktı. "Mali durumunuzla ilgili her şeyi bize açıkladığınızı varsayarsak, yeterince varlıklı görünmüyorsunuz."

"Affedersiniz?" Sam test edercesine konuştu. "Şimdi dur-"

"Beni yanlış anlamayın, ikiniz de iyi gidiyorsunuz. Kırklı yaşlarınızın başındasınız. Güzel bir eviniz, güzel araçlarınız ve eminim harika bir tekneniz var. Gelişen işleriniz. Gelir basamaklarınızı tırmandığınız çok açık. Başarılı ve zeki insanlarsınız."

"Tori," diye başladı Luciana, "Ben-"

Tori volta atmaya devam etti. "Bu basit bir risk-ödül denklemi. Eyalet düzeyinde adam kaçırmanın cezası yirmi yıl. Federal olarak suçlarsak, ömür boyu olabilir, bu yüzden fidye için kaçırıcaksanız, mantıksal olarak riskin ödüle değmesi gerekir. Ben sadece burada yeterince ödül olup olmadığını merak ediyorum."

"Kızım-"

"Tıpkı onun sizin olduğu gibi bizim de tek odak noktamız," diye devam etti Tori, şimdi bir rafa dizilmiş kitap koleksiyonunu inceliyormuş gibi bir gösteri yapıyordu. "Biz sadece her şeyi anlamlandırmaya çalışıyoruz. Ve şu anda hiç mantıklı gelmiyor."

"Öyle olmak zorunda mı?" Luciana sordu.

"Evet," diye yanıtladı Tori, arkasını dönüp onlara doğru yürürken. "İnsanlar anlamsız suçlardan bahsederler ve bazıları anlamsız olabilir ama bu öyle değil. Bu seferki bir amaçla işlendi. Neydi o amaç?"

"Keşke bilseydik," dedi Sam sakince. "Keşke bilseydik."

"Ben de," dedi Tori kederle.

Braddock'a baktı, o da gitmeleri için başıyla işaret etti. Yapmak için geldikleri şeyi yapmışlardı.

Sam ve Luciana onları ön kapıya kadar geçirdiler. Önce Braddock dışarı çıktı, Tori de onu takip etti ama sonra merdiven sahanlığında durup Luciana'ya döndü.

"Biliyorsunuz, geçen kışki dava hakkında daha önce de konuşmuştum. O kızları geri aldığımız için şanslıydık. Gerçi onları daha erken de geri alabilirdik."

"Neden yapmadın?"

"Kaçırılan kızın babası bize her şeyi anlatmadı. Sormamıza rağmen bize yaşadığı bir ilişkiden bahsetmedi. Dediğim gibi, onu daha erken geri alabilirdik ve daha da kötüsü, ölmesi gerekmeyen bazı insanlar öldü."

* * *

Sam öfkeyle, "Bu çok saldırgancaydı," diye homurdandı.
"Şüpheleniyorlar," dedi Luciana perdelerdeki bir aralıktan bakıp Braddock'un uzaklaşmasını izlerken. "Bizden."
"Bırakın ne istiyorlarsa düşünsünler."
"George'un ne dediğini biliyorum ama belki de onlara söylemeliyiz."
"Ellerinde gerçekten kiminle uğraştığımızı bildiklerini gösteren bir şey olsaydı, George'dan daha fazlasına sahip olsalardı -hatta yarısı kadarına sahip olsalardı- o zaman farklı düşünebilirdim. Ellerinde hiçbir şey yok."
"Ellerinde hiçbir şey yok. Az önce burada bize bunu söylüyorlardı. Bizi izlemeye devam edecekler."
"Bırak izlesinler."

* * *

Tori, Braddock onları hükümet merkezine kadar götürene kadar bekledi. "Ayıyı dürtmeye devam ettim."
Binanın merdivenlerini çıkarken Braddock, "Hakaretin sınırındaydın," diye onayladı. "Onları kışkırtıyordun. Yani, Sam'i kızdırdığın tek an fidyenin mantıklı olmadığını çünkü yeterince zengin olmadıklarını söylediğin andı."
"Fark ettiyseniz aranmadıklarını söylemedi. Dedi ki..." "Neden olmasın," dedi Braddock. "Hmpf."
"Benden sonra üst ipten inmeleri gerekirdi. Gelmelerini umuyordum. Bu kapıyı açabilirdi. Ama yapmadılar."
"Tamam, ama bir temas olduğundan şüphelenmemize rağmen elimizde herhangi bir kanıt yok. Şimdilik burada bir şeyler olduğunu varsayalım." Kapıdan içeri adım attılar. "Eğer öyleyse, bize ne olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyorlar."
"Ya da başkalarına daha çok güveniyorlar. Onlar ebeveyn. Isabella'yı geri istiyorlar ve şu anda onu geri almanın yolunun bizi içeri almamak olduğunu düşünüyorlar."
"Ne yapmak istiyorsun?"

"Onlara yer açın," diye yanıtladı Tori. "Ve onları şahin gibi izleyin. Santo da öyle."

"Tori?" Üniformalı bir şerif yardımcısı resepsiyondan ona seslendi. "Burada seni görmek isteyen biri var."

Tori koridorda yürüdü. Hemşire önlüğü giymiş bir kadın bekleme alanında oturuyordu.

"Ben Tori Hunter. Beni mi görmek istediniz?"

Kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. "Merhaba. Benim adım Rosa Hernandez. Kızım ... Helena Hernandez'di."

"Ah... merhaba," diye cevap verdi Tori, Rosa'nın elini sıkmadan önce bir an şaşırmişti.

Kadını küçük bir konferans odasına götürdü, sonra dışarı çıkıp Rosa için bir fincan kahve doldurdu ve kendisi için bir şişe su aldı. Odaya döndüğünde Rosa ona şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" Tori sordu.

"Biliyor musun, ben sadece senin ..." "Daha uzun mu?"

"Evet. Tüm bu işleri yapmış bir FBI ajanı olduğun için daha iri olacağını düşündüm. Acil serviste hep polis görüyorum ve genelde tıknaz ya da uzun boylu oluyorlar."

Tori küçük bir tebessüm etti. Bunu ilk kez duymuyordu. "Belki de kalıbı kırdım."

"Önceden haber vermediğim için özür dilerim ama beni görmeyeceğinizden korktum," dedi Rosa. "Umarım buraya gelmemde bir sakınca yoktur."

"Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Haberlerde on iki yaşındaki Isabella'nın kaçırılmasıyla ilgili haberleri gördüm. Ve Ian Anderson'ın şüpheli olduğunu gördüm - ya da en azından onun olduğunu varsayıyorum. Kızımı kaçırdı. Helena'yı aldı."

"Şey, Rosa-"

"Helena'nın dosyasına baktın mı?"

"Baktım."

"Ne düşünüyorsun? Ian Anderson mu yaptı?"

"Neden şüpheli olduğunu anlıyorum. Onu burada şüpheli yapan şeylerden biri de bu."

"Kanıtlayamadıklarını biliyorum," diye devam etti Rosa başını sallayarak. "Avukatların kanıtı ihtiyaçları olduğunu söylediklerini biliyorum ama o yaptı. Thief River'daki dedektifler onun yaptığını düşünüyorlardı." Soruşturmayla ilgili gerçekleri bildiği kadarıyla anlattı, ki bu da Tori'nin soruşturma dosyasını incelerken öğrendikleriyle tutarlıydı. "Minibüsü vardı. Toplum merkezindeydi. Onu evin önünden geçerken gördüm. Eğer bu kadar ... kendimde olmasaydım ..." Sesi kesildi ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Artık bu adam yeniden şüpheli olduğuna göre, Helena'ma ne olduğunu anlatmasını sağlayabileceğinizi umuyordum."

"Üzgünüm, Rosa. O artık bir şüpheli değil. Isabella Farner'ı kaçırmış olamayacağını tespit ettik."

"Emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı Tori. "Öyleyiz. Bu durumda, öyleyiz." Rosa yıkılmış görünüyordu.

"Özür dilerim. Kızınız için de çok üzgünüm."

"Bunun ona ne olduğunu öğrenmek için bir şans olabileceğini umuyordum."

"Anlıyorum."

"Ve sonra sizin araştırma yaptığınızı gördüm," diye ekledi Rosa. "Senin hakkında bazı hikayeler okudum. Üzerinde çalıştığın davalar hakkında. Bu bana biraz umut verdi."

Tori başıyla onayladı. "Önlük giydiğini görüyorum. Şimdi de hemşire mi oldun?"

"Evet." Rosa gururla başını salladı. "Fargo'da acil servis hemşiresiyim. Bu sabah vardiyam bittikten sonra buraya geldim."

"Ne zamandır hemşirelik yapıyorsun?"

"Neredeyse üç yıl," dedi Rosa. "Helena kaçırıldıktan sonra... oğlumun yanında olmam gerektiğini biliyordum. Temizlenmem gerekiyordu. Bunu yaparken danışmanım beni bir hemşirelik programına yönlendirdi."

"Aferin sana," dedi Tori. "Özür dilerim. Keşke sana daha iyi haberlerim olsaydı."

Rosa başını salladı, yere baktı.

"Sadece Helena'ya ne olduğunu bilmek istiyorum. Sadece bilmek istiyorum."

ON ALTI

"VE BU SIZI NEDEN ILGILENDİRİYOR?"

"Fred'in öldürülmüş olması çok kötü," dedi Steak. "Adam iş açısından çok başarılıydı."

Steak ve Eggleston sabahı Manchester Körfezi ve yakındaki göllerde dolaşarak Weltz'in müşterileriyle görüşerek geçirmişlerdi

-En azından müsait olanları. Aramalar ve duraklamalar Weltz'in lüks müşterilerden oluşan uzun bir listesi olduğunu gösteriyordu. Kendisinin kartviziti olan üst düzey marangozluk işleri için para ödeyebilecek ve ödeyecek insanlar. Projelerin bazıları, yazlık evlerini yıl boyunca kapatan insanlar içindi. Bu gibi durumlarda Eggleston evler arasında mekik dokuyarak ev sahiplerinin izini sürüyordu. Yeteneklerine yönelik övgüler evrenseldi, aralarında mutsuz bir müşteri yoktu.

Hızlı bir öğle yemeği için mola verdikten sonra, Kuzey Çam Gölü'nün kuzey ucundaki Stearns'lerin evine doğru yola çıktılar.

Steak evin bodrum katındaki devasa barın koyu renkli ahşabını değerlendirirken, "Gerçekten çok güzel," dedi. Bir İrlanda barından fırlamış gibi görünüyordu; aslında girişten Stearn'lerin eklediği gömme raflara ve mobilya parçalarına kadar tüm oda öyleydi.

Bay Stearn, "Ona ne inşa etmek istediğimizi anlattık, bazı tasarım düşünceleri ve resimler verdik ve o da bunun planlarıyla geri döndü," dedi. "Öldürüldüğünü duyduğuma çok üzüldüm."

"Bu projeyi sizin için ne zaman yaptı?" Eggleston sordu.

Stearn, "Temmuz'un son haftasında bitirdi," dedi. "Kurulum yaklaşık bir ayını aldı, belki biraz daha fazla. Bu da tesisatçı, elektrikçi ve boyacının gelip kendi işlerini yapmaları için zaman kazandırdı.

O yüzden gidip geliyordu, eminim başka projeler üzerinde de çalışıyordu."

"Buradayken size üzerinde çalıştığı diğer projelerden hiç bahsetti mi?"

"Elbette," diye cevap verdi Stearn kocaman bir gülümsemeyle. "Çok konuşkan bir adamdı. Ölçüyor, kuruyor, tesviye ediyor, ne yapıyorsa yapıyordu ve siz de oradaysanız konuşuyordu. Yak, yak, yak, yak, yak."

"Diğer projeler hakkında."

"Elbette. Goldman adındaki arkadaşlarımız için büyük bir kitaplık ve masa düzenlemesi üzerinde çalıştığını biliyorum. Evleri gölün doğu yakasında, kasabanın hemen kuzeyinde. Eski şöminelerinin her iki yanında birkaç ekstra ile eşleşen kitaplıklar istediler. Fred'i oraya yönlendirdik ve onlar için bu projeyi bir hafta gibi bir sürede bitirdiğini biliyorum."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet," dedi Bay Stearn. "Oldukça basit bir projeydi, ancak bir taraftan da düz ekran televizyonlarını saklamak için kapaklı bir gömme kasa istiyorlardı. Büyük bir parti veriyorlardı ve partiden önce hazır olmasını istiyorlardı ve onları tanıdığım kadarıyla, bunun yapıldığını görmek için para ödemeye hazırdılar. Evelyn Goldman çok memnun oldu. Şehirdeki herkesi tanıyor, bu yüzden Fred'i başkalarına tavsiye ettiğini garanti ederim. Gidip onunla konuşmalısınız. Size bilgi kaynağı olacaktır."

"Evelyn Goldman," dedi Eggleston ve ismi not defterine not etti. "Telefon numaranız var mı?"

* * *

Farner'ların evini izleyen şerif yardımcısı Tori'ye, "Kısa bir yolculuktu, bir saat sonra eve dönecektik," dedi.

"Biriyle görüştü mü?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Otoparkta başka araç yoktu. Başka kimse girip çıkmadı. Aşağı yukarı yarım saat kadar orada kaldı ve sonra çıkıp buraya geri döndü."

"Bir şey taşıyor muydu?"

"İçeri girdiğinde bir omuz çantası vardı ve dışarı çıktığında da aynı çantayı taşıyordu. Gelişmeler bu yönde."

Tori telefonu kapattı ve konferans odasındaki masanın üzerinde duran poşetten bir patates cipsi daha çıkardı. O ve Braddock kısa bir süre Farner'ların evini izlemeyi tartışmışlardı ama Sam'in ofisine kısa bir ziyareti dışında çift yerlerinde oturuyordu ve orada hiçbir şey yapmadan bekleyerek kazanacakları bir şey yoktu. Santo'ya gelince, Reese onun günün büyük bölümünde restoranının üst katındaki ofisinde olduğunu bildirdi.

Sanki bir şeyler süzülüyormuş gibiydi. Izzy çok uzakta değildi. Eğer bir hareket varsa, onunla birlikte hareket etmek zorundaydılar.

Bu arada, olay yerinde ve Farner'ların mahallesinde tanık sorgulaması yapan memurların sorgu özetlerini gözden geçiriyordu. Bütün bunlar onu Ian Pemell'e geri götürdü. Braddock konferans salonunda yeniden belirdiğinde, Helena Hernandez ve Joey Martinez'in kayboluş dosyalarını yeniden okumaya başlamıştı.

"Sıkılmış olmalısın," dedi Braddock oturduğunda. "Ve hayal kırıklığına uğramış ve... kafan karışmış."

"Bir de Rose Hernandez'in seni ziyareti var." Tori içini çekti. "Evet, bir de o var." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Söyleyecek pek bir şey yok." Sodasından bir yudum aldı. "Ona hiçbir şey veremedim. Ona burada sahip olduğumuz hiçbir şeyin kızına ne olduğunu bulma konusunda umut verebileceğini sanmadığımı söylemek zorunda kaldım. Pemell'i sordu ve ben de ona kızının kaybolmasından sorumlu olduğunu düşündüğü adamın buradakinden sorumlu olmadığını söylemek zorunda kaldım."

"Bu senin hatan değil."

"Biliyorum ama yine de Fargo'dan buraya kadar geldi ve ben de onu bu hayal kırıklığıyla göndermek zorunda kaldım."

"Moral bozucu."

Tori başını salladı ve arkasına yaslanıp bir dakikalığına gözlerini kapatarak şakaklarını ovuşturdu.

"Hemşire önlüğü giydiğini gördüm mü?"

"Evet. Bu da olayı iki kat daha acımasız kılıyor. Hayatını tamamen değiştirdi, ama onu motive etmek için kızının kaçırılması gerekti."

düzeltilmek için. Bu suçluluğu her gün yanında taşıyor. Onun için üzülüyorum. Keşke ona yardım edebilseydim." Tori Thief River soruşturma dosyasını kaldırdı. "Çünkü o haklı, bence Pemell kızını kaçırdı."

"O olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onların ne gördüğünü anlıyorum. Ellerinde ikinci derece kanıtlar vardı ama kesin kanıtlar yoktu. Helena'nın aracında, evinde ya da arazisinde olduğuna dair tek bir iyi parçaya, küçük bir fiziksel kanıtla ihtiyaçları vardı; hepsi bu kadar."

Braddock bir sandalyeye otururken, "Bana sorarsanız her şey zaman aralığıyla ilgili," dedi. "Polis onu şüpheli olarak tanımlamadan önce her ne yaptıysa yapabileceği bir zaman aralığı vardı. Onu öldürmek ve olayı temizlemek için zamanı vardı. Onlar onu yakalamaya başlamadan önce her şey bitmişti. Başlangıcı üstesinden gelinemeyecek kadar büyüktü."

"Bu her şeyi açıklayabilir." Başını iki yana salladı. "Pemell yaptı ya da o bir şey yaptı..."

"Bir şey mi?"

"Evet, bir şey." Dosyayı masanın üzerine fırlattı. "Joey Martinez'in kaybolduğu karavan parkındaki iyi bir komşu. Sonra Helena Hernandez. Söylediğimiz gibi, tesadüf diye bir şey yoktur, ama örüntüler vardır."

"Bu da onu burada şüpheli yapan şey." Braddock sodasından uzun bir yudum aldı. "Seri cinayet olması için üç benzer cinayet gerekir. Bu üçüncü."

"Bunu o yapmadı ya da yaptıysa bile o kadar iyi kurguladı ki ona ulaşamıyoruz. Ancak Thief River ve Grand Forks davalarının şüphelisi olarak beni rahatsız eden b i r şey var. Hatta burada bile."

"O da ne?"

"Onunla burada ve evinde görüştükten sonra Dana Bryan'a katılıyorum. Ondan pedofili hissi almadım."

"Gerekli aromadan yoksun muydu?"

"Evet. Dana'nın notlarını tekrar okudum, orada çocuklara karşı böyle bir dürtüsü olduğunu düşünmediğini söylüyor. Ben bir psikolog değilim ama etrafta o tiplerden yeterince gördüm ve lan bana o ürpertiye vermedi. Onun çocuklarla ilgilendiğini sanmıyorum."

"Onun yaptığını söylediğini sanıyordum?"

"Bence yaptı. Benim sorum neden olduğu. Cinsel bir şey değilse ne amaçla. Eğer çocuklarla bu şekilde ilgilenmiyorsa, bunu neden yapıyor? Onda ilgimi çeken bir şey var. Bazı kötülükler orada gizleniyor. Etik hacker mı? Pfft. Kışımın kenarı. O bir operatör. Onun işvereni olsaydım, onlar için yaptığı her şeyi iki ve üç kez kontrol ederdim. Ona ne kadar uzağa fırlatabilirim fırlatayım güvenmezdim."

"Ziyaretimizden sonra muhtemelen yapmayacaklardır."

"O zaman en azından bundan iyi bir şey çıkabilir."

Braddock bir kahkaha attı. "Neden içimde yeni bir hobin olduğuna dair bir his var?"

"Hayatını mahvetmek ve suçlu olduğunu kanıtlamak mı?" Tori zayıf bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Öyle mi?"

"Bunu bir kamu hizmeti olarak düşünün."

Braddock'un cep telefonu çaldı. "Evet... Uh-huh... Evet, bu garip... Kamyonu nerede buldunuz? ... Tamam." Saatini kontrol etti. "Hayır, aşağı gelip bir bakacağım."

"Ne oldu?"

"Aryan Little Falls'taki polis şefiydi. Adamları terk edilmiş bir teslimat kamyonu bulmuşlar, şoför arkaya tıkmış ve üç el silahla vurulmuş."

"Peki bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü son teslimatı Shepard County'nin güney ucundaydı. Biftek ya da Yumurta gönderirdim ama onlar kendi davaları üzerinde çalışıyorlar ve diğer tüm adamlarımız Farner anlaşmasında. Oraya yarım saat var. Bir şey çıkarsa geri dönebilirim."

"Benim de gelmemi ister misin?"

Braddock gülümsedi. "Sana burada ihtiyacım var." Onu usulca dudaklarından öptü. "Eğer bir şey olursa beni ara. Seni geri çekerim."

"Tamam," dedi Tori, onu bir öpücük için daha aşağı çekmeden önce, fazladan bir saniye daha tuttuğu bir öpücük.

"Hmm. Son birkaç gündür ikimize pek zaman kalmadı."

"O kadar zamana ihtiyacımız yok," diye cevap verdi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle, kaşlarını oynatarak. "Ofis kapınızın bir kilidi var ve

makul büyüklükte bir kanepeler."

"Aklının olduğu yeri seviyorum," dedi. Onu bir kez daha öptü, sonra saatine baktı. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Quinn. O ve Peter'ı saat 10'da almam gerekiyor. Yapabileceğimi söyledim. Eğer Little Falls'ta olursam..."

"Ben hallederim."

* * *

Evelyn Goldman, Steak ve Eggleston ile birlikte büyük evinin fuayesinde dururken, "Fred'in başına gelenler tam bir trajedi," dedi. "Çok iyi bir adama benziyordu," diye ekledi. Onları geniş bir aile odasına götürdü ve kahverengi tuğlalı bir şöminenin bulunduğu duvarı işaret etti. "Şöminenin etrafındaki beyaz dolapları o inşa etti."

"Çok güzel görünüyor," dedi Eggleston, incelemek için yaklaşarak. İşin içinde ustalıklı bir işçilik vardı, taşın pürüzlü kenarlarına kusursuz bir şekilde uyacak şekilde kesilmiş katmanlı süslü pervazlar. Goldman rafları yerel dekor ve eserler, fotoğraflar ve ciltli kitaplarla doldurmuştu. Sanki yıllardır odadaymış gibi doğal görünüyordu.

"Ne kadar iyi olduğuna ve ne kadar hızlı yaptığına inanamadım," dedi. "Partideki pek çok kişi de bunu fark etti."

"Size hiç başka müşteriler için yaptığı işlerden bahsetti mi?" "Ah evet," dedi alt dudağını çiğneyerek. "Şu ya da bu projeden bahsetti."

Partideki üç kişinin benden onun numarasını istediğini biliyorum ve sanırım hepsi de onu bir şeyler yapması için tuttu.

onları."

"Kimdi o insanlar?"

"Jim ve Jennifer Sax - muhtemelen onları duymuşsunuzdur, kasabadaki kuyumcu dükkânının sahipleri."

Steak, Eggleston'ın elindeki listeyi göstererek, "Aslında onlarla daha önce konuştuk," dedi.

"Sonra yandaki Hofner'lar vardı." "Bir sonraki durağımız orası olacaktı."

Evelyn, "Şu anda Avrupa'da bir seyahatteler, birkaç haftadır oradalar," dedi. "Tadilatın bir parçası olarak bodrumlarına bir bar inşa edeceğini biliyorum."

Eggleston, "Üç kişi demiştiniz," dedi.

"Ah, evet. Numarayı Georgie'ye de verdim."

"Georgie'ye mi?"

"George Santo."

Eggleston başını kaldırıp Steak'e baktı. "Üçüncü kişi George Santo muydu?"

"Evet. Fred için bir projesi olduğunu söyledi." "Peki onu işe alıp almadığını biliyor musun?"

"Onunla konuştuğunu biliyorum, çünkü Fred bir hafta kadar sonra Hofner'larla buluştuğunda garaj yolunda benimle sohbet etti. George'la tanıştıklarını söyledi."

* * *

"Sende mi?"

"Yaklaştım."

"Close bunu kabul etmiyor."

"Ona sahip olacağım. Asıl soru, bunu yaptığımda gölgemden kurtulup kurtulamayacağım."

"Sen anlaşmanın sana düşen kısmıyla ilgilen, ben de benimkiyle ilgileneyim."

YEDİ

"NEDEN KAMYONDAN ÇIKTI?"

Little Falls tam anlamıyla Minnesota'nın coğrafi merkeziydi. Belki de en çok havacı Charles Lindbergh'in çocukluğunun geçtiği yer olarak biliniyordu, dolayısıyla yerel lisenin takma adının Flyers olmasının nedeni de buydu. Kasaba adını, 1848 yılında yerleşildiği Mississippi Nehri üzerindeki küçük şelaleden almıştır. Nüfusu 8.000'in biraz üzerinde olan kasaba, güneydeki St. Cloud ile kuzeydeki Manchester Körfezi arasında yer alıyordu.

Braddock polis ışıkları yanıp sönerak yaklaştı. Bir polis memuru ona el salladı ve Braddock, kasabanın kuzeydoğu ucunda bulunan bir makine atölyesinin arkasına giden dar araba yolu boyunca uzanan sarı polis şeridinin hemen y a k ı n ı n a park etti.

Tahoe'dan indiğinde akşamın delici serinliğini hissetti. Siyah North Face montunun fermuarını sonuna kadar çekti. Hafta başında yağın yağmur, arkasından gelen soğuk hava dalgasından önce gelmişti. Saat akşam 8'i geçiyordu ve berrak hava ve açık gökyüzüne bakarak sabah yoğun bir ayaz ve belki de yer yer sis olacağını tahmin ediyordu. Arabaya uzanıp bir çift eldiven ve siyah bir çorap başlığı aldı ve bunları ceketinin cebine soktu.

Kimliğini bir memura gösterdi, o da bandı onun için kaldırdı. "Şef Glyndon ve Ajan Poston arka taraftalar."

Tek katlı kül bloklu binanın arkasında, Courier Connect dağıtım kamyonunun etrafında bir faaliyet kovanı buldu. Kamyon bir kuytuda ters çevrilmişti, böylece ancak biri binanın arkasından dolaşırsa görülebilecekti. Arka kapı kaldırılmıştı. BCA Ajanı Curt Poston kamyonun arkasında duruyordu.

kamyonet, traşlı kafasını ısıtan bir beyzbol şapkası. Yanında kamuflaj avcı montu ve beyzbol şapkası giymiş bir adam vardı.

Poston, Braddock'u gördü ve ona el salladı. "Will, bu Little Falls polis şefi Frank Glyndon."

"Şef," diye selamladı Braddock, elini sıkarak. "Hindi avı mı?"

"Doğru."

"Bir şey buldun mu?"

"Bu sabah bir çift. Telefon geldiğinde ailemin arazisindeydik."

"Burada ne varmış?" Braddock öne doğru bir adım atıp kamyonun arkasına bakarken sordu.

Şef Glyndon, "Kurban kamyonun şoförü, St. Cloud'dan Penny Teague," dedi. "Bu sabah saat altıda işe başlamış ve kamyonu Morrison İlçesi üzerinden Shepard'ın güneyine doğru planlanmış rotasına götürmüş. İlk dört teslimatını Shepard County'de yaptı ve burada County Road 56 boyunca doğuya gitti." Cep telefonundaki bir haritayı işaret etti. "Onaylanan son teslimatı güneye dönmeden önce İlçe 56'daki bu adrese yapılmış. Bir sonraki teslimat beş mil ötede, Platte Gölü'nün kuzey tarafındaydı."

"Burası hâlâ Shepard County," diye mırıldandı Braddock.

"Doğru. Oradan güneye Morrison County'ye gidecek ve Sullivan Gölü'nün güney tarafında bir teslimat yapacaktı ve oradan da birkaç teslimat daha yapacaktı. Bence sizin ilçenizde öldürülmüş olma ihtimali oldukça yüksek."

Braddock burnunu kırıştırdı ve başıyla onayladı.

"Zaten birkaç işiniz olduğunu biliyorum," diye ekledi şef. Braddock alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Öyle de denebilir."

"Üstüne gittiğim için özür dilerim."

"Bayan Teague hakkında ne biliyoruz?"

"Yirmi sekiz yaşında. Bekar. Çocuğu yok. St. Cloud'da bir dairede yaşıyor. Sabıka kaydı yok," diye bildirdi Poston. "Şirket bir yıldan biraz fazla süredir çalıştığını söylüyor. Yöneticisi onu bana iyi, sağlam, güvenilir bir çalışan olarak tanımladı."

"Nasıl öldürüldü?"

İkisi de kamyonun arka geniş tamponuna çıkarken Poston, "Üç el ateş edilmiş," dedi. "İkisini göğsünden, birini de alından vurulmuş olarak görebilirsiniz."

"İdam mı?"

"Kafaya isabet eden öyle görünüyor; bunun yakın mesafeden olduğunu görebilirsiniz. Diğer ikisi daha... yayılmış."

Braddock, Teague'in sol omzunun üst kısmındaki ve karnının alt kısmındaki yaraları inceleyerek, "Biraz mesafe öneriyorum," dedi. "Onu uzaktan yakalayın ve sonra işi bitirin." Braddock elinde bir sedyeyle yaklaşmakta olan adli tabibe baktı. "Doktor, ölüm zamanını biliyor musunuz?"

"Bu sabah yedi ile sekiz arasında bir yerde olduğunu söyleyebilirim."

Braddock, "Bu durumda on iki ila on üç saat," dedi. Poston ve Glyndon'a baktı. "Neden? Ne yaptı?"

Poston, "Henüz bilmiyoruz," dedi.

"Taşıdığı bir şey olabilir mi?" Braddock önerdi. "Birinin umutsuzca istediği bir paket. Birinin teslim edilmesine izin veremeyeceği bir paket?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Glyndon.

"En olası senaryo bu gibi görünüyor," diye kabul etti Poston. "Katilimiz onu takip ediyordu; kırsalda fırsatını buldu ve harekete geçti."

Bu doğru muydu? Braddock küçük el fenerini çıkardı ve ışığını kamyonun arkasına tuttu. "İçeride vurulmamış. Yeterince kan yok."

Adli tabip başını salladı. "Vurulduktan sonra cesedi buraya yerleştirilmiş."

Braddock ön bölmeye doğru yürüdü. "Orada kan yok. Kamyonun dışında vurulmuş."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Poston dedi ki.

"Asıl soru sadece nerede durduğu değil, neden durduğu. Neden kamyonundan indi? Belki de son teslimatı yaparken vuruldu?"

"Bunu merak ettik," dedi Poston. "Alıcıları aradım. Endişeyle teslimatı bekliyorlardı. Torunları için bir doğum günü hediyesiydi. Onlarla yüz yüze görüşmek gerekiyordu ama

Telefon görüşmesinden edindiğim izlenim, sorunlu bir paketi alacak tipler olmadıkları yönündeydi."

"Hmpf," diye homurdandı Braddock. "O zaman neden durdu ki? Ben de bunu anlamıyorum. Ama öyle olmalı." Etrafına hızlıca bir göz attı. "Sanırım bu iş yeri bugün açık değildi?"

"Hayır."

"Bir sebepten dolayı buraya geri gelmedikleri sürece kimse kamyonu göremezdi. Kim buldu onu?"

"Adamlarımdan biri," dedi Glyndon. "Şirket kamyonun rotadan dönmediğini fark etti. Üç gibi dönmüş olması gerekiyordu. Saat dörde geldiğinde GPS sistemlerine girdiler ve burada durduğunu gördüler. Bu yer teslimat güzergâhında değildi. Sürücüyü ulaşılmaya çalışmışlar ama cevap alamamışlar. Kontrol etmek için departmanımızla irtibata geçmişler ve şimdi buradayız."

Poston, "Nerede vurulduğunu bulmalıyız ve belki o zaman bazı cevaplar alabiliriz," dedi. "Bu da bizi bir soruya götürüyor."

Braddock, "Yargı yetkisi," dedi.

"Bence sizin bölgenizde öldürülmüş olması muhtemel, ama emin olamayız. Şu anda ellerinizin dolu olduğunu biliyorum. BCA'nın bu konuda liderlik etmesini ister misiniz?"

"Eğer teklif ediyorsan?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Poston. "Sizi haberdar edeceğim."

* * *

"Hepsi bir arada mı?" Sam ana yatak odasının kapısını kapattıktan sonra sordu.

George pantolonunun cebini yoklayarak, "Evet, şimdi bekliyorum," dedi.

Luciana Sam'e bakarak, "Sizin için bir şeyimiz var," dedi.

"Bu size her kuruşunu geri ödeyeceğime dair verdiğim söz," dedi Sam, kalın bir ciltlenmiş belgeyi uzatarak.

George okuma gözlüklerini taktı. İfadesi ve yapısı itibarıyla bir sözleşme değildi. Daha çok Sam ve Luciana'nın onu nasıl bir bütün haline getireceklerini anlatıyordu. İlk sayfayı çevirdi ve *Peşinat* başlığıyla başlayan bir paragrafta durdu. Bunu okudu ve sonra belgenin arkasını çevirdi. Ekte ikinci bir belge vardı, daha önce hazırlattığı bir belge.

birkaç yıl önce. Bu, Luciana'nın New Mexico'daki San Mateo'nun hemen dışındaki aile çiftliklerinin yarısını satın alması için yapılan bir satın alma anlaşmasıydı. O ve Sam fiyatı kaldırmış, yerine 250,000 dolar ve bir sıfır. Yukarı baktı.

Luciana sessizce, "Neredeyse her şeyi kapsamıyor ama en azından bir başlangıç," dedi. "Sen emlakçısın. Eminim bununla ne yapacağını bulursun."

"Emin misin? Kesinlikle emin misin?"

Luciana kardeşine sarılarak, "Evet," diye cevap verdi.

George başıyla onayladı, sonra Sam'den bir kalem aldı ve belgenin arka sayfasını imzaladı.

"Çiftliğe değer biçtirmemiz gerekecek," dedi Luciana. "O kadar da değerli değil."

"Izzy'yi geri alalım. Bunları sonra düşünürüz."

* * *

Kaçmaktan ve kovalamaktan bitkin düşen Izzy, birkaç saat olduğunu düşündüğü bir uykuya daldı. Uyandığında güneş batmıştı ve odanın içi de dışı da karanlıktı. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdu. Kıyafetleri kirliydi. Saçındaki çamuru toplamak ve sol yanağında hissettiği kiri silmeye çalışmak zorunda kalmıştı. Orada otururken özellikle bir şeyi merak ediyordu.

Neden amcası George'un arkadaşını cipte görmüştü?

Çamura bulanmış bileziğini çıkardı ve tılsımların üzerindeki kiri sildi. Saatler geçmişti. Tuvalete gitmemişti. Yiyecek ya da içecek bir şey yoktu. Odaya geri getirildiğinden beri hiçbir temas olmamıştı.

Kadının adı neydi?

Birkaç yıl önce George Amca'yla birlikte evlerine yemeğe gelmişti. Gösterişli bir elbise, bir kürk manto, gösterişli mücevherler giymiş, saçlarını yaptırmıştı.

Neden oradaydı? Izzy merak etti. Ve neden bana yardım etmedi?

Aklına adamın bu yüzden kaçmaya çalışmaması gerektiğini söylediği geldi. Izzy'yi görmemesi gerekiyordu.

ya da herhangi biri için.

Ama neden beni istesin ki? Amcamdan intikam almak için mi?

Dışarıda bir motor çalıştı. Birkaç dakika önce başka bir motor daha çalışmış ve araç uzaklaşmadan önce farlar kısa süreliğine cam blok pencereden odayı ışıkla doldurmuştu. Üstünde bir kapı kapandı ve birkaç saniye sonra araba kapıları çarptı ve başka bir araç uzaklaştı.

Bir an için yatakta hareketsiz otururken hissettiği tek şey kalbinin atışı ve burnundan giren havaydı. Sanki ev dinleniyormuş gibi bir durgunluk yerleşmişti.

Kameraya doğru baktı. Kırmızı ışık sönmüştü. Daha önce hiç sönmemişti. Kapalıydı. Kimse onu izlemiyordu.

Bir şeyler oluyordu. Bu iyi bir şey değildi.

Buradan çıkmaya çalışmalıyım.

Yataktan sürünerek kapıya doğru gitti. Karanlıkta ne mandalı ne de lavabo tıpasıyla açtığı deliği görebildi. Boşluğu yokladı. Sağ işaret parmağı o küçük deliğe sığmayacak kadar büyüktü. Diğer parmaklarıyla denedi ama serçe parmağını bile oraya sokamadı. Gözlerini kısarak sağ işaret parmağıyla tahtayı yokladı.

"Ow!" Bir kıymık. "Ow, ow, ow." Acıttı. Parmağını kot pantolonunun kirlenmemiş bir bölümüne sildi ve sonra ucunu emdi. Küçük deliği bile göremiyordu. Bu kez sol işaret parmağıyla tekrar yokladı ama çok küçüktü. Daha büyük olması gerekiyordu. Parmağını oraya sokmak için çok daha büyük.

Odanın içinde kullanabileceği keskin bir şey aradı ama hiçbir şey yoktu. Her şeyi alıp götürmüşlerdi. Sahip olduğu tek şey bir yastık ve battaniye, boya kalemleri, boyama kitabı ve bileziği. *Bilezik...*

Küçük gümüş meleklerden birini çekip çıkardı, sonra boşluğu tekrar buldu ve tılsımı kullanarak etrafındaki ahşabı kazıdı. Ama melek küçük ve kırılgandı. Tahtaya nüfuz edemedi, bunun yerine büküldü ve sonra ikiye ayrıldı. Güvercin tılsımlarından birini çekti, kuşun keskin kuyruğunun içeri gireceğini umuyordu, ancak birkaç dakika süren yontma ve dürtme işleminden sonra uç kırıldı.

Bu işe yaramıyordu.

Çaresizlik içinde boya kalemi paketini kaptı. Birini çekip çıkardı, ucuyla dikkatlice boşluğu yokladı, sonra yavaşça deliğe itmeye çalıştı, bir kaldıraç görevi görmesi için onu oraya sıkıştırıp sıkıştıramayacağına baktı.

Çatlak!

Başka bir boya kalemine uzandı ve tekrar denedi.

Çatlak!

"Haydi! Hadi!"

Pastel boya üstüne pastel boyayı boşluğa sıkıştırdı ama işe yaramadı. Herhangi bir baskı uyguladığında hepsi parçalandı. Parmaklarıyla tahtaya vurmaya tekrar denedi ama tek yaptığı kendine daha fazla kıymık batırmak oldu.

Bu da işe yaramıyordu.

Terleyerek alnını sildi. Eli zonkluyordu ve parmağından aşağı kan damladığını hissedebiliyordu. Pantolonuna sildi.

Paltom. Yağmurluğu odada bırakmışlardı. Bir cebi ters çevirdi ve yırtıp atana kadar defalarca çekti.

Evet.

Naylon kumaşı sağ işaret parmağının etrafına sardı ve tekrar deliğe sokmayı denedi, sert ahşabı kazıyıp kurcaladı, ama parmağı kapalıyken bile onu kırıp deliği büyütemedi.

"Hadi ama. Lütfen, lütfen, *lütfen!*"

Dizlerinin üzerine çöktü, arkasına yaslandı ve kapıya baktı.

Odadan çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

Bitkin bir halde, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, bileziğinden geriye kalanları topladı, sonra yatağa doğru süründü ve battaniyenin altına kıvrıldı.

SEKİZ

"İLGİNÇ, ŞİMDİ ANIDEN HAREKET EDİYORSUN"

Braddock Tahoe'ya binmeden önce saatini kontrol etti. Saat 21:33'tü. Uzaklaşırken, refleks olarak H-4'ün batısına geçip Manchester Körfezi'ne geri dönmek için sağa dönüş sinyalini yaktı.

Bekle.

Bir **s ü r e** köşede durdu, sonra yolcu koltuğunda duran not defterine uzandı ve çevirerek açtı. Adresi buldu ve GPS sistemine girdi.

Gidip kontrol edelim.

Yirmi dakika boyunca Morrison County'nin düz tarım arazileri boyunca karanlık ilçe yollarında sağa sola ilerledi. Shepard İlçesinin güneydoğu köşesini pek iyi bilmiyordu. Bu yönde cevap vermesini gerektiren çok az çağrı vardı. Etrafı kulübelerle çevrili bir grup küçük gölün etrafındaki bazı bölgeler dışında kırsal ve az nüfuslu bir bölgeydi.

Soruşturmayı BCA yürütüyordu ama sürücünün kamyonundan neden indiğini merak ediyordu. Son teslimatın yapıldığı adrese doğru ilerlerken olasılıklar üzerinde düşündü.

Hemen aklıma gelen iki şey vardı. Birincisi, bir şekilde durmaya zorlanmış olma sıydı. İkincisi ise kendi isteğiyle durmuş olmasıydı.

İlkiyle ilgili sorun şuydu: Durmaya zorlansaydı, kamyonundan iner miydi? Telsizle yardım çağırmaya çalışmaz mıydı? Kamyonda telsiz vardı. Cep telefonu vardı. Arama yapılmamış.

İkinci olasılık ona daha mantıklı geldi. Kadın durdu ve kamyonundan kendi isteğiyle indi. Ama ona bunu yaptıran neydi?

En bariz cevap, birine yardım etmek için kenara çekmiş olmasıydı. Belki de yolun kenarında başka bir araç durmuştur.

Son teslimatın yapıldığı adrese ulaştı ve beş milden biraz daha uzakta olan bir sonraki adrese doğru yola koyuldu. İki güzergâh kullanmış olabilirdi, ancak sadece bir tanesi muhtemeldi, virajlı bir çakıllı yoldan geçmeyi içermeyen. Polis ışıklarını yaktı ve acele etmedi. Güzergâh önce onu iki mil güneye götürdü, sonra sola dönerek doğuya, göller kümesine ve sık ormanlık alanlara doğru ilerledi. İlk dört mil boyunca, küçük çiftlik tarlaları ile sık ağaçlar ve çalılıklardan oluşan bir karışım gibi görünen yerlerden geçti. Çok az araba yolu vardı.

Yavaş temposuyla mesafeyi kat etmesi yirmi dakika sürdü. Bu süre içinde sadece bir araç daha gördü.

Burada kimse yok.

Bir sonraki teslimat noktasına ulaştığında, ilçenin güney sınırından sadece yarım mil uzaktaydı. Arabayı kenara çekti. Beş mil, belirgin bir iz yok. Ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Ancak, cinayetin bu beş millik alan içinde bir yerde işlendiğinden oldukça emindi.

Teague diğer yoldan mı gitti, çakıllı yoldan mı? Olasılıkla öyle yapmıştır diye düşünerek döngüden gitti ama bu yol onu çiftlik tarlalarından geçirdi ve sadece üç işaretli araba yolundan geçti. Yine onu duraksatacak bir şey görmemiş. Ama gecenin karanlığında ne görmeyi beklersiniz ki?

Cinayetin nerede işlenmiş olabileceğine dair bir fikir edinmek için bile gün ışığını beklemek ve birinin güzergâhı yürüyerek olmasa bile çok yavaş bir şekilde kullanmasını beklemek gerekirdi. Cinayetin muhtemelen en az on dört saat önce işlendiği düşünülürse, var olabilecek her türlü kanıt katiller tarafından şimdiye kadar ortadan kaldırılmış olabilir. Ve bu da cinayetin en başta bu güzergâhta işlendiğini varsayıyordu. Başka pek çok açıklama olabilirdi; o sadece en olası ya da mantıklı olanlarla ilgileniyordu.

"Ayrıca, dostum, bu senin davan değil."

Polis ışıklarını kapattı, koltuğuna geri oturdu ve kuzeye doğru sürdü.

** *

"İki araç da doksan dakikadır ortalıkta yok," dedi dürbünü gözünden düşürerek. "Başka kimseyi görmüyorum. Işıklar kapalı. Sanırım iyiyiz. Girip çıkmamız beş dakikadan fazla sürmez."

"Ya şimdi ya da asla."

* * *

Cain eldivenlerini sıkıca çekti ve yüz maskesini kafasına sabitledi, aşağı çekmeye hazırdı, sonra şarjörü çıkardı, kontrol etti ve geri yerleştirdi.

Lowe, Vaughn'u aradı. "Harekete geçiyoruz. Aramayı yap."

* * *

"Sende mi?" "Evet."

"Her şey mi?" Vaughn sordu. "Her şeyi."

"Sıkı durun. Talimatlar geliyor. Önce halletmemiz gereken bir şey var."

* * *

Tori arabayı Grant'lerin evinin önüne çekti. Quinn ve Peter ön kapıda arkadaşlarıyla vedalaşıyorlardı. Telefonu çaldı. Zagaros'tan bir mesaj: *Seni bir saat içinde arayacağım.*

Audi'nin yolcu kapısı açıldı.

Quinn ön yolcu koltuğuna, Peter da onun hemen arkasındaki arka koltuğa geçerken, "Hey, siz ikiniz," diye selam verdi. Quinn ona yumruk attı. "Eğlendiniz mi?"

"Elbette. *No Time to Die*'ı izledik ve ardından birkaç saat NHL 21 oynadık."

"Bond filmi. Baban o filmleri sever. Kiralamamızdan bahsetti. İyi miydi?"

Tori arabayı kasabaya doğru sürerken Quinn, "Evet," dedi. "Bir sürü aksiyon. Double-O denen kadın biraz... belalıydı."

"Belalı, ha?" Tori alaycı bir gülümseme ve kalkık bir kaşla sordu ve sonra dikiz aynasına baktı. "Peki ya sen, Pete?"

"İyiydi."

"Pek etkilenmiŖe benzemiyorsun."

"İyiymi, ancak Bond'un nadiren ıskalamasına rağmen herkesin onu özlemesi beni Ŗaşırtıyor."

Tori kasabanın içinden geçip sağa dönerek County Road 44'ten kuzeybatıya doğru ilerlerken, Manchester Körfezi'nin parlak ışıkları arkasından süzülürken, "Bu ne kadar da komik," dedi. Gösterge paneline monte edilmiŖ tutucusunda duran telefonu çaldı. Braddock arıyordu. Cevap vermek için ekrana dokundu.

"ocuklar bende. Peter'ı eve bırakmaya gidiyoruz." "Merhaba ocuklar," diye neŖeyle selamladı Braddock.

"Yeni James Bond filmini izlediler," diye rapor verdi, karanlık yol boyunca geyiklere dikkatle bakarak. Braddock yaklaŖık bir hafta önce akŖam yemeğinden eve dönerlerken neredeyse bir tanesini avlıyordu.

"Bunu görmek istiyordum. Nasıldı?"

"Oldukça iyi," diye yanıtladı Quinn. "HoŖuna gidecek."

"GrnŖe göre tam bir baŖ belası olan bir kadın ift-O varmıŖ. En azından Quinn yle söylüyor." Tori dikiz aynasında parlayan ışığa baktı. Bir dizi far üzerlerine doğru geliyordu.

"Belalı, ha? Sanırım kiralamamız gerekecek."

"Sanırım biz..." diye söze baŖladı ama dikiz aynasındaki parıltı kr ediciydi. Farlar tam arkalarındaydı, motor kkryordu. Aynaya tekrar baktı ve farlar aniden söndü.

İyi değil.

Soluna döndü ve önce hissetti, sonra siyah cipin kendi tarafına doğru geldiğini gördü. "ocuklar, kemerlerinizi bağlayın. Kemerlerinizi bağlayın!"

"Tori?" Braddock aradı.

Hızlandı ama çok geç kalmıŖtı. SUV ona doğru sertçe döndü.

"Oha!" Quinn bağırdı. "Whoa!" "Tori!"

SUV ona çarptı, sağ taraftaki lastikleri banketteki çakılların üzerinde patinaj yaptı. Direksiyonu sertçe sola çevirdi. "Dayan! Dayan!" "Ne oluyor!" Braddock telefonda bğrd. "Tori?"

Tori?"

"Yoldan çıkıyoruz!" diye bağırdı, direksiyonla mücadele ederken sağ ön tekerleğinin asfalta geri tırmandığını hissetti. Sola doğru sertçe çekerek SUV'a çarptı. Çarpışma ayırma yarattı ve kadın hızlanarak ilerledi ama SUV hâlâ tam üzerindeydi.

"Baba, 44'teyiz!" Quinn bağırdı. "44'teyiz!"

Tori direksiyonu titreterek ve sıkıca tutarak sola baktı. Cipin yolcu tarafındaki camı açtı. Bir kol uzandı.

"Kafalar aşağı! Saklanın! *Saklanın!*"

Boom! Bum! Boom! Boom! Boom!

Boom!

Sürücü tarafındaki camlar paramparça oldu. Eğildi ama gözlerini önden ayırmadı. Farlar. Bir araç geliyordu. Sağa kırdı, sağ taraftaki lastikleri sert bir şekilde çakıllı bankete düştü. Karşıdan gelen araç Audi ile SUV'un arasından korna çalarak geçti.

"*Tori! Tori!*" Braddock'un sesi çağırdı.

Yola tekrar sertçe sola çekti, Audi'nin motoru onları ileriye doğru itiyordu ama SUV tam tepelerindeydi. "İşte yine geliyor çocuklar!"

Büyük SUV sol ön çamurluğa çarparak tüm bölmeyi salladı.

Boom! Boom! Bum!

Kurşunlardan biri sağ omzunun üzerinden geçerek ön panelin camını parçaladı. Bir diğeri ön camı delip geçti. Sağına baktı ve Quinn'in dehşete düşmüş yüzünü gördü.

Sola bir viraj geliyordu. Büyük SUV sürücü tarafındaki kapıya çarptı, onu sertçe itti, sol eli direksiyondan kaydı. "Hayır, hayır, hayır." Elini tekrar direksiyona koydu, tam o sırada SUV kapısının arkasından tekrar ona çarptı.

Viraja girdiler. Sağ tarafta sık ağaçlar vardı. Eğer onu oradan çıkmaya zorlarlarsa ...

Öne geçmesine izin verme. Öne geçmesine izin verme.

Direksiyonunu sola çevirdi, hızlandı, teması başlattı, sonra sertçe sola dönmeden önce sağa çekti ve tekrar SUV'a çarptı. Yan yana ilerliyorlardı, sağ taraftaki lastikleri dönüşümlü olarak çakıllı banketten çıkıyor ve virajda yolu tutmaya çalışıyordu. Direksiyonu kavrayarak sola doğru eğildi.

Ağaçları geçtiler.

İleride, başka bir far kümesi yaklaşıyordu. Sokak tabelasının parıltısını yakaladı. Sağa dönüş.

Frene bastı.

Lastikler kaldırımı kavradı ve gıcırdadı. Audi savruldu. SUV hızla geçti.

Direksiyonu sağa kırdı, çakıllı yola döndü, savruldu ve sol arka tarafıyla bir ağaca çarptı. Çarpışma onları düzeltti ve sertçe sola dönmeden önce ileriye doğru zum yaptı.

Roger ve Mary'nin evi sağdan üçüncü evdi. Onların garaj yoluna saptı ve durdu.

"Çık dışarı! Çık dışarı! *Çıkın! Gidin! Gidin! Git!*" diye bağırarak Quinn'i yolcu tarafındaki kapıdan dışarı itti. Peter da onu takip etti. "Eve girin çocuklar! Eve girin!"

"Bu gürültü patırtı da ne?" Roger Hayes merdivenlerden seslendi, Mary de kapı aralığında arkasındaydı. O sırada Tori'nin arabasını fark etti, dumanı tütüyordu ve hırpalanmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Rog, onları içeri al! *Şimdi!*" Tori silahını çıkarmasını emretti. Audi'nin arkasında siper aldı.

"Haydi! Haydi, çocuklar!" Onları evin içine soktu. "Tori!"

Braddock'un sesi. "Tori, orada mısın? *Tori!*"

Hızla Audi'nin içine uzandı ve mucizevi bir şekilde hâlâ tutucusunda duran telefonunu aldı. "Çocuklar iyi. Roger ve Mary'lerdeyim. Desteğe ihtiyacımız var."

Braddock bir an için hattan düştü. Telefonu arabanın tavanına koydu ve yakın çevreyi taradı.

Tık, tık.

Arkasına baktı. Roger arkasındaydı, elinde tüfek **v a r d ı**.

Bir diğeri eve yaslanmıştı. "Rog, içeri gir."

"Hiç şansın yok, kızım. Çocuklar bana orada neler olduğunu anlattı. Seni yakaladım. Bunlardan biriyle oldukça iyiyimdir." Rekabetçi bir şekilde avlanır, kil ve skeet atışı yapardı.

"O zaman arabanın arkasına geç de kendini koru. Orada ördek gibi oturuyorsun."

Telefonu tekrar çaldı. Braddock. Cevap vermek için dokundu.

"Ne oldu böyle?"

"Koyu renkli bir SUV. Büyük bir tane, Suburban, Expedition, Navigator gibi bir şey. Bizi vurmaya ve yoldan çıkarmaya çalıştı. En son 44. Bölge'de kuzeye doğru giderken görüldü. Yolcu tarafı dodgem arabaları yüzünden kazınmış olacak."

* * *

Vaughn deri eldivenlerini taktı ve direksiyonu kavradı, sonra uzun bir nefes verdi. Olayların ortasına pek sık girmezdi. Cain ve adamları bunun için vardı. Ama bu kumar dördüncü bir kişi gerektiriyordu ve bu kısım en kolayıydı.

"Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?" Rust kendi eldivenlerini sıkıca çekerek sordu, silahı, susturucusu takılıydı, kucağında duruyordu.

"Tek yaptığım araba kullanmak."

"Hızınızı sabit tutun. Tek bir şansımız var. Heyecanlanıp hızla geçmeyin. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Bunu yapmak kolaydır; adrenalin yükselir ve ayağınız heyecanlanıp ağırlaşır." Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. "Sadece önüne bak, sakın ol, gerisini ben hallederim."

Vaughn başıyla onayladı. İkisi de bir blok ileride, caddenin sağ tarafına kamyonetini park etmiş olan dedektife baktılar. Üç saatten daha uzun bir süredir o pozisyonda oturuyordu.

* * *

Nolan park etti ve dürbününü gözlerine dayadı. Santo'nun sırtı ona dönüktü. Oturmuş, bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da kolej futbolu özetlerini izliyordu.

Telsizin sesi patladı; 44. Bölge'de Tori'ye ateş açıldığı ihbarı.

"Tanrım," diye mırıldandı Nolan ve telsizine uzandı. "Reese? Bunu duydun mu?"

"Evet. Ne oluyor be?"

"Git. Git şimdi! Ben hallederim. Santo'yu izliyorum."

On saniye sonra, Reese'in bir blok ötedeki evlerin arasından zum yaparak geçtiğini, sonra da bir blok ileride ön panelinde yanıp sönen bir ışıkla karşısına çıktığını gördü.

** *

"Tamam, gidelim," dedi Rust sessizce, yolcu camını indirip silahını aldı ve iki eline yerleştirdi. "Tekrar, sakın, yavaş hızda."

"Doğru." Vaughn önce yan aynayı sonra da dikiz aynasını kontrol ederken nabzının hızla attığını hissetti. Vitesi düşürüp ileri doğru çekmeye başlarken kendi kendine "*Unutma, sabit dur*" dedi.

"Bekle!" Rust dedi ki. "Dur. *Dur!*"

Dedektif hızla uzaklaştı. "Onu kovalamayın."

A an Daha sonra, onlar gördüm a yanıp sönüyor
ışık başla yukarı üzerinde Gösterge paneli.

"Hmm. Bu Cain olmalı," dedi Rust. "Bütün arabaları arıyorlar."

* * *

Televizyondaki spiker kolej futbolunun önemli anlarını anlatıyordu ama o izlemiyordu. Luciana'yla çektiydikleri çerçeveli fotoğrafı bir kenara bıraktı ve Isabella'yla bir yıl önce on birinci yaş gününde çektiydikleri fotoğrafı eline aldı. İkisi fotoğraf için doğum günü pastasını tutarken kendine küçük bir sırtıma izni verdi. O kadar güzel bir kızdı ki, annesinin tıpatıp aynısıydı: parlak bir cilt, güzel gözler, uzun siyah saçlar.

Viski bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alırken dışarıdan bir motor sesi duydu. Aniden bir siren sesi duydu ve başını çevirdi. Ses arkasındaydı ama uzaklaşıyordu.

Sehpanın üzerindeki cep telefonu çaldı. "Evet?"

"Temizsiniz. Şimdi gidin. Gideceğiniz yer burası."

Koltuktan kalktı ve ofisine gitti. Evrak çantası açtı, Sam ve Luciana'dan gelen imzalı belgeler üstünde duruyordu. Masasının çekmecesini açtı, tabancasını aldı ve çantanın cebine soktu.

* * *

Tori bölgeyi taradı, Roger solundaydı. Şimdi garip bir sessizlik vardı, hava durgun ve soğuktu, tek kesinti ışığı

Audi'nin kaputunun yan dikişlerinden süzülen buharın tıslaması.

Uzaklardan bir siren sesi duyuldu. "Tori!"

Roger fısıldadı.

Soldan bir dizi far yavaşça yaklaşıyordu. O ve Roger dönerek araç yaklaşırken ışıkları takip ettiler. Garajın arkasında kayboldu ve sonra ön tarafta ortaya çıktı. Çapraz bir SUV'du. Evin yanından geçti ve onlara aldırmadan yol boyunca kuzeye doğru ilerlemeye devam etti.

Güneyden ve kuzeyden sirenler yaklaşıyordu. On beş saniye sonra, yanıp sönen ışıklar sol taraftaki yolu aydınlattı ve bir şerif departmanı Explorer'ı geldi. Bir dakika sonra bir başkası daha geldi. Her iki şerif yardımcısı da Tori'yi tanıdı, Audi'sine şöyle bir baktı ve ellerinde otomatik tüfeklerle hemen koruma pozisyonu aldılar.

İki dakika daha verdi.

Yardımcılardan biri arkasına bakarak, "Biz iyiyiz," dedi. "Bunu aldık. Daha fazlası da yolda."

Tehlike geçmişti. Tori gözlerini kapadı ve nefes verdi. Sonra arkasını döndü ve evin arka tarafına doğru yürüdü. İçeride, aceleyle merdivenlerden bodruma indi. "Quinn! Peter!"

"Buradayız," diye seslendi Mary.

İçerideki misafir yatak odasındaydılar. Peter ve Quinn, Mary ile birlikte yatağın üzerinde oturuyorlardı. Her iki çocuk da ayağa fırladı ve Tori onları kucakladı, sıkıca sardı ve sonra diz çöktü.

"Petey, sende delik yok mu tatlım?" diye sordu.

Peter başını salladı, yüzü kül rengi, gözleri nemli ve kızarıktı.

"Quinn? Ne hafta ama, ha?" dedi, gözlerinin sulanmaya başladığını hissediyordu, vücudu artık kontrolsüzce titriyordu, adrenalinin etkisi azalmıştı.

"İyi misin?" Quinn sordu.

Çocukları tekrar kucakladı. "Artık benim."

* * *

Nolan polis telsizini dikkatle dinliyor, kayıp haberlerinden korkuyordu. Olayın Tori'yle ilgili olduğunu ve çağrının Kuzey Çam Gölü'nün güneybatı yakasındaki bir adrese yapıldığını biliyordu.

Santo'nun evinin doğusundaki bir sonraki sokağa park etmişti, iki evin arasındaki geniş bir boşluğa yerleştirilmişti ve arka tarafı engelsiz bir şekilde görebiliyordu. "Bu gece neler oluyor?" diye mırıldandı telsizden acil cevaplar ve çağrılar gelmeye devam ederken. Tori'ye ne olmuştu? Braddock onunla mıydı? Değilse neredeydi?

Santo kanepesinde oturmuş telefonu ile konuşuyordu, televizyonda hâlâ kolej futbolu özetleri yayınlanıyordu. Bir dakika konuştuktan sonra telefonu cebine soktu ve ayağa kalktı. Televizyonu kapattı, mutfığa doğru yürüdü ve sonra bir dakikalığına gözden kayboldu, evin başka bir yerinde bir ışık yandı.

Nolan dürbünüyle evi dikkatle taradı. Yanan ışık söndü. Bir dakika sonra tekrar mutfaktaydı. Bir sonraki gördüğü şey garajdaki ışığın yandığı oldu. Garaj kapısı açıcısının sallandığını ve ardından kapının yükseldiğini görebiliyordu.

"Şimdi aniden hareket etmen ilginç," diye mırıldandı.

Garajının hemen arkasında duruyordu. Biraz geri çekildi ve BMW'nin arka tarafını gördü. Adam güneye gidiyordu. Uzaklaştı, farlarını söndürdü, gözlerini sağa çevirdi ve BMW'yi evlerin arasında gördü. Köşeye ulaştığında, BMW'nin kavşaktan dümdüz geçtiğini gördü. Mahallenin yapısını bildiği için kendisi de dümdüz ilerledi ve Santo'nun arka lambalarını izlemeye devam etti. Bir sonraki kavşakta sola ya da sağa dönmesi gerekiyordu. Son iki evin arasından bir kez daha sağa **b a k ı n c a** sola dönüş sinyalinin yandığını gördü. Sokağın kenarına çekti, farları hâlâ kapalıydı.

Telsiz cızırdadı. Çağrıya yanıt veren polis memurları can kaybı olmadığını bildirdi.

"Tanrıya şükür," dedi beyzbol şapkasını aşağı doğru çekerken.

Santo hızla yanından geçti.

Adamın bir blok ilerlemesine izin verdi, sonra ışıklarını yaktı ve takip etti.

Beş dakika sonra bunun gece geç saatlerde m a r k e t e yapılacak hızlı bir koşu olmadığı anlaşıldı. Doğuya doğru ilerlerken

Manchester Körfezi, Nolan onun yarım mil gerisinde kaldı ve tüm bu olanları göz önünde bulundurarak geri dönüp d nmemeyi tartıştı.

"Bakalım önce nereye gideceksin," diye mırıldandı kendi kendine.

NINETEEN

"RESİM ÇOK DAHA KARMAŞIK"

Braddock, garaj yolunu kapatan bir departman Explorer'ının arkasında kayarak durdu. Yanına gittiğinde nöbet tutan polis memurlarını ve ardından Tori'nin Audi'sini gördü.

"Will!"

Biftek ve Yumurta'ydı, Reese de hemen arkalarındaydı.

Braddock, "Bu bir dedektifler toplantısı," diye mırıldandı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Biftek sordu. "Tori ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler oluyor." Braddock Q5'i işaret etti.

"Yüce Tanrım," diye geveledi Eggleston.

"Tanrım," diye mırıldandı Reese. "Herkes kurtuldu mu?" Braddock başını salladı, elleri kalçalarındaydı.

Sürücü tarafının tamamı hırpalanmış, tüm yan camlar gitmişti. Ön taraf parçalanmış, kaput bükülmüş ve gevşemiş, tampon sallanıyor, farlar paramparça olmuştu. Parçalanmış aracın etrafında bir buhar bulutu dolaşıyordu. Steak altına baktı ve birçok sıvının damladığını gördü. "Hurdaya dönmeye çok yakın."

Eggleston el feneriyle Audi'nin yan tarafında yürüdü. "Gövdenin üst kısmında siyah boya izleri var" dedi.

Reese, "Boyundan büyük ve gücünden fazlaydı," dedi. "Yolda kalması inanılmazdı."

Braddock eğildi ve içeriye baktı. Gösterge panelinin ekranında ve ön camda kurşun delikleri vardı, gösterge panelinde ekranın sağında iki tane ve yolcu tarafındaki kapının en solunda bir tane daha vardı.

"Sik beni," dedi Steak.

"Evet." Braddock arka koltuğa baktı ve Tori'nin sırt çantasını gördü. İçine uzanıp çantayı çıkardı ve Eggleston'a uzattı. "Şunu benim Tahoe'ya koyar mısın?"

"Yine de iyiler, değil mi?" Biftek dedi. "Tori? Çocuklar?" Braddock başıyla onayladı.

"Neredeler?" "İçerideler."

"Oraya girdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Buraya senden hemen önce geldim." "Onlara git. Bunu hepimiz halledeceğiz."

İçeri girdiğinde Steak'in yardımcılardan birine seslendiğini duydu: "Hey, bundan sorumlu pisliklerden bir iz var mı?"

Girişten geçip mutfağı geçerek evin ön tarafını kaplayan aile odasına doğru yürüdü. Drew ve Andrea sol taraftaki kanepede oturuyorlardı, Peter da aralarında. Tori sağdaki kanepede oturmuş, boş gözlerle pencereden dışarı bakıyor, kolunu Quinn'e dolamış, çenesini onun başının üstüne dayamıştı.

Braddock oğlunun diğer tarafına oturdu. Quinn yanaştı ve başını babasının omzuna gömdü. Braddock sol kolunu oğluna doladı ve Tori'ye baktı. Çok zor günler geçirmişti. Sağ eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Söylenecek bir şey yoktu.

Tori'nin telefonu çalmadan önce üçü birkaç dakika sessizce oturdu. Bir süre sonra telefona baktı. Özel Ajan Zagaros'tan bir kısa mesajdı. George Santo hakkında bilgi vermek için beş dakika içinde onu aramak istiyordu, mesajın başlığı da şöyleydi: *İlginç*. Braddock'a ekranı gösterdi. "Ona bekleyebileceğini söyleyeyim mi?" diye fısıldadı kısık sesle.

Braddock hemen, "Hayır," dedi. "Bu çağrıyı kabul edeceğiz."

Ses tonunu ve bakışını biliyordu. Quinn için sürdürdüğü sakın görüntünün altında kızgındı ve hıncını birinden çıkarmaya hazırdı.

Eğildi, Quinn'i başından öptü ve kendini koltuktan kaldırdı. Baba ve oğlunun biraz yalnız kalmasını istiyordu. Mutfağa doğru yürürken Drew'a baktı, Andrea Peter'ı kucağına almış, başını hafifçe okşarken *teşekkür ediyordu*.

Mutfakta, buzdolabından bir şişe su çıkardı.
Kapıyı kapattığında Mary orada duruyordu.

Mary öne çıktı ve onu kucakladı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Tori ilk bir iki saniye tepki veremeyecek kadar şaşırdı, sonra yavaşça Mary'nin sarılmasına karşılık verdi. Bu bir ilkti.

"Torunlarım için."

Braddock mutfğa geldi ve ikisini kucaklaşırken gördü. Roger hemen arkasındaydı ve başıyla onayladı.

Mary Tori'yi bıraktı ve Braddock'un yanına giderek oturma odasına geri dönmeden önce kolunu okşadı.

"Buradaki çocuklarla biz ilgileneceğiz," dedi Roger. "Siz ikiniz bunu size kimin yapmaya çalıştığını bulun ve bir daha asla yapamayacaklarından emin olun. Beni duyuyor musunuz?"

Braddock Tori'ye baktı. "İşinin başına dön."

Steak, Eggleston ve Reese evin içine girdiler ve Tori onları Roger'ın ev ofisine götürürken Braddock onları takip etmeleri için başıyla işaret etti.

Steak, "Biri senin peşinden geldi," dedi. "Neden?"

Tori, "Belli ki bir şey yapmışız, ama ne, bilmiyorum," dedi. "Bu davada şu ana kadar yaptığımız tek şey Isabella'nın kaçırılmasından kimin sorumlu *olmadığını* bulmak gibi geliyor." Telefonu çaldı. Arayan Zagaros'tu. "Belki bu bazı cevaplar almamıza yardımcı olur."

Telefonu o açtı. "Özel Ajan Zagaros, konuşmak istemiştiniz. Konuşmadan önce size buradaki gelişmelerden bahsetmemiz gerekiyor." Son bir saati anlattı, saldırıyı anlatırken Steak, Eggs ve Braddock'un gözlerinin açılmasını izledi. "Bir şeyler harekete geçirildi. Elinizde bize yardımcı olacak bir şey var mı?"

"Olabilir," dedi Zagaros. "Bizden George Santo'nun geçmişini araştırmamızı istemiştiniz."

"Gerçekten mi?" Eggleston, Steak'le bakışarak,

"Gerçekten mi?" dedi. "Ne oldu?" Braddock onlara sordu.

"Önce Zagaros'ta ne varmış bir bakalım," dedi Steak.

"Tori, aradığında Santo'nun Manchester Körfezi'nde yerel bir iş adamı olduğunu ve birkaç restoranı bulunduğunu söylemiştin."

"Bildiğimizi sandığımız şey bu," dedi Tori.

"Peki bunu sana kim söyledi?"

"Farner'lar. Luciana Farner, Santo'nun o zamanki eşiyle buraya taşındığını söyledi. Sonunda boşanmış ama işleri ve kız kardeşi ile ailesi burada olduğu için burada kalmış. Hepsi oldukça yakın görünüyor."

"Hikayenin tamamı bu değil. Resim çok daha karmaşık," diyor Zagaros. "Santo'nun portföyü birkaç restorandan çok daha geniş. Albuquerque, New Mexico'da geniş finansal çıkarları var. Ama burada gördüğüm kadarıyla gerçek sorunları var. Hızla nakit kanaması geçiriyor."

"Hızla mı?" Tori sordu.

"New Mexico'da iflas başvurusunda bulundu. Milyonlarca dolar borcu var."

"Elinde ne var?"

"Restoranlar - Manchester Bay'de iki tane ve Albuquerque'de yedi tane daha. Görünüşe göre orada bir restoran zinciri kurmaya çalışmış ama başaramamış. Hepsi kapanmış ve tasfiye sürecine girmiş. Ayrıca Albuquerque'de çoğu alışveriş merkezi olan ticari gayrimenkulleri de var. Hepsi zor durumda. Bir sürü boş yer var."

"Şok edici değil. Bunu buradaki alışveriş merkezlerinde de görebilirsiniz," diyor Steak. "Yeni yapılanlarda bile çok sayıda kiralık tabelası var."

Zagaros, "Oradaki ya da Albuquerque'deki alışveriş merkezlerinin yaşayabilirliği hakkında konuşamam," dedi. "Söyleyebileceğim tek şey George Santo'nun mali durumunun iyi olmadığı. Banka hesapları yeterince geliri olmadığını gösteriyor. Aslında, geçen yıl çok az gelir elde etmiş gibi görünüyor. Mali durumu çok kötü."

"Restoranlar ve gayrimenkuller dışında, sahip olduğu başka bir şey var mı?"

"Manchester Bay'de ipotekli bir evi var. Ayrıca Taos'ta satılık bir kayak kulübesi var ve kız kardeşiyle birlikte Albuquerque'nin bir saat kadar kuzeybatısında, küçük San Mateo kasabasının dışında bir arazileri var. Ailelerinden miras kalmış. Bir zamanlar çiftlik arazisiymiş gibi görünen ama şimdi çalılık olan 300 dönümlük bir arazi. Google Maps'ten baktığınızda arazide hala bir ev ve ahır var, ancak harap görünüyorlar."

baş üstü. Küçük bir dağ silsilesinin dibinde, ıssız bir yerde."

"Hiç iş ortağı var mı?"

"Birkaç tane. En büyüğü JV Enterprises adında bir şirket. Şu anda onları araştırıyoruz."

"İlginç olan," diye başladı Eggleston, "Santo'nun adının bizim davamızda ortaya çıkması." Walter Dexter'ın onlara ne söylediğini açıkladı. "Kayıtlarda bir projenin eksik olduğunu söyledi. Yapımına yardım ettiği ama kurulumunu yapmadığı bir proje, ki bu alışılmadık bir şeydi. Bunu, orta bölümü bir tür gizli kapı görevi gören bir duvar rafı ünitesi olarak tanımladı."

"Gizli bir kapı mı?"

Eggleston başını salladı. "Çıplak gözle bakınca bunun bir kapı olduğunu düşünmezsiniz, en azından Dexter'a göre. Ama mesele şu ki, Weltz'in bunu kimin için yaptığını gösteren bir fatura ya da makbuz yoktu. Etrafta dolaşıp son birkaç ay içinde onu işe almış olan kişilerle konuşmaya başladık. Biri Evelyn Goldstein adında bir kadındı."

"Babam ona Dedikoducu Goldstein derdi," dedi Tori küçük bir sırıtışla. "Onu çocukluğumdan hatırlıyorum. Herkesi tanırdı."

"İşte o," dedi Steak. "Görünüşe göre hâlâ sosyal bir kelebek. Weltz'i kendisi için kitap rafları yapması için tuttu. Düzenlediği büyük bir parti için kısa sürede harika bir iş çıkardı. Partiyeye katılan pek çok konuk rafların ne kadar harika olduğu konusunda yorumlarda bulunmuş. Üç misafirin özellikle Weltz'in adını sorduğunu ve hepsinin onu işe aldığını bildiğini hatırladı. İlk ikisi uzlaştığımız makbuzlarla bağlantılıydı. Üçüncü isim ise ..."

"George Santo," dedi Tori ve Braddock'a baktı. "Böyle bir proje ne kadara mal olurdu?"

"Sorduk," dedi Eggleston. "Dexter benzer büyüklükteki projeler için birkaç makbuz çıkardı. En az on beş bin dolar civarında bir meblağ çıkacağını söyledi. Kapı bileşeni nedeniyle bunun biraz daha pahalıya mal olabileceğini düşündü."

Steak, "Ama Weltz'in kayıtlarında Santo'ya dair hiçbir kayıt yoktu," dedi. "Ve Ajan Zagaros'un az önce altını çizdiği mali sorunlar göz önüne alındığında, bir ev geliştirme projesi için on beş bin doları tam olarak nereden bulmuş olabilir?"

"Güzel soru," dedi Braddock.

"Santo'yu izliyordun, değil mi?" Tori Reese'e sordu.

"Onu Farners'ların evinden evine kadar takip ettim ama radyoda tüm bu olanlar hakkında çılgına döndüğünü duyunca oradan ayrıldım."

"O zaman kimse-"

Reese başını salladı. "Nolan orada. Telsiz çağrısı yapıldığında yer değiştirmeye hazırlanıyorduk."

Tori Braddock'a, "Farner'larla yüzleşme vakti geldi," dedi.

"Aynen öyle."

YİRMİ

"AŞK SÜRER, ŞEHVET S Ü R M E Z "

Braddock, Farner'lara giden kısa yolda sessizdi. Çarşamba günü Quinn tehlikedeyken elleri titriyor, nefes alış veriş çılınca oluyordu ve arabayı Tori kullanmak zorunda kalmıştı.

Bu sefer değil.

Tek kelime etmedi. Tori onun direksiyonu sıkıca kavrayışını, kenetlenmiş çenesini ve ölçülü ama yoğun nefes alışını gözlemledi. Öfke elle tutulur gibiydi.

Farner'ların çıkmaz sokağına girdi, sert bir dönüş yaptı ve evin önüne park etmiş Manchester Bay devriye biriminin arkasında aniden durdu.

"Hey, ikinizin de iyi olmasına sevindim," diye selamladı devriye memuru. "İçerideler mi?" Braddock dişlerini sıkarak hırladı.

"Uh... y-evet," diye kekeledi memur.

"İçeride başka kimse var mı?"

"Hayır."

"Bu gece ziyaretçiniz var mı?"

"Sadece Bayan Farner'ın kardeşi. Birkaç saat önce ayrıldı."

Braddock garaj yolunda kararlı adımlarla yürüyordu. Tori onun uzun adımlarına ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kaldı.

"Hey, dostum, burada biraz sıcak bir ortama giriyorsun," diye uyardı.

"Bu gece bir şeyler olacak."

"Katılıyorum,

ama-" "Ve

biliyorlar."

"Evet, ama havalı olmalısın." "Sikerim

havalı olmayı."

Tanrım, diye düşündü Tori. "Ama-"

"İtiraf ediyorlar. Artık ima etmek yok, kandırmak yok," dedi ve ön kapıya vurdu.

"Ama kontrolün sende olması gerekiyor."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Öyleyim."

Sam Farner kapıyı açtı. "Uh, Will, merhaba-"

"Hemen şimdi konuşmamız gerekiyor," dedi Braddock ve Sam'in kişisel alanını hızla işgal ederek onu evin içine doğru itti.

Bu kontrol gibi görünmüyordu.

Luciana koridorun sonunda durmuş, Braddock'un 1.80'lik öfkeli gövdesinin kendisine doğru hışımla geldiğini görünce ani bir korkuyla gözlerini kocaman açmıştı.

"İkinizin oturması gerekiyor," dedi.

"Sam..." Luciana tüm bu süre boyunca pedal çevirmiş olan kocasına baktı.

"*Şimdi!*"

Tori çiftin tepkilerini izledi. Sam başlangıçta sert bir bakışla karşılık vermişti ama Braddock onun üzerinde yükseldikçe bu bakışlar hızla endişeye dönüştü. Luciana sanki yakalandığını biliyormuş gibi sağ eliyle ağzını kapatarak başka t a r a f a baktı.

Sam onu sakinleştirmeye çalışarak, "Üzgün görünüyorsun," dedi ve bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Braddock'un oturmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir saatten kısa bir süre önce, Quinn ve Peter'ı Ryan Grant'ın evinden eve bırakırken biri Tori'yi yoldan çıkarmaya çalıştı. Bu kaza değildi. Kasıtlıydı. Onları öldürmeye teşebbüs etti, hepsini."

Luciana önce Tori'ye, sonra da dehşet içinde Braddock'a baktı. "Aman Tanrım, çocuklar iyi mi? Yaralanmadılar, değil mi?" Endişesi gerçekte.

"Evet, iyiler ama hata yapmayın, bu gece biri üçünü de dışarı çıkarmaya çalıştı." Braddock telefonunu çıkardı ve onlara bir fotoğraf gösterdi. "Tori'nin cipi şimdi böyle görünüyor." Başka bir fotoğrafa geçti. "Şuradaki delikler de kurşun delikleri. Yolcu kapısında da bir tane daha var, Quinn'in oturduğu yerin birkaç santim ötesinde. Oğlumun oturduğu yerde!"

"Ama neden?" Luciana sordu.

Braddock, "Siz ikiniz bana söyleyin," diye bağırdı.

"Hey, siktir git Will," diye bağırdı Sam. "Şimdiye kadar bana bir bok göstermedin dostum."

"Gerçekten mi, seni yalancı bok çuvalı?"

Tori, Braddock Sam'i pencereden aşağı atamadan onun önüne geçti. "Tamam, tamam," dedi, hafifçe ona doğru bastırarak, kaslarının sertleştiğini ve göğsünün kabardığını hissetti. Adam tam sınırdıydı. "Sakin ol," dedi neredeyse fısıltıyla. Onun gözlerinin içine baktı. "Sanırım şimdi dikkatlerini çektik."

İyi polisi oynama sırası ondaydı.

Ellerini Braddock'un göğsünde tutarak dehşete düşmüş Luciana'ya döndü. "Mutfakta kahve var mı? Bir fincan gerçekten iyi olurdu."

"Uh... evet, kahve makinesi için tezgahın üzerindeki rafta tek fincanlar var."

Tori, sonunda bir nefes veren Braddock'a baktı. Fokur fokur kaynıyordu. Kendini kaybedecek biri değildi ama yine de en sevdiği insanlar bir saat önce neredeyse öldürülüyordu. Şu anda Farner'ları arkadaşı olarak görmüyordu, hatta kendi çocuklarını kaybetmiş ebeveynler olarak bile görmüyordu. Onlara cinayet girişiminin suç ortakları olarak bakıyordu.

"Devam et," dedi ona sakince.

Bir nefes verdi ve mutfığa doğru döndü. İstese de istemese de masayı onun için hazırlamıştı.

Farner'lara baktı. "Siz ikiniz oturun." Onların karşısına oturdu. Sesi daha yumuşaktı ama daha az açık sözlü değildi. "Bize her şeyi anlatmıyorsunuz."

Sam savunmaya geçerek, "Dur bakalım," diye söze başladı.

"Bize burada neler olup bittiğini anlatma konusunda açık sözlü davranmadın," dedi öne doğru eğilerek ve gözlerini ona dikerek. "Will'den daha az öfkeli olduğumu mu düşünüyorsun? Quinn'i de sevmediğimi mi sanıyorsun? Ya Peter'ı? Ve bana ateş edilmesinden gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ve suçlanmaktan hoşlanmıyorum-"

"Bunun benim ilk rodeom olduğunu mu sanıyorsun?" Gözleri Sam'e kilitlenmişti. "Yıllardır, sayılamayacak kadar çok davada, tüm hikayeyi, tüm gerçeği anlatmayan insanlarla uğraşıyorum."

ve biliyor musunuz? Bu her zaman onları kışkırtırdı." Bir an durakladı. "Dün geceden beri bir şeylerin değiştiğini hissediyoruz." Ve şimdi sezgisel bir sıçrama yaptı. "Kaçırılanlar George aracılığıyla size ulaştılar, değil mi?"

Luciana'nın çenesi hafifçe düştü ve sonra gözleri kapalı olan Sam'e baktı.

"Ne istediler?" Braddock mutfaktan daha sakın bir sesle konuştu.

Sam cevap vermedi, gözlerini kaçırdı. Ancak Luciana konuşmamayı tercih etti: "Kripto para olarak iki milyon."

Tori bununla ne zaman karşılaşacağını merak ediyordu. Fidyeye olarak kripto paranın bilgisayar ağlarına yönelik fidye yazılım vakalarıyla sınırlı kalacağını hiç düşünmemişti. Blok zincirlerinin, cüzdanların, para biriminin dolara nasıl dönüştürüleceğinin tüm inceliklerini anlamasa da, uzun zaman önce potansiyelini görmüştü. Ödeme yapmak ve yakalanmaktan kaçınmak çok daha kolaydı. "Peki o kadar Bitcoin ya da başka bir kripto paranız var mı?"

"Hayır, yok," diye cevapladı Luciana. "Sam'in iş yerindeki deneysel yatırım hesabında küçük bir miktar var ama yeterli değil. Ama George'un iki milyona yakın parası var."

Braddock, Tori'ye bir fincan kahve uzatırken, "Ne kadar uygun, değil mi?" dedi. "Ve sana onda olduğunu mu gösterdi? Sen de gördün mü? Bir hesaba baktın mı?"

"Evet, şey..." Sam cevap verdi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Onda olduğunu söyledi. Neden ona güvenmeyeyim ki?"

"Çünkü onda yok," dedi Tori.

Braddock kahvesinden bir yudum almadan önce açıkça, "George beş parasız," dedi. "Aslında, çukuru o kadar derin ki, *meteliğe* kurşun atıyor. Buradaki restoranlarının satılık olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Luciana şaşkınlıkla, sonra Sam'e döndü. "Sen yaptın mı?" "Hayır," dedi Sam. "Tek kelime etmedi."

"Ya da Albuquerque'de iflasını ilan ettiğini? Restoran zinciri kapandı ve tasfiye ediliyor. Oradaki alışveriş merkezlerinin yarısı boş. Kırmızı mürekkep içinde boğuluyor."

Luciana'nın omuzları çöktü ve Sam gözlerini kapattı. "Onda olmadığını mı söylüyorsun?"

Tori başını salladı. "Bundan gerçekten şüpheliyim. Kripto para yatırım portföyünü görmediğimizi kabul etmeliyiz. Ama bankada hiçbir şeyi olmadığını biliyoruz."

Braddock, "Para kaybediyor, çocuklar," dedi ve sonra vızıldayan telefonuna baktı. "Buna bakmam gerek," dedi ve oturma odasından çıkıp ön koridora geçti.

"Bu durum ne zamandır böyle?" Sam sordu. "Çünkü bu konuda bize tek kelime bile etmedi."

Tori, "Söyleyebileceğimiz kadarıyla, son üç yıldır yokuş aşağı gidiyor," dedi. "Görünüşe göre bir iş ortağıyla derin bir ilişkiye girmiş. JV Enterprises. Hâlâ kim ya da ne olduğunu araştırıyoruz. Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

Luciana Sam'e baktı. "Jamie."

Sam başını salladı.

"Jamie mi? Jamie kim?"

"Jamie Vaughn," dedi Luciana. "George yedi yıl önce boşandı ve eski eşi oğulları Alex'le birlikte Albuquerque'ye geri taşındı. George bir süre zamanını burası ve Albuquerque arasında paylaştırdı, böylece Alex henüz lisedeyken onu görebiliyordu. Oradayken Jamie Vaughn adında bir kadınla iş ilişkisi geliştirdi ve bu kadın bir süre için bir iş ortağından daha fazlası oldu. Çok güzel."

"Onu görmek için birkaç kez buraya geldi," dedi Sam. "Onu akşam yemeğine davet ettik. George ona vurulmuştu. Onu hepimizle tanıştırdı, çocuklarla da. Birkaç yıl boyunca onu burada pek göremedik. New Mexico'da kızın peşindeydi. Oraya kalıcı olarak taşınabileceğini düşündük."

"Ama yürümedi," diye devam etti Luciana gözyaşlarını silerek. "Birkaç yıl önce ilişkisini bitirdi. George bu konuda bizimle hiç konuşmadı ama bunun onu çok etkilediğini biliyorduk. O zaman burada daha fazla zaman geçirmeye başladı. Bunun büyük bir kısmının Albuquerque'de onunla olanlardan uzaklaşmakla ilgili olduğunu düşündüm."

"Görsel pakete, güzelliğe ve iş başarısına aşık oldu. Bu onu kör etti," diye ekledi Sam. "Bunu göremedi." "Neyi görmedi?"

"Onu sevmiyordu," diye yanıtladı Luciana. "Sam ve ben Jamie'nin tamamen işle ilgili olduğunu ve George'un bana anlattığına göre bu konuda oldukça soğukkanlı olduğunu fark ettik. Sıkı bir pazarlık yapıyordu. George bunu çekici buldu, güzellik, zekâ ve para. Ve George yakışıklı bir adam, bu yüzden neden ilgilendiğini anlayabiliyordum, ama aralarında karşılıklı duygusal bir bağ olmadığını söyleyebilirim. Sen ve Will'in sahip olduğu gibi değil. Sam ve benim gibi değil. Ona dedim ki, George, o hiç evlenmedi, hiç çocuğu olmadı. Şimdi seninle bunu istediğini düşündüren ne? Konuştunuz mu? Birlikte olduğu diğer erkeklerden farklı olduğuna dair ne gibi işaretler verdi?"

"Başka erkeklerle birlikte olmuş muydu?"

"Muhtemelen her zaman sıraya girmiş, fırsat kollayan bir erkeği olan bir tipti. Ama bazı insanlar uzun vadede, evlilik, çocuk, yuva kurmak için uygun tipler değildir. Yapıları bu şekilde değildir. Hayattan istedikleri bu değildir. Jamie Vaughn o tiplerden biriydi."

Sam başını salladı. "George o zamanlar sadece bir adamdı."

"Onu uyarmıştım. Tanrım, onu uyardım ama... bilirsiniz, dinlemedi. Adam aşıktı. O sadece şehvet içindeydi. Aşk kalıcıdır, şehvet değil. Arzusu geçince de yoluna devam etti." Luciana tiksintiyle başını salladı. "O zamandan beri aynı değil. Eskisi gibi... kendinden emin ve hayat dolu değil. Sanki burada saklanıyormuş gibi. Ama mali durumunun ne kadar kötüleştiği hakkında tek kelime etmedi. Gerçekten o kadar kötü mü?"

Tori, "Bu çaresiz bir durum," dedi.

"Ve bu yüzden, bundan onun sorumlu olduğunu mu söylüyorsunuz?" Luciana sesini yükselterek konuştu. "Kendi yeğenini kaçırdığını mı? Tanrım, Izzy'yi kızı gibi sever. Ona asla zarar vermez."

"Bazı insanlar için sevgi bir yere kadar, özellikle de kendi başları beladaysa," dedi Tori kesin bir ifadeyle. "Kendini korumak her şeyin önüne geçer."

"Buna inanamıyorum. İnanamıyorum..." Luciana feryat etti. "O benim kardeşim!"

Ona zarar vermez."

"Bunu bilemeyiz, şimdi olmaz," dedi Sam açıkça, gerçekler ortaya **ç ı k m a y a** başlamıştı. "Eğer söyledikleri doğruysa, kim bilir neler yapabilir."

Kim bilir ne düşünüyordur."

"Ya da ona kim baskı yapıyor," dedi Tori. "Birinin onu savunmasız bir konumda tutması mümkün. Bankalar böyle şeyler yapmaz ama mali sıkıntıdan kurtulmak için başka birine gittiyse ya da bu Jamie Vaughn dediğiniz kadar soğukkanlıysa, burada olan şey bu olabilir."

"Oh Tanrım!" Luciana yıkılmış bir halde inledi. "Ne yapacağız?"

"Bize doğruyu söyleyerek başlayın. Fidyeye talebinin iki milyon olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Sam.

"Bu, ikinizin şu anda sahip olduğu toplam mal varlığıyla yaklaşık olarak örtüşüyor. Ama sorun şu ki, iki milyon George'u bu delikten çıkarmaya yetmez. Gördüğümüz kadarıyla yakınından bile geçmiyor."

"Bu ona biraz zaman kazandırır mı?" Sam sordu.

"Belki," diye yanıtladı Tori, ikna olmamıştı. "Eğer gerçekten parası varsa. Kriptoda ne kadar *paran* var?"

"Aşağı yukarı iki yüz bin dolar değerinde."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, olanları, bildiklerini, çektikleri çeşitli ipuçlarını ve nihayet Isabella'nın neden kaçırıldığına dair bir resim oluşturmaya başladıklarını düşündü. "Bu çok anlamsız görünecek ama George son zamanlarda evinde herhangi bir çalışma yaptı mı?"

"Ne tür?"

"Ahşap işleri? Dolap? Belki de büyük bir raf ünitesi."

"Hayır," dedi Luciana ve Sam'e baktı.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Yani, eğer söylediğiniz kadar başı beladaysa, neden böyle bir şeye para harcasın ki?"

"Adı iki dedektifimizin üzerinde çalıştığı bir cinayet soruşturmasında ortaya çıktı. Fred Weltz adında yerel bir marangoz. Bu bir şey çağırıştırıyor mu?"

Sam ve Luciana başlarını salladılar.

Tori, "Yakın zamanda George'a tüm bunlarla bağlantılı olabilecek bir inşaat projesi için yönlendirildi," dedi. "Sam, George'a bu iki yüz bin dolarlık kriptoyu sen mi verdin?"

"Bugün erken saatlerde cüzdanına havale ettim. Bize bu gece her şeyi hazır etmesi gerektiğini çünkü bir sonraki adım için telefon geleceğini söyledi."

"Bir sonraki adım ne olacaktı?"

"Bilmiyoruz. George'un fidyeyi transfer edeceğini ve Izzy'yi nereden alacağımızı söyleyeceklerini düşündük."

Braddock odaya geri döndüğünde Tori'ye , "Her neyse, şu anda aşağı iniyor olabilir," dedi. "George harekete geçti. Nolan da onu takip ediyor ama şehrin güneyinde, kırsal kesimde. Gecenin bu saatinde gidilecek tuhaf bir yer. Acele etmeliyiz."

Tori ayağa kalktı ve Braddock'u takip ederek ön kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasına baktı. "Yani ona iki yüz bini verdin. Başka bir şey var mı?"

"Şey..." Sam Luciana'ya baktı. "İşte mülk." "Mülk mü?" Tori sordu. "Ne mülkü?"

"Ailemizin New Mexico'daki eski çiftlik arazisi," diye yanıtladı Luciana. "San Mateo'da mı?"

"Burası yıllardır bir çiftlik değildi. Artık çoğunlukla çalılık, hayvanların başıboş dolaştığı bir yer. George birkaç yıldır benim payımı ona satmam için baskı yapıyordu. Evrakları hazırladı, ona satmam için beni zorladı ama ben bunu yapmaya hazır değildim. Oraya hala biraz bağlılığım vardı. Orada büyüdük ve ben ... Şey, sadece hazır değildim. Orasının bir tür genel gayrimenkul gelişimine dönüşmesini istemedim. Gerçekten aptalca."

"Bu konuyu sana en son ne zaman açtı?" "Tori..."

Braddock kapıda durarak söyledi.

"Dur bakalım. Luciana, en son ne zaman seni ona satman için zorladı?"

"Belki altı ay önce. Evrakları getirdi. Arazi için bana yarım milyon vereceğini söyledi."

"Ve sen hayır mı dedin?"

"Bunu düşüneneğimi söyledim ama yine de peşini bırakamadım. Orası annemle babamın yeri. Sadece bunu yapmak istemedim."

"Arazi için bir değer tespiti yaptırdı mı?"

"Hayır, o zaman değil. Yani, birkaç yıl önce bir tane vardı ve o zamanlar belki yarım milyon değerindeydi, yani benim payım iki milyondur."

yüz elli bin, ama dediğim gibi-"

"Ve birkaç ay önce size yarım milyon teklif etti. İki katına çıkardı. Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bunun için daha fazla ödemeye istekli olduğunu ve arka tarafta bunu yapabileceğini düşündüm."

"Bunu neden istediğini sana söyledi mi?" Tori sordu.

Luciana omuz silkti. "Emlak işinde. Sanırım burayı satın satamayacağını ya da geliştirip geliştiremeyeceğini görmek istedi."

"Neden şimdi imzaladın?"

"Fidyeyi kendisinin karşılamasını istemedik, bu yüzden kaçırana ödediği iki milyonu geri ödememizin bir parçası olarak araziye ona verdim."

"Aslında iki milyonu yok," dedi Tori. "Arazinin değerinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Fırça fırçası," dedi Luciana.

"Yine de senden satın almak istedi. Bu konuda sizi defalarca rahatsız etti. Ve son zamanlarda size tam değer biçmeyi teklif etti."

Luciana boş gözlerle ona baktı.

"Haydi. Gitmeliyiz," diye ısrar etti Braddock. "Bizimle oynuyordu, değil mi?" Sam söyledi. "Korkarım öyle."

Tori Braddock'un peşinden koşmak için döndü.

Braddock dışarıda telefonunu çıkardı ve Steak'i aradı. "Sen ve Eggleston atınıza binin. Gece henüz bitmedi."

Tori Zagaros'u aradı. "İki şey. JV Enterprises. JV muhtemelen Jamie Vaughn adında bir kadın. Santo'nun eski bir kız arkadaşı ve bir zamanlar iş ve eğlenceyi karıştırmış. Onu bulun."

"Jamie Vaughn. Anladım. İki şey söyledin."

"New Mexico'da, Albuquerque'nin kuzeybatısındaki arazi." "Ne olmuş ona?"

"Terk edilmiş bir çiftlikten daha fazlası." Az önce öğrendiklerini açıkladı. "Orada gizli bir değer var ve ya Santo ya da taşakları mengenede olan biri bunun peşinde."

YİRMİ BİR

"ELMA ASLA AĞAÇTAN UZAĞA DÜŞMEZ"

"Uranyum mu?" Tori tekrarladı, gözlerini kocaman açarak Braddock'a baktı. "Bir uranyum madeni mi?"

"Evet," diye yanıtladı Zagaros. "San Mateo'nun dışındaki çiftlik New Mexico'da yakın zamanda uranyum yataklarının keşfedildiği bir bölgede yer alıyor."

"Peki Luciana ve George Santo arazinin ve maden haklarının sahibi mi?"

"Evet."

"Bu birikintiler ne kadar büyük?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Bir gazete makalesi önemli olabileceklerini öne sürüyor. Eğer çıkarılacak uranyum varsa, bunun çok çok milyonlar değerinde olabileceğini düşünebiliriz."

"Bunu doğrulayan bir şey var mı?"

"Bölgedeki uranyum yataklarından mı? Evet," dedi Zagaros. "Yakınlarda farklı bir parselde faaliyete başlayan bir maden şirketi var. Tahmin etmem gerekirse Santo ve birlikte çalıştığı her kimse bunu biliyor. Meselenin araziyle ilgili olduğunu düşünüyorsanız, bahse girerim ki birileri maden araştırması yapmış ve madencilik yapmaya değer olduğunu fark etmiştir."

Tori, "Eğer haklıysak ve araziyi almak için bu kadar uğraşmışlarsa, o zaman mevduat oldukça fazladır," dedi ve düşüncesini tamamladı. "Tamam, Jamie Vaughn hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Evet, bekle." Zagaros bir an için sustu. Braddock,

"Şimdi tüm bunların neyle ilgili olduğunu biliyoruz," dedi.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Tori.

"Tori, hâlâ Vaughn üzerinde çalışıyoruz ama kurduğun bağlantıyı anlıyorum. Albuquerque'de birkaç işyeri var.

Santo ile olanlara ek olarak, onun adını veya JV Enterprises'ı da buldum. Ticari gayrimenkuller, restoranlar ve barlarla yakından ilgileniyor."

"Hepsi yasal mı?"

"Öyle görünüyor, ama Albuquerque Polisi ve oradaki bazı Büro çalışanlarıyla konuştuk. Görünüşe göre Vaughn Albuquerque'de çok tanınan bir isim. Jamie Vaughn'un kendisinin bir suç kaydı yok ama büyükbabası, babası ve amcaları kötü şöhretliymiş. Hırsızlık, gasp, tefecilik, bahisçilik, uyuşturucu ve birkaç şüpheli cinayet. Kurnaz işletmecilerdi ama hepsinin dosyası santim kalınlığındaydı. Şimdi hepsi ölmüş durumda, ancak Jamie bu olaydan sonra evrim geçirmiş ve belki de suçluluğunu daha gizli tutmuş gibi görünüyor. Oradaki polis onun kim olduğunu biliyor. Adı zaman zaman ortaya çıkıyor, ancak zaman zaman sorgulansa da hiçbir zaman herhangi bir şeyle suçlanmadı."

"Armut dibine düşer."

"Doğru," diye yanıtladı Zagaros. "Vaughn çok zeki ve olayların dışında kalan biri olarak tanımlanıyor. Oradaki bir polis çavuşu, muhtemelen polisin önüne geçmek için departmanda kaynakları olduğunu söyledi. Araştırmaya devam edeceğiz." Telefonu kapattı.

Steak ve Eggleston hemen arkalarında, ışıklar ve sirenlerle 25. Cadde'de güneşe doğru ilerliyorlardı.

"Nolan, şimdi nerede?" Braddock telsizden sordu.

"Hala 25'in güneyinde. Şehrin 20 mil dışında diyebilirim. Sen neredesin?"

"25'teyiz, arayı kapatmaya çalışıyoruz. Gözün hala onun üzerinde mi?"

"Evet. Burası dümdüz, trafik yok. Arka lambalarını görebiliyorum. Çeyrek ila yarım mil ileride olduğunu tahmin ediyorum."

"Yaklaşabilir misin?" Tori sordu.

"Saklanacak hiçbir yerim yok. Sadece ben ve o varız. Altısını kontrol ediyorsa beni fark edecektir. Zaman z a m a n farlarımı kapatıyorum ve farklı bir görünüm vermek için ay ışığını kullanıyorum."

Nolan'ın ikilemini anladılar. 25. Otoyol düz ve çoğunlukla düz bir yoldu. Dikiz aynasından baktığınızda

kilometrelerce arkayı görebilir.

"Bir saniye bekle," dedi Nolan. "Yanıp sönen bir dönüş sinyelim var. Will, sola dönüyor."

"Nereye?"

Tori GPS haritasını ileri doğru kaydırmaya başladı.

"Dayan. Dayan," dedi Nolan. "142. Bölge'nin güneydoğusuna dönüyoruz."

Tori kaydırmaya devam etti. "İşte. On beş mil geride olduğumuzu söyleyebilirim."

Braddock hızlanarak, "Nolan, artık tüm bunların ne anlama geldiğini biliyoruz," dedi, hız göstergesi seksene yaklaşıyordu. "Santo bizi Izzy'yi kaçıran insanlara götürüyor. Onu kaybetmeyin. On dakika gerideyiz, kışınızı kaldırıp size doğru geliyoruz."

* * *

George öfkeyle direksiyonu sanki içinden su çekmeye çalışıyormuş gibi kavradı. Artık Manchester Körfezi'nin iyice güneyindeydi.

Kırsal kesimin derinliklerinde, 25. Otoyolda güneye doğru ilerlerken gösterge panelindeki GPS sistemini kontrol etti. Yolun her iki tarafı da dikenli tellerle çevriliydi ve zaman zaman büyük yuvarlak saman balyaları görünüyordu. Yolun kendisi sessizdi, nadiren başka bir araç geçiyordu. Manchester Körfezi ile bir sonraki büyük kasaba olan, otuz mil güneydeki Pierz arasında çok az mesafe vardı. Dikiz aynasına baktığında, arkada uzakta bir far kümesi gördü.

Direksiyonu yumrukladı.

Bu noktaya gelmesine nasıl izin verdin?

Son birkaç aydır, Luciana onu borçları konusunda ilk kez, gerçekten tehdit ettiğinde bu soruyu kendine çok sormuştu. O zaman Luciana'ya çiftlik için yarım milyon teklif etmişti. Bu her şeyi halledebilirdi ama Luciana reddetmeden önce iki arada bir derede kalmıştı. Henüz hazır değildi.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Daha fazla zaman yok George," diye yanıtladı Jamie. "Beklemekten bıktım."

Luciana'ya baskı yapmaya devam ederse Luciana şüphelenecekti. Araziyi satmasını neden bu kadar çok istediğini bilmek isteyecekti. Aptal değildi, Sam de öyle. Başlayacaklardı

kendileri araştırıyorlardı. Ve eğer değerinin ne olduğunu, gerçekten ne kadar değerli olduğunu öğrenirlerse, bunu kabul eder miydi?

Kız kardeşi özünde bir çevreciydi. Hep öyleydi. Çocukken babaları her tavuk öldürdüğünde ağlardı. Bu yüzden çiftliğin bir golf sahasına, tatil köyüne ya da konut sitesine dönüştürülmesini istemiyordu. Hayvanlara bırakılması gerektiğine inanıyordu. Araziye bu kadar bağlı kalmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Elimde hiçbir koz yok," demişti George birkaç ay önce. "Maddi durumu iyi olan birini araziye bana satmaya zorlayamam. Ona iki katını teklif ettim ama hayır dedi."

"Birinden nasıl yararlanırsın biliyor musun George? Onlar için en önemli olan şeyi alırsın."

Teklif edilen şeyin ciddiyetini anlaması bir anını almıştı. "Delirdin mi sen?"

"Ya öyle yaparım ya da hepsini yok ederim, böylece mülk sana kalır." Kadının söylediklerine inanamıyordu. "Hepsini öldürmek mi?" "Ya da kısa bir süreliğine birini alırım."

"Adam kaçıranlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Parayı bulamazsan *başına* ne geleceğini biliyorum. Borcunu bu şekilde ödersin. Bu şekilde delikten çıkarsın ve sonunda çok ama çok zengin olursun. Ve sen de bu işte bir rol oynayacaksın. Büyük bir rol."

"Polisin şüphelenmeyeceğini mi sanıyorsun? Bir noktada beni araştırmayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Onlara bakacakları başka birini verirsek olmaz."

Son birkaç aydır Isabella'nın etrafında çok zaman geçirmişti. Ona ve Carson'a okulu ve oraya nasıl gittiklerini sormuştu. İkisinin bisiklete binişlerini izlemişti. Carson'ın mahallede her zaman birlikte bindiği bir grup arkadaşı vardı. Isabella'nın pek çok arkadaşı vardı ama okula birlikte gittiği kimse yoktu. O daha savunmasızdı.

"İstedığimizi aldığımız sürece ona bir şey olmayacak."

"Peki ya yapmazsak?"

Jamie soğuk bir sesle, "Bunu yapalım George," dedi. "Kız kardeşini ve kocasını nasıl zorlayacağını düşün. İkisini de kandırman gerekecek."

Kız kardeşi son derece vicdanlı biriydi. Belki de Katolik suçluluğuydu, asla borçlu olmak istemezdi, insanlara bir şey borçlu olmak istemezdi, tüm hesaplarının ödendiğinden emin olurdu. Sam'e gelince, George geçmişte onunla öğle yemeklerinde ve içki içerken kripto paralar hakkında konuşmuştu. Sam'in bu sistemde küçük bir pozisyonu vardı ve ilgisini çekmişti, sistem hakkında biraz bilgisi vardı ama henüz yeterli değildi.

Bu şekilde işe yaramasını sağlayabilirdi.

Onlara sahip olduğunu söylediği şeyle fidyeyi ödemeyi teklif edecekti. Ona borçlu olacaklardı ve kız kardeşinin bu konuda zorluk çekeceğini biliyordu. Onu bütünlemek için elinde ne varsa ona uzanacaktı: çiftlik.

GPS ekranını kontrol etti. Bir sonraki dönüş yarım mil ilerideydi, sağa dönecekti. Jamie onu hiçliğin ortasına doğru sürüklüyordu.

Dönüş için yavaşladığında dikiz aynasına baktı. Karanlıktı. Arkasında kimse yoktu. Sağa dönüp tekrar güneğe giden çakıllı bir yola saptı. Hedefi bir mil ileride, sol taraftaydı. Yaklaşırken, sanki küçük bir tepenin üzerindeymiş gibi yükselen dikey bir ışık şeridi gördü.

Az ileride gümüş bir posta kutusunun parıltısını yakaladı ve yolun sol tarafının aniden sık ağaçlarla kaplı olduğunu fark etti. Yavaşlayarak sola döndü ve ağaçların ve çalılarının arasından sola doğru kıvrılan uzun, dar bir araba yoluna girdi. Daha geniş bir açıklığa çıktığında, parlak ışık şeridinin iki sürgülü ahır kapısı arasındaki boşluktan geldiğini fark etti. Işığın içinde Jamie'nin güvenlik battaniyesi, kası Cain duruyordu.

Arabasını park etti ve çantasıyla birlikte ahıra doğru yürüdü.

"George," diye selamladı Cain, bir adım öne çıkıp onu okşayarak. Cain'in adamları Lowe ve Rust onun biraz gerisinde duruyordu. Silahları görünmüyordu ama yanlarındaydı, Santo bundan emindi. Ahırın içinde, arka tarafa park edilmiş siyah bir Suburban vardı. Yolcu tarafının her tarafı ezik ve çizikti.

"SUV'a ne oldu?" diye sordu, çantasını göstererek.

"Akşamın erken saatlerinde küçük bir ... hareketlilik. Bu da sizi ortaya çıkarmamızı sağladı." Cain döndü ve onu içeri götürdü.

Jamie sağ taraftaydı, büyük bir katlanır masada rahatça oturuyor ve viskisini yudumluyordu.

"Jamie," dedi George otururken ve evrak çantasını önündeki masaya bırakırken.

İçkisini bitirmeden önce başını salladı, sonra kendine bir tane daha doldurdu, bir tane de onun için doldurdu ve bardağı masaya doğru kaydırды. Ona bakarken bir yudum aldı.

Birbirlerini görmelerinin üzerinden iki ay geçmişti. Her zamanki gibi göz alıcıydı. Bir anlaşmayı sonuçlandırırken, kapanış soğuk bir Ekim Cumartesi gecesi, ıssız bir yerdeki oluklu çelik bir ahırda olsa bile, her zaman makyaj yapardı. K a d ı n ı n görüntüsüne bakarken zihni bir an için birlikte oldukları zamanları düşünmekten kendini alamadı. Koyu renk teni, koyu kahverengi gözleri ve bu gece şık bir şekilde toplanmış düz siyah saçlarıyla kıvrımlıydı. Siyah deri bir ceket, ona uygun bir pantolon ve botlar giymişti; beyaz ipek bluzunun V yakası altındakini fazlasıyla belli ediyordu. Beş yıl önce bir partide ilk kez karşılaştıklarında da aynı çekici görünüme sahipti.

O gece ilk hamleyi yapan oydu. Onunla yakınlaşmasının nedeninin tamamen finansal olduğunu çok geç fark etmişti. Onun restoran fikrini beğenmiş ve yatırım yapmıştı. Kendisinin de menüde olması işin bonusuydu.

Onunla kuracağı geleceğin hayallerinin hislerini köreltmesine izin vererek sert bir şekilde düşmüştü. Kendisine karşı gerçekten dürüst olduğu anlarda, takıntısının onu elindeki görevden, onu en başta kendisine çeken şeyden, restoranlardan ölümcül bir şekilde uzaklaştırdığını biliyordu. Hepsi güçlü bir başlangıç yapmış olsa da, zaman içinde uyarı işaretleri ortaya çıkmış, başlangıçtaki güçlü patlamanın ardından işlerde küçük ama istikrarlı düşüşler yaşanmış, bu da nakit akışında giderek artan sorunlara yol açmıştı.

Gözünü finans topundan ayırmayan Jamie, işaretleri gördü, onu uyardı, odaklanması için baskı yaptı, ama yakalandı

Bir sisin içinde büyüdü ve çok geç olana kadar, içinden çıkamayacağı bir finansal ölüm sarmalına girene kadar yavaş yavaş içine düştüğü çukurun farkına varmadı.

Daha fazla mali kaynağa sahip olduğu için fırtınayı daha iyi atlattı. Çıkarları daha çeşitliydi ve çok daha iyi sermayelendirilmişti, ancak yine de ağır bir mali darbe aldı ve böyle şeylere memnuniyetle katlanmadı. Bir süre için ona finansal bir can simidi uzattı, felaketi önleyeceğini ve yatırımının gecikmiş bir geri dönüşüne yol açacağını umarak operasyona para pompaladı. Restoranlar iyi yerlerdeydi ve düzgün bir şekilde uygulandığı takdirde konsept için bir pazar vardı. Ne yazık ki, restoranlarda sık sık olduğu gibi, iniş bir kez başladığında durdurulması imkansız hale geldi.

Jamie ilişkilerini bitirdiğinde, bunu iyi karşılamadı. Yaşadıklarını yeniden canlandırmak için çaba gösterdi. İşte o zaman onun diğer yüzünü gördü. Onun iş dünyasına acımasız yaklaşımının tamamen meşru bir temele dayanmadığını ilk kez o zaman öğrendi. Cain, Lowe ve Rust'la birlikte onu ziyaret etti. Artık telefonla aranmayacak, ofisine ya da evine habersizce gidilmeyecekti. "Ve bir şey daha."

"Ne?"

"Ona hatırı sayılır bir miktar borcunuz var."

"İş bu," diye meydan okurcasına cevap verdi George, onu tehdit etmesi için birini göndermesine gücenmişti. "Riskleri biliyordu ve anlaşmaları imzaladı."

"Konumunu takdir ediyorum," dedi Cain makul bir şekilde, sonra da karnına bir yumruk indirdi. Bacakları hemen gevşedi ve nefes nefese kaldı. Cain onu tuttu ve yeni gerçekliğini açıkladığı masasına geri götürdü.

"Jamie hatırı sayılır miktarda para kaybetti. Ona göre bunun nedeni sizin beceriksizliğiniz. Senden onu bütünleştirecek bir plan yapmanı bekliyor. Anlıyor musun, George?"

Restoranları yeniden canlandırmak için her türlü seçeneği araştırdı ama artık çok geçti. Bir yıl önce her şey yerle bir olmuştu. O zaman Cain'in ziyaretleri daha sık ve rahatsız edici olmaya başladı.

yükümlülüklerini hatırlattı. Son seferinde, Cain daha bir şey söyleyemeden George, "Onunla konuşmamız gerek," dedi.

"Haklısın, biliyorsun," diye yanıtladı Cain. "Çünkü sana bir teklifi var."

Onun evinde buluştular. Masanın üzerinde bir şişe tekila duruyordu ve kadın ikisine de birer içki doldurup adama bir belge uzattı.

"Bu ne?" diye sordu, kapak sayfasını çevirerek.

"Sadece oku."

Bu, Luciana ile kendisine ailelerinden miras kalan çiftlik arazisinin mineral araştırmasıydı. Bir tane yaptırma fikriyle oynamıştı. Jamie'yle bu konuda konuşmuştu. O da hatırlamıştı.

"Sizin arazinize komşu bir arazide maden ocağı açan bir şirketin sahiplerinden birini tanıyorum. Onun arazisinde önemli miktarda maden yatağı var ve bunlar sizinkine de sığıyor."

Raporu okuduğunda yaşadığı ilk coşkuyu hatırlıyordu. Kısa sürmüştü.

"Bu iş şöyle olacak," dedi Jamie. "Seni beladan kurtarabilirim. Karşılığında çiftliği alırım. Hatta sana bir parça, iyi bir parça, kârın yüzde yirmisini veririm ama araziye bana vermek zorundasın."

"Sadece sana mı vereyim?"

Kadın sadece ona baktı. Evet, bunu ona vermek zorunda kalacaktı.

"Luciana'yı yıllardır bana satmaya ikna etmeye çalışıyorum," dedi. "Burayı lanet olası hayvanlara bırakmak istiyor."

"Son değerlendirme neydi?"

"Yarım milyon. Kendi payı için yarısını teklif ettim ama reddetti."

"Ona tüm miktarı teklif et."

"Yarım milyonum yok." "Seni kazıklayacağım."

Gözünü çiftliğe dikmişti. Bu şekilde bir bütün olacaktı ve sonra biraz daha. Madenin potansiyel getirisi çok sarhoş ediciydi. Her şeyi ayarlamıştı; sadece araziye ihtiyacı vardı. Onu durduracak hiçbir şey yoktu. Sonuna kadar götürecekti.

Ve şimdi buradaydılar. Sınırdaydılar.

Jamie şişeyi katlanır masaya doğru kaydirdi ve kendine sert bir içki daha doldurup büyük bir yudum aldı.

"Sakin ol. Takip edilmediniz, değil mi?" "Hayır."

Gözlerini kaldırdı ve hâlâ ahır kapısının dışında duran Cain'e baktı. Cain arkasına baktı ve başını salladı.

"Izzy nerede?" George sordu.

"Önce iş."

Evrak çantasının kilidini açtı ve kâğıtları çıkardı. "Çiftlik benim, özgür ve temiz. Bu gece imzaladı. Kocasının şahitliğinde."

Jamie anlaşmayı okudu ve başıyla onayladı. Bitirdiğinde elini çantasına attı ve bir tomar kâğıt daha çıkardı. "İşte anlaşmamız."

"Peki ya benim yüzde yirmim?" "Oku."

* * *

Braddock çakıllı yoldan sağa döndü ve kenara çekildi. Steak arkasından yaklaştı. O ve Eggleston yeleklerini giyerek hızla Tahoe'ya bindiler. Steak, Tori ve Braddock'a kulaklıklarını verdi ve iletişim kontrolü yaptılar.

Braddock farları kapalı bir şekilde arabayı sürerken Tori, "Nolan yaklaşık bir mil ileride," dedi.

"Geldiğimizi görmeyecekler mi?" Biftek dedi. "Farlar kapalı olsa bile. Fren yaptığınızda arka lambalar yanıp sönecek."

"Beni görmediler," dedi Nolan hoparlörden. "Neredesin?"

"Garaj yolunun girişindeki hendeğe yığılmış. Arabamın hemen arkasına gel. Ağaçlar yeterince sık, seni görmemizi engelleyeceklerdir."

Braddock, Nolan'ın önerdiği gibi yaptı ve arkasına park etti. Sonra dördü birden Tahoe'dan inip yol boyunca koşarak onu hendekte kamburlaşmış halde buldular.

"Yukarıda mı?" Braddock araba yoluna bakarak sordu. Dikey bir parlak ışık şeridi seçebiliyordu.

"Evet," dedi Nolan. "On beş, yirmi dakika oldu." "Kaç kişiler?"

"Bilmiyorum. Buradan içeriyi göremiyorum ama Santo'dan başkalarının da olduğunu biliyorum. Garaj yolunun otuz metre yukarısına gizlice çıktım ve yanına park ettiği bir cipi fark ettim."

Braddock Tori'ye baktı. "Sanırım acil müdahale ekibini getirmeliyiz."

"Buraya gelmek ne kadar sürer?" "En az yarım saat."

"O kadar vaktimiz olmayabilir."

Braddock, çağırışı telsizle bildiren Steak'e baktı. "Daha yakından bakmak için harekete geçelim. Nolan, sen burada pozisyonunu koru."

"Ne? Neden?"

"Yelek yok."

Nolan kendine baktı. "Bu noktayı kabul ediyorum."

Steak Braddock'a bir kulaklık uzattı, o da Nolan'a verdi. "Ve merkezle telsizde kal."

Dördü de araba yolunun sol tarafına doğru ilerleyerek ağaçlara yakın durdular. Açıklığa çok az kala durdular. Braddock arkasına baktı ve Steak'e başıyla işaret etti. Ayakları her zaman hafif olan usta geyik avcısı, ağaçların kenarına doğru sürünerek ilerledi, bu da onu ahırdan yaklaşık otuz metre uzağa götürüyordu. Araba yolunun solundaki dar çukura yüzüstü uzandı ve küçük dürbünüyle etrafı taradı.

Birkaç dakika sonra sürünerek onlara geri döndü.

"İki adam görebiliyordum. Birinin sırtı bana dönüktü. Diğeri daha içeride duruyordu. İkisi de ahırın sağ tarafına bakıyordu. Orada ne var, bilmiyorum. Tahminimce Santo ve konuştuğu kişi. Ahırın diğer ucunda da tıpkı ön taraftaki gibi çift sürgülü bir kapı var. Bir ya da iki ayak açık gibi görünüyor."

Braddock saatini kontrol etti. "Nolan, acil müdahale ekibinin tahmini varış süresi?"

"Yirmi dakika."

Bir an düşündü ve sonra Tori'ye baktı. "Izzy burada mı?"

Tori bir an düşündü. "Herkesi görebileceği bir yerde takas yapmazlardı. Amcası George'un orada her ne anlaşma yapıyorlarsa onu yaptığını görebileceği bir yerde."

"Emin misin?"

"Kesinlikle mi? Hayır, ama mantıklı."

Braddock bir an için sakalını sıvazladı. "Bu yeterince iyi değil. Kesin olarak bilmemiz gerekiyor." Steak ve Eggleston'a baktı. "Siz ikiniz karşıya geçin ve ahırın arka tarafına doğru ilerleyin. Tori ve ben ön tarafa doğru ilerleyeceğiz."

* * *

George belgeyi okumayı bitirdi. Santo Enterprises başlığının altında kendi imzası için, holding şirketlerinden biri olan JV Financial'ın notunun altında da Jamie için birer satır vardı. Sözüne sadıktı: Bir kez kâr elde edildiğinde kârın yüzde yirmisini alacaktı. İşin yeni **y a n ı**, üç yıl boyunca onu desteklediği için, karını tamamlayana kadar karından alacaklı olacaktı.

"Restoranlarda birlikte olmamıza rağmen hiç mi zarar etmiyorsun?" George başını sallayarak sordu. Elinde tüm kozlar vardı ve bunları kullanmaya niyetliydi.

"Maden işletmesini ben finanse edeceğim ve tüm bunları kız kardeşinin bu çalılık alanı sana devretmesi için yapmak zorunda kaldım. Tüm riski ben alıyorum, o yüzden paramı önce ben alacağım."

Başka seçeneği yoktu.

"Tamam." Evrak çantasının içindeki kaleme uzandı ve anlaşmanın her iki kopyasını da imzaladı, sonra onları Jamie'ye geri uzattı, o da karşı imzayı attı. Jamie bir kopyayı ona geri verdi ve o da çantasını açıp içine yerleştirdi. Rahat bir nefes aldı. Anlaşma onu mali sıkıntıdan kurtarmıştı. Geriye sadece bir parça iş kalmıştı. "Şimdi, Izzy nerede?"

"O burada değil."

"İstedığınızı aldınız. Şimdi nerede o?" "Onu geri alamazsın."

George açtığı evrak çantasının üstünden Jamie'ye baktı. "Anlaşmamız bu değildi. Izzy bir kozdu. İşe yaradı. Luciana'dan çiftliği istememe bile gerek kalmadı. O sadece vazgeçti. Şimdi Izzy'yi geri alacağım. Anlaşma buydu."

"Çalışkan yeğenin bu sabah kaçtı. Bodrumdan çıktı, ilçe yoluna kadar koştu ve neredeyse bir teslimat kamyonu şoförüyle kaçıyordu."

"Neredeyse mi?"

"Pas vuruldu ve sürücü ve Biz var Isabella geri içine bodrumda."

"Onu geri aldın. Nedenini anlamıyorum-"

"Onu kovaladığımızda beni gördü. Beni tanıdı. Kabil'i, Rust'u ve Lowe'u gördü."

"Ne diyorsun sen?" George az sonra ne olacağını çok iyi bildiğinden sordu.

"Şimdi bak, bununla ilgileneneceğiz, ama o geri dönemez."

"Peki ya sana ödediğim iki milyon?"

"Ağabeyin ve kız kardeşinin kızlarını geri almalarına yardım etmeye çalışırken kaybettiğini mi?" Jamie omuz silkti. "Parayı aldık ve kaçtık. Seninle ve onlarla oynadık. Bırakalım da ortalık yatışsın. Bu restoran fiyaskosuyla finansal açıdan yumuşak bir iniş yapmanı sağlayacağım ve bundan bir yıl sonra madeni işletip birlikte bir servet kazanma sürecine gireceğiz."

* * *

Braddock ve Tori, Steak ve Eggleston'ın önlerinden gitmesine izin verdikten sonra yolun sol tarafındaki ağaçlara yakın durarak ilerlediler. Ağaçların kenarına geldiklerinde durdular. Şimdi ahır kapısına doğru ilerliyorlardı ve arabalar da -bir Escalade ve Santo'nun BMW'si- aralarında kalmıştı.

"Ben Escalade'in arkasına gidiyorum," diye fısıldadı Braddock. Silahı sağ elinde aşağıya doğru sallanırken, Tori hemen arkasında olmak üzere, çimlerin arasından cipin arkasına doğru yirmi metreyi hızla kat etti.

Ahırın içinden yüksek sesler duyular.

Braddock, "İçerisi ısınıyor gibi görünüyor," dedi.

"Santo ve... iki adam daha görüyorum," diye yanıtladı Tori. "İçeride en az bir kişi daha olmalı."

"Biftek, duydun mu?"

"Anlaşıldı. Neredeyse arka taraftayız."

* * *

Jamie, "Senin yüzde yirmin bir servet değerinde olacak," diye ısrar etti. "Bu işin peşini bırakmalısın."

"O sadece küçük bir çocuk."

"Başka yolu yok," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

* * *

"Arka taraftayız," dedi Steak. "Ahır kapısına doğru ilerliyoruz. İçerisi gergin görünüyor."

"Ne dediklerini anlayabiliyor musun?"

"Hayır, birbirlerinin üzerinden konuşuyorlar. Tek bildiğim, her ne ise, yüksek sesle söyledikleri."

Braddock sola doğru bir adım attı ve ahırın sol ön köşesine doğru koştu. Tori durdu ve Escalade'in içine hızlıca bir göz attı ama kimseyi göremedi.

Ahırı kontrol etti ve sonra Braddock'a katılmak için koştu. Braddock açıklığa doğru bir adım attı ama Tori onu durdurdu. Onun önüne geçti, ön tarafa doğru süründü ve diz çöktü, sonra köşeden bakmak için öne doğru eğildi.

* * *

George gözlerini kapattı. Son düşüncelerinin, kendisine gülümseyen yeğeni, onun eğlenceyi seven en sevdiği amcası olmasını istiyordu. Zihninde bir dua okudu:

Selam sana Meryem, lütuf dolu, Rab seninledir. Kadınlar arasında kutsanmışsın ve rahminin meyvesi İsa kutsanmıştır. Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi, şimdi ve ölüm saatimizde biz günahkârlar için dua et. Baba'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a yücelik olsun.

Hızla ayağa fırladı ve çantasından tabancasını çıkardı. "Anlaşmamız bu değil, Jamie!"

Kendi silahını ona doğru doğrulttu. Cain ve diğer iki adamın da onu nişan aldıklarından hiç şüphesi yoktu.

"George, hadi ama dostum," dedi Cain. "Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyorsun."

"Düşün," dedi Jamie öne doğru eğilerek. "*Düşün!* Kendi pisliğinden kurtuldun. Bu yola girdiğimizde riski biliyordun. Bu her zaman bir olasılıktı."

"Bunların hiçbiri o küçük kızın suçu değil.
Hiçbiri!" "Hayır, değil, senin suçun."

* * *

Tori köşeden baktı.

Santo, "Beni ona götürün, ben de onu ikna edeyim," diye yalvardı. Elinde bir silah vardı ve kadın da diğerleri gibi ona bir silah doğrultmuştu. "Ona hiçbir şey söyleyemeyeceğini söyleyebilirim. Beni dinleyecektir Jamie. Dinleyecektir! Sadece beni ona götür. Dinlemesini sağlayabilirim."

"O burada değil," diye fısıldadı Tori. "Izzy burada değil." "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu *senin?*" diye bağırdı kadın. "Dinliyor musun!" Santo da bağırdı. "O on iki yaşında!"

"Oh Lanet olsun." Braddock mırıldandı olarak Santo's
kavrama üzerinde ve silah sıkıldı. "*Polis!*"
Santo ateş etti.

* * *

Çatlak! Çat!
Çat! Boom!
Boom!

George'un ilk atışı Jamie'yi göğsünden vurdu. Kızınki ise sol omzuna isabet etti. Tetiği tekrar çekti. *Çat!*

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

İkinci kez vurulduğunda sağa doğru düştüğünü hissetti. Düşerken Jamie'nin gözlerini kocaman açtığını, ağzının açık kaldığını ve boynundan kan fışkırdığını gördü.

* * *

"*Polis!*" Braddock tekrar bağırdı.

Tori oldu hala Diz çökmek, ama vardı kenarlı dışarı a
küçükaçısını geliştiriyor.

Kadının en yakınındaki adam onlara doğru baktı. Sol elinde silah olan bir adamın sırtı onlara dönüktü. Diğerisi ise ayakta duruyordu.

daha uzakta, ahırın ortasında, onlara doğru bakıyordu, üç adam gevşek bir üçgen oluştuyordu.

Biftek ısılık çaldı. "*Buraya da!*"

* * *

Cain hızla ahırın önüne baktı. Braddock ve Hunter köşeden bakıyorlardı. Arkasına baktığında arka kapıda iki kişi daha gördü. Aşağı baktı. Jamie gitmişti, gözleri cansızdı. Santo yerde yatıyordu, soluk soluğaydı, vücudu titriyordu.

Dışarıda daha fazla polis olsaydı, şimdiye kadar içeri girmiş olurlardı.

Sadece onun üçü onların dördüne karşı.

Anahtarlar hâlâ Suburban'ın kontağında duruyordu. Rust ve Lowe'a baktı ve gözlerini cipe çevirdi. Rust araçtan otuz metre, Lowe ise yolcu tarafından on beş metre uzaktaydı. Onlar da hesap yapmışlardı.

* * *

"Will," diye uyardı Tori, sol taraftaki adamın gözlerini izleyerek. "Kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünüyorlar."

"Biftek?"

"Batıyor patron," diye yanıtladı Steak. "Gerçekten batıyor." "*Yapma!*" Braddock seslendi.

* * *

Cain önce Rust'a sonra Lowe'a baktı.

Lowe ağzından kaçırıldı, "Git!"

Cain, Suburban'a doğru koşarken Braddock ve Hunter'a bir koruma ateşi açtı. Rust ahırın arka tarafına ateş ederken Lowe da ön tarafa ateş etti, sonra her iki adam da araca doğru döndü.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

* * *

Tori kovuldu iki kez ve eğildi Geri, silah ateşi pingleme kapalıahır kapısının oluklu çeliği, Braddock tam üstünde.

"Suburban'a doğru gidiyorlar!" diye bağırdı. İkisi de tekrar eğildi ve ateş etti.

* * *

Cain Suburban'a atladı ve çalıştırdı. "Haydi! H a d i !"
Rust sürücü tarafına doğru koştu. Kendini kaybett i , birkaç kez çarptı ve yere yığıldı.
"Lowe! Şimdi!"
Lowe, Rust'ı koruyordu. Yolcu kapısına yöneldi ve kapıyı açtı. "Ah..."
Yere yığıldı.
"Ayağa kalk! Kalkın! Kalkın! Hadi!"
Kendini yukarı çekmek için açık yolcu kapısını kullandı.
"Haydi!" Cain bağırdı, onu çekmek için sağ eliyle uzandı içinde.
Lowe tekrar vuruldu ve düştü.

* * *

Braddock, "İçlerinden biri Suburban'ı yaptı," dedi. "Çalışıyor!" Dördü birden ahırın içini ateşle doldurdu.
Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!
Adamlardan biri sürücü tarafındaydı. İkinci adam yolcu tarafına düştü. Suburban kükreyerek üzerlerine doğru geliyordu.
"Geri çekilin! Geri çekilin!" Braddock bağırarak Tori'yi yakaladı ve geriye doğru çekti.
SUV ahır kapılarına çarparak onları raylarından çıkardı.
"Dikkat et!" Braddock, Tori ile birlikte çöken kapılardan uzaklaşırken bağırdı.
SUV öne doğru kaymadan önce park halindeki Escalade'e yandan çarpmış. Ayağa fırladılar ve ateş ettiler.
Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!
Biftek ve Eggleston dışarı koştu. "Kutsal Hannah!" Steak bağırdı.
"Nolan, sana doğru geliyor!" dedi Braddock ve Steak ile birlikte Suburban'ın peşinden garaj yolundan aşağıya doğru koşmaya başladılar.

* * *

"Argh!" Kurşunlar sağ omzuna ve koluna isabet ederken Cain inledi. Sol eli kanıyordu ama direksiyonu kavradı ve arkadan ateş alarak yola devam etti.

** *

Nolan, karartılmış Suburban'ın garaj yolundan aşağıya doğru savruluşunu izledi. Çömelmiş, sağ dizini yere koymuş, karşıdan gelen SUV'ye bakıyor, sürücü tarafını hizalıyordu.

Nefes verdi ve tetiğe bastı.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

* * *

"Oh!" Cain göğsüne isabet eden patlamalara karşılık vererek nefesini tuttu.

* * *

Suburban zum yaparak yolun karşısına geçti ve havaya fırladı. Çiftlik tarlasına doğru yelken açtı, önce burun üstü indi, sonra şiddetle sola doğru döndü, tavanı üzerinde dinlenmeden önce defalarca yuvarlandı.

"Vay canına," diye mırıldandı Nolan.

Arkasını döndü. Braddock ve Steak araba yolundan aşağı koşuyorlardı.

"BEN... BEN..."

Braddock onun yanından hızla geçerken, "Hadi," dedi.

Üçü yolun karşısına geçip tarlaya doğru ilerledi. Braddock ve Steak birbirlerini kollayarak dikkatle Suburban'a doğru ilerlerken Nolan geride kaldı. Steak parçalanmış araca yaklaştı, çömeldi ve içine baktı.

Steak diz çökerek, "Bir ceset," dedi. Elini içeri uzatıp nabız kontrolü yaptı, sonra Braddock'a dönüp başını salladı. "Ölmüş."

Kuzeydeki uzak mesafede acil müdahale ekibinin yanıp sönen ışıklarını gördüler. Steak, "Birkaç dakika önce gelselerdi iyi olurdu," dedi.

Braddock Suburban'ın yolcu tarafını inceledi ve üzerindeki yatay çizikleri fark etti. El fenerinin ışığıyla çizikleri yavaşça takip etti.

"Bunlardan ne anlıyorsun?"

"Gümüş boya. Audi Q5'in boyasına benziyor."

* * *

Tori ahırın zemininde yatan Santo'nun yanında diz çöktü. Nefes nefese kalmıştı, göğsü kan içindeydi.

"Nerede bulzzy? Nerede o O mu?"Tori memnun oldum, değerlendirmek Yaraları.

"Onu ... bir yerde, bir ... evde tutuyorlar," diye mırıldandı.

"Neredeyse... kaçıyordu."

"Kaçtı mı?"

"Hepsini gördü. Onu öldüreceklerdi." "Ev nerede?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... bilmiyorum."

"Fred Wertz'i gizli kapılı bir raf ünitesi yapması için mi tuttunuz?"

Santo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Y... y...

evet." "Nereye kurulduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Jamie gönderdi..." Nefes almakta zorlanıyordu. "Sen... yapmak zorundasın

... onu bul..."

Vücudu hareketsiz kaldı.

"George!" Tori haykırdı. "Hadi, George!"

Eggs nabız olup olmadığını kontrol etti. Tori'ye baktı ve başını salladı.

Santo gitmişti.

YİRMİ İKİ

"ON İKİ YAŞINDAKİ KIZLAR PIYON DEĞİLDİR
KURBAN EDİLSİN"

Tori ve Eggleston çiftlik evine doğru koştular. Eggleston arka kapıdaki küçük bir cam bölmeyi dirsekleyerek açtı ve sürgüyü ters çevirdi. Tek katlı çiftlik tarzı eve doğru hızla ilerlediler. Isabella içeride değildi ve uzunca bir süredir kimsenin orada olduğuna dair bir kanıt da yoktu. Burası onun tutulduğu yer değildi.

"Ahır sadece bir buluşma yeriymiş," dedi Tori. "Onu başka bir yerde tutuyorlar."

Ölen kadın, dışarıdaki Escalade'de bir çantada bulunan kimliğe göre Jamie Vaughn'du. Ayrıca ahırın zemininde yatan iki adamın da kimliklerinin araştırılması gerekiyordu ama kiralık katillere benziyorlardı.

Tori, siyah dalgalı saçları ve kalın kirli sakalları olan adamlardan birinin yanında durdu. "Sana kimi hatırlatıyor?"

"Ian Pemell," dedi Eggleston.

"Evet."

"Bu Vaughn ve Santo birlikte mi çalışıyorlardı, yoksa Santo mu Vaughn'a sahipti?"

"Belki ikisinden de biraz," dedi Tori. "Eğer Santo'nun bize söylediği doğruysa. Vaughn Isabella'yla ilgili anlaşmalarını değiştirdi."

Zagaros'u aradı ve ona tüm ölümlerin isimlerini verdi, ayrıca hepsini araştırmasını istedi. "Bu iş daha bitmedi Nick. Kızı henüz geri alamadık."

O ve Eggleston masanın üzerindeki belgeyi taradılar. Bu tamamen çiftlikle ilgiliydi, Santo ve Vaughn'un Luciana Farner'ın mülkünü yarısını vermesini sağlamanın bir yoluydu.

"Tüm bunlar bunun için mi?" Eggleston inanamayarak söyledi. "Görünüşe göre öyle."

"Değerinin ne kadar olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Tori başını salladı. "Böyle bir risk almak için çok fazla şey olmalı.

Ama yine de, bir hayatın kendileri için bu kadar az şey ifade ettiği insanları asla anlayamayacağım. On iki yaşındaki kızlar kurban edilecek piyonlar değildir."

Braddock ve Steak geri döndü. Acil müdahale ekibi gelmişti ve şimdi araba yolunun sonunda kamp kurmuş, olay yerini koruyorlardı. Tori Braddock'a durumu anlattı.

"Santo sana Izzy'nin bir evde olduğunu mu söyledi?" dedi. "Ama nerede olduğunu bilmiyordu."

"Evet. Kızın kaçtığını ve bu adamları gördüğünü söyledi. Vaughn istediğini aldıktan sonra," diyerek masanın üzerindeki belgeleri işaret etti, "onu öldüreceklerdi."

Eggs, "Ve Weltz'i işe aldığını doğruladı," dedi.

Steak, "Sonra da yarım kalan işleri tamamlamak için onu buzla kapladılar," dedi. "Dava kapandı."

"Weltz'in yaptığı bu şey Isabella'nın güvenliğini sağlamak için kullanılıyor," dedi Tori. "Onu oraya koyduklarında, yemek vermek ya da kontrol etmek için içeri girdiklerinde maske takıyorlardı. Ama Santo'nun söylediği doğruysa, bir şekilde kaçmış. Ve onu kovalamak zorunda kaldıklarında

..."

"Maske takmıyorlardı."

"Ve Isabella ölen kadını tanıdı çünkü amcasıyla çıkıyordu." Bir an düşündü. "Ya Vaughn için çalışan başkaları da varsa? Eğer bu adamlar ortaya çıkmazsa..."

Braddock, "Onu bulmalıyız," dedi.

"Burası her neresiyse, buradan çok uzakta değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Bir, Eğer onlar geldi sonra Ben Bu gece, onlar gerekir yakınlarda bir yerde olmalı. Ve Weltz'i işe aldılar.

..."

Braddock başıyla onaylayarak, "Evden çok uzaktalar," dedi.

"Buraya yakındılar."

"Santo onun çıktığını söyledi mi?"

"Evet. Ama bunun ötesinde herhangi bir ayrıntı vermedi."

"Huh. Penny Teague... Merak ediyorum." "Penny Teague?"

"Bu geceki olayım. Ölen kadın Courier Connect için çalışan bir teslimat şoförüymüş. Kamyonu Little Falls'un kuzey tarafında terk edilmiş halde bulundu. Bu sabah erken saatlerde başka bir yerde öldürülmüş, büyük olasılıkla son teslimatı ile bir sonraki planlanmış yeri arasında bir yerde. Buranın on mil güneyinde beş millik bir yol." Braddock durakladı ve gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Sürücü uzaktan göğsünden iki kez vurulmuş ve ardından işini bitirmek için yakın mesafeden başından vurulmuştur."

Tori onun nereye gittiğini anlamıştı. "Kamyondan indi."

"Doğru. Kamyondaki bir şeye ulaşmak için öldürüldüğünü düşündük. BCA'nın düşündüğü de buydu zaten. Peki ya Isabella evden çıkıp Teague arabayla geçerken yola doğru koştuyorsa. Teague onu görür, durur, kamyondan iner ve bu kızın ıssız bir yerde ona neden el salladığını görür ve ..."

"Wham!" Tori bitirdi. "Bu adamlardan biri onu seçti."

Braddock iyice düşünerek, "Doğru," dedi. "Doğru. Kovalıyorlardı. Isabella onları gördü çünkü onu yakalayıp eve geri götürmeleri gerekiyordu."

"Bu da aralarındaki anlaşmayı değiştirdi," diye devam etti Tori. "Santo buraya bir takas beklentisiyle geldi ve bunun yerine ona Isabella'yı öldürmek zorunda olduklarını söylediler."

"Ve onun için bu çok uzak bir köprüydü."

Tori, "Evet, gerçek bir adam," dedi. "Maddi sefaletten kurtulayım diye yeğenimi kaçırabilirsin ama onu öldürebilir misin? Şimdi bu çok ileri gidiyor."

"En azından bir çizgisi vardı," dedi Braddock. "Demek istediğim..."

"O bölgede bir yerde bir evde," dedi Tori. "Bu da aramızın odak noktası."

Hep birlikte Braddock'un Tahoe'suna koştular ve o da bir ilçe haritası çıkarıp kamyonetin kaputuna yaydı. Steak bir el feneri tuttu. Braddock bir kalemle Teague'in rotasının başını ve sonunu işaretledi. "Buradaki her evi aramak zorundayız."

Tori, "Herkesi araba yolunun sonunda bir araya getirin," dedi. "Bunu daha da daraltabilirim."

Braddock, Penny Teague'in son teslimatını yaptığı uzun araba yolunun girişinde durdu. Steak and Eggs ve acil müdahale ekibinin kullandığı iki Suburban arkasına park etti. Zagaros ve ekibi bölgeye giderken söz konusu yol boyunca yer alan mülklerin internet üzerinden araştırmasını tamamlamıştı.

"Kontrol edilmeye değer on üç mülküm var," diye rapor verdi. "Beş tanesi kiralık. Diğer sekizi geçen yıl sahip değiştirdi."

Braddock haritayı tekrar kaputun üzerine yaydı. Diğer memurlar etrafta toplanırken Steak ve Eggleston el fenerlerini çıkarmışlardı. Tori telefonunu hoparlöre verdi ve Braddock, Zagaros onları çağırırken mülkleri işaretledi.

Adreslerden beşi daha tarımsal alanlardı. Diğer sekiz adres ise Teague'in bir sonraki teslimatını yapması gereken küçük göller bölgesine daha yakındı. Braddock sayım yaptı. ERT ekibinde sekiz adam vardı. Nolan, kendisine orada ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı hükümet merkezine geri gönderildi. Üçer kişilik dört arama ekibi oluşturdu, Biftek ve Yumurta grubuna bir ERT subayı, kendisi ve Tori için de bir tane ekledi.

"Tor, hangisinin daha olası olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Haritayı değerlendirdi. "Beş çiftlik arazisi yoldan oldukça geride yer alıyor. Doğaları gereği mahremiyet sağlıyorlar, ayrıca kaçırانlar az önce bir çiftliği kullandılar. Yani aramamız gereken olasılıklar bunlar."

Braddock iki ERT ekibini işaret etti. "Ekiplerden biri ilk üç mülkü, diğeri de ikinci ikisini alacak. Onları kontrol ettikten sonra doğuya doğru ilerleyip bize destek olabilirsiniz."

Tori parmağını güzergâh boyunca sonuna kadar gezdirdi. "Sullivan Gölü'nün kuzey tarafındaki bu dört kümeyi Steak and Eggs'e verin. Hepsini çabucak kontrol edebilirler."

"Hallediyorum," dedi Steak.

Tori işaret parmağıyla Sullivan Gölü'nün batısındaki alanı daire içine aldı. "Bu dördünü Sullivan Gölü'nün batısı boyunca götüreceğiz."
Arama ekipleri dağıldı.

Braddock, yoldan çeyrek mil ötede, ormanın içinde yer alan ilk evin garaj yoluna ulaştı. Garaj yoluna girip park ettiğinde saat 01:38'di.

Bir ERT görevlisi "İlk çiftlik evi temizlendi," diye bildirdi. "Kiracılar evde yaşıyor ve arazide çiftçilik yapıyor. Karı, koca ve bir genç." İkinci ERT ekibi de ilk hedeflerinde benzer bir şey buldu. "Rapor edilecek olağandışı bir şey yok."

Braddock eve yaklaştı ve kapıyı yumrukladı; ERT görevlisi alt basamaktaydı ve Tori daha uzaktan gözlemliyordu.

"Az önce evin arka tarafında ışık yandı," dedi.

Verandanın ışığı yandı ve bir kadın yan pencereden dışarı baktı.

Braddock rozetini göstererek, "Polis, hanımefendi," dedi. "Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Kadın ve erkek arkadaşı evi kiralamışlardı. Kadın erkek arkadaşının Little Falls'daki bir işleme tesisinde gece vardiyasında çalıştığını söyledi. Birkaç saat içinde evde olacaktı.

"Dün sabah erken saatlerde, örneğin saat yedi civarında, herhangi bir silah sesi duydunuz mu?"

"Çok var," diye cevapladı kadın. "Avcılar gün doğarken ortaya çıkmaya başlar."

Braddock başını salladı. "Doğru. İyi bir noktaya değindin."

Onlar uzaklaşırken başını salladı. "O haklı, biliyorsun. Ormanın bu yakasında, sabahları bir sürü avcı dışarı çıkar ve ortalığı dağıtır. Silah sesini duysan iki kere düşünmezsin."

İkinci yer göle erişimi olan bir kulübeydi. Bina karanlıktı. Braddock ve ERT memuru el fenerleriyle etrafta dolaşıp pencerelerden baktılar ama yakın zamanda bir faaliyet olduğuna dair bir işaret görmediler. Tori müstakil garajı kontrol etti.

"İçeride üstü kapalı bir balıkçı teknesi var. Başka araç yok," dedi.

Braddock, "Bir süredir burada kimse yok," dedi. "Mobilyaları örten çarşaf var."

"Sonraki ev o zaman."

ERT ekipleri mülklerinde çalışmaya devam etti ve olağandışı bir şey bulamadı. Steak, kendisinin ve Eggleston'ın mülkleri için de aynı şeyi bildirdi.

"Bize doğru gelin," dedi Braddock. "Üçüncü lokasyonumuza doğru gidiyoruz. Bizimle orada buluşun."

İki dakika sonra, sık ağaçların arasından geçerek bir açıklığa ulaşan dar bir araba yolundan sola döndü. Sol tarafta iki katlı büyük bir kulübe vardı. Haritaya baktığında, sağdaki müstakil garajın arkasındaki arazinin göle kadar uzandığını gördü.

"Büyük bir yer," dedi Tori. "Ve garajın önüne park etmiş siyah bir Suburban. Belki burada biri vardır."

Kulübenin önü boyunca uzanan uzun bir sundurma ve ardından bir yan kapı ve arka tarafta bir güverte vardı. Çakıllı araba yolu garajla kulübe arasında dairesel bir dönüş yapıyordu. Braddock park etti. ERT görevlisi Suburban'ı ve garajı kontrol etmeye giderken, Tori ve Braddock kulübeye doğru ilerlediler.

Braddock evin yan tarafındaki merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Sola ve ön tarafa doğru adım attı. Tori mutfak penceresinden içeri baktı ve el fenerini içeriye odakladı. Lavaboda tabaklar, tezgahda kirli bir bardak ve iki boş soda kutusu gördü. Çıplak elini Suburban'ın kaputuna koyan ve başını sallayan ERT memuruna baktı. Hava soğuktu.

Braddock'un ön kapıyı çaldığını duydu. Yan taraftaki paravan kapıyı açtı ve sonra pencereden bakmak için eğildi.

İç kapı açıldı. Hızla geri çekildi ve ayaklarını sürüyerek verandanın köşesine gitti. "*Psst.*"

Braddock etrafına bakındı ve kadın ona el salladı.

"Kapıya yaslandım ve açıldı. Lavaboda bulaşıklar vardı. Birisi ya burada ya da buradaydı."

Braddock evin içine adım attı. ERT memuru da ona katıldı ve ardından silahı ve el feneriyle ilerleyerek liderliği ele aldı.

"Polis! Evde kimse var mı?"

Yanıt gelmedi. Ev hareketsiz ve sessizdi. Braddock,

"Şunu temizleyelim," diye emretti.

Ana katı ve üst katı çabucak temizlediler. Tori bodrumun kapısını buldu ve dikkatlice merdivenlerden aşağı indi. En altta ışık düğmesini çevirdi.

"Sanırım bu o olabilir."

Uzak duvarda üç bölümden oluşan bir raf ünitesi vardı. Ünitenin alt kısmı dolaplardan, üst kısmı ise yatay raflardan oluşuyordu. Siyah boyalıydı ve odanın geri kalanının tarzına ve renk paletine pek uymuyordu.

Tori kitaplığa vurdu. "Isabella! Izzy! Orada mısınız?" Cevap gelmedi.

Dolaplardan birinin üstünde duran iki metal kelepçeyi fark etti, ardından orta raf ünitesinin iç duvarında iki küçük girinti gördü. Sol taraftaki ünite de benzer izler vardı, sanki kelepçeler iki bölümü bir arada tutmak için kullanılmıştı. Orta bölümü biraz itti ve az da olsa bir esneme hissetti. El fenerinin ışığını üstteki iki rafın arasındaki boşluğa tuttuğunda metalik bir şeyin parıltısını yakaladı. Elini ilk rafın çıkıntısının altından geçirdi. *İşte oradaydı!* Mandalı kendine doğru çekti.

Ca-chunk!

Raf bölümü bir kapı gibi içeri doğru açıldı. Tori içeri girdi ve el feneriyle odayı taradı.

Boş.

YİRMİ ÜÇ

"O KARTI OYNAMAK ZORUNDA DEĞİLDİ"

Tori, Braddock'la birlikte gizli odanın ortasında durdu. El fenerinin ışığıyla tepedeki bir prizi seçti. Ana odada ampulü olan küçük bir okuma lambası buldu. Ampulü tepedeki prize taktı ve düğmeyi çevirdi.

Raf ünitesi kurulmadan önce, beton duvarlar, çimento zemin ve dar cam blok pencere göz önüne alındığında, oda bir depolama alanı olarak hizmet verebilirdi. Bir köşede bir yatak vardı. Kapının yanındaki zeminde çoğunlukla boş bir boya kalemi kutusu ile ezilmiş ve çatlamış boya kalemlerinden oluşan bir koleksiyon vardı. Yatağın yan tarafında birkaç sayfası tamamlanmış bir boyama kitabı vardı.

Tori toplanmış bir battaniyeyi kaldırdı. "Will, o buradaydı." "Nereden biliyorsun?"

Eldivenli sağ eliyle, üzerinde bir melek ve iki güvercin bulunan küçük bir bileziği havaya kaldırdı. Diğer iki tılsım yerde yatıyordu; biri bükülmüş bir melek, diğeri ise kuyruğu kopmuş bir güvercin.

"Buradan mı kaçtı?" Braddock sordu. "Nasıl?" Kapıyı neredeyse kapattı ve arkasını inceledi. "Burada pastel boya izleri görüyorum. Eğer pastel boya kullanarak kaçtıysa, çok etkilenmiş olmalıyım."

Tori diz çökerek kapıya baktı. "İzleri açıklayamam ama onu dışarı çıkaran boya kalemleri değildi. Bakın." Mandalın etrafındaki yontulmuş ahşabı işaret etti. "Bu keskin bir şeyle kesilmiş."

"Şu tılsımlar olabilir mi?"

"Bundan emin değilim. Bu Şeyler kk ve pek dayanıklı değiller."

"O zaman nasıl?"

Dolma kalemını boşluğa sokarken, "Bunu açmak için başka bir Şey bulmuş," diye tahmin yürüttü. Mandalı açacak kadar gl değildi ama o büyüklükte bir Şey kullanılmıştı. "O mandalı patlattı ve kaçtı. Bir kez kaçtığını biliyoruz; tekrar kaçtıysa, ormanda başka bir ev bulmaya çalışıyor olabilir."

"Doğru. Bir arama." Braddock herkesi bir araya toplayarak merdivenlerden yukarı ve araba yoluna koştu.

Tori onu takip etti ama arka kapıda durdu. Kapı kilitlenmemiŐ ve kısmen açık bırakılmıŐtı. Neden? Kapıyı kapattı. Tam olarak kapanmasına yarım santim kalmıştı. Tekrar denedi ve aynı Şeyi yaptı. Verandaya çıkıp kapıyı çekiŐtirdi ve sonunda kapatmayı baŐardı.

Braddock verandaya koştu. "Steak yolun kenarında, otuz metre batıda kurumuş kan olduğunu düşündüğü büyük b i r yama buldu." Onun kapıyı incelediğini fark etti. "Aklında ne var?"

"Bu kapı. Kilitsiz bırakanın Isabella olup olmadığını merak ediyordum."

"Nasıl kilitlemiŐ olabilir?" Kadın ona

baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Ne?"

Tori kelimenin tam anlamıyla koşarak bodruma indi. Daha önce gördüğü kelepçeleri aldı ve elini raf ünitesindeki küçük girintilerin üzerinde gezdirdi. "Bu kelepçeler kapının açılmasını önlemek için kullanılmış."

"Yine de dışarı ıktı."

"Bir kez," dedi Tori. "Bir kez dışarı ıktı. Bahse girerim ondan sonra bir daha çıkmamasını sağlamak için bunları kullandılar."

Braddock odaya girmesi için başıyla işaret etti, sonra da kapıyı arkasından kapattı. Onun kelepçeleri sıkıığını duyabiliyordu. Sonra onun mandalı açtığını duydu. *Ca-chunk*.

"Bir dene bakalım."

Açıktaki kırışları çekiştirerek kapıyı açmaya çalıştı.

Tıkırdadı ama yerinden

oynamadı. "Bunu
yapamam."

Kelepeleri çözdü ve kapıyı açtı. "Eğer bunlar o kapıda olsaydı, dışarı çıkmanın yolunu bulamazdı, orası kesin."

"Peki nerede o?"

Yüzünü buruşturdu. "Onu çoktan öldürdüler."

"Hayır."

"Tor..."

"Ben sadece... bunu kabul etmeye hazır değilim."

"Hey, ben de öyle," dedi Braddock nefesini verirken. "Ama eğer burada değilse ve diğer çiftlikte de değilse, o zaman nerede?"

"Belki de onu koruması için burada birini bırakmışlardır. Vaughn ve arkadaşları planlandığı gibi gelmeyince, Isabella'yı alıp gitmiştir," diye düşündü ama inandırıcı değildi. Bu da ona doğru gelmiyordu.

"Santo'ya ne söylemiş olurlarsa olsunlar, onunla görüşmeden *önce* sorunu halletmiş olabilecekleri fikrini aklından ıkarman gerekebilir. Isabella bu sabah kaçtıktan sonra şoförü öldürdüler; o zaman onunla da işi bitirmiş olabilirler. Bir cinayetin tanığıydı ve onu kaıranları görmüştü. Neden canlı bir tanığı etrafta tutalım ki? Eğer onu öldürmeye karar verdiyseniz, bu işi halledin."

Tori gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Bana umut veren tek şey şu... Ya Santo imzayı atmadan önce onun hayatta olduğunu kanıtlamalarını istediye?"

"Belki," diye yanıtladı Tori. "Ama ben hâlâ arka kapının neden açık olduğunu merak ediyorum."

"Ev yerleşti. Gerçekten ekmediğiniz sürece kapı tamamen kapanmıyor."

"İyi ama sürgü kilidi açıktı. Sence de çok özensiz değil mi?" Sorduğu soru aynı zamanda cevabıydı.

Braddock, "Özensiz değillerdi," diye onayladı. "Biliyorsun, daha önce evi hızlıca gözden geçirdik. şimdi de iyice bir fıralayalım."

Ana kattan başlayarak her odaya doğru ilerlediler. Daha sonra, önce ana yatak odasını alarak üst kata ıktılar. Yatak odası

Bir sonraki yatak odasında kral boy bir yatak, bir çalışma masası ve kendi banyosu vardı. Gömme dolapta, bir köşeye sıkıştırılmış iki sırt çantası vardı.

Tori ilkinı açtı. "Lanetleneyeğim." "Orada ne var?"

"Hepsi bunun için planlanmış." Ona bir fotoğraf uzattı.

"İan Pemell," dedi Braddock alaycı bir kafa sallayışla. "Ona tuzak kurulduğunu düşündük. Aslında ona tuzak kurdular."

Sırt çantalarını birinci kata indirdiler ve içindekileri yemek alanındaki büyük masanın üzerine boşalttılar. Park alanının, Pemell'in evinin ve çiftliğinin etrafındaki alanların ayrıntılı haritaları ve fotoğrafları, ardından genel olarak Shepard County'nin çeşitli yol ve patika haritalarının yanı sıra şu anda içinde bulundukları kulübenin ve çatışmanın meydana geldiği çiftliğin işaretleri vardı. Tüm yerlere gidiş geliş saatleri ve Pemell'in neredeyse her zaman Çarşamba günleri St. Cloud'a gittiği günlerin not edildiği bir takvim vardı.

"Bu yüzden o günü seçtiler," diye belirtti Tori. "St. Cloud'da ve sonra da çiftlik evinde olacaktı. Aşağıda, kimsenin onu görmeyeceği bir yerde olursa, zamanını hesaplama olasılığı çok daha düşüktü. Ayrıca minibüsü de orada tutuyordu."

Ayrıca Thief River Falls'taki Helena Hernandez soruşturmasının özetini içeren kalın bir kağıt yığını ve Pemell'in Manchester Körfezi'nin çeşitli yerlerinde çekilmiş düzinelerce fotoğrafı vardı.

"Onu haftalarca takip etmişler," diye mırıldandı Braddock. "Yani, şu fotoğraflara bir bakın." Bir kısmını masanın üzerine koydu. "Yirmi tane koşarken çekilmiş fotoğrafı olmalı, hep siyahlar içinde. Şehrin çeşitli yerlerini ziyaret ederken çekilmiş resimleri. Ve Manchester Bay'de öğle yemeği için çalışan taco yemek kamyonunda çekilmiş fotoğrafları."

Tori, "Mülküne gittiler," diye belirtti. "Minibüsün fotoğraflarını çekmek için ahıra girdiler. Sonra da tam bir eşleşme bulmaya çalıştılar." Bir manila klasörü açtı. İçinde kaçırılanların Louisville, Kentucky'deki bir satıcıdan satın aldıkları minibüsün resimleri vardı. "Bunu haftalarca, belki de aylarca kurguladılar, onu izlediler, bu işi nasıl yapacaklarını düşündüler."

"Isabella'yı da gözetlemişler. Bir sürü fotoğrafı var," dedi Braddock ve onları da masanın üzerine koydu. "Burada Çarşamba günü giydiği yağmurluğun aynısını giydiği bir fotoğraf var. Bunu en ince ayrıntısına kadar planlamışlar."

Tori homurdandı. "Çok uzun bir hapis cezasını göze **a l m a k t a n s a** bunu yapmak isteyebilirsin."

Braddock, "Sanırım onların umudu Pemell'e bizim olduğumuzdan çok daha uzun süre odaklanmamızdı," dedi. "Bu kadar planlama yapınca, muhtemelen günlerce onu terletmemizi bekliyorlardı, muhtemelen basında da yer alacaktı."

"Tıpkı Thief River'daki gibi."

"Aynen öyle. Herkes ona odaklanmışken, Farner'lara sinsice oyun oynayabilirlerdi. Sanırım Little Falls'taki yağ değişimine gittiğini kaçırdılar."

"Evet," diye kıkırdadı Tori ve sonra dondu kaldı.

"Tabii..." "Yoksa?"

Geride durdu ve baktığı şeyin içine işlemesine izin verdi. Arka kapıya doğru baktı ve sonra tekrar masanın üzerindeki her şeye baktı. *Aman Tanrım.*

"Burada olan bu mu?" "Ne?"

"Bu arka kapının neden kilitli olmadığını açıklar." "Ne? Ne mırıldanıyorsun?"

Zihni saatte milyonlarca mil hızla koşmaya başladı, iki gün önce Pemell'in odada olduğu zamanı düşündü. "Zekiydi, akıllıydı."

"Kim?"

"Pemell. Düşündüğünüzde, gerçekten, gerçekten düşündüğünüzde, bizim için hazırды. Evi aradığımızda, onu sorguladığımızda. O hazırды."

"Takip etmiyorum..." Braddock söze başladı ve kızın nereye gittiğini anlayınca bir an durakladı. "Vay anasını. O hazırды, sanki ..."

"Ne olacağını biliyordu. 'Ne zaman bir çocuk kaybolursa benimle uğraşıyorlar' diye mızızlandırdığı için değil, onu izlediklerini bildiği için. T u z a ğ a düşürüldüğünü biliyordu. O

Isabella'yı kaçırdıklarını biliyordu ve en önemlisi, onu nerede tuttuklarını da biliyordu."

Braddock bir an için gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Eğer onu gerçekten sıkıştırabilirsek bunu arka cebinde saklıyordu. Onu tutuklayıp suçlayacakmışız gibi görünürse, *kızın bende olmadığını* söyleyebilirdi ..."

"*Ama kimin bildiğini biliyorum.*" Tori başını salladı. "Onunla birlikte oraya hiç gitmedik. Elimizde kanıt yoktu. O kartı oynamak zorunda değildi. Onun yerine, minibüsün yağını değiştirdiği için onu temize çıkardık. İhtiyacı olsa muhtemelen bir noktada o kartı da kullanırdı."

"Ve o da bunu onlara çevirdi."

"Onlar gittiğinde buraya geldi ve onu aldı," diye inledi Tori. "Kahretsini!"

"Bunu neden yapsın ki?" Braddock sordu. "Hangi nedenle? Onun oyunu ne?"

"Belki Helena Hernandez'i almasıyla aynı sebepten. Joey Martinez'i almasıyla aynı sebepten."

"Hangisi... ne? Yedi yaşında bir erkek çocuk mu? Sekiz yaşında bir kız mı? Şimdi de on iki yaşında bir kız. Bu nasıl hesaplanıyor? Onlarla ne yapıyor?"

"Onu bulalım ve soralım."

Braddock telsizine uzandı ve yardımcılara Pemell'in evine gitmelerini emretti. Telsizle Morrison County şerif departmanına da aynı şeyi çiftlik için yapmalarını söyledi. Beş dakika sonra Manchester Körfezi'ndeki bir şerif yardımcısından telefon geldi.

"Evde değil, Will. Kilitli ve sessiz. Cipi garajda değil. Şu anda evi gözetleyen bir adamımız var. Ortaya çıkarsa onu yakalarız."

Morrison County beş dakika sonra telsizle haber verdi. "Çiftlik evi sessiz. Burada kimse yok. Ortaya çıkma ihtimaline karşı yol boyunca memurlar görevlendireceğiz."

"Minibüs ahırda mı?"

"Olumlu."

Tori saatini kontrol ederek, "Hâlâ gecenin bir yarısı," dedi. Saat sabahın 4:48'iydi. "Eğer evde değilse, içimden bir ses kızın onun elinde olduğunu söylüyor."

Biftek ve Eggleston kabine geldi ve o da onları bilgilendirdi.

"Pemell mi?" Eggleston şaşkına dönmüştü. "Nasıl olur da..."

"Bu onu neden bulamadığımızı açıklayabilir. En azından henüz değil."

"Jamie Vaughn ve katil çetesi öldü ve geri dönemezler, yani burada hiçbir şey başaramıyoruz." Braddock Tori'ye baktı. "Aşağı yukarı doksan dakika sonra güneş doğacak. Bir sonraki hamlemizi kararlaştırmak için Manchester Körfezi'ne geri dönelim."

YİRMİ DÖRT

"ONLARLA DAHA ÖNCE DE İŞ YAPTIK"

Ca-chunk!

Izzy birden uyandı.

Kapı patlayarak açıldı ve iki adam el fenerleriyle arama yaparak odaya daldı.

İçlerinden biri onu fark etti. Battaniyeyi çekip aldı ve ayak bileklerinden tutarak onu kendine doğru çekti.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı, onu tekmeleyerek. "Benden uzak dur!"

Tekmelerini savuşturdu, her iki ayak bileğini yakaladı, sonra onu kaldırdı ve yüzüstü çevirdi.

Umutsuzca kıvrandı. "Hayır, hayır! Dur! Dur!"

Kolları arkaya doğru çekildi ve bilekleri sıkıldı.

Şiddetle döndü ve yan tarafına yuvarlandı.

"Kavga etmenin bir yararı yok kızım," diye homurdandı adam.

Diğer adam ayak bileklerini tuttu ve sıkıca kavradı. "Halkayı etraflarına dola. Etrafindan dola."

Ayak bilekleri de aynı şekilde bağlanmıştı, bağlar deriyi kesiyordu.

"Hayır, hayır, n-"

Ağzına bant yapıştırıldı. Başına bir yastık kılıfı geçirilip boynuna gevşekçe bağlanırken her yer mürekkep karanlığına büründü.

"Hadi gidelim, hadi gidelim. Acele etmeliyiz."

İçlerinden biri onu kucağına aldı ve omzuna attı, merdivenlerden yukarı taşırken kolunu bacaklarına sıkıca sardı.

"Kapıya bak."

Adamın ayakları çakılların üzerinde hızla gıcırdarken, soğuk hava patlaması vücudunu şok etti. Açılan bir kapının gıcırtısı duyuldu ve ardından sert bir şekilde kauçuk zemine düştü. Kapı kapandı. Bir minibüste olması gerektiğini düşündü. Adamların içeri girdiğini ve kapılarının çarptığını duydu.

"Hadi buradan gidelim."

Tekerlekler onun altında döndü. Araç hızla uzaklaşırken vücudu sertçe sarsıldı.

"Oof!" Zıplaya zıplaya ilerlerken yoldaki her tümsek ve çatlağı hissetti.

Bunlar aynı adamlar mıydı? Hayır, muhtemelen değillerdi, yoksa neden el fenerleri olsun? Kimdi onlar? Ve onu nereye götürüyorlardı?

Elli sekiz... elli dokuz... altmış. Otuz altı dakika.

Bundan daha uzun süredir hareket halindeydiler. Saymaya başlamadan önce en az on dakika geçtiğini düşündü. Bu onu meşgul ediyordu.

Bir... iki... üç...

Araç bir dönüşte yavaşladı ve sonra zemin düzleşip durmadan önce bir yokuş yukarı çıkarken vücudu geriye doğru eğildi.

Kapılar tekrar çarpıldı. Ayak sesleri duydu ve ardından arkasındaki kapı açıldı ve vücudunun açıkta kalan bölgelerine serin havanın vurduğunu hissetti.

Tekrar adamın omzuna atıldı. Diğer adam önden yürüdü; çakılların üzerinde ayak seslerini duyabiliyordu ve sonra bir kapı açılmadan önce ahşap basamakları ıktı. Onu taşıyan adam basamakları tırmandı, sadece üç basamak vardı ve kadın vücudunda içeriinin sıcaklığını hissetti. Sonra aynı hızla tekrar basamakları inmeye başladılar. Adam onu omzundan aldı ve sert bir zemine bıraktı.

Yastık kılıfı çekilip çıkarılmış. Maske takan bir adam ağızındaki bandı söktü. Diğer adam yüzüne bir el feneri tutarak onu kör etti.

"Ben ..."

El fenerli adam "Ne yapabilir misin?" diye sordu.

"Tuvalete gitmek mi? Gerçekten uzun zamandır gitmedim." "Ne düşünüyorsun?" diye sordu el fenerli adam diğerine.

"Dağınıklık istemiyoruz ve onun için yedek kıyafetimiz yok."

"Mantıklı." Maskeli adam önce kadının bileklerindeki, sonra da ayak bileklerindeki bağları çözdü.

"Yakında onlara geri dönecek," dedi fenerci adam. "Biraz ara verebilir."

Yakında onlara geri dönecek.

Onu üst kattaki banyoya götürdüler. Kapıyı açık bıraktılar ama izlemediler. İşini bitirdikten sonra ellerini yıkadı ve uysalca, "İçecek bir şey alabilir miyim?" diye sordu.

Mahzene geri döndüğünde, ona uzak duvarın yanına oturmasını söylediler, sonra içlerinden biri ona iki şişe su uzattı.

Buzz... buzz... buzz...

Suyu getiren adam elini cebine atarak bir cep telefonu çıkardı. "Evet... Neredesin?" dedi merdivenlere doğru giderken, diğer adam da onu takip ediyordu. "O kadar uzak mı?"

Basamakların tepesindeki ışık kayboldu ve ardından kapının kilitleme sesi duyuldu.

Izzy şişelerden birini açtı ve suyun neredeyse yarısını yutarak uzun bir yudum aldı. Sonra zonklayan bileklerini ovuşturarak boş bodruma baktı. Kare şeklindeydi, alçak bir tavanı vardı ve ortasında basamaklar bulunuyordu. Bunun bir fırtına mahzeni olduğunu düşündü, okuldan bir arkadaşının şehir dışındaki evinde olduğu gibi. Eskiden orada saklambaç oynarlardı.

Uzun bir yudum daha aldı. Ayak bilekleri de sızlıyordu. İki eliyle onları ovarak acıyı dindirmek için masaj yaptı. Sonra ayağa kalktı, sol ayağını saat yönünde ve sonra saat yönünün tersine birkaç kez döndürdü ve eklemleri gevşetmek için aynısını sağ ayağıyla yaptı. Birkaç dakika durdu ve hokeyde kalça ve bacakları için yaptıkları esneme hareketlerini yaptı. Burada dolaşmak için yer vardı. Suyunu yudumlayarak etrafta dolaşmaya başladı.

Işık yoktu ama görebiliyordu. Aydınlatma dışarıdan, uzaktaki kül bloklı duvarın tepesindeki dar, yatay pencereden geliyordu. Parmak uçlarında durdu ve kirli camdan dışarı bakmak için kendini çıkıntıya çekti. Dışarı sisliydi ve içeri süzülen ışık, bir direğin tepesine monte edilmiş bir projektörden geliyordu. Uzakta, bir ahırın çatısının tepesine benzeyen şeyi seçebiliyordu.

Pencere üç ayrı camdan oluşuyordu. Çerçevenin üst kısmında iki menteşe vardı, böylece pencere yukarı doğru dönebiliyordu. Altta küçük bir kulp vardı. Her iki yanda da pencereyi yerinde tutan birer sürgülü mandal vardı. Mandalları yukarı itmeyi denedi ama hareket etmediler. Daha yakından baktığında, üzerlerinin boyanmış olduğunu gördü.

Adamlar ne demişti? *Yakında onlara geri dönecek.* Sonra bir telefon geldi. *Neredesin? O kadar uzakta mı?* Başka biri daha geliyordu. Onun için olduğuna şüphe yok.

Pencere dardı ama içeri sığabileceğini düşündü. Ama nasıl açılacağını. Burada işe yarar bir şey var mıydı?

Basamakların altında iki plastik küvet buldu. İlkinde eski yatak çarşafı ve battaniyeler vardı. İkincisinin içinde havlular ve plastik piknik tabakları vardı. Tabakların altında peçeteler ve en altta da beyaz plastik çatal bıçaklarla dolu küçük bir plastik kilitli poşet buldu. Plastik bir bıçak çıkardı ve tekrar pencereye baktı.

* * *

"Daha ne kadar kalacaksın?" Pemell merdivenlerden çıkıp mutfığa girerken sordu.

"En az bir saat," diye yanıtladı Luis.

Pemell telefonunu cebine koydu ve maskesini çıkardı. Yüzünü sildi, ardından paslanmaz çelik çaydanlığı ocaktan aldı. Bir fincana bir poşet çay atıp sıcak su ekledi. Çay poşetini salladı, ardından sıcak sıvıya üfledi ve pencereden dışarı bakarken dikkatli bir yudum aldı.

Ole'nin kiralık evi, etrafı tamamen ormanla çevrili bir açıklıkta yer alıyordu. Arazinin biraz daha gerisinde de eskimiş bir ahır vardı.

Ole ona buranın bir zamanlar hobi çiftliği olarak kullanıldığını söylemişti. Sahipleri uzun zaman önce daha sıcak bir iklime taşınmış ve Ole de son üç yıldır burayı onlardan kiralamıştı.

Manchester Körfezi'nin oldukça doğusunda, ilçenin seyrek nüfuslu bir bölümündeydiler. Bölge alçaktı; bataklıklar, göletler ve küçük göller sık ormanların arasına serpiştirilmişti. Bu sabahın erken saatleri, yılın bu zamanlarında olduğu gibi, serin havanın havadaki yoğun nemle karışarak hafif bir sis oluşturduğu zamanlardı. Sisin kalınlaşmaya başladığını görebiliyordu ve güneş onu yakacak kadar yükselene kadar birkaç saat boyunca çorba kıvamında kalacağını biliyordu.

"Ne kadar sürecek?" Ole sordu. "Aşağı yukarı bir saat."

Ole mutfak çekmecesinden 9 mm'lik silahını çıkardı, şarjörünü kontrol etti, tekrar yerine yerleştirdi ve bir mermi sürdü.

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" Pemell sordu.

Ole, "Bu adamlarla asla bilemezsiniz," dedi. "İssız bir yerin ortasındayız. Sis bastırıyor."

"Onlarla daha önce de iş yaptık."

"Tedbirli olmak üzölmekten iyidir." Tekrar çekmeceye uzandı ve başka bir silah çıkardı. "Sen de."

"Ciddi misin? Silahlardan nefret ederim. Tecrübeli olduğunuzu biliyorum ama bu benim işim değil."

"Taşıyacaklar. Sadece her şeyi dengeliyoruz. İki saat bekleyin ve onlar gittikten sonra paraya kavuşacağız."

YİRMİ BEŞ

"SEN BANA SENINKİNİ GÖSTER, BEN DE SANA BENİMKİNİ
GÖSTEREYİM"

Braddock, Manchester Körfezi'nin yirmi mil güneyindeki 25 numaralı otoyoldan kuzeye döndü. "Fazla vaktimiz yok, değil mi?" diye sordu ihtiyatla.

"Hayır," dedi Tori. "Eğer Pemell tüm bu olanlardan sonra onu kaçırdıysa, emin ol bir planı vardır ve bu plan oturup beklemek değildir."

"Bir planı olabilir ama ondan şüphelendiğimizi bilmiyor, en azından henüz. Elimizdeki tek avantaj bu."

"Yine de onu bulmak zorundayız. Öylece ortaya çıkmasını bekleyemeyiz."

"Bir şey var ki, eğer kız elindeyse, muhtemelen çok uzağa gitmemiştir."

"Bu onu ne zaman aldığına bağlı," dedi Tori. "Uzun bir gece oldu. Bizden birkaç saat ileride olabilir."

"Ya da olmayabilir. Her ne yapıyorsa, bunun ortaya çıkması için zamana ihtiyacı var. Bu bize bir şans verir."

İyimserliği duymaya ihtiyacı olduğu bir şeydi.

Braddock telefon görüşmelerine geri döndü. Tori el fenerini kullanarak sırt çantalarındaki fotoğrafları karıştırmaya devam etti, her birini çıkarıp havaya kaldırdı ve inceledi. Pemell'in Manchester Körfezi çevresinde, park alanındaki patikalarda koşarken, mağazalara girip çıkarken çekilmiş fotoğrafları vardı. Çıkardığı bir sonraki fotoğrafta Pemell, Taco Truck'ın önünde, vitrindeki adamdan beyaz çantasını alırken görülüyordu. Pemell'in kendisinden çok konuştuğu adamı dikkatle inceledi.

Braddock şöyle bir baktı ve onun fotoğrafa odaklandığını, ardından başka bir fotoğraf çıkarıp ikisini yan yana tuttuğunu gördü. Bir şey görüyordu. "Nedir o?"

Dudaklarını büzdü. "Bu resim, bu adamla ilgili bir şey.
Pemell sürekli onunla konuşuyor."

"Taco kamyonunu işleten adam o. Pemell oraya gitmeyi seviyor.
Oraya gitmeyi seviyoruz. Quinn o şeylere doyamıyor."

"O kamyonda başka bir adam daha var," diye cevap verdi, farklı bir fotoğraf göstererek. "Ama Pemell'e hizmet eden hep *bu* adam. Dediğin gibi, sen ve ben geçen yıl o taco kamyonuna birkaç kez gittik. Yiyecek poşetleri ne renk?"

"Kırmızı. Üzerinde taco logosu olan parlak kırmızı."

"Doğru," diye yanıtladı. "Ama Pemell her seferinde düz beyaz bir çanta alıyor. Neden? Onu bu kadar özel yapan ne?" Fotoğrafları tekrar inceledi, aralarında ileri geri gidip geldi. "Ve sipariş penceresindeki bu adamı başka bir yerde daha görmüştüm."

"Davada mı?"

Tori işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak, "Belki," dedi. "Dava dosyam yanımda olsaydı... Rog ve Mary'nin Audi'sinde bırakmıştım."

"Koltuğunuzun arkasında. Audi'den çıkardım."

Tori emniyet kemerini çözdü ve arkaya uzandı. Genişletilebilir kahverengi dosyayı buldu ve karıştırmaya başladı.

"Bir şey var mı?" Braddock birkaç dakika sonra sordu. Manchester Körfezi'nin güney eteklerine yaklaşıyorlardı.

"Hayır," dedi Tori mevcut davalarına ve Helena Hernandez davasına ait belge ve fotoğraflara bakarken. Son klasör Joey Martinez soruşturması içindi. Raporları ve fotoğrafları karıştırmaya başladı, sonra aniden durdu.

"Kızıl saç. Parlak kızıl saçlar!" "Ne?"

Bir fotoğraf çıkardı ve Pemell'in taco kamyonundaki fotoğrafının yanına koydu. "Dokuz yıl oldu," dedi ve dosyaya geri dönerek Martinez'in kaybolmasıyla ilgili soruşturma raporunu hızlıca okudu. "O bir aşçıydı, bir Meksika restoranında aşçıydı."

"Kim?"

"Mark Olson, Joey Martinez'in annesinin erkek arkadaşı," dedi Tori.

"Kenara çek. *Kenara çek!*"

Braddock omuza doğru kaydı. "Göster bana."

Tori, Grand Forks Polisi'nin dosyasından Mark Olson'ın fotoğrafını ve taco kamyonundaki adamın bulabildiği en net fotoğrafını kaldırdı.

"Birbirlerine çok benziyorlar. Yani Olson ve Pemell..."

"Ortaklar."

Braddock telefonuna uzandı. "Aç şunu. Aç şunu, lanet olsun," diye mırıldandı.

Nolan cevapladı. "Daha yeni ba-"

"Joey Martinez'in dokuz yıl önce Grand Forks'ta kaybolmasıyla ilgili dosyayı bulun."

"Uh, patron? Neden?"

"Mark Olson. Joey Martinez'in annesinin bir ara erkek arkadaşıydı. Kaybolma olayında polis ondan şüpheleniyordu."

"Tamam, ama tekrar soruyorum, neden?"

"Pemell oyuna geri döndü." Braddock ona kısa bir özet geçti. "Joey Martinez kaçırıldığında yardımsever bir komşu tanık değildi. O ve Olson o zaman da işbirliği içindeydiler, şimdi de öyle olduklarını düşünüyoruz. Mark Olson'ın şu anda nerede olduğunu bulmanızı ve altı yıl önce Helena Hernandez kaybolduğunda Thief River Falls'ta ya da çevresinde olup olmadığına bakmanızı istiyorum. O olayda ortaya çıkmadı ama bu orada olmadığı anlamına gelmez."

"Tamam, tamam," diye yanıtladı Nolan endişeyle. "Bana bir dakika ver." Onun belgeleri karıştırdığını ve parmaklarının klavyenin üzerinde gezindiğini duyabiliyorlardı.

"Nolan! Hadi!"

"Bana bir dakika izin verir misin? Bu adamın adı Mark Olson. Minnesota ve Kuzey Dakota'da Norveç-Danimarka Merkezi. Onlardan yüzlerce var."

* * *

Isabella sağ pencere mandalının üzerindeki boyayı yonttu. Gerinmek zorunda kaldığı için uygulayabileceği güç sınırlıydı ve tepeye ulaşamıyordu.

Daha fazla yüksekliğe ihtiyacım var.

Plastik kvetlerden birini kaptı ve pencerenin altına yerleştirdi. Onu taşıyabilecek miydi? Dikkatle kapağın üzerinde durdu, ama sanki yerinden çıkacakmış gibi geldi. Diğerkvete gitti ve birkaç katlanmış havlu çıkardı, sonra onları ilk küvete doldurdu, ağızına kadar doldurdu ve kapağı tekrar kapattı. şimdi en üstte dururken daha dengeli hissediyordu. Pencere çerçevesiyle neredeyse göz hizasındaydı. Plastik bıçağı aldı ve kazımaya devam etti.

* * *

Nolan saatler sürmüş gibi geldi. Aslında sadece on dakikadan az sürdü.

"Tamam, sanırım buldum. On yıl yaşlanmış, saçları uzamış, sakalı var ama doğru gibi görünüyor," dedi. "stelik Manchester Körfezi'nin yaklaşık yirmi mil doğusunda yaşıyor."

Braddock detayları Tahoe'sundaki bilgisayara girdi ve Mark Olson'ın güncel DMV fotoğrafı çıktı. Tori bunu dosyadakiyle karşılaştırdı. O fotoğrafta Olson'ın kısa kızıl saçları vardı ve sakalı yoktu. Güncel fotoğrafta ise daha uzun kızıl saçları geriye taranmış ve omuzlarına kadar inmiş, Fu Manchu sakalı vardı. Boyu hâlâ iki metreydi ama fazladan on beş kilo daha vardı.

"Gözler ve burun doğru görünüyor." Braddock gözlerini kısarak iki fotoğrafa baktı.

"Grand Forks'tan sonraki hareketlerine gelince, oradan Crookston'a taşınmış, altı yıl önce Helena Hernandez kaybolduğunda orada yaşıyormuş. Crookston, Thief'in 50 mil güneyinde."

"Bu o," dedi Tori, bilgisayar ekranının yanında taco kamyonundan bir resim tutarak. "Bu o."

Braddock gaza bastı ve yanıp sönen n ızgara ışıklarını ve sireni aarak 25. karayolunun son iki mil kuzeyini 210. karayoluna kadar kat etti ve sonra doğruya döndü.

Braddock, "Nolan, bize Olson'ın şu anda yaşadığı yerden bahset," diye sordu.

"Uydu haritasındayım... bana bir saniye verin," diye cevap verdi Nolan. "Tamam, arazi yoğun bir şekilde ağaalık. Bir evin çatısını görebiliyorum ve sonra evin arkasında daha büyük bir ek bina var gibi görünüyor."

"Yaklaşmaya ne dersin?"

"Garaj yolu Marley Yolu'ndan sola dönüyor."

Tori Tahoe'nun dokunmatik ekranında çalışıyor, araziye daha yakından bakmak için ekranı cımbızlıyordu. Parmağını Marley Yolu boyunca gezdirdi, araba yolunu geçip sola dönerek çok da kuzeyde olmayan, Miner Caddesi olarak adlandırılan toprak yola ulaştı. "Mülk Miner Bulvarı'na bitişik mi?" diye sordu.

"Ah... evet," diye yanıtladı Nolan.

"Miner'dan araziye giden bir yol var mı?"

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu. On mil uzaktaydılar.

"Mülke ön kapıdan girmekten başka bir yol olması, orada birinin olup olmadığını ve neyle karşı karşıya olabileceğimizi görebilmemiz anlamına geliyor."

"Tori, sanırım araba yolu toprak yola dönüyor. Kesin bir şey söyleyemem ama müşterilerin yanından geçip o yöndeki ormana doğru devam eden çakıllı bir araba yolu görüyorum."

"Şu anda ben de öyle görüyorum," dedi Tori ve Tahoe'nun yavaşladığını hissetti. Yukarı baktı. "Oha!"

"Sis," dedi Braddock. "Bir anda yoğunlaştı."

"Battaniye gibi."

Braddock telsizden Steak'i aradı. "Sen ve Eggs neredesiniz?"

"25. Bölge'deyiz, Manchester Körfezi'nin 20 mil güneyinde." "O zaman ciddi bir şekilde harekete geçin."

* * *

Lanet olsun!

Plastik bıçak elinde ikiye ayrıldı. Mandalın üzerindeki boyayı yontmuş ve yukarı doğru itmeye çalışmıştı ama mandal bir türlü kırılmıyordu. Hareket edebilirmiş gibi hissediyordu ama etmiyordu. Çekiçle vurmak için daha sert bir şeye ihtiyacı vardı.

Sağ ayakkabısını çıkardı.

Her iki elini de kullanarak tabanıyla mandala vurdu ve jilet inceliğindeki sapı yakalamaya çalıştı.

Bir ışık yanıp söndü sağında . O baktı dışarı pencere . Farlar yaklaşıyordu.

Haydi! Haydi! Haydi! Hadi! Hadi!

Tekrar vurdu ve bu sefer mandal hareket etti. Ayakkabıyı bir kez daha salladı ve mandal kırıldı. Şimdi sıra soldakinideydi.

* * *

Beyaz teslimat kamyonu yavaşça yaklaştı. Pemell ön kapıyı açtı ve merdiven sahanlığına çıktı. Kamyon, beyaz panelvan ve CRV'sinin yanına park etti.

Manuel kamyondan indi ve arka tarafa gitti. Kapıyı açarak arka bölmeye çıktı. Luis, Manuel çıkıp kapıyı kısmen indirene kadar arkada durdu. Şimdi bir sırt çantası taşıyordu ve ikisi sisin içinden yaklaştılar.

"Burası çok soğuk," dedi Manuel selamlama amacıyla. "Daha kış bile gelmedi," diye karşılık verdi Pemell.

"Buraya gelmek için bulutların arasından geçmek gibiydi," diye ekledi Luis ve sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu da ne böyle?" dedi Pemell'in kot pantolonunun önündeki silahı göstererek. "Gerçekten mi, lan?"

"Bana asla çok dikkatli olamayacağın söylendi."

"Hayır, sanırım yapamazsın," diye yanıtladı Luis ceketini sağ kalçasındaki silah görünecek kadar açarken.

"Harika, hepimizin silahı var. Hadi yapalım şu işi." "Paketimiz mi?" Manuel sordu.

"Ödememiz mi?"

Bir kahkaha attı. "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim." "Hadi gelin." Pemell onları eve götürdü ve Ole kapının kilidini açtı.

bodrum kapısı. Hep birlikte yavaşça merdivenlerden inerken Manuel yüzüne tam bir maske taktı. En altta, Pemell el fenerini açtı.

Öksür! Öksür!

Soluna doğru döndü. Kız merdivenlerin altındaki plastik bir küvetin üstüne oturmuş, ayaklarından birini ovuşturuyordu.

"Normalden daha yaşlı," dedi Manuel. "Daha da yaşlı görünüyor."

"On iki yaşına yeni girdi," dedi Pemell, el fenerini kızın üzerine tutarak gözlerini siper etmesine neden oldu. "Yaşına göre biraz uzun,

ama teni kesinlikle doğru tonda. Ve iki dil biliyor."

"Neden o kutunun üzerinde oturuyorsun?" Manuel kıza İspanyolca sordu.

Isabella cevap vermedi, gözlerini kısarak parlak ışığa baktı. "Neden o kutunun üzerindesin?" diye tekrar sordu.

"Zemin... soğuk ve... sert," diye cevap verdi duraksayarak ama mükemmel bir İspanyolca ile.

"Eminim yapacaktır," dedi.

* * *

Tepesinde ayak sesleri duyduğunda hâlâ diğer mandalı gevşetmeye çalışıyordu.

Sonra ... *Klik!*

Plastik bıçakların geri kalanını küvetle duvar arasına itti, sonra merdivenlerin altına koştu, diğer küvetin üzerine oturdu ve ayağını ovmaya başladı.

Öksür! Öksür!

El feneri ışını kör ediciydi. Birisi ona İspanyolca seslendi.

"Neden o kutunun üzerindesin?"

"Zemin... soğuk ve... sert," diye cevap verdi akıcı bir şekilde. "İşini göreceğinden eminim."

"O zaman bitirelim mi?"

Adamlar merdivenlerden geri döndü ve kadın kapının yüksek bir sesle kapandığını duydu.

Pencereye geri koştu ve mandala tekrar vurmaya başladı, gittikçe daha sert sallıyordu. Çıkardığı gürültünün acı verici bir şekilde farkındaydı ama bunu göze almak zorundaydı.

Haydi! Hadi! Hadi! Lütfen gevşeyin.

Spor ayakkabısını iki eliyle sıkıca kavradı ve cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde yukarı doğru savurdu.

Çatlak!

Mandal hareket etti. Sonuna kadar itip açtı, sonra kolu çekti. Pencere hâlâ açılmamıştı. Her şey, dikişiyle birlikte boyanarak kapatılmıştı. Aşağı atladı ve dikişi kazımak için başka bir plastik bıçak aldı.

Fazla zamanı yoktu.

* * *

Manuel masada durdu ve taşıdığı sırt çantasını açtı. Masanın üzerine sarılmış on deste dolar koydu. "Yüzlükler, ellilikler ve yirmilikler," diye açıkladı. "Anlaştığımız miktar bu: üç yüz bin dolar."

Pemell Ole'ye baktı. "Bunu saymalıyız." "Ne?

Bize güvenmiyor musun?" Luis sordu.

"Bize ne kadar güveniyorsanız o kadar."

YİRMİ ALTI

"ARKADAŞLARIN NEREDE?"

Braddock varış noktalarına bir mil kala polis ışıklarını kapattı, o kadar yakın olduğunu söyleyemezdi.

"Otuz ya da kırk adımdan ötesini göremiyorum," dedi, sanki görüşünü iyileştirecekmiş gibi öne doğru eğilerek.

Tori dönüşümlü olarak polis bilgisayarının ekranındaki GPS haritasına ve sonra da kuzeybatıya bakarak evi görmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Elbette, diye düşündü, iyi haber şu ki, eğer ben evi göremezsem, onlar da bizi göremez.

"Düşünceleriniz?"

"Eğer oradaysa, sis bize izin verir ..."

"Yaklaş." Braddock başını salladı. "Özellikle de arka kapıdan girersek."

Ön taraftaki araba yolu girişinin yanından geçerken yavaşladı. Araba yolunun en fazla on-on beş metre yukarısını görebiliyorlardı. Herhangi bir yapı göremiyorlardı ve sadece uzakta bir bahçe lambasının parıltısına benzeyen bir şey vardı. Arabayı sürmeye devam etti ve Miner Caddesi olan çakıllı yola sola dönüşü neredeyse kaçırıyordu.

Sola döndüler ve birkaç yüz metre ilerlediler. Nolan haklıydı: Olson'ın arazisinin kuzey tarafındaki ormana giden dar bir araba yolu vardı. Braddock farlarını kapattı ve dar araba yolunun ortasındaki bir açıda durmadan önce ormana doğru ilerledi. "Bu yol kapalı," dedi. İkisi de arabadan indi.

Tori Glock'unu çekti ve önde yürüdü, Braddock da hemen arkasındaydı. Ormanda sis biraz daha az yoğundu. En azından kırk elli metre kadar ilerideki şekilleri görebiliyordu.

Daha önce gördükleri ışığın parıltısı görüldü. Bu, bir direğin tepesine yerleştirilmiş bir bahçe projektörüydü. Parıltı sayesinde araba yolunun hemen solundaki büyük yapıyı seçebildi. Uyduda gördüğü ahır.

* * *

Isabella pencerenin alt kısmını yontarak boyayı deldi, sol eliyle sapını çekerken sağ eliyle plastik bıçağı sıkıştırdı.

Adam ne demişti? *O zaman bitirelim mi?*

Bu yeni adamlar yakında onu alacaklardı.

Tekrar pencereden dışarı baktı. Sis şimdi daha yoğun görünüyordu, ama beyaz bir çite benzeyen bir şey ve bir sürü ağaç görebiliyordu. Dışarı çıkabilirse sisin içinde kaybolabilir, sonra da başka bir eve kaçabilirdi. Bu bir plandı. Saklanacak bir yer bulacak ve sonra sıvışacaktı. Sabah yapması gereken de buydu.

Bıçağı defalarca sokup boyayı delip kapatırken pencere artık biraz sallanmaya başlamıştı. Kolu tekrar çekti ama yine de açılmadı.

Haydi! Hadi! Hadi!

Çılgınca penceredeki dikişi yonttu.

Kazıyın! Kazıyın! Kazıyın!

Pencere açıldı.

* * *

Sayarken parayı iki eşit desteye böldüler. "Tamam, ben böyle iyiyim. Ya sen?" Pemell, Ole'ye bakarak söyledi.

"Evet, ben de."

"Tamam. Gitmemiz gerek," dedi Manuel. "Sis olsun ya da **o l m a s ı n**, yakında hava aydınlanacak. Gün ağarmadan yola koyulmak istiyoruz. Önümüzde uzun bir yol var."

"Dövüşecek mi?" Luis uzun bir ip parçası çıkararak sordu. "Yoksa bunu mu kullanmam gerekecek?"

"Kendi isteğiyle gitmez," dedi Ole.

Pemell maskesini tekrar takarken, "Onu diğer yerden vurduğumuzda kavununa oldukça sert bir tekme attı," dedi.

Ole çenesine masaj yapar gibi bir hareket yaptı. Maskesini çekiştirmeden önce, "Beni iyi yakaladın," diye ekledi. Diğerleri de aynısını yaptı.

Pemell kapıyı açıp onları merdivenlerden aşağı indirirken, "Dördümüzle birlikte belki savaşmanın boşuna olduğunu anlar," dedi.

* * *

Tıkla!

Kapı açıldı. Işık merdivenlerden aşağı süzüldü.

Isabella pencereyi çevirdi. Pervazı kavradı ve kendini yukarı kaldırdı, sonra vücudunu boşluğa sıkıştırarak pencerenin sırtının üst kısmına doğru sallanmasına izin verdi. Bacaklarıyla itti ve kendini ileri doğru çekmek için parmaklarını yere batırarak kıvrıldı.

* * *

Güm!

"O da neydi?" Pemell söyledi.

Güm! Güm!

Son dört basamağı tırmanarak indi, diğerleri de hemen arkasındaydı. Sağ tarafa baktı.

* * *

Ayağa fırlayan Isabella etrafına bakındı. Sağında büyük beyaz bir kamyon, beyaz bir minibüs ve evin arka kapısı vardı.

O şekilde değil.

* * *

"Arkaya doğru koşuyor!" diye seslendi uzaktan bir erkek sesi. "Arkaya! Arkaya!"

Tori Braddock'a baktı.

Braddock sessizce, "Steak, Isabella burada ve bu adamlardan kurtulmuş olabilir," diye rapor verdi. "Hemen buraya gel ve bize destek getir."

Tori ilerledi. Sisli havanın içinden bahçede koşan birini gördü.

* * *

Sağ omzunun üzerinden geriye baktı ve evin merdivenlerinden inen iki adamın silüetini görebildi.

Sol ayağı takıldı. Tökezledi ve yüzü ahırın beton önlüğüne çarptı.
"Oof!"

Ayağa kalkmaya çalışırken arkasına baktı ve avluda en az üç adam gördü. Ahırın içine koştu. Hemen sağında, üzerinde *Tacos* yazan bir yiyecek kamyonu vardı. Kamyonun arkasında ahırlar vardı ve ahırın arka kapısı kısmen açıktı.

Son kabine koştu ve duvarın arkasından sola doğru eğildi.

* * *

"Nerede o?" Olson çığgınca bağırdı. "Nereye gitti?" "Sakin olun! Fazla uzaklaşmadı. Şimdi, orada ne var?"

Manuel sisin ve karanlığın içinden gözlerini kısarak sordu, soldaki direğin üzerindeki tek ışık tek aydınlatmayı sağlıyordu.

"Sadece ahır ve bazı çitlerle çevrili alanlar." "Bu araba yolu nereye gidiyor?"

"Mülkün arka tarafına." "Oof!"

Manuel elini kaldırdı. "Sessiz olun."

Ayak sesleri duydular.

Manuel sesin geldiği yöne doğru koştu ve sisin içinde ahır ortaya çıktı. Arkasına baktığında hemen arkasında Olson'ı, birkaç adım ötede de Luis'i gördü, lan ise arka kapıdan çıkıyordu.

Ahırın hemen yakınında durdu ve dinledi. Binanın sağında çitlerle çevrili küçük bir alan vardı. Araba yolu sola doğru dönüyordu. Henüz fazla uzaklaşmış olamazdı. Bu koşullarda değil.

Luis ve Ole'ye yayılmaları için kollarıyla işaret etti.

Olson sola döndü ve el feneriyle etrafı tarayarak çakıllı araba yolunda ilerledi. Sağındaki Luis de aynı şeyi yaptı ama onun el feneri yoktu. Manuel dümdüz ahıra doğru ilerledi.

* * *

Ahırda kürekler, tırmıklar ve diğer alet ve ekipmanlar depolanmıştı.

Tezgâhın köşesinden baktı. Adamlar birbirleriyle konuşuyorlardı, sesleri giderek yaklaşıyordu. Onu burada bulacaklardı. Ahırın arka kapısı yirmi adım ötedeydi. İçinden geçip ormana gidebileceği kadar açıktı.

Kaçın.

Hareket etti. Sol ayağı bir şeye takıldı. Bu bir kürekti ve ondan uzağa devrilmişti. Sol eliyle yakalamak için çabaladı ama ıskaladı. Kürek eski bir metal leğene düştü.

* * *

Bang!

Manuel ahırın içini işaret etti. Luis iki büküm ona doğru dönerken, Olson sol taraftan dolaşıp yola devam etti.

* * *

Olamaz!

Koşmak için bir adım attı ve dondu kaldı.

Arka kapının hemen dışında siyah yelek giymiş ufak tefek bir kadın vardı. Yeleğinin göğsünü işaret etti. Ön tarafında blok altın harflerle *Şerif* yazıyordu. Elinde bir silah vardı. Isabella onunla göz göze geldi.

Onu tanıyorum.

Kadını geçen hafta hokey sahasında, Quinn'i seçmelerden alırken görmüştü.

Kadın Isabella'ya durmasını ve sonra da oturmasını işaret etti.

* * *

Tori hızla arkasına baktı ve Braddock'un yolun kenarında, sağ tarafını koruduğunu gördü. Köşeden ahıra doğru baktı. Bir adam içeri girmiş ve yavaşça arka ahırlara doğru yürüyordu. Başka bir adam da ön girişte duruyordu.

Tekrar Braddock'a baktı, göz göze geldiler ve iki parmağını kaldırdı.

* * *

Manuel sakince İspanyolca, "Dışarı çıkın, *senyorita*," diye seslendi, bir adım öne çıktı ve silahını soldaki tezgâha doğrulttu. "Size zarar vermek istemiyoruz."

** *

"Kimseye zarar vermiyorsun!" Tori silahını adama doğrulttu ve sonra daha yüksek sesle "*Polis!*" dedi.

İkinci adam sola doğru adım attı ve korunmak için yemek kamyonunun arkasına saklandı. Yaklaşan adamın gözleri ona kaydı. Eli, belindeki silahın kabzasında gevşekçe duruyordu.

Anlık hesaplamayı gördü. Dışarıda başka polisler var mıydı? Sayıca az mıydı? Üstün konumda olmasına rağmen ikisi birden onu alt edebilir miydi?

"Arkadaşların nerede?" dedi.

Sağ eli silahın kabzasında dönüp sıkılaştı ve hızlı bir dönüş yapabilmek için ağırlığını sağ ayağının topuna doğru hafifçe kaydırdı.

Tek bir hareketle sağa döndü ve silahını çekti. Hiç ateş edemedi.

Boom! Boom! Boom!

Pop! Pop! Pop! Pop!

Pop!

Diğer adam ateş ederken Tori geriye doğru eğildi, kurşunlar ahırın duvarlarındaki oluklu çeliğe çarptı.

* * *

Olson araba yolundan aşağı doğru yürüdü. Neredeyse ahırın en ucundaydı ve yoğun sisin içinde hareket olup olmadığını tarıyordu.

"*Polis!*"

Ses sağında, ahırın arka tarafındaydı. İleri doğru hareket etti.

Boom! Boom! Bum!

Kadını gördü ve ona doğru döndü.

* * *

Braddock yolun solunda, araba yolunu kapatan bir çukurun içine çömeldi. Tori'nin seslendiğini duydu: "*Polis!*"

Bir gecikme oldu ve onun kendini desteklediğini gördü. *Boom! Bum! Boom! Boom!*

Sağ tarafında bir hareket hissetti. Maske takmış ve silah taşıyan bir adam ahırın sağ tarafından hızla Tori'ye doğru geliyordu.

"*Polis!*" Braddock sakince seslendi.
Adam döndü, silahını kaldırdı.
Braddock ateş etti.
Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!
Adam yere yığıldı.

* * *

"Manuel? Manuel?" diye fısıldayan bir ses duydu. Manuel, ahırın zemininde yatan ve bacağı seğiren adam olmalıydı.

"*Polis!*" Braddock bağırdı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Tori sağa baktı ve onun dikkatle ilerlediğini, silahını vurduğu kişiye doğrulttuğunu gördü. Burada en az üç adam vardı ve ikisi vurulmuştu.

Köşeden hızlıca bir kez daha baktı. "Manuel'in işi bitti.

Sıradaki Manuel'in arkadaşı olmak ister misin?"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Silah sesleri ahırın kapısında çınladı. Ayak seslerini duyduğunda tekrar içeri bakmak için kendini zorluyordu.

Hızla ahırın kapısına baktı. Adam koşuyordu. Braddock'a baktı, o da başıyla onayladı, sonra ahırın içine girdi ve hızla sol taraftaki ahır duvarına doğru ilerledi. Izzy korkmuş gözlerle ona baktı.

"Orada kal. Yerde kal."

Tezgâh duvarının etrafından dolandı ve dikkatle ilerlerken önündeki yiyecek kamyonunu siper olarak kullandı.

* * *

Braddock çakıllı garaj yolunda yatan cesede ulaştı. Adamın elindeki silahı hızla tekmeledi ve yüz maskesini geri çekti. Bu Mark Olson'dı. Nefes nefese yatıyordu ve karanlıkta bile Braddock gövdesinin üst kısmındaki üç kurşun yarasını görebiliyordu. Olson'ı bırakıp koşarak ilerledi ve telsizden Steak'i aradı. "Neredesin, çünkü burada ateş altındayız."

"Uzak değil. Tam
üzerinde." "Ambulans
çağırın."

"Senin için mi?"

"Onlar."

"Onlar mı? Kaç kişi?"

"Şimdiye kadar iki tane. En az bir tanesinin daha peşindeyiz." Bir motorun çalıştığını duydu.

* * *

Tori motorun çalıştığını duydu ve sola bakarak ahırın ön kapısına doğru hızla ilerledi. Beyaz bir panelvan araba yolundan aşağıya doğru hızla iniyordu. Braddock ahırın köşesinden döndü.

* * *

Pemell bir kadın sesinin "*Polis!*" diye bağırdığını ve ardından ateş edildiğini duymuş. Başka bir bağırış ve daha fazla silah sesi duydu. Luis ahırdan dışarı fırladı.

"Buradan çıkmamız gerek. *Şimdi!*"

Topuklarının üzerinde döndü ve büyük beyaz kamyonu doğru koşmaya başladı.

"Hayır," dedi Pemell. "Minibüs."

Anahtarları Luis'e attı, o da binip minibüsü çalıştırdı. İleri doğru çekti ve sonra teslimat kamyonunun önünden sertçe sola döndü, öne doğru çekmeden önce balıklama atladı.

Boom! Boom! Bum!

Bang! Bang! Bang!

Bang! Bang!

Kurşunlar minibüsün içinde takırdarken ikisi de eğildi.

"*Git! Git!*" Pemell bağırdı. "Çıkarın bizi buradan!"

* * *

"İskaladığımızı sanmıyorum," dedi Braddock, Tori ile birlikte minibüsün peşinden koşarken.

"Evet, ama durmuyorlar."

Bir siren sesi duydular. Çok yakındı.

"Biftek?" Braddock telsizden seslendi.

"Buradayız."

"Sana doğru geliyorlar. Beyaz minibüs."

* * *

Luis garaj yolunda hızla ilerlerken polis ışıklı bir cipin hızla durduğunu gördü. Yanıp sönen başka bir ışık seti de çok geride değildi.

"Kahretsin!" Frene bastı, sonra direksiyonu sertçe sola kırdı ve minibüsü döndürerek eve doğru yola çıktı.

* * *

"Will-"

"İşte geliyorlar!" Braddock bağırdı. O ve
Tori ayağa kalktılar.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

* * *

"Oof!" İlk kurşun Luis'in sol omzunun üst kısmına, ikincisi ise hemen altına isabet etti. Ayağa kalktı.

"Luis!"

Minibüs sola doğru sert bir şekilde savruldu. Pemell direksiyonu tuttu ve sağa çekmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

Minibüs büyük bir ağacın gövdesinden sekerek eve çarptı ve dış cephe kaplamasını çökertti.

* * *

Braddock ve Tori yavaşça, sağa doğru sert bir şekilde yatan minibüse yaklaştı.

Biftek, ışıkları yanıp sönerken garaj yoluna doğru hızla geldi, başka bir ekip de onları takip ediyordu. İkisi de durduktan sonra uzaktan daha fazla siren sesi duydular.

"Kahretsin," dedi Steak, Tahoe'sundan inerken. "Bu çok heyecan vericiydi."

Braddock minibüse yaklaşıp içine bakarken, "Tek kelimeyle bu," diye kestirip attı. Her iki yolcu da, Pemell ve Hispanik görünümlü bir adam, kanlar içindeydi. Sürücü hareket etmiyordu. Pemell inledi.

"Merkez, ben Dedektif Williams," diye seslendi Steak. "Olay yerini güvenlik altına aldık. Olay yerinde birden fazla ambulans ve itfaiye ekibine ihtiyacımız var." Braddock'a baktı. "Tori nerede?"

* * *

Ahırın içinde, Tori vurduğu adamın cesedinin yanına gitti. Göğsünden üç kez vurmuştu. Silahını kılıfına soktu ve daha önce tekmeleyerek uzaklaştırdığı tetikçinin silahını alıp ceketinin cebine koydu.

Sonra soldaki son bölme doğru yürüdü ve köşeye baktı. Isabella yerde oturmuş, burnunu çekiyordu, gözleri yaşlıydı. Tori onun yanına oturdu ve kızın duruşuna uymak için bacaklarını yukarı çekti. Isabella tek parçaydı, yüzünde kanayan bir sıyrık, ellerinde biraz kan vardı ve çarşambadan beri giydiği pantolon, üst ve ayakkabılarındaki kir izlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Seni hokey sahasında Quinn'i alırken gördüm," dedi Isabella usulca.

"Öyle olabileceğini tahmin ediyorum. Ben Tori, Tori Hunter." "Ben Izzy."

"Memnun oldum, Izzy. Şerif departmanında müfettişim ve beni Quinn'i alırken görmenizin nedeni onunla ve babasıyla birlikte yaşıyor olmam."

"Bay Braddock sizin ... kocanız mı?"

"Erkek arkadaşım," dedi Tori gülümseyerek. "Izzy, bütün kötü adamlar... bitti."

Her şey bitti. Artık güvendesin."

Braddock köşeden döndü. "Nasıl gidiyor?"

Tori, başıyla onaylayan Isabella'ya bakarak, "Sanırım iyiyiz," dedi.

"Merhaba, Bay Braddock."

"Seni gördüğüme çok sevindim, Izzy. Tori'yle tanışmışsın. Oldukça havalı biri, değil mi?"

Isabella başını salladı.

"Birbirimizi biraz tanımaya başladık," dedi Tori ve kızın yüzündeki ve ellerindeki kanı işaret etti. "Hadi gidip şu kesiklere ve sıyrıklara bir bakalım."

Isabella'yı çiftlik evinin yakınına park etmiş olan Steak'in Tahoe'suna götürdüler. Steak onları gördü ve koşarak yanlarına geldi, bagaj kapağını indirirken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Selam, Izzy. Ben Steak." "Biftek mi?"

"Bana öyle derler. Birkaç kişi bana gerçek adım olan Jake ile hitap ediyor."

"Sana ne demeliyim?"

"Sen nasıl istersen, ufaklık." Sırıttı ve yumruk atmak için yumruğunu uzattı, Izzy de karşılık verdi.

"Biftek severim. Bu... eşsiz."

Braddock Isabella'yı bagaj kapağına oturtup ilk yardım çantasını çıkarırken Tori iyi huylu bir şekilde, "Onun için tek kelime," diye mırıldandı.

Eggleston kıza doğru ilerleyerek kendini tanıttı ve Steak ile Braddock'u bir süreliğine uzaklaştırdı. Daha fazla memur ve yardımcısının gelmesiyle olay yerinde durum hala akışkandı.

"Görünüşe göre pek çok insan beni arıyormuş," dedi Isabella.

"Kaçırıldığın andan itibaren," diye onayladı Tori, Isabella'nın sözlerini değerlendirirken.

Kızın kanlı ellerini ve sonra da yüzünde neredeyse bir patinaj izine benzeyen sıyrığı gördü. "Yanağındaki bu sıyrık nasıl oldu?"

"Ahıra doğru koşarken düştüm."

"Ah," dedi Tori, hafifçe kaşıırken ve hafif tutmaya çalışırken. "Bu kötü bir şey değil. Güzelce iyileşecek küçük bir kesik sadece. Büyük bir şey değil, tavuk kanadı."

Isabella gülümsedi.

Sağ eli de sıyrılmıştı, birkaç derin kesik vardı, ancak herhangi bir dikişe ihtiyaç duyulacak gibi görünmüyordu. Ayrıca sağ elinin işaret parmağında birden fazla kıymık vardı. Bir tanesinin ucu dışarıda olduğu için alınabilir görünüyordu. Tori ilk yardım çantasından bir cımbız çıkardı. "Elini benim için sabit tut."

"Tamam."

Tahta parçasının ucunu sıkıştırdı ve cımbızla çekip çıkardı, ardından yarayı bir mendille temizledi.

"Acıtıyor."

Tori, "Yine de onu oradan çıkarmak iyi hissettiriyor, değil mi?" dedi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Isabella başını salladı.

"Sana zarar veren oldu mu?"

Cevap vermedi.

"Tatlım, sana dokundular mı?"

Başını iki yana salladı.

"Sana hiç kimse dokunmadı mı? Ya bu evde ya da seni tuttukları diğer yerde? Bana anlatabilirsin. Bilmemiz önemli mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Isabella kararlı bir şekilde. "Yalnız bırakıldım. Kimse bana o şekilde dokunmadı."

Tori başka bir kıymık üzerinde çalışmaya başladı, bölgeyi silerek deride biraz yumuşaklık yarattı. "Sana hiç bir şey söylediler mi?"

"Pek bir şey yok aslında," diye cevapladı Isabella, cımbızla bir şeyler kurcalarken onu izliyordu. "Benimle konuştular," eve doğru baktı, "bodrumda. Bir adam benimle İspanyolca konuştu."

"İspanyolca mı?" Tori başını kaldırarak cevap verdi. "Ne dedi?" "Neden plastik küvetin üzerinde oturduğumu sordu."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Şöyle bir şey söyledi: 'O da olur.' Sonra diğer adam: 'Bitirelim mi?' dedi."

"İş görür. Bitirelim mi?" Tori doğru duyduğunu teyit ederek tekrarladı. Isabella başını salladı. "Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum."

"Ben de anladığımdan emin değilim ama öğreneceğim." Tori gülümseyerek vites değiştirdi. "Hadi eğlenceli bir şeyler konuşalım."

"Ne gibi?"

"Gelecek Cumartesi bizim evdeki parti. Hâlâ arkadaşlarıyla gelmek isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Evet." Isabella başını salladı. "Eğer annem ve babam izin verirse."

Tori kıkırdadı. "Sana bir şeyi garanti edebilirim. Oldukça güvenli olacak."

"Orada olacak mısın?"

"Tabii ki. Ve Bay Braddock da." "Peki ya annem ve babam?"

"Emin olabilirsin," diye yanıtladı Tori. Kızın parmağını biraz daha yakından incelemek için cep telefonunun el fenerini kullandı ve iki kıymık daha gördü, ancak derinde oldukları ve biraz zaman alacakları anlaşılıyordu. "Diğer ikisini şu anda çıkarabileceğimi sanmıyorum," dedi.

dedi. "Ama eminim bu konuda yardımcı olabilecek bir doktor tanıyorum. Çocuklarla çok iyi anlaştığını duydum."

Isabella gülümsedi ve başını salladı.

Tori rehberini karıştırdı, sonra telefonu hoparlöre aldı. "Alo?"

"Luciana, ben Tori Hunter. Merhaba demek isteyen biri var."

"Merhaba anne."

"Izzy? *Izzy!*" Luciana çığlık attı. "Sam, ben Izzy. Tatlım, iyi misin?"

"Ben iyiyim. Tori ve Bay Braddock'la

birlikteyim." "Izzy!" Sam'di. "Sen misin, küçük

kız?" "Merhaba, baba!"

YİRMİ YEDİ

"ÇOK HAINCE BİR ŞEY OLDUĞUNU HISSEDİYORUM.
BURADA AYAKTA"

Mavi, kırmızı ve sarı polis ışıklarından oluşan kaleydoskop, sabahın erken saatlerindeki serin ve yoğun hava ile sis örtüsünün arasından süzülürken, Kuzey Işıkları'nın insan yapımı bir versiyonuydu.

Buruşmuş kargo minibüsünün ve evin çökmüş tarafının etrafında bir hareketlilik uğulduyordu. Ön tekerlekler yerden kesilmişti ve minibüs tehlikeli bir şekilde sağa doğru sallanıyordu. Gönüllü itfaiyeciler halatlarla sabitlemeye çalışıyordu.

Braddock, Tori'yle göz göze geldi ve başını salladı.

"Ben Bay Braddock'la konuşmaya gidiyorum. Hemen döneceğim," dedi Isabella'nın bacağını okşayarak.

"Henüz bir şey söylemedi mi?" diye sordu.

Tori, Tahoe'nun bagaj kapağında oturan Isabella'ya bakarak, "Kendisine hiç o şekilde dokunulmadığını söylüyor," diye cevap verdi.

"Sence bu konuda sana doğruyu mu söylüyor?"

"Evet, biliyorum. İki adamın onu görmek için bodruma indiğini söyledi. Biri onunla İspanyolca konuşmuş ve sonra da 'Bu iş görür' demiş. Diğeri de 'Bitirelim mi?' demiş."

"Bu bir alışverişe benziyor."

"Belki bir satış," diye kabul etti Tori. "Diğer ambulans gitti mi?"

"Evet. Olson'ın bilinci yerinde değildi, çok kan kaybetmişti ve çok solgundu."

"Düşünceler ve dualar," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Tori. "Yine de ona bazı sorular sormak istiyorum. Şu ikisi ne durumda? Hayatta kalabilecekler mi?"

"Pemell yapacak. Bilinci yerinde, acı içinde inliyor ve neredeyse kesinlikle kırık olan sol kolunu tutuyor. Minibüs sabitlendikten sonra onu çıkaracaklar. Şoför, tıpkı kamyonetteki

ahır, öldü. Sen ve ben ona birçok kez vurduk. Bir tanesi boğazından girdi. Tamamen yıkıldım."

"Bunu söyleyebilirim. Yine de bu ikisi bu işte yeni oyuncular. Kim onlar?"

"Zamanla öğreneceğiz. Şimdilik, bugün erken saatlerde açılan bir davayı kapatıp kapatamayacağımızı merak ediyorum," dedi Braddock.

İkisi birlikte Isabella'ya doğru yürüdüler ve Tori onun yanına oturdu. "Izzy, birkaç sorumuz daha var."

"Tamam."

"Dün sabah kulübede sizi esir alanlardan kaçabildiniz mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak.

"Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Isabella evden kaçışını ve yola doğru koşuşunu anlattı.

"Garaj yolunun sonuna geldiğimde bu kamyonun geldiğini gördüm. Yanımdan geçerken bağırdım ve el salladım. Beni geçti ve sonra durdu." Neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. "Şoför bana baktı ve sanki o... o..."

"Seni tanıdım mı?"

Izzy başını salladı. "Onu... vurdular. Aşağı indi ve bana bakıyordu. Yüzündeki ifade ..." Gözleri yaşardı ve kolunu ona dolayan Tori'ye doğru eğildi. "Omuzdan aşağı doğru koşturmayı devam ettim. Bir silah sesi daha duydum."

Braddock gözlerini kapattı, Teague'in işini bitirenin bu olduğunu biliyordu.

"Dikenli tellerden geçip ormana doğru kaçmaya çalışacaktım ama adamlardan biri beni yakaladı. Beni sardı ve siyah bir cipin arkasına attı. Sonra beni o odaya geri koydular. Beni buraya getirene kadar saatlerce başka kimseyi görmedim."

Braddock onun önünde diz çökerek, "Şu anda başka bir şey söylemene gerek yok," dedi. "Çok cesurdun. Ve dahiyane. Lavabo tıkaç mı?" Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Zekice, Izzy," diye ekledi Tori.

Isabella başıyla onayladı. "George amcamın arkadaşı neden oradaydı?"

"O bir kadın mıydı?" Braddock sordu. "Jamie mi? Jamie Vaughn?"

"Evet. Daha önce adını hatırlayamamıştım. Jamie. Bu oydu." Tori ve Braddock hızlıca bakiştılar ve Tori başını salladı.

Şimdi George Santo hakkında konuşmanın sırası değildi.

Braddock sessizce, "Izzy, hâlâ bunu anlamaya çalışıyoruz," diye mırıldandı ve sonra dönüp araba yolundan aşağıya baktığında bir dizi farın yaklaştığını gördü. "Bu arada, sanırım biri sizi almaya geldi."

Luciana daha Sam durmadan arabadan inmiş ve kızına doğru koşmaya başlamıştı. "Izzy! Izzy!"

"Anne!" Isabella bagaj kapağından atlayarak haykırdı.

Luciana kızını kollarının arasına alıp gözlerini kapattı. Carson da oradaydı ve kız kardeşini kucakladı. Sonra Sam onu kucakladı, kaldırıp sıkıca kavradı ve alnından öptü.

Tori ve Braddock bagaj kapağının üzerine oturup yeniden bir araya gelmenin tadını çıkardılar.

Bir dakika sonra Sam Farner ailesinden uzaklaşarak onlara yaklaştı.

Braddock, "Senin evinde daha önce olanlar hakkında, Sam," dedi. "Özür dilerim..."

Sam elini uzattı. "Teşekkür ederim. Burada söylenmesi gereken tek şey bu. Teşekkürden başka bir şey değil."

Braddock başını salladı ve adamın elini sıktı.

"Ve söyle bana..." Sam sessizce "kayınbiraderim mi?" diye sormadan önce Luciana'ya baktı.

Braddock başını salladı. "Üzgünüm Sam, başaramadım. Kızını kaçıran insanlar tarafından öldürüldü."

Sam başını salladı. "Lanet olası aptal." Pemell'in tedavi gördüğü ambulansa doğru baktı. "Bunun sorumlusu o adam mı?"

"Kayınbiraderinizin ölümü için değil ama tüm bu olaylara o da karıştı. Şu anda açıklamak için çok karmaşık ve henüz tüm cevaplara sahip değiliz." Braddock şu anda doktor modunda olan ve kızına bakan Luciana'ya baktı. "Ona söylememi ister misin?" diye sordu fısıltıyla.

Sam başını salladı. "Bana bırak. Siz ikiniz gittikten sonra, ikimiz de çok kötü bir şey olacağı gerçeğini kabullenmiştik."

Bu gece. George kendi kaderini belirledi. Izzy'yi geri aldık. Bunu alacağım." Uzun bir iç çekti. "Zamanı geldiğinde bize her şeyin nasıl olduğunu anlatabilir misin?"

"Evet, tabii ki."

Sam Braddock'un kolunu sıvazladıktan sonra Tori'nin yanına giderek elini sıktı ve iki eliyle de kavradı. Hâlâ diz çökmüş ve kızına sarılmış olan Luciana, Tori'ye bakarak teşekkür etti. Tori de başıyla onayladı.

Aile bir ekip arabası eşliğinde ayrıldıktan sonra Steak oraya doğru yürüdü. "Bunu görmek hiç eskimiyor mu?"

"Hayır, dostum," dedi Tori, en eski arkadaşlarından birinin tebrik amaçlı kucaklamasını kabul etmek için araya girerek. "Bu kısım asla ama asla eskimez."

Şerif Yardımcısı Frewer yaklaştı. "Will, şu anda yolun sonunda medya kamyonlarımız var. Yerel ekiplerimiz ve İkiz Şehirler'den iki ekip. Biri gidip bir şeyler söylemeli, hikayeyi doğru anladıklarından emin olmalı."

Braddock yorgun bir ifadeyle, "Tamam, ben hallederim," dedi. Tori onun eline uzandı. "Ben de seninle geleceğim."

Açıklama yapıldı ve birkaç soru cevaplandı, araba yoluna geri döndüler. Biftek bekliyordu.

Pemell hâlâ sedyede yatıyordu, sol kolu askıda sabitlenmiş, sağ bileği sedyeye bağlanmıştı. "Hiçbir yere gitmiyor," dedi Steak. "Ambulansta onunla birlikte bir şerif yardımcısı ve bir eskort olacak. Ama dinleyin, şimdi eve girebildiğimiz için size bir şey göstermek istiyorum."

Onları minibüsün arkasına götürdü, üç basamak çıktılar ve eve girdiler. Eggleston nöbet tutuyordu.

Braddock önündeki manzara karşısında, "İşte şimdi oldu," diye mırıldandı. "Bu kesinlikle bir ödeme günü," dedi Tori.

Yemek alanındaki masanın üzerinde yığınla yüzlük, ellilik ve yirmilik vardı. Büyük bir uyuşturucu baskını boyutunda nakit para koleksiyonu değildi, ama yine de oldukça büyüktü.

Steak sırtarak, "Poker fişlerinin olmaması bana kâğıt oynamadıklarını söylüyor," dedi.

Eggleston, "Kaba bir hesapla bana üç yüz bin gibi görünüyor," dedi. "Aşağı yukarı."

"İşlem," dedi Braddock.

"Evet," diye yanıtladı Tori, sonra döndü ve gitti.

"Şimdi nereye gidiyor?" Biftek dedi.

"Güzel soru," diye yanıtladı Braddock ve onu takip etmek için döndü. Onu dışarıda yakaladı. "Ne oldu?"

"Teslimat kamyonu. Arkasına bak."

Arka kapı kısmen kaldırılmıştı. Braddock tamponun üzerine çıktı ve kapıyı sonuna kadar itti. Kargo bölümünün içinde karton kutu yığınları vardı ama sağ tarafta kaba bir yol açılmıştı. Yol boyunca gözlerini gezdirdi. "Bu da ne..."

"Ne görüyorsun?" Braddock onun arkasına geçerek sordu.

"Bir şey." Tori telefonundaki el feneri uygulamasına dokundu ve yolu takip etti. "Şuna bakar mısın?"

Arka duvarda, yaklaşık beş metre genişliğinde ve üç metre yüksekliğinde bir panel gevşek ve aralıktı. İkisi, yerine kilitlenene kadar sonuna kadar ittiler. Arkasında gizli bir bölme vardı.

Braddock el feneriyle etrafı tararken, "Çok fazla yer yok," dedi.

Bölme dardı. Yetişkin biri için inanılmaz derecede sıkıştı. Isabella'nın boyutlarında biri için daha az. İçinde yatmak için ince bir yastık vardı.

Braddock, "Hava almak için yanlarda havalandırma delikleri var," dedi.

"Onu buraya tıkacaklardı," diye gözlemledi Tori. "Sanırım uzun bir yolculuğa çıkacaktı." Defteri yukarı kaldırdı. "Burada ne varmış?"

Altında bir kol vardı. Braddock onu çekti ve bölmenin zemini kalktı. "Merhaba!"

"Bingo!" Tori söyledi.

Artık ellerinde uyuşturucuya benzer paraları vardı. Üst kısımdaki dar bir bölüm dışında tüm kompartıman sarılı banknot yığınlarıyla doluydu.

"Bahse girerim yemek masasının üzerindeki tüm o para tam da bu kayıp şeridin içine sığardı."

"Gerçekten. Bu ne kadar derine gidiyor?" Braddock beş para tuğlası çıkarırken merak etti. "Oldukça derin görünüyor."

"Burada çok haince bir şeyler döndüğünü hissediyorum." "Neden böyle düşündün ki?" diye takıldı.

"Demek istediğim, bütün bu para ve sonra Izzy'yi buraya tıkıp götüreceklerdi. Bu da beni başka bir düşünceye götürüyor."

Eggleston içeriyi aradı. "Ambulans yola çıkmaya hazırlanıyor."

"Tutun onları," diye bağırdı Tori.

Kamyondan atladı ve aceleyle ambulansa gitti, içine tırmandı ve sağ taraftaki bankta Pemell'in yanına oturdu.

"Az önce teslimat kamyonunun arkasındaki bölmeyi gördüm," dedi alçak ve ısırgan bir sesle. "Adam kaçırma ve insan kaçakçılığından tutuklusun ve bu, evdeki parayı ya da kamyonun gizli bölmesine doldurulmuş milyonları saymamıza bile gerek yok. Federal adam kaçırma suçunun potansiyel bir ömür boyu hapis cezası olduğunu biliyor muydunuz?"

Pemell gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Eğildi. "Daha da iyi olacak. Tüm bunların bir parçası olarak çok sayıda ceset var. Kaçırma girişiminin bir parçası olarak biri öldürülürse, federal yasalara göre ölüm cezasının geçerli olduğunu biliyor muydunuz?"

Gözleri ona kaydı.

"Şimdi, belki bu geceden sonra ölmek istersiniz. Bunu kesinlikle anlayabilirim. Bildiğiniz hayatınız sona erdi." Arkasına yaslandı ve bir nefes verdi. "Ama ölmek istemiyorsan, o zaman beni ilgilendiren başka hangi bilgilere sahip olduğunu düşün. Ve sana bir ipucu vereceğim." Tekrar eğildi ve onun kulağına fısıldadı. "Helena Hernandez. Joey Martinez. Beni ilgilendiren *bu*."

YİRMİ SEKİZ

"GALİBİYETİ A L I N "

Braddock saat 8:00'den hemen sonra evlerinin arka kapısını açmış. Giyinik halde yatağa düştüler ve yere yığıldılar.

Tori gözlerini açtığı anda komodinin üzerindeki saate baktı. Saat öğleden sonra 1:33'tü. Uyumadan önce yaptığı akıllıca şeylerden biri de telefonunu tamamen kapatmaktı. Telefonu açtığı anda, mesaj ve sesli mesajlarla dolup taşıdığını gördü.

Isabella'nın dönüş hikayesi kablolu haberlerde yer almış, bu da New York'taki eski Büro arkadaşlarından gelen mesajları tetiklemişti. Özellikle Tracy Sheets tüm detayları öğrenmek için ısrar ediyordu. Tori'nin onu araması gerekecekti.

Reese'den iki mesaj vardı. İlkinde basitçe şöyle yazıyordu: *Olson öldü. Ameliyatta öldü.* İkincisi ise Pemell'in tedavi edildiğini ve iyileşmesi için yoğun polis koruması altında bir hastane odasına yerleştirildiğini bildiriyordu. Bu bekleyebilirdi.

Hızlıca duş aldı ve lacivert bir FBI kapüşonlu tişörtü ile siyah yoga pantolonunu giydi. Acıkınca buzdolabını açtı ve gülümsedi. İçinde Mary'nin ev yapımı tavuklu şehriye çorbasından iki plastik kap ve küçük bir yapışkan not vardı: *Tebrikler ve aferin! Sevgiler Roger ve Mary.*

Tori kaplardan birini bir tencereye boşalttı. Çorba ısınırken güverte kapısına gitti ve dışarıya baktı. Kartpostallık bir gündü; sonbaharın sarıları, turuncuları, kahverengileri ve kırmızıları tam bir ağustos çiçeği açmıştı.

Çorbayı ısıttıktan sonra, üzerinde *Friends* dizisindeki gibi desenleri olan büyük siyah seramik kahve fincanına biraz doldurdu,

kanepenin arkasındaki kırmızı ve siyah ekoseli polar battaniyeyi kaptı ve rıhtıma doğru yürüyüp sondaki Adirondack sandalyelerden birine oturdu. Hafif ve ferahlatıcı bir esinti gölde hafif dalgalar yaratıyordu. Battaniyeyi bacaklarının etrafına sararak soluduğu temiz hava onu canlandırdı. Bir kaşık çorba aldı ve lezzetli tadın tadını çıkardı. Gün muhteşemdi, o kadar ki birkaç fotoğraf çekti: yaprakların renkleri, kristal sular. Tracy'ye bir metin notuyla birlikte bir fotoğraf gönderdi: *Dinleniyor ve iyileşiyorum. Seni bir ya da iki gün içinde arayacağım.*

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Arkasına baktı ve gülümsedi. Gölde inen Quinn'di. Roger tepenin zirvesindeydi ve kamyonetine doğru yürümeden önce el salladı.

"Selam dostum," diye selamladı Tori.

Quinn onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Biraz yorgun görünüyorsun."

O da belli belirsiz gülümsedi. "Biraz yorgunum. Dört ya da beş saat daha uyuyabilirdim ama o zaman programım altüst olurdu." Onun koluna doğru uzandı. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"Öyle mi?"

Başını salladı.

Sesi iyi geliyordu ve çocuklar genellikle yetişkinlerin onlara verdiği kadar çok daha dayanıklı olurlardı. Yine de Braddock'la birlikte onu yakından takip etmeleri gerektiğini biliyordu. Bir keresinde kaçırılma saldırısıyla ilgili kâbuslar görmüştü. Bir de dün gece vardı. Deneyimleri ona bunun peşini bırakmayacağını söylüyordu. Ona da musallat olacaktı. "Vücudun nasıl hissediyor? Kaburgalar?"

"Pek ağrımıyor," dedi Quinn.

"Yani hâlâ acıyorlar." Gülümsedi. Tipik bir çocuktü, konu bir şeyleri kaçırmaya geldiğinde sabırsızlanıyordu.

"Yine de daha iyiler."

"Eminim hokeye geri dönmek istiyorsundur."

"Evet," dedi. "Babamın henüz bana izin vereceğini sanmıyorum. Ancak ..."

"Neye kadar?" Ne olacağını biliyordu.

"Onu ikna et."

Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır."

"Hadi ama," diye yalvardı Quinn iyi huylu bir şekilde, kumarının başarısız olduğunu biliyordu.

"Hokey hiçbir yere gitmiyor. Sadece iyileşmene izin ver. Çok yakında buza geri döneceksin."

Başını salladı ve eve doğru baktı. Babası kot pantolonu ve siyah flanel gömleğiyle rıhtıma doğru ilerliyordu, elinde de bir fincan çorba vardı.

"Grammy'nin çorbası yanmıyor mu?" Quinn söyledi. "Büyükbabam beni eve getirmeden önce biraz içmiştim."

Braddock oğlunun saçlarını okşadıktan sonra eğilip Tori'yi öperken, "Evet, bu... ateş," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Telefonunu kontrol ettin mi?"

Başını salladı ve sandalyelerden birine oturdu. "Her şey yarına kadar bekleyebilir."

"Telefonunda ne var?" Quinn sordu. "Dava işleri, dostum."

Başını salladı. "Izzy neden kaçırıldı?"

Braddock Tori'ye baktı.

Tori, Quinn'in gözlerinin içine bakarak, "Baban ve ben bazı cevapları biliyoruz," dedi. "Ama hepsini değil. Henüz değil. Ve bulana kadar, şimdilik bu konuyu kapatsak iyi olur. Tamam mı? Önemli olan onun evde ve güvende olması ve iyi olacak olması."

Quinn başını salladı.

Bir süre iskelede oturup konuştular, ta ki Braddock aniden Vikings ve Packers maçının oynandığını hatırlayana kadar. Üçü içeri girip gürül gürül yanan ateşin önünde maçı izledikten sonra geç bir akşam yemeği yiyerek her zamanki rutinlerine geri döndüler.

Dayanın! Dayan!

Sık ağaçlar yüzüne bakıyordu. Direksiyonu cipin içine doğru sertçe çevirdi, cipe doğru itti, savruldu ve çarptı.

sola dönüş geliyordu. SUV'un önüne geçmesi gerekiyordu yoksa hepsinin işi bitecekti.

Boom! Boom!

Silah sesleri vızıldayarak geçti, gösterge panelinin dokunmatik ekranını parçaladı ve torpido gözünü deldi. Quinn'in gözleri korkudan irileşmiş, bakışları dehşete kapılmıştı.

Boom! Boom!

Tori'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Tavandaki vantilatör yukarıda vızıldıyordu. Vücudu terden sıırıslıklam olmuş, geceliği üzerine yapışmıştı.

"Hayır! Hayır!"

Uyanık mıydı? Bu kabus içinde bir kabus muydu? "Nooooooooo!"

Uyanıktı. Koridorun sonundan geliyordu. Quinn. "Will, Will!" Battaniyeleri ters çevirdi.

"Ne?" dedi uykulu bir sesle. "Ne oldu?"

"Quinn."

"Hayır! Hayır!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yataktan fırladı, burnunu kaptı ve Braddock hemen arkasındayken koridorda koşarken üzerine geçirdi. Quinn'in yatak odasının kapısını iterek açtı ve ışığı yaktı.

Quinn yatakta doğrulup oturmuş, nefes nefese kalmış, sanki kafası karışmış gibi odanın içinde çılgınca etrafına bakınıyordu. Uyanık mıydı yoksa hâlâ kâbusun içinde miydi ya da bu ikisinin bir kombinasyonu muydu anlayamıyordu.

"Hey, hey, hey," dedi Braddock, oğlunun omzunu sıkarak onu sakinleştirdi. "Sakin ol, iyisin, iyisin. Biz buradayız."

Tori banyoya gidip bir bardak su içti ve yatağın yanına dönüp ona uzattı.

Quinn bir yudum aldı, hâlâ zor nefes alıyordu, vücudu terden sıırıslıklam olmuştu. "Baba, bana ateş ediyorlardı." Tori'ye döndü. "Bize ateş ediyorlardı."

Braddock yatağın yanına bir sandalye çekti ve Quinn sonunda uykuya dalarken ayaklarını uzatıp tekmeledi.

"Sen git uyu," dedi sandalyeye yayılırken. "Ben burada iyi olacağım."

Tori, Quinn'in dolabını açtı ve hafif bir battaniye buldu, ardından Braddock'un üzerini örterek onu alnından öptü.

Alarm sabah 5:45'te çaldı. Kendini yataktan dışarı attı, egzersiz kıyafetlerini giydi, sonra sessizce koridora indi ve hâlâ uyumakta olan Quinn'e baktı. Braddock sandalyede yan oturmuş, battaniyeye sarınmıştı.

Bodruma indi ve kırk beş dakikalık yorucu bir ders için egzersiz bisikletine bindi, kendini bitkin düşene kadar zorladı, alnı terden sıırıslıklam oldu, sanki kâbuslarını terleyerek atabilecekmiş gibi. Elbette bu işe yaramayacaktı ama aynı zamanda normallik de yardımcı olabilirdi. Braddock da aynı programdaydı ve o bitirdiğinde bisikleti devrıldı. Saat 7:30'da ikisi de mutfakta duş almış ve güne hazırlanırken Quinn'in üst katta dolaşmaya başladığını duydular.

"Ne düşünüyorsun? Okul mu?" Tori sordu. Ortaokul 8:30'da başladı.

"Bakalım aşağı indiğinde ne bulacağız."

Quinn okul kıyafetlerini giymiş, sırt çantasını almış, gitmeye hazır bir şekilde mutfığa geldi. Normalde ölüm döşeğinde olmadıkça okula gitmeyeceğini söyleyen Braddock, bir süre sorgulama ve değerlendirme yaptı.

Quinn birkaç sorudan sonra "Sadece evde oturmak istemiyorum," dedi. "Kendimi iyi hissetmezsem ararım ve biri beni alabilir."

"İnsanlar ne olduğunu soracak. Buna hazır mısın?"

"Arkadaşlarım çoktan aldı." Telefonunu kaldırdı ve babasına "nerelerdeydin?" der gibi baktı. "Başımdan beri onlarla konuşuyordum."

"Cumartesi gecesi için bile mi? Yani, dün gece kabus gördün. Oldukça üzgündün."

Quinn başını salladı. "Pete içeri giriyor. Ben sadece okula gitmek istiyorum. Ben sadece hokey oynamak istiyorum."

Braddock Tori'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Quinn'in istediği Şey onun da istediği Şeydi, yani normale dönmek. Her Şeyi geride bırakmak için bilinçli bir karar verme yeteneğine sahip olsun ya da olmasın, dile getirdiği arzu buydu.

"Dediği gibi, arayabilir."

"Tamam, bir deneyelim," dedi Braddock. "Şu  ocuğa biraz kahvaltı verelim. Ama hokey? O biraz daha beklemek zorunda."

"Ah, baba, hadi."

"Kazan."

Quinn bir i  çekti. "Tamam."

Braddock ve Tori, Quinn ve Peter'ı okula bıraktılar. Ana giriŐin önünde ortak bir alan vardı. Bir grup arkadaşları onları bekliyordu ve her ikisinin de etrafını sarmıŐlard ; tokalaŐtılar, gülümsediler, beŐlik  aktılar, el salladılar, okula birlikte girerken onlarla konuştular.

Tori gülümsedi. "Bu ikisi bütün gün arkadaşları tarafından kuŐatılacak. İyi olacaklar."

Braddock temkinli bir ifadeyle, "Oldukça kötü bir k bustu," dedi. "Ve muhtemelen sonuncusu da değil. Ama tüm bunlardan sonra sadece birkaç k busla sınırlı kalacak..."

"Bu bir kazanç." Tori kendi uyku deneyimini düşünerek başını salladı.

Telefonu bir mesajla onu uyardı. "Zagaros on beş dakika içinde bir görüşme yapmak istiyor."

" zel Ajan Zagaros, günaydın. Ne var ne yok?" Tori selamladı.

"İkinize de teŐekk rl r. Bela avına çıkıyor musunuz, yoksa bela sizi nerede bulacağını biliyor mu?"

"Sorun çıkaran insanları avlıyoruz."

Zagaros güldü. "Bunu biliyorum. Büro, İ  Güvenlik'in de yardımıyla, peşine düŐtüđünüz kişilerin kimliklerini tespit etti. Luis Garcia ve Manuel Moreno Kolombiya'nın yerlileri olmalarına rağmen Panama'da kuryelik yapıyorlardı. Kuzey Kolombiya'da, Panama sınırına yakın bölgelerde faaliyet gösteren uyuşturucu kartelleriyle çalıŐtıkları biliniyordu."

"Ne kuryeliği?" Tori sordu. "Ellerinde 12,5 milyon dolardan biraz fazla para olduğu düşünülürse, açıkça para."

"Uyuşturucu, kartel bağlantısı göz önüne alındığında?" Braddock sordu.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Zagaros. "İkisinin de bir uyuşturucu suçu vardı ve bunun için hapis yattılar, ama bu on beş yıl önceydi. O zamandan beri başkaları yok ve kamyonda da uyuşturucu izine rastlanmadı. Ancak kurye olarak pek çok şey taşımış olabilirler."

"İnsan kaçakçılığı mı?"

"Bunu yaparken hiç yakalanmadılar ama hafta sonu yaşananlar ve o kamyonda bulduklarınız göz önüne alındığında bu tamamen mümkün. Diğerlerinin yanı sıra karteller de bu işe bulaştı. Kayıp iki çocuğa ne olduğunun çok ötesinde bir bilgi hazinesine sahip olabilirlerdi. İçlerinden birinin hayatta kalmamış olması çok kötü. Bir şeyler öğrenebilirdik."

Braddock alaycı bir tavırla, "En içten özürlerimizi sunarız," dedi.

"Hak ettiklerini buldular," diye yanıtladı Zagaros. "Bu iki adama gelince, gerçek isimlerinin Garcia ve Moreno olduğundan oldukça eminiz, ancak birkaç takma adları var ve tespit edilmekten kaçınmakta iyiler. Uzun zamandır, belki de beş ya da altı yıldır kimsenin radarına girmemişler. Ancak, üzerlerinde bulduğunuz kimliklere bakılırsa, başından beri faaliyet gösterdikleri anlaşılıyor."

"Başından beri çalışıyorum, yani-" Tori başladı.

"Evet, Tori," diye yanıtladı Zagaros. "Teoriniz doğru olabilir. INS, Garcia ve Moreno'nun pasaportlarını ya da Castillo ve Rijo pasaportlarının girişini son on yıl öncesine kadar takip etti. Her ikisi de sırasıyla dokuz ve altı yıl önce sorduğunuz zaman aralıklarında ülkedeydiler ve Helena Hernandez ile Joey Martinez'in kaçırılmasından sonraki iki gün içinde sınırı güneye geçtiler. Burada birkaç profesyoneli saf dışı bıraktınız," diye ekledi. "Tüm bunları bilmeniz önemli."

"Neden?"

"Çünkü ABD Savcılığı Pemell'e karşı dava açıyor. Pemell'in avukatı bir saat önce aradı. Konuşmak istiyormuş. Şimdi sorum şu: Neden bu kadar hevesli?"

"Şey, Pazar günü biraz aceleci davranmış olabilirim.

Çiftlik evi," dedi Tori, ölüm cezası tehdidini açıklarken. "Onu düşündürmek istedim."

"Ve sizce bu iki çocuğun nerede olduğunu biliyor mu?"

"Muhtemelen. Bunun için yeni bir kanıt geliştirdik mi? Hayır, ama bunu o yaptıysa ..."

Braddock, "Diğerlerini de o yaptı," diye sözlerini tamamladı.

"Bir anlaşma istiyor," dedi Tori. "Ve elinde ihtiyacımız olan bilgiler var. Asıl soru, bu bilginin yeterli olup olmayacağıdır."

Zagaros, "Tipik olarak, bu tür şeyleri biraz daha fazla planlamak isteriz, ancak bir sanık konuşmaya hevesliyse, konuşmasına izin verirsiniz," dedi.

Pemell ilçe hapisanesinden hükümet merkezine nakledildi ve avukatıyla birlikte bir sorgu odasına yerleştirildi. Tori ve Braddock onu tek yönlü aynadan izlediler.

Sol kolu vücuduna sıkıca sarılmıştı. Rahatsız görünüyordu. Yüzü morarmış ve hırpalanmıştı, iki elinde de bandaj vardı. Bir haftadan kısa bir süre önce karşılaştıkları o kendinden emin, kontrollü tutukludan çok uzaktı.

ABD Savcı Yardımcısı Louise Cullen onlara katılmak için Minneapolis'ten gelmişti. Sorgulamaya katılmayı planlıyordu. "Adam kaçırma sizin davanız," dedi. "Ama bu iki kurye hakkında başka neler bildiğini ve bu şebeke hakkında bize takip edebileceğimiz bazı bilgiler verip veremeyeceğini merak ediyorum."

"Latitude anlaşması mı?"

"Eğer elinde kayda değer bir şey varsa, konuşabiliriz."

Braddock kapıyı açtı ve Cullen içeri girdi, onu Tori izledi. Üçü de Pemell'in karşısındaki koltuklara oturdu. Tori ve Braddock ellerini kavuşturarak öne doğru otururken, Cullen arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

"Konuşmak istiyoruz," diye başladı Pemell'in avukatı. Yerel bir adli yardım avukatıydı ve Shepard County'nin olağan suçları ve kabahatleriyle başa çıkabilecek yeterlilikten daha fazlasına sahipti. Ancak bu tamamen yeni bir seviyeydi. "Müvekkilim bazı ilgi çekici konularda yardımcı olabilir."

Cullen, "Müvekkilinizin nasıl yardımcı olabileceğini merak ediyorum," diye cevap verdi. "Ama kaçırılma olayıyla ilgili olarak, buradaki iki meslektaşımı tatmin etmesi gerekecek. Ve ben herhangi bir uzlaşmayı uzaktan bile düşünmeden önce onların memnuniyeti gerekli olacak." Sağına döndü ve Tori ile Braddock'a başıyla işaret etti.

"Birkaç dakika oturup dinleyeceksin, lan," diye açıkladı Braddock. "Ve sonra vermek gereken bazı kararlar olacak. Isabella Farner'ı o parktan alan sen değildin, ama seninle görüştüğünden sonra bile, sende pis bir suçluluk kokusu olduğunu düşündük."

"Ve şimdi nedenini biliyoruz," dedi Tori. "Çünkü Isabella Farner'ı kaçırmaktan sorumlu kişilerin sana tuzak kurduğunu biliyordun ve sen ve dostun Mark Olson senaryoyu tersine çevirebileceğinizi düşündünüz."

"Ve bu süreçte kendinize küçük bir kazanç sağlayın. Küçük tatlı bir plan."

"Ta ki öyle olmayana kadar."

"Şimdi burada fiziksel bir karmaşa içinde oturuyorsun ve daha da kötüsü, mahvolmuş durumdasın. Hayatın boyunca." "Nazik davranıyor," dedi Tori. "Bir hayatın kaldığını varsayıyor."

ABD Savcısı Cullen'ı iğnenin peşinden gitmesi için zorluyorum."

Pemell, "Kız ölmedi," diye iddia etti.

"Ama Penny Teague yaptı," diye uyardı Tori. "Ve bu büyük, çok *büyük* bir
senin için sorun."

"Kiminle?"

"Ambulansta sedyedeyken sana bunu açıklamıştım," dedi Tori, elleri hâlâ önünde sımsıkı kenetliydi ve yoğun bakışları Pemell'in üzerindeydi. "Gördüğünüz gibi Isabella kendisini kaçıranlardan kaçtı ve o kulübeden çıktı. İlçe yoluna koştu ve orada Penny Teague'in kullandığı bir teslimat kamyonuna el salladı. Senin aksine, Penny bir iyilikseverdi. Isabella'yı kurtarmak için kamyondan indi, ama bunu yapamadan kaçıranlar tarafından vurularak öldürüldü."

"Göğsüne iki el ateş edilmiş. Sonra da işini bitirmek için kafasına bir tane" dedi Braddock. "Ve tahminimce sen, Olson ya da her ikiniz de buna tanık oldunuz."

Pemell oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Yaptın, değil mi?" Tori söyledi.

"Vay canına," diye mırıldandı Cullen. "Bu hiç iyi değil."

"Isabella'nın nerede olduğunu başından beri biliyordun," diye iddia etti Tori. "Evinizde duruyordunuz ve nerede olduğunu biliyordunuz. Bu odada bizimle birlikte oturuyordun ve nerede olduğunu biliyordun. Ama bize söylemek yerine, finansal bir fırsat gördün. Tüm bunları, sizi tutuklayıp suçlamamız ihtimaline karşı hapisten kurtulma kartı olarak arka cebinizde tuttunuz. Ama yapmadık. Her şeyi olurlarına bıraktınız ve Penny Teague öldürüldü. Ayrıca kamyonu ve gizli bölmeyi gördük. Isabella'yı sattığın iki adamın onu güneşe götürdüğünü biliyoruz, şüphesiz sınırın ötesine. Bir sürü parayla birlikte. O bölmede 12,5 milyon dolardan biraz fazla para bulduk. Ayrıca, Joey Martinez ve Helena Hernandez'i kaçırdığınızı kanıtlayabilsek de, onlar da haznede. Hepsini toplayınca, lan, neden hapse girdiğin anlaşılıyor."

Cullen, "Federal olarak suçlanacaksınız Bay Pemell," diye açıkladı. "Tori'nin de belirttiği gibi, idam cezası söz konusu. Bu tür bir cezayı kazanabilir miyim? Ofisim bunu denemeye fazlasıyla istekli. Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Bunu masadan nasıl kaldırabiliriz?" Pemell sordu.

"Tori?" Cullen sordu.

"Sana bilmek istediğimi söyledim, lan. Helena Hernandez ve Joey Martinez. İtiraf et."

"Ama yine de geriye ömür boyu hapis kalıyor. Bu da başlı başına bir ölüm cezası," dedi Pemell yere bakarak. "İğneyi de alabilirim. Her şey bitmiş olur."

Braddock, "Evet, kendini oraya sen koydun, dostum," dedi.

"Hayattan daha azı için ne gerekir ki?"

Tori, "Helena Hernandez ve Joey Martinez'in canlı olarak kurtarılması," dedi.

Pemell başını kaldırdı. "Ya öyleyse?"

Sandalyesinden fırladı. "Yaşıyorlar mı, lan? O iki çocuk hayatta mı?"

"Bir dakika, bir dakika," diye araya girdi avukat. "Müvekkilimle konuşmam gerekiyor."

Tori, Braddock ve Cullen koridorda bekliyordu. "Eğer hayattalarsa, ne tür bir anlaşma teklif edebiliriz?" Tori sordu.

Cullen, "Eğer bu iki çocuğu bir şekilde geri getirebilirsek, biraz esnek olabilirim," dedi. "Ama çok fazla değil. Birden fazla kaçırılma olayı var. Penny Teague öldü. George Santo öldü. Fred Weltz de öldürüldü. Bunun kaçırılmadan önce olduğunu biliyorum ama yine de Pemell'in Isabella Farner'in kaçırılacağını bilmesinden sonraydı. Çocukları geri alsak bile Pemell'in cezası çok uzun sürecek."

Avukat koridorda onlara katıldı. "Yirmi yıl sonra size bildiği her şeyi anlatacak."

"Yirmi yıl," diye homurdandı Tori, başını sallayarak. "Kafan mı iyi senin?" "Yaşıyorlar mı?" Braddock sordu.

"Muhtemelen öyle olduklarını düşünüyor."

"Muhtemelen mi? Bu bir dilek ya da umut gibi bir şey."

"Bunu açıklamak zorunda kalacak. Sizi yolun yüzde doksanına yaklaştırabileceğini düşünüyor. Ama cezasının yirmi yıla indirilmesini istiyor, maksimum güvenli değil federal cezaevi. O kimseyi öldürmedi."

Braddock, "Üç çocuğu kaçırdı," diye iddia etti.

Cullen başını salladı. "Şu anda düşünebileceğim en iyi şey, eğer verdiği bilgi o çocukları geri almamızı sağlarsa, o zaman daha fazla hoşgörü göstermeyi düşüneceğim ve müvekkiliniz için işler yoluna girebilir. Yirmi yıl olmayacak ama ömür boyu da olmayacak. Bir dilek ve duaya bel bağlamıyoruz; müvekkilinizin bunu umut etmesi gerekecek."

Avukat tekrar içeri girdi. Koridora geri gelene kadar bir on beş dakika daha geçti. "Hiçbir garantinin olmadığını bilerek size bildiklerini anlatacak."

Cullen, Tori ve Braddock'a baktı. "Sizin gösteriniz."

Odaya döndüklerinde, Tori içeri daldı. "Yaşıyorlar mı?" "Sanırım olabilirler."

"Mayıs mı?" diye öfkeyle karşılık verdi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece onu dinleyin," diye yalvardı avukat.

Pemell arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Ole ve ben ikisini de aldık. Manuel ve Luis'in çalıştığı insanlar için para karşılığı yaptık. Ama bakın, onlar insan ticaretine maruz kalmadılar, en azından sizin düşündüğünüz şekilde. Manuel ve Luis onları bir aile olarak istiyordu."

"Bunu açıkla."

"Her biri için yüz bin dolar ödedik ve Farner'ın kızının fiyatını da biliyorsunuz."

"Onun fiyatı neden daha yüksekti?"

"O daha büyüktü. Daha önce maruz kaldığım için daha fazla risk vardı, ayrıca parçalanmış bir aileden gelmiyordu. Onlara sadece üç katı ödeme yapılırsa bunu yapacağımızı söyledik. Aksi takdirde ..."

Tori tiksintiyle başını sallayarak, "Bunu bize söylemeliydin," dedi. "Bunlar çocuk. Ailelerinden kopardığınız küçük çocuklar."

"İlk ikisi uyuşturucu bağımlısı ebeveynleriyle sefalet içinde yaşıyordu. Bahse girerim onların hayatı daha iyi olmuştur."

"Evet, lan, sen tam bir azizsin, değil mi? Her yerde çocukların hayatlarını iyileştiriyorsun."

Kızın öfkesinin arttığını hisseden Braddock, sol kolunu kurnazca masanın altına attı ve hafifçe kızın kalçasını sıktı.

Arkasına yaslandı ve bir nefes aldı.

"Sana tuzak kurulduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Birkaç gündür, özellikle de yaklaşık altı hafta önce çiftliğe gittiğimde bir kuyruk fark ettim. O zaman Ole'yi çağırdım. Onları izlemeye ve takip etmeye başladı. Benimki gibi mavi bir minibüs aldıklarında planlarını anladık. Onu götürdüklerinde, birilerinin minibüsü göreceğini ve sonunda kapıma geleceğini biliyordum."

Tori başını sallayarak, "Yani gidip yağını değiştirdin ve sonra da bir kez kullandın," dedi. "Mazeretin minibüstü, ki bu da neredeyse yanılmazdı. Bu ve onun nerede olduğunu biliyordun. Dediğimiz gibi, gerekirse bu kartı her an oynayabilirdin."

"Evet."

Şimdi tamamen görüyordu, Dana Bryan'ın analizi canlanıyordu. Kurbanlarına karşı empati ya da duygu beslemeyen narsist bir psikopat. Vicdanı yoktu, bu çocuklara saygı duymuyordu. Isabella'nın aile hayatı iyiydi, ama doğru fiyata, ne olmuş yani? Pemell sanki bir arabayı diğeriyle takas ediyormuş gibi konuşuyordu.

"Bize Helena ve Joey'nin gittiği şu aileden bahset," dedi.

"Manuel ve Luis'in Kolombiyalı birkaç kartel ailesiyle bağlantısı vardı. Çocuklar o ailelerden biri içindi. Bu yüzden para çok iyiydi. Aranılan şartlar Hispanik ya da Latin Amerikalı olmaları, genç olmaları ve İngilizce ve İspanyolca olmak üzere iki dil bilmeleriydi."

"Neden iki dilli?" Cullen sordu.

Pemell omuz silkti. "Ole, Hernandez'in kızını almadan önce Luis'e bunu sordu."

"Ve?"

"Luis ailenin İngilizce ve İspanyolca konuşabilmelerini istediğini söyledi. Neden? Bilmiyorum. O ikisini bulduk ve konuşabiliyorlardı. Farner'ın kızı da öyle."

"Peki Joey ve Helena'yı teslim ettikten sonra Luis ve Manuel onları nereye götürdü?"

"Panama. Ailenin orada olabileceğini düşünüyorum." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onları oraya götürmek zorunda olduklarını söylediklerini biliyorum ama yolculuğun sonunun bu olmadığı hissine kapıldım. Belki de aileyle bağlantılı biri onları oradan alıp Kolombiya'ya götürecekti."

"Manuel ve Luis uyuşturucu ticaretine dahil miydi?" Braddock sordu.

Pemell başını salladı. "Ole onları bu şekilde tanımaya başladı. Grand Forks'ta bir uyuşturucu satıcısıyla çalışıyordu. Joey Martinez'in annesiyle birlikte yaşadığı karavanda bu adam için uyuşturucu ve para saklıyordu. Manuel ve Luis parayı ondan aldılar. Ülkeyi dolaşıp başka yerlerden de para topladıkları ve sonra güneye götürdükleri hissine kapıldım."

"Çocukların hangi kartel ailesine gittiğini biliyor musunuz?" Tori sordu.

"Hayır. Sadece Manuel ve Luis'in bir çiftle bağlantıları olduğunu ve onlardan birinin o çocukları istediğini biliyorum."

"Onları neden istediler? Ne amaçla?"

Omuz silkti. "Tek bildiğim onları almak için para aldığımız. Bu sefer, bana tuzak kurulacağını anladığımızda Ole aradı ve anlaşmayı yaptı."

"Bu kadar mı?" Cullen sordu. "Hepsi bu kadar."

Tori arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bu fazla bir şey değil, lan. Panama'ya ve oradan da bir yerdeki bir kartel ailesine teslim edildiler. Hangi aile olduğunu, nerede olduğunu ya da o çocukların hâlâ orada olup olmadığını bilmiyorsun."

Pemell'in omuzları çöktü. "Size sadece bildiklerimi anlatabilirim."

"Ben olsam müebbet hapis cezasının indirilmesi konusunda fazla umutlanmazdım."

Tori yemek tabaklarını aldı ve mutfak lavabosuna götürdü. Quinn izin istedi. Braddock ikisine de birer küçük kadeh şarap doldurdu.

"Görünüşe göre Pemell'in avukatı haklıymış," dedi şarap kadehini çevirirken hüzünle. "Bizi yolun yaklaşık yüzde doksanına ulaştırdı."

"Yüzde doksan cömert bir oran," diye yanıtladı Tori. "Tek bildiğimiz Teksas büyüklüğündeki bir ülkede bir kartel ailesiyle birlikte olabilecekleri. Ve hala o çocukların hayatta olup olmadığını bilmiyoruz, gerçekten bilmiyoruz."

Braddock, "Belki de hiç olmayacak," dedi.

"Olayı aydınlatmanın tek yolu, iki kuryenin Kolombiya'nın kuzeyindeki kartellerle çalıştığının düşünülmesi. Bu bize pek bir şey anlatmıyor."

Başını salladı. "Bak ne diyeceğim. Bu gece için bir kenara koyalım, ateş yakalım, rahatlayalım ve izleyecek bir şeyler bulalım."

"İşe yarar," diye yanıtladı Tori, tam o sırada telefonu çaldı. Arayan Tracy Sheets'ti. Hoparlöre bastı ve cevap verdi. "Selam."

"Aramıyorsun, yazmıyorsun," diye başladı Tracy.

"Üzgünüm, kız arkadaşım. Benim hatam."

"Olaylı bir hafta geçirdin. Her şeyi duymak istiyorum."

Braddock gülümseyip şarabı doldurmaya başladığında Tori, "O zaman daha çok şaraba ihtiyacım olacak," dedi.

Yarım saat boyunca Tracy'ye dava hakkında bilgi verdiler.

Tracy özeti dinledikten sonra, "Sam Farner etraftayken bütün kış bira almak zorunda kalmamalısın," dedi.

Braddock gülerek, "Bu benim için de geçerli," dedi.

"Peki ya diğer iki kayıp çocuk?" diye sordu.

Tori kaşlarını kaldırarak Braddock'a baktı ve "Biliyor musun, bunu sorman çok komik," dedi. "Bu konuda yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyorum. Bir uyuşturucu görev gücüyle çalıştığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Kartel aileleri, özellikle de Kuzey Kolombiya'da faaliyet gösterenler hakkında bilgiye erişiminiz var mı? Uyuşturucu faaliyetlerinden ziyade ailelerinin yapısıyla ilgileniyorum. Kocaları, eşleri, çocukları, teyzeleri, amcaları, kayınları, çatıları altında yaşayan herkes hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Bu konuda size bir şeyler bulabilirim."

Tori ve Braddock, Tracy ile konuştuktan sonra kanepeye uzandılar ve Netflix'te yeni keşfettikleri ve art arda izledikleri *Outlander* dizisinin bölümlerini takip ettiler. Saat 10:00'dan hemen önce

Quinn iyi geceler demek için uğradı. O yukarı çıktıktan sonra Tori şarap kadehini boşalttı. "Başka bir bölüm izlemek ister misin?"

Braddock ayağa kalkıp mutfığa giderken, "Hayır," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var." Uzandı ve Tori'nin şarap dolabından yeni bir şişe şarap çıkardı, bir Cabernet. "Ben de bunu denemek istiyordum."

"Yarın çalışman gerekmiyor mu?" Tori boş bardağını çevirerek sordu.

"Hiç olmazsa daha sonra gideceğim," dedi. "Geçen Çarşamba gününden beri durmadan çalıştım. Kendimi biraz rahat bırakabilirim. Özellikle de henüz rapor vereceğim bir patronum yokken." Yanına gidip onu öptü, sonra da şarap kadehini aldı. "Neden sen yukarı çıkıp küveti çalıştırmıyorsun, ben de bunu açıp sana bir bardak doldurayım."

"Madem ısrar ediyorsun."

"Hmm," diye mırıldandı Tori. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Jakuzili küvet ılık ve köpüklüydü. Pencerenin altındaki çıkıntıda yanan mumlar odayı karamsar bir şekilde aydınlatıyordu. Müzik mırıldanıyordu

küçük taşınabilir hoparlörün sesini duydu. Tori öne doğru eğilmiş, elindeki şarap kadehinden bir yudum alıyordu. Braddock onun arkasına oturdu ve küçük bir sürahi kullanarak sırtının üst kısmına su döktü, ipeksi pürüzsüzlükteki tenini hafifçe okşarken suyun yavaşça aşağı akmasına izin verdi.

"Tracy'nin size yardım edebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Her yerde bağlantıları var. İstedğim bilgiyi bana bulacağından hiç şüphem yok. Beni bir yere götürüp götürmeyeceği başka bir hikaye. O çocuklar hayatta olabilir. Onları bulmak için her türlü çabayı göstermem gerektiğini hissediyorum."

Braddock'un, lüks içinde yaşadıkları küçük banyo da dahil olmak üzere evi genişletme fikri hakkında konuştular.

"Şu anda tüm makyaj masasını güzellik eşyalarınızla işgal etmiş durumdasınız, bu nedenle genişletilmiş tezgah alanı, çift lavabo ve çok sayıda çekmece faydalı olacaktır."

Tori eliyle kendini göstererek, "Tüm bunları muhafaza etmek kolay değil," diye şaka yaptı. "Duş da küçük. Daha geniş bir duşakabin yaptırmak istiyorum."

Karo. Herhangi bir kapıya gerek yok. Çok fazla alan, çift duş başlığı."

Tori banyoya baktı ve bu gibi fikirlerle her şeyin hareket edeceğini fark etti: küvet, makyaj masası ve duş.

"Yatak odamızın boyutunu iki katına çıkarır, gazlı bir şömine eklerdim." "Kulağa romantik geliyor."

"Amaç da bu."

"Yatak odası ve banyoyu genişletirseniz, ofisinize ne olur?"

"Onu taşıyacağım. Garajın üzerindeki eklentiyle bir tane için yer olur. Fazla yere ihtiyacım yok."

"Peki garajın üzerinde başka ne var?"

"Quinn'in arkadaşlarıyla kullanabileceği bir oyun odası, yatakhane gibi bir şey. Bunu yaparsam bodrumun bir kısmını geri alırım. Oraya küçük bir bar eklemeyi düşünüyordum."

Ona baktı. "Düşündüğünüz dönüşüm tam olarak bu."

"Artık üç kişiyiz. Alana ihtiyacımız var. Bu sayede büyük bir gömme dolabımız olacak," diye ekledi ve öne doğru eğilip onu öptü

omzunun arkasına hafifçe vurdu. "Buna ihtiyacın var."

Sırıttı. "Buna ihtiyacımız var."

"Evet, buna ihtiyacımız var."

"Çok hırslı," dedi kendini bacaklarının arasına geri kaydırıp göğsüne yaslanırken, uzun kollarını ona dolamasına ve boynunu öpmesine izin verirken.

"Sesi hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedi ve dönüp eğilerek onu usulca öptü. "Ben seviyorum o."

"O zaman yaparız."

Şaraplarını yudumlamaya, rahatlamaya, konuşmaya ve birbirlerine dokunmaya devam ettiler,

muhtar titriyor, müzik yumuşak, su ılık ve yatıştırıcıydı. Braddock'un elleri yavaşça dolaşmaya ve keşfetmeye başladı, başlangıçta bazı eğlenceli kıkırdamalara ve bir süre sonra artan onay mırıltılarına ve mırıltılara yol açtı. Tori yüzünü ona döndü, onu öpmek için eğildi, önce hafifçe, sonra daha yumuşak ve derin bir şekilde, sağ bacağını baştan çıkarıcı bir şekilde kaydırarak, böylece onu kendisine çekebildi, parıltıyan vücutları duyusal olarak birlikte kayıyordu. "Biliyor musun?" diye fısıldadı nefes nefese onun kulağına.

"Hmm, ne?" Braddock, kızın boynunun ön kısmından aşağıya doğru hafifçe öperken cevap verdi.

"Pazartesi geceleri genellikle böyle bitmez," dedi sırtını kamburlaştırarak ve parmaklarını adamın ıslak saçlarında gezdirerek.

"Sana haberlerim var," diye mırıldandı Braddock, öpücükleri kadının yakasının altında dolaşırken. "Bu gece daha bitmedi."

YİRMİ DOKUZ

"BİZ BİR ŞEYLER DUYUYORUZ. O BİR ŞEYLER DUYUYOR.
BİRLİKTE BİR ŞEYLER BİLİYORUZ"

22 Aralık

Tori saat 14:00'ü biraz geçe, sol koluna asılı bir alışveriş torbasıyla evin arka kapısından içeri girdi. Onu ortadaki adaya bıraktı, sonra dışarı çıktı ve arka sahanlıkta bırakılmış olan iki karton kutuyu getirdi, Noel hediyesi olarak sipariş ettiğı ürünler, biri Braddock, diğeri Quinn içindi. Kolundaki Mary içindi.

Noel'de.

Jessie kaybolduktan ve babası o üniversite birinci sınıftayken öldükten sonra Noel ruhu onu terk etmişti. Noel'i birlikte geçireceğı bir ailesi yoktu ve arkadaşları nezaket gösterip davet ettiklerinde aklına sadece kız kardeşi ve babası geliyordu. FBI'a katıldığında, diğelerinin aileleriyle vakit geçirebilmesi için Noel arifesi ve gününde çalışmak için her zaman gönüllü olmuştu.

Ta ki geçen yıl Hayes ailesiyle Noel'e kaçınılmaz bir şekilde sürüklenene kadar.

Braddock onun Noel tereddütünün tamamen farkındaydı. Ona göre bu doğru değildi, artık değil. "Bu değışecek," demişti.

Yine de büyük, sokulgan ve yakın bir aile olan Hayes'lerle geçireceğı için gergindi. Bazılarıyla ilk kez tanışacaktı.

Braddock kocaman bir gülümsemeyle ona, "Gergin olduğunu biliyorum ama endişelenme," dedi. "Drew'larda Noel arifesi eğlenceli olacak. Hayes'ler bunu yapar

Doğru. irkin bir Noel kazağınız var mı? Bu gerekli." "Ne kadar irkin?"

"Doğru bir izlenim bırakmak istiyorsanız, insanoğlunun bildiği en irkin Noel kazağını bulacaksınız."

Bu standardı karşılayıp karşılamadığı tartışmaya açıktı ama kendine önünde ren geyiği olan ve üzerine anlar dikilmiş bir Noel kazağı bulmuştu.

"Siz ne düşünöyorsunuz?" diye sordu Quinn ve Braddock'a. "İğrenç," dedi Quinn.

"Mükemmel," diye onayladı Braddock.

Geldiğinde, Braddock'un geniş ailesiyle birlikte bir zemin hazırladığı açıktı. Herkes ona hoş karşılandiğını hissettirmek için elinden geleni yaptı. Tori'nin gerçekten sevdiği Drew ve Andrea onunla ilgilendi ve bardağını sürekli dolu tuttu.

"Drew, beni böyle tutmaya devam edersen kafayı bulacağım."

"Güzeli," dedi kolunu sıcak bir şekilde ona dolayarak. "Hadi gidelim orada birlikte."

Sıradan içkiler ve büyük bir akşam yemeğinden sonra, Noel arifesinde tüm geniş aile ile beyaz fil hediye alışverişi vardı, bu etkinliğe temkinli bir şekilde girdi ama tam bir kahkaha tufanına dönüştü. Hediyesi, kafasından daha büyük, kulplu kocaman bir gümüş fincan oldu. Andrea bunu bir garaj satışında bulmuştu. Açtıktan kısa bir süre sonra Drew onun elinden sıcak tereyağlı rom bardağını aldı ve kendi bardağıyla birlikte gümüş bardağa döktü. "Görelim bakalım."

"Drew?"

"Neyin var göster bize Hunter. Hayes'lerle takılabileceğini kanıtlama zamanı."

Bütün aile ona bakıyordu.

Meydan okumalardan asla geri adım atmaz, gergin bir nefes aldı, başını geriye eğdi ve içkiyi uzun bir yudumda boşalttı, biraz ağzının kenarına, yanağından aşağıya ve Noel kazağına damladı. Kahkahalar ve kamera flaşları eşliğinde bardağı indirdiğinde "Ahh," dedi.

Parti başlamıştı. Gece sona ermeden önce herkese gümüş fincandan ikram edilmişti. Bu onun ilk tatil neşesiydi.

uzun, çok uzun zamandır yaşamamıştı. Bu yıl Noel'i gerçekten dört gözle bekliyordu. Kredi kartı harcamaları bunun kanıtıydı, çünkü özellikle Braddock ve Quinn'e hediye almak için aşırıya kaçmıştı.

İkisi daha birkaç saat eve gelmeyecekti. Karton kutuları boşalttı. Quinn'in hediyesi yeni bir Minnesota Wild formasıydı. Onu paketleyip etiketledi ve ağacın altında büyüyen yığının yanına yerleştirdi. Braddock'un hediyesi büyük bir hediye idi, yeni bir Movado Kronograf saat. Saati incelerken gülümsedi. Quinn'in hokey turnuvalarından biri için gittikleri Twin Cities'de bir alışveriş merkezinde biraz vakit geçirdiklerinde bu modele hayran kalmıştı.

Telefonu çaldığında saati sarmayı yeni bitirmişti. Tracy.

"Trace, mutlu Noeller. Ne var ne yok?"

"Kolombiya için bir çanta hazırla."

"Bekle? Ne? Sen ciddi misin?"

"Evet. Bu gece uçuyorsun. Yarın Alejandro Pinzon ile bir görüşmen var."

"Bu fikirden ne kadar hoşlanmadığımı tekrar söyleyebilir miyim? Yani, bu fikirden gerçekten hoşlanmıyorum," diye ısrar etti Braddock, Tori St. Paul'deki Holman Field pistinde FBI uçağına binmek için izin beklerken.

"İyi olacağım," diye cevap verdi, iyi olacağından hiç de emin değildi.

Son iki aydır davanın peşini bırakmamıştı. Zagaros ve FBI New York Ofisi'nden Tracy Sheets'le birlikte Kolombiyalı kartellerin aileleri hakkında bir dosya oluşturmayı başarmıştı. Helena ve Joey'nin Panama'ya teslim edildiği göz önüne alındığında, Kolombiya'nın kuzeyinde, Panama sınırına yakın bölgelerde faaliyet gösteren kartellere odaklanmıştı. Tracy'nin kendisine gönderdiği her şeyi ve kendi araştırmalarını okuduktan sonra, özellikle bir aile ilgisini çekti.

Pinzon Karteli.

Kartelin lideri Alejandro Pinzon'du. Artık altmış iki yaşında olduğu sanılıyordu ama hâlâ oldukça gösterişli bir görüntüsü vardı. Yakışıklılığı ve şüphesiz muazzam serveti ikinci karısı Daphne'nin dikkatini çekmişti. Kocasından yirmi yaş daha genç olan Daphne, Michigan'dan gelen, çabalayan bir modeldi. Alejandro'yla on beş yıl önce Panama'da ekonomik bir giyim markası için yapılan bir fotoğraf çekiminde tanışmıştı. Bir yıldan kısa bir süre sonra Bayan Pinzon olmuş ve lüks bir hayat yaşamak için Cartagena'nın güneybatısındaki kıyı dağlık bölgesinde bulunan aile mülküne taşınmıştı.

Tori'nin özellikle ilgilendiği kişi, Daphne'nin multipl sklerozun agresif bir türünden muzdarip olan ve düzenli ve artan düzeyde bakıma ihtiyaç duyan annesi Donna'ydı. Kızıyla birlikte Kolombiya'ya taşınmıştı ve Tori'nin öğrenebildiği kadarıyla ne Daphne ne de Donna o dönemde hiç İspanyolca konuşmamıştı.

"Bir ay önce Braddock'la bir akşam yemeğinde, "Ya Helena ve Joey'nin sonu da böyle olduysa," diye düşündü. Daphne'nin annesinin bakıma ihtiyacı var ve İspanyolca bilmiyor. İki dil bilen genç çocuklar gelip tekerlekli sandalyesini itmeye, temizlik yapmaya, ayak işlerini yapmaya ve ihtiyaçlarını karşılamaya yardımcı olurlar."

"Neden bunu yapmak için tepelerde birkaç Kolombiyalı çocuk bulmuyorsunuz?"

"İngilizce bilmiyorlar." "Öğret onlara."

"Bu zaman alır. Yardım satın almak varken bunu neden yapasınız ki? Belki de Daphne ve Donna ısrar etti ve Alejandro da genç, güzel ve hayat dolu karısını ve talepkâr kayınvalidesini mutlu etmek için kabul etti."

Braddock, "Boşuna çabalıyorsun," dedi. "Hadi ama, bu mümkün," diye ısrar etti.

"Mantiğinizi anlıyorum. Ama bana şunu sor. Nasıl buluyorsunuz? Ve bulsanız bile, orada olduklarını tespit etseniz bile, üzerinde hiçbir baskı gücünüz olmayan Kolombiyalı bir uyuşturucu baronunu onları bırakmaya nasıl ikna edersiniz? Karşılığında ona ne teklif edeceksiniz?"

Tori iç çekti. "Hiçbir şey."

"O zaman burada neden bahsediyoruz ki?"

"Gidip ona sorabilirim."

Braddock umursamazca kıkırdadı.

"Neden olmasın?"

Kızın ses tonundan sorusunun ciddi olduğu anlaşılıyordu. "Gerçekten ön kapıya kadar yürümeyi, onu görmek istemeyi ve o iki çocuk oradaysa serbest bırakılmaları için yalvarmayı mı düşünüyorsun?"

"Biraz ustalıkla, neden olmasın? Kaybedecek ne var ki?"

"Hayatını."

Başını iki yana salladı. "Ev ödevimi yapıyordum. Pinzon ailesi kısmen yasal, kısmen de kokain işiyle uğraşıyor ve giderek yasal olana yaklaşıp uyuşturucu işinden uzaklaşıyorlar. Tracy'ye göre, Kolombiya hükümeti ve DEA ile makul bir ilişkisi olan kartellerden biri. Şiddete başvurmayacaklarını söylemiyorum ama genel olarak bugünlerde beladan kaçınmak için kendi yollarından gidiyorlar gibi görünüyor."

"Kokain olayı dışında." "Şey, evet."

Braddock çatalını bıraktı, ağzını sildi ve başını salladı. "Çocuklar her gün kayboluyor. Bu korkunç bir şey ama oluyor işte. Hepsini bulamayız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu iki çocuk, senin için neden bu kadar önemli? Helena'nın annesi seni etkiledi mi?"

"Ya Quinn, Peter ya da Hayes'in yeğenlerinden biri olsaydı? Birinin ilgilenmesini istemez miydiniz? Çocuğunuzu geri getirmek için her türlü çabayı göstermesini, özellikle de nerede olduklarını ya da kimde olduklarını biliyorlarsa?"

Braddock başını salladı. "Evet, evet, yapardım." "O çocuklar da önemli. Neden denemeyelim?"

Braddock, "Bu durumda olmaması için milyonlarca neden düşünebilirim," diye cevap verdi ama Tori'nin vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Şimdi şansını deneyecekti. Cartagena'da bulunan yerel bir DEA ajanı, bir bağlantı aracılığıyla FBI'a bağlı birinin Bay Pinzon'la ABD Hükümeti'nin genellikle ilgilendiği konularla ilgisi olmayan konularda konuşma şansı istediğini bildirmişti.

ilgilileniyordu. Tori'nin ismi önceden bildirilmişti. Aradan bir hafta geçti ve şaşırtıcı bir şekilde Bay Pinzon görüşmeyi kabul etti.

Braddock pistte, "Lütfen dikkatli olun," diye yalvardı.

"Geri geleceğim," dedi Tori. "Sana ve Quinn'e Noel için bir sürü hediye aldım. Onları açtığınızı görmeyi asla kaçırmayacağım."

Uçak havalandıktan sonra Tracy aradı ve onunla kimin buluşacağını açıkladı. "Ajan Cole Lloyd bir arkadaşımın iyi bir arkadaşı ve orada deneyimli bir el; yıllardır orada, çok bağlı. Ben ona güveniyorum, sen de güvenebilirsin."

"Trace, bunu yaptığım için deli miyim?"

Güldü. "Kesinlikle evet. Şimdi o çocukları bul."

Uçak gün doğumundan hemen sonra Cartagena'ya indi. DEA Ajanı Cole Lloyd onu yıpranmış gri Jeep Cherokee'sinde bekliyordu.

"Pasacaballos kasabasına gidiyoruz. Bir saat kadar uzakta. Oraya vardığımızda bir kafeye gidip kahvaltı söyleyeceğiz ve bekleyeceğiz."

"Ne için?"

"Senyor Pinzon'u görmeye gidiyorsunuz."

Bir saat sonra Lloyd arabasını caddenin kenarına park etti ve ikisi birlikte kafeye girip söyleneni yaptılar.

"Buradan sonra planımız ne?" Tori kahvesini yudumlarken sordu.

"Pinzon'un iki adamı tarafından alınacaksın ve seni adamlarla buluşmaya götürecekler."

"Evinde mi?"

"O kısmı bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Tori endişeyle.

"Endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum, Özel Ajan Hunter. Bir süredir bu adamlarla çalışıyorum. Çok temkinlidirler ama aynı zamanda güvenilirlerdir. Bir şey yapacaklarını söylerler ve yaparlar."

"Onlarla bir arabaya atlar mıydın?"

"Evet, yapardım," diye cevap verdi Lloyd kendinden emin bir şekilde. "Yaptım." "Bana Pinzon hakkındaki görüşünü söyle."

"O artık oldukça yasal."

"Tamamen güzel mi?"

"Ben yle bir Şey demedim. Burada yasal olan birkaç ilaç Şirketi var. Elbette kokain yapmak için de aynı kimyasallardan bazılarını kullanıyorsunuz. Yani hala bir Şekilde oyunun içinde ama bence bir üreticiden çok ... içerik tedarikçisi olarak."

"Anladım."

"Bir dereceye kadar, sanki bir yığın para kazanmıŐ ve emekli olup bunun tadını çıkarmaya karar vermiş gibi görünüyor. Artık eskisi gibi bir oyuncu değil. Ve bu serveti ve ailesini korumak için, kendisi ve herhangi bir uyuşturucu operasyonu arasında o kadar çok katman oluşturdu ki, ona asla ulaŐamazsınız. Bu nedenle yıllardır bizim için öncelikli bir odak noktası olmadı."

"Peki bunu nasıl baŐardınız?"

"İŞ. Zaman zaman bize bazı Şeyleri haber verir. Ya da bir rakibi veya yeni yetme biri kendisini veya işlerini etkileyecek bir Şey yaptığında bize ulaŐabilir."

"Eğer başka bir konuda başka yöne bakarsanız."

Lloyd, "Ya da DEA ya da Kolombiya hükümeti dışında birinden bela geliyor sa ona haber verin," diye onayladı. "Biz bir Şeyler duyuyoruz. O da bir Şeyler duyuyor. Birlikte bir Şeyler biliyoruz."

"Güzel bir düzenleme."

"İŞe yarıyor. Burada işler böyle yürüyor."

"Peki onu ne için görmek istediğimi biliyor mu?"

"İsteğiniz zerine ona sadece isminizi verdik. Dn erken saatlerde adamı benimle temasa geçti ve ziyareti kabul ettiğini söyledi. Kim olduğunuzu ve neyle ilgili olduğunuzu öğrendiğini tahmin edebilirsiniz." Lloyd peçeteyle yüzünü sildi. "Kasadaki adamı görüyor musun?"

Tori yavaşça arkasını döndü. Siyah kot pantolonlu, gri gömlekli, siyah spor ceketli ve güneş gözlüklü bir adam tezghta durmuş, bir garsondan sipariş veriyordu.

"Caddenin karşısına park etmiş Land Rover'ın direksiyonunda oturan başka bir adam daha var."

Gözlerini sola kaydıldı. "Bu adamları tanıyor musun?"

"José gişede. Diego da şoför. Senyor Pinzon'un güvenliği onlar."

José masalarına doğru baktı ve başını eğdi. "Bu senin işaretin. Burada sizi bekliyor olacağım."

Tori, José'nin ardından dışarı çıktı. Diego onun için arka yolcu kapısını açtı ve Tori Land Rover'ın içine tırmandı. Diego ön yolcu koltuğuna oturdu ve ona döndü. "Günaydın, Özel Ajan Hunter. Yolculuğumuz yaklaşık on beş dakika sürecek ve sizi Senyor Pinzon ile buluşmaya götüreceğim."

Diego onları kasabanın içinden geçirip kuzeydeki yemyeşil tepelere doğru götürdü, dar çakıllı yol sık mangrovların arasından geçiyordu. Tori her iki adamın da yolu ve içinden geçtikleri ormanı dikkatle izlediklerini fark etti.

"Bir şey aramamız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi José, rahat bir gülümsemeyle arkasını dönerek. "Özel bir şey yok ama burası Kolombiya. İnsan her zaman... nasıl desek? Uyanık."

Ormandan yemyeşil geniş bir araziye çıktılar. Tori Amerika'da hiç plantasyona gitmemişti ama burası bir plantasyon gibi görünüyor ve öyle hissettiriyordu. Yükselişin tepesinden manzara panoramikti, aşağıdaki kuzeybatıya doğru uzanan vadinin üzerinde, uzaklarda Karayipler'in açık mavi suları görünüyordu.

Land Rover iki katlı büyük bir evin önünden geçerek arka taraftaki yemyeşil bahçeye girdi. Diego park etti ve sonra inip kapısını açtı.

"Lütfen benimle gelin," dedi José, onu takip etmesi için el sallayarak.

Bahçe boyunca dolambaçlı bir kaldırımını takip ettiler. Senyor Pinzon daha yasal yollardan gitmiş olabilirdi ama işini şansa bırakmıyordu. Etrafta güvenlik vardı, José'yi yol boyunca takip eden adamlar dikkatle onu izliyordu. Etrafta sadece onlar da yoktu. Bir verandada sarışın bir kadının tekerlekli sandalyedeki başka bir kadınla oturduğunu ve kahvaltı ediyor gibi göründüğünü gördü. Onun ötesinde, büyük bir jimnastik salonunda oynayan üç çocuk gördü. Bunlar muhtemelen Senyor Pinzon'un en küçük çocuklarıydı. Yirmi yıl önce kanserden ölen ilk karısından da beş yetişkin çocuğu olduğunu biliyordu.

Etrafta beyaz düğmeli gömlekler ve siyah pantolonlar giymiş hizmetliler vardı. Tori yüzleri görmeye çalıştı ama kimseyi teşhis edecek kadar iyi bakamadı. Kimse Joey ya da Helena olarak kaydedilmedi.

José geniş bir çardağın altındaki oturma alanına doğru yürümeye devam etti. Bir adam yüksek arkalıklı beyaz hasır bir sandalyede oturmuş, önünde bir cezve ve iki fincan bulunan bir tepside bir tomar kâğıt okuyordu.

Yirmi adım kala José durdu. "Bir dakika burada bekleyin lütfen."

Çardağa doğru yürüdü ve adamla konuştu, sonra dönüp Tori'ye yaklaşması için el salladı.

"Senyor Pinzon, bu Özel Ajan Tori Hunter," dedi ve ikisinin konuşmasına izin vermek üzere ayrıldı.

Pinzon ayağa kalktı ve onu sıcak bir tokalaşmayla selamladı. "Özel Ajan Hunter, sizinle tanışmak bir zevk. Rahatınıza bakın. Size bir kahve ikram edebilir miyim?"

Tori oturup etrafına bakarken "Lütfen," dedi. "Eviniz ve araziniz çok güzel," dedi. "Gerçekten muhteşem."

Pinzon gülümseyerek, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Şeker?" "Lütfen."

"Ve burası ailelerle dolu gibi görünüyor. Oyun alanında çocuklar gördüm."

"*Evet*. Bunlar Daphne ile çocuklarım," diye gülümseyerek cevap verdi ve ona kahve fincanıyla birlikte bir fincan tabağı uzattı. "Tüm ailem iki gün içinde Noel için burada olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tatiller aile zamanıdır," dedi ve kahveden bir yudum aldı. Zengin ve yumuşaktı, t a m kıvamında bir tatlılığı vardı.

"İyi, değil mi?" Pinzon sordu.

"*Evet*," dedi bir yudum daha almadan önce. "Ben kahve bağımlısı diyebileceğiniz biriyim."

"Starbucks mı?" Pinzon burnunu kırıştırarak söyledi.

"Sonuçta ben bir Amerikalıyım, ama bu harika."

"Özel Ajan Hunter-"

"Şunu belirtmeliyim ki, ben ... Büro'dan emekliyim."

"Bu onların kaybı, eminim," dedi Pinzon, okumakta olduğu gazeteleri kaldırarak. "Başarılarınızı okudum. Çok, nasıl desem, olaylı ve başarılı bir kariyeriniz olmuş. Etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Ve burada rol yapmayalım, canım, eminim ki adım yıllar boyunca eski teşkilatınız da dahil olmak üzere kolluk kuvvetlerinde geçmiştir."

"Öyle, ama dediğin gibi, numara yapmayalım," dedi Tori memnuniyetle. "En azından bu konuda değil."

"Beni meraklandıran şey, sizin gibi özel uzmanlığa sahip birinin neden benimle konuşmak istediğı. İlgi alanlarınız doğal olarak benimkilerle kesişmiyor gibi görünüyor."

"O zaman hemen konuya giriyorum. Kaybolan bazı insanların yerini bulmama yardımcı olabileceğinizi umuyordum. Çocuklar."

"Ne kadar korkunç," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Ama bu sizin çok iyi bildiğiniz, benimse bilmediğim bir iş. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Senyor Pinzon, aradığım bu çocukların Kolombiya'da, ülkenin bu bölgesinde olabileceğini öğrendim. Onları bulmama yardım edebileceğinizi umuyorum."

"Eğer yardım edebilirsem, elbette."

"Görüyorsunuz, çekildikleri zaman çok küçüklerdi." Sırt çantasına uzandı ve bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerine koydu: "Joey Martinez yedi yaşındaydı, neredeyse sekiz. Dokuz yıldır kayıp, Grand Forks, Kuzey Dakota'nın hemen dışındaki bir karavan parkından kaçırıldı." Başka bir fotoğraf çıkardı. "Bu annesi, Juanita. Joey kaçırıldığında şansı yaver gitmiyordu, bir karavan parkında yaşıyordu ve uyuşturucu kullanımıyla ilgili bazı sorunları vardı. O zamanlar öyleydi. Şimdi evli, küçük bir çocuğı var ve Grand Forks'ta başarılı bir Meksika restoranı işletiyor ama oğlunu geri almak için her şeyi yapar. Bu onu ... bütün yapacaktı."

"Anlıyorum."

Başka bir fotoğraf çıkardı. "Bu Helena Hernandez. Kuzey Minnesota'daki Thief River Falls kasabasının dışındaki bir yoldan kaçırıldığında sekiz yaşındaydı. Bu onun annesi, Rosa. Helena kaybolduğunda Rosa'nın da şansı yaver gitmemiştı.

Suyu akmayan harap bir evde iki küçük çocuğa bakıyordu. Bu onun için bir mücadeleleydi. Ama Helena kaçırıldıktan sonra, kendini daha iyi bir yola soktu. Şimdi Kuzey Dakota, Fargo'da bir acil servis hemşiresi. Oğlunu kız kardeşiyle yeniden bir araya getirmekten başka bir şey istemiyor."

Pinzon, "Tüm bunlar inanılmaz derecede talihsiz" dedi.

"Birkaç ay önce, on iki yaşında bir kız daha Manchester Bay, Minnesota'da kaçırıldı. Yine de onu geri almayı başardık."

"Anlıyorum. Bu iyi, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Tori gülümseyerek. "Ama satılmasına çok az kalmıştı. Kaçıranlardan birini yakaladık. Olaya karışan diğerleri öldü." Etkili olması için durakladı.

"Sizin elinizde mi, Özel Ajan Hunter?"

"Kısmen."

Senyor Pinzon başıyla onayladı. "Lütfen devam edin."

"Yaşayan kişi aynı zamanda Joey ve Helena'nın kaçırılmasından da sorumluydu. İfadesinde onları Luis Garcia ve Manuel Moreno adında iki adama sattığını söyledi. Garcia ve Moreno ölenler arasında."

Bir tepki bekledi ama ya Senyor Pinzon'un poker suratı çok iyiydi ya da isimler gerçekten aklına gelmemişti.

"Hayatta kalan Ian Pemell adındaki adam, biz müdahale etmeden önce bu son kızı onlara satmış. İşlem için gereken parayı bulduk. Aslında Garcia ve Moreno'nun kullandığı bir kamyonda on iki buçuk milyon dolardan biraz fazla para bulduk. Şimdi, Pemell bize bu iki adamın kızı Minnesota'dan Panama'ya götüreceklerini ve orada Kolombiya'daki bir aileye teslim edeceklerini söyledi." Pinzon'un gözlerinin içine baktı. "Kızın İspanyol olması ve iki dil bilmesi şart koşulmuştu. İspanyolca ve İngilizce."

"Anlıyorum." demeden önce adamın gözlerinde kısa bir bilgi parıltısı gördü. Ben ... görüyorum."

"Bu adamların buradaki karteller içinde bazı bağlantıları olduğu biliniyordu. Kariyerim sayesinde Birleşik Devletler emniyet teşkilatında birçok tanıdığım oldu ve bu kişiler beni Kolombiya'da çalışan kişilerle temasa geçirdi. Bana senin Kolombiya'da

Makul bir adam, bir tür ilişkileri olan ve zaman zaman birlikte iş yaptığınız, karşılıklı yardım sağladığınız biri."

"Yaptık."

"İşte bu yüzden sizi aradım," dedi Tori. "Daha önce de belirttiğiniz gibi, kariyerimin uzun yıllarını kayıp çocukları bulmaya adadım. Uzun bir süre için bu bir takıntıydı. Bu vakada, çocuklarını geri almak ve onlarla birlikte bir hayat kurmak için ikinci bir şansı hak eden iki insana yardım etmeye çalışıyorum. Ailelerini yeniden bir bütün haline getirmek için."

"Aileniz var mı Ajan Hunter?"

"Kan bağıyla bağlı olduğum bir ailem yok ama son on sekiz ay içinde bir aile tarafından kabul edildiğim için çok şanslıyım."

"İkinci bir şans mı?"

"Evet. Belki. Evli değilim ve bir daha olur muyum bilmiyorum ama harika bir adamla yaşıyorum ..."

Pinzon gülümseyerek ve başını sallayarak, "Anladığım kadarıyla Dedektif Will Braddock," dedi. Onun iyi bilgilendirildiğini bilmesini istiyordu.

"Evet, bir de on iki yaşındaki oğlu var. O benim çocuğum değil ama onu seviyorum. Onun için endişeleniyorum. Babasından, bizden koparılsa nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum."

Pinzon bakışlarının oyun alanına kaymasına izin verdi. "Çocuklar bir armağandır," dedi sessizce.

"Senyor Pinzon, hatırı sayılır nüfuzunuzu kullanarak benim için bazı araştırmalar yapabileceğinizi ve belki Joey ile Helena'yı bulup bir şekilde ailelerine iade edip edemeyeceğimizi görebileceğinizi umuyordum."

"Ve hükümetiniz sizi buraya bu konu için mi gönderdi?"

"Hayır. Devletim bu noktaya gelmeme yardım etti ama ben kendi isteğimle buradayım. Yardımınız karşılığında size hiçbir şey teklif edemem. Böyle bir yetkim yok. Bildiğiniz gibi ben eski bir özel ajanım."

Pinzon gülümsedi. "Emekli olmuş eski özel ajanlar vardır, Özel Ajan Hunter, bir de sizin gibi insanlar vardır. Siz özel kalmaya devam ediyorsunuz. Sizi bu sabah buraya getiren de bu oldu, şüphesiz."

"Yine de bu gerçekleri değiştirmiyor. Sağladığınız herhangi bir yardıma karşılık verecek kapasitem yok. Elbette, eğer

Yardım edebilseydiniz, bunu bilmesi gereken kişilere bildirirdim ve bunun ... gelecekteki referanslar için not edileceğini düşünmek isterim, diyelim."

Pinzon sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesinden düşünceli bir yudum aldı. "Özel Ajan Hunter, ülkede ne kadar kalacaksınız?"

"Uzun sürmez, *senyor*. Yarın eve uçmayı umuyorum. Noel'de hepimiz ailemizle birlikte olmak istiyoruz."

"Elbette." Pinzon ayağa kalktı. Tori de öyle yaptı ve el sıkıştılar. "Lütfen bugün bu konuyu düşünmek için bana biraz zaman tanıyın. Eğer yardımcı olabileceksem, bunu yapmaktan büyük memnuniyet duyarım."

"Tek istediğim bu," diye yanıtladı Tori. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Senyor Pinzon."

"Helena'yı ya da Joey'i bu malikânede gördün mü?" Braddock telefonda konuşurlarken sordu, Tori yatağında oturmuş otelin penceresinden dışarı bakıyordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi. "Yine de burası gerçekten bir şeydi. Her yerde güvenlik vardı. Daphne'nin sarı saçlı üç küçük çocuğunun koşuşturduğunu gördüm. Daphne'yi ve tekerlekli sandalyedeki annesini gördüm."

"Sence Helena ve Joey orada mıydı?"

"Bilmiyorum." İçini çekti. "Elimden geldiğince etrafa bakındım ama onları göremedim."

"Ya Pinzon? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok ketumdu. Onu okumakta zorlandım."

"İnce, doğrudan olmayan yaklaşım sonuç vermedi mi?"

"Bunu söylemek zordu. Biriyle ilk kez kafa kafaya poker oynamıyordu. Pek bir şey belli etmedi." Artık ılıklaşan birasından bir yudum aldı. "Gerçekten bir tepki gördüğüm tek an, çocukların Hispanik ve iki dilli olması gerekliliğinden bahsettiğim andı. Sadece kısa bir irkilmeydi ama onun dışında..."

"Taş surat."

"Evet."

"Sizi geri arayacağına dair bir taahhüdünüz var mı?" Ajan Lloyd sordu. İkisi Cartagena'daki otelin küçük barında bir *bira* içiyorlardı.

"Hayır," diye yanıtladı Tori.

"Fırça yemiş gibi hissettin mi?"

"Hayır. Benim izlenimim Senyor Pinzon'un her şeyi gizli kapaklı yapan bir adam olduğu yönünde."

Lloyd, "O da öyle," dedi ve barmene iki parmağını kaldırdı. "Denemeye değerdi, Tori. Bunu başından sonuna kadar gördün. Dolaylı itirazın işe yarayıp yaramadığını göreceğiz. Ne kadar süre vermek istersin?"

"Yarın öğlene kadar ondan haber alamazsam, muhtemelen eve dönebilirim."

Tori uyandı ve telefonuna baktı. Saat sabahın 6:50'siydi. O ağır biralardan birkaç tane fazla içmiş olmalıydı. Komodinin üstündeki büyük su şişesini kaptı ve banyoya giderken şişeden bir yudum aldı. Lavaboyu soğuk suyla doldurdu ve yüzünü defalarca suya daldırdı. Kendini toparlaması için iyi bir ya da iki kahveye ihtiyacı olacaktı.

Banyodan çıkarken komodinin üzerinde duran telefonu çalmaya başladı. Kayıtlı olmayan bir numaraydı.

"Alo?"

"Bu Özel Ajan Hunter mı?"

Sesi dünkü José olarak tanıdı. "*Evet. Öyle.*"

"Santa Ana kasabasına gidin. Cartagena'dan bir saat uzaklıkta. Kasabanın batı ucunda küçük bir kafe var, Restaurante Cecilia. Lloyd orayı biliyor. Sabah 10'da orada ol."

"Sonra ne
olacak?" "Sen
bekle."

Lloyd'u aradı.

Lloyd ve Tori Restaurante Cecilia'da bir masaya oturdular. Kahvelerini yudumlarken ve devletteki kariyerleri ve emekli maaşları hakkında sohbet ederken uyanık kaldılar.

Lloyd, "Yaklaşık beş yılım daha olduğunu düşünüyorum," dedi. "O zaman güzel bir şekilde emekli olabilirim. Ya sen?"

"Artık yarı emekliyim," dedi Tori. "Babam vefat ettiğinde bana oldukça yüklü bir miras kaldı. Hayatta kalan tek akrabası bendim, dolayısıyla hayat sigortası, yatırımları, emeklilik hakları ve tüm bunları akıllıca değerlendirerek uzun süredir rahatım. İlgimi çeken şeylerin peşinden gitmekte özgürüm."

"Kolombiyalı uyuşturucu baronlarıyla riskli toplantılar gibi mi?" Gülümsedi. "Aynen öyle."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bugünlerde gerçekten öyle."

Gözleri sola kaydı. "Tori, ön kapı."

Döndüğünde siyah saçlı, beyaz düğmeli gömlek, siyah pantolon ve siyah tenis ayakkabıları giymiş, küçük bir sırt çantası taşıyan zayıf bir çocuk gördü. Hemen arkasında, uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, benzer bir kıyafet giymiş, daha kısa boylu bir kız vardı. İkisi de ön kapının içindeki banka oturmuş, ellerini kucaklarında birleştirmişlerdi. İkisini de dün gördüğünü hatırlamıyordu ama malikane hizmetlileri ile aynı kıyafetleri giymişlerdi.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürümeden önce bir dakika bekledi, önlerinde diz çöktü ve gülümsedi. "Merhaba. Benim adım Tori." Onlara Shepard County Şerif Departmanı kimliğini gösterdi. Çocuğa baktı. "Acaba sen Joey olabilir misin? Joey Martinez?"

"Evet, evet."

"Annenin adı ne?" O olduğundan emindi ama teyit etmek istiyordu.

"Juanita."

"Peki sen Helena mısın? Helena Hernandez?"

Kız başını salladı. "Evet. Annemin adı Rosa."

Tori gülümsedi. "İkinizle de tanıştığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Eve gitmek ister misiniz?"

Havaalanına vardıklarında Helena ve Joey'i hemen uçağa bindirdiler. Motorlar uğulduyordu ve kapı

kapalıydı. Tori, Braddock'a hızlı bir FaceTime araması yaptı.

"Merhaba."

"Onları yakaladık."

"Bekle? Ne? Sen mi yaptın?"

"Evet. Uçakta benimle birlikte oturuyorlar, buz gibi kola içip sandviç yiyorlar." Telefonunu çevirdi ve ikisi de gülümseyip el salladı.

"Aman... Tanrım."

Telefonu geri çevirdi. "Sağlıklılar. İyi muamele görmüş gibi görünüyorlar. Malikânede çalışmışlar, Daphne ve Donna'ya hizmet etmişler ama Senyor Pinzon'un oraya nasıl geldiklerine dair özel koşulları bilmediğinden eminim."

"Yine de dolaylı yaklaşım işe yaramış olmalı. Ya da adamı büyüledin."

"Ya da ona zarif bir çıkış yolu verdim. Her neyse, onları geri aldık. Uçak birazdan kalkıyor. Buradan gideceğiz."

Braddock bir an için telefonunu yere bıraktı.

"Will? Will, hâlâ orada mısın?"

"Evet," dedi ve bir burun çekme sesi duyduğunu sandı.

"İyi misin?" Sonunda onun duygularını duyunca kendisi de hissetmeye başladı. "Will?"

"Ben iyiyim," dedi, telefonu tekrar yukarı kaldırarak onu görebilmesini sağladı. Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ben... sadece bunun anneleri için nasıl bir Noel hediyesi olduğunu düşünüyorum."

"O zaman benim için telefon et. Juanita ve Rosa'yı. Thief River Falls ve Grand Forks'taki polisleri. Cullen ve Zagaros'a. Steak ve Eggs'e. Herkesi ara."

Holman Field'a geri indiklerinde saat gece yarısını geçiyordu. Uçak taksi yaparak durdu. Hangarın yakınındaki pistte küçük bir insan topluluğu bekliyordu.

Uçağın kapısı açıldı. Tori dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri baktı. "Dışarı gel. Hava biraz soğuk olacak."

Önce Joey dışarı çıktı. İçeri girip Helena'nın elini tuttu ve Tori'nin arkasından merdivenlerden aşağı indiler. Merdivenlerin dibine vardıklarında Juanita ve Rosa öne doğru koşarak uzun zamandır görmedikleri çocuklarını kucakladılar.

Tori neşeli ailelerin yeniden bir araya gelişini izledi. Bir dakika sonra, yol boyunca teşekkürleri kabul ederek kalabalığın arasından ilerledi. Diğer tarafa ulaştığında, kendi gözyaşları için bir nedeni oldu.

Braddock ve Quinn onu bekliyorlardı.

Hızlı adımlarla Braddock'a doğru yürüdü ve Braddock kollarını ona doladı. Martinez ve Hernandez ailelerinin kutlamalarını izlerken yumuşak bir sesle, "Şu yaptığına bak," dedi.

Tori başını kaldırdı ve onu öptü. "Siz ikiniz neden Noel arifesini kutlamak için eve dönmediniz?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Braddock dedi ki. "Bunun için burada olmalıydım." Quinn, "Ayrıca, büyükannem ve büyükbabam bu akşam iptal etti," dedi,

Tori'den yana doğru kayarak sıktı, sadece on iki yaşında olmasına rağmen şimdi onunla göz hizasındaydı. Bir süre sonra yanlamasına sarılmanın yeterince iyi olmadığına karar verdi. Her iki kolunu da Tori'ye doladı ve gözleri kapalı bir şekilde ona sıkıca sarıldı.

"Bunu yapmak zorunda hissettikleri için kendimi kötü hissediyorum."

"Mary sensiz yapmanın doğru olmayacağını söyledi. Sen varken olmaz..." Braddock Martinez ve Hernandez ailelerine baktı, "Tüm bunların sorumlusu. Ayrıca Drew beyaz fil takasının geçen yıldan sonra aynı olmayacağını söyledi. Tekrarını istiyor. O yüzden yarın akşam yapıyoruz. Kutlama havasında olacağınızı tahmin ediyorum."

"Sanırım," diye cevap verdi kocaman bir sırtıışla. Dönüp yeniden bir araya gelen ailelere bir kez daha baktı ve mümkün olduğunca uzun bir süre içini çekti. "Hadi eve gidelim."

Üçü ayrılmak üzere dönerken Braddock sağ kolunu kıza dolayarak onu kendine çekti ve kulağına "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Tori başını kaldırdı ve onu öptü. "Mutlu Noeller."

* * *

Tori ve Braddock'un macerası sizi tamamen sardıysa ve bir sonraki maceralarını görmek için sabırsızlanıyorsanız, bir sonraki Ajan Tori Hunter geriliminin ne zaman çıkacağını ilk öğrenen olmak için **buradan**

kaydolun.

Buradan kaydolun!

ROGER'DAN DAHA FAZLASINI DINLEYIN

Roger'ın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

[Buradan kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

ROGER STELLJES'İN KİTAPLARI

AJAN TORI HUNTER

SusturulmuşKış

Kızları Kızlar

Saklı Kız Kayıp

Melek

Sesli olarak mevcuttur

AJAN TORI HUNTER

Susturulmuş Kızlar ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Kış Kızları* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Saklı Kız* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

ROGER'DAN BİR MEKTUP

Kayıp Melek'i okumak için zaman ayırdığınız için minnettarım. Yazarken en çok keyif aldığım şey karakterlerim için bir dünya şekillendirmek. İster Tori'nin geçmişi bırakıp bugünde yaşamayı öğrenmesi, ister Braddock'un takıntıları ve tuhafılarıyla başa çıkması, ister Steak'in çeşitli ve bazen de zamanlaması kötü esprileri olsun, kendimi hepsinin yerine koyup onlara güçlü yanlar, zayıflıklar, zaafı ve benzersizlikler veriyorum. Her yazdığım da, bunların üzerine bir şeyler inşa edip, Manchester Körfezi, Kuzey Minnesota ve hayatım boyunca severek büyüdüğüm göller ülkesi olan tuvali genişletiyorum. Her gün bu dünyayı düşünerek uyanıyorum ve umarım siz de Tori, Braddock ve ekibinin maceralarını okumaktan en az benim yazdığım kadar keyif alırsınız.

Eğer hoşunuza gittiyse ve en son yayınladığım kitaplardan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Yazmanın en güzel yanlarından biri, hem tüm kitaplarımı okuyan hem de sahneye yeni çıkan okuyuculardan gelen tepkileri görmek. Her yazdığım da amacım, bir kitapta her zaman aradığım şeyi size, okuyucuya vermektir. Sizi heyecanlandıran, geren, düşündüren, zaman zaman kalp atışlarınızı hızlandıran ve elinizden bırakamadığınız için her zaman bir sayfa, bir bölüm daha okumak isteyeceğiniz bir hikaye.

Hikayeyi beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Okurlardan geri bildirim almak öykülerimi geliştirmem ve yazmam açısından önemli olduğu kadar, başkalarını kitaplarımdan birini ilk kez almaya ikna etmem açısından da hayati önem taşıyor.

Eğer *Kayıp Melek*'i beğendiyseniz, Tori, Braddock ve arkadaşlarını şu kitapta da bulabilirsiniz *Susturulmuş Kızlar*, *Kış Kızları* ve *Saklı Kız* ve daha birçok hikâyede.

En iyi
dileklerle,
Roger

www.RogerStelljes.com

SESSİZ KIZLAR

Genç güzel kadın kıpırdamadan kıvrılmışve arabanın bagajına ,
uzun siyah saçları yüzünü gizliyor. Onun
Pamuklu bluzu biraz yukarı kalkmış iki küçük nokta ortaya
çıkışve sırtında birer santim arayla . Tıpkı diğerleri gibi.

Suçluluk duygusu **FBI Ajanı Tori Hunter'**ı evinden uzak tuttu
İkiz kız kardeşi, kızların birlikte olması gereken Dört Temmuz'da
ortadan kaybolduğundan beri, yirmi yıldır **Manchester Bay,
Minnesota'da yaşamaktadır.** Ancak başka bir kayıp kız olan
Genevieve hakkında isimsiz bir gazete kupürü aldığında, Tori geçmişe
geri sürüklenir. Tıpkı Tori'nin kız kardeşi gibi Genevieve de ortadan
kaybolmuştur.

Bağımsızlık Günü havai fişekleri gökyüzünü aydınlatırken, boş arabası
ıssız bir göl kenarı yolunda terk edilmiş bir şekilde iz bırakmadan.

Minnesota göller bölgesine dönen Tori, Genevieve'in perişan haldeki
ailesini cevaplar için çaresiz bulur. Nasıl olur da onların güzel,
popüler kızı kendi evinin bu kadar yakınında kaçırılabilir mi?
Tutuklama baskısı altındaki polisin Tori'nin teorilerine ayıracak
vakti yoktur. Ayrıca, Genevieve'i kaçıran kişi için zaten bir
şüphelileri vardır: Kaybolduğu gece onunla flört ettiği görülen yerel
bir adam.

Ama sonra şüpheli izole kulübesinde ölü bulunur, günler önce de başka
bir kızın cesedi arabasının bagajında bağlı ve boğulmuş olarak bulunur,
sırtında iki garip nokta vardır. Cesedin etrafındaki kan lekeleri, **Tori'nin
öldürebileceğini düşündüğü tek adama aittir.**
Güven. Sarsılan Tori, gerçeğe ne kadar yaklaşırsa

kendi hayatı risk altındadır. **Ama Genevieve için çok geç
olmadan bu katili yakalayabilecek midir?**
**Gecenin geç saatlerine kadar sayfaları çevirmenizi sağlayacak,
kesinlikle bağımlılık yapan bir gizem gerilim romanı. Kendra
Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları için
mükemmel.**
[Hemen alın!](#)

KIŞ KIZLARI

AJAN TORI HUNTER KİTAP 2

Kulübenin penceresinden dışarı, şiddetli kar fırtınasına bakarken, korku bir yabancıнын elinin hissedince aniden kaplar içini ağzını kapattığını . Kimse onun boğuk sesini duyamaz. Ateşin yanındaki kanepeden sürüklenirken çılgık atıyorkarların içine doğru .

On yedi yaşındaki Savannah Devenish, ailesinin Minnesota'daki ücra tatil kulübesinde ortadan kaybolduğunda, **FBI Ajanı Tori Hunter** olay yerine ilk giden olmak için tehlikeli buzlu yollarda yarışır. Savannah'nın ailesi güzel, kaygısız kızları için endişelenmekten çılgına dönmüştür. Kendi kayıp kız kardeşinin anılarından etkilenen Tori, bu aileyi yeniden bir araya getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya yemin eder.

Polis, Savannah'nın babası **Jacob**'ın bir ilişkisi olduğunu ortaya çıkardığında, onun da olaya karıştığından şüphelenir, ancak Tori onun umutsuzluğunun gerçek olduğuna ikna olur. Baş dedektifle olan yakın ilişkisi, ekibin onu dinlemeyeceği anlamına geldiğinden, Tori tek başına yola çıkar ve Savannah'nın perişan haldeki en iyi arkadaşlarını sırlarını paylaşmaya ikna eder. Görünüşe göre bu 'iyi kız' gizemli bir adamla buluşmak için partilere gizlice gidiyordu...

Sonra başka bir genç kız sokaktan kaçırılır, karlı ayak izleri ve atılmış bir sıcak çikolata bardağı ondan kalan son izlerdir. Kızlar aynı yaşta, çarpıcı bir şekilde solgun ve sarışın. Sapkın bir koleksiyoncu

Onları çalmak mı? **Ve hayatta tutulmaları için ne gibi bir şans var?**

Ölümcül bir kar fırtınası yaklaşırken, Tori doğa koşullarıyla -ve kendi ekibiyle- savaşır ve terk edilmiş bir kulübeye giden yolu takip eder.

donmuş göl. Bodrum katında genç kız kıyafetleriyle dolu yatak odaları vardır. Tori kendi kayıp kız kardeşini kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Yirmi yıl önce, **ama bu kızları sonsuza dek kaybolmadan önce bulabilecek mi?**

Gözlerinizi sayfalara yapıştıracak ve kalbinizi ağzınıza getirecek son derece bağımlılık yapıcı ve dolambaçlı bir suç gerilimi.

Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Tess Gerritsen hayranları bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar.

[Buradan alın!](#)

GİZLİ KIZ

AJAN TORI HUNTER KİTAP 3

Şimdi sipariş verin!

Anne babasının kulübesinin ışıkları ormanın içinden görüldüğünde, kız dikkatlice sazlıkların arasına kıvrılır. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş. Dehşet içinde, çıkardığı tek ses kalbinin çarpması, ama yabancıнын onu aradığını duyuyor...

Sessiz kalırsa, güvende olacak mı?

Ajan Tori Hunter, Dan ve Heidi Newman'ın cinayet mahalline acilen çağrıldığında, boğazlarının kesildiğini ve Dan'in bağlandığını görür: karısının hayatını kaybetmesini izlemek zorunda kalmıştır. Tori'nin aklına ilk gelen şey

On yedi yaşındaki kızı **Cara** hiçbir yerde bulunamıyor. Bu popüler genç kız bir sonraki kurban mı olacak?

Kırık bir bilezik olay yerinde bırakılan tek ipucudur, ancak Tori sonunda ormanda saklanan Cara'nın izini bulana kadar ekip daireler çizerek ilerler. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan harap olmuş kız, tek hatırladığı şeyin

Ormanda kovalanırken bir adamın yüzünün parıltısı... Bu suçun arkasındaki canavarı bulmak için çaresiz kalan Tori, kopan zinciri bir araya getirir: ve bu zincir onu yalnız yaşayan yaşlı bir kadına götürür Yakınlarda. Kadın polisle konuşmayınca Tori, tüm kuralları çiğnemek anlamına gelse de Cara'yı tanıştırmamanın

bu yalnız ruhu tehlikeye atıyor. Evine girdiğinde, Cara sergilenen çerçeveli fotoğrafı görünce nefesi kesilir. **Bu onu kovalayan adamdır.**

Ama sonra **başka bir yerel çift**, izole edilmiş evlerinde **öldürüldü**. En kötü kabusunun ortaya çıkışını izlemek zorunda kalan bir koca daha.

Daha fazla çift hayatını kaybederken, Tori tek çocuğu olan Cara'yı

bu acımasız katilden korunabilecek mi? **Ve daha fazla masum aile parçalanmadan önce onun izini sürebilecek mi?**
Kesinlikle bağımlılık yaratan ve akıllara durgunluk veren bu polisiye gerilim romanı, şok edici nihai sonuca kadar her bir düğümüyle sizi sayfalara yapıştıracak. Kendra Elliot, Robert Dugoni ve Lisa Jackson hayranları bu romanı ellerinden bırakamayacaklar.

Bu aşağı.

[Buradan alın!](#)

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz. Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Biz

istiyoruz ki

Geleceğin okurlarını oluşturmaya yardımcı olmak için oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışacağız.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2022 yılında
yayımlanmıştır Storyfire Ltd.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment Londra

EC4Y 0DZ www.bookouture.com

Telif Hakkı© Roger Stelljes, 2022

Roger Stelljes bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde
veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez,
yayıncıların önceden yazılı izni olmadan kaydedilemez veya başka bir şekilde
kullanılamaz. e-Kitap ISBN: 978-1-80314-499-3

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler,
işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın
hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

